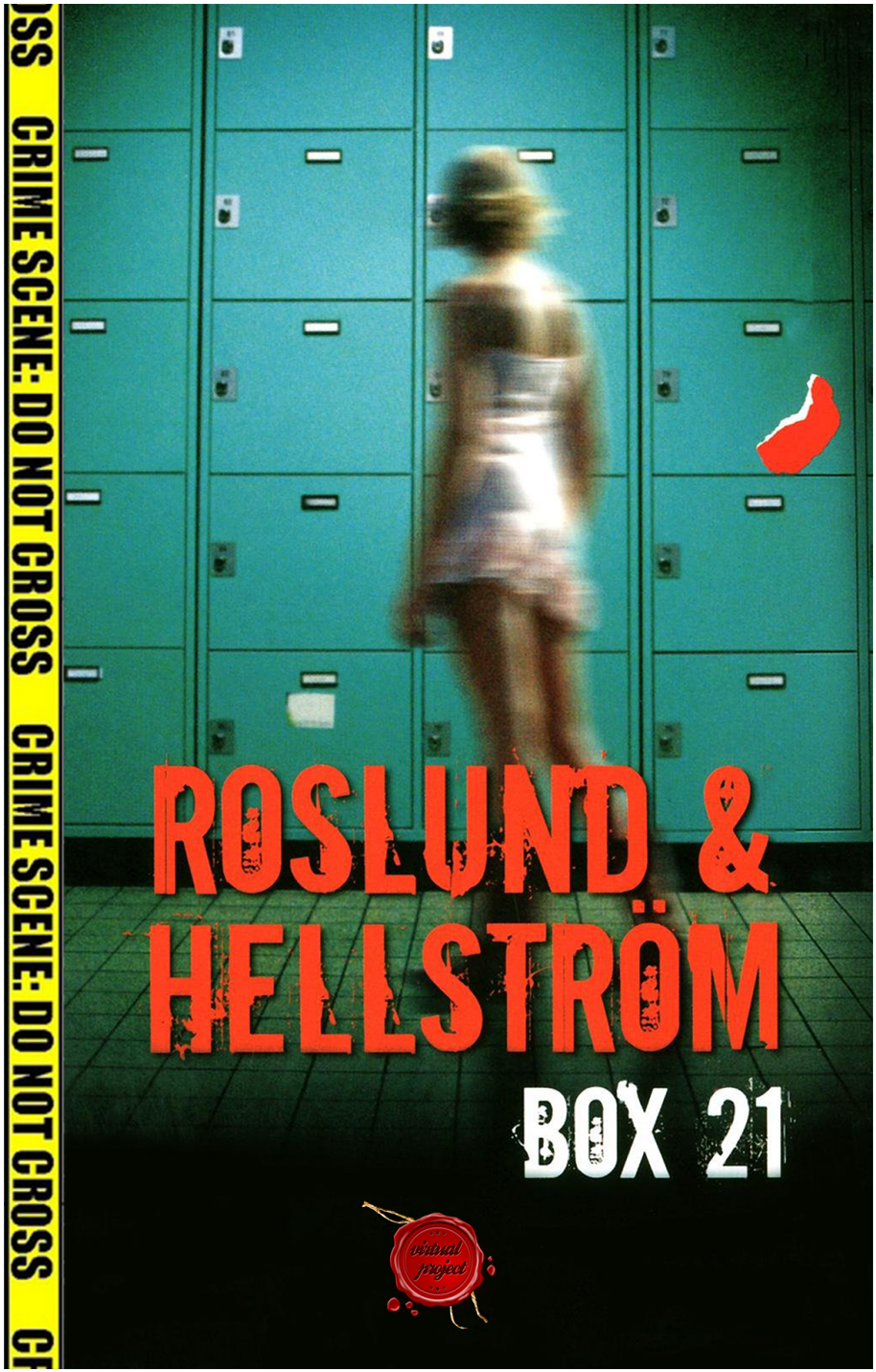
CRIME SCENE: DO NOT CROSS
CRIME SCENE: DO NOT CROSS
ROSLUND &
HELLSTRÖM
BOX 21
virtual project

ANDERS ROSLUND
&
BÖRGE HELLSTRÖM

BOX 21

Original: Box 21 [The Vault] (2005)

Traducere din limba suedeză de:
VIORICA MOROGAN

virtual-project.eu

TRITONIC
2010

DINTR-UN JURNAL MEDICAL
SPITALUL SÖDER, STOCKHOLM

„… Femeie în stare comatoasă, identitate necunoscută, adusă cu ambulanța la ora 9:05, găsită într-un apartament de pe strada Völundsgatan, nr. 3, alarma dată de vecini direct la Centrala SOS.

Medic de gardă: Imposibil de relaționat, nu reacționează la durere. Palidă și rece. Lacerații proaspete, lungi de un decimetru, pe spate și vânătăi multiple, precum și zgârieturi mai mici pe față. Partea superioară a humerusului stâng puternic inflamată.

Pulmonar: Respirație superficială cu frecvență mărită. Niciun sunet secundar.

Inima: Regulat, cu puls superficial/slab. Frecvență 110.

Tensiune: 95/60

Abdomen: încordat, extrem de dur.

Apreciere preliminară: Femeie în jur de douăzeci de ani care pare să fi fost expusă unui anumit tip de violență externă (biciuită?). Manifestă semne incipiente de stare de șoc. Suspectă de hemoragie intra-abdominală, posibilă leziune a splinei și fractură a humerusului. Se transferă la secția de reanimare pentru tratament intensiv…”

CU UNSPREZECE ANI ÎN URMĂ

Își ținea mama strâns de mână. Făcuse asta deseori în ultimul an, strânsese mâna moale a mamei cu putere și primise înapoi o strângere fermă de mână. Nu dorea să se ducă acolo.

O chema Lydia Grajauskas și, încă de când se urcaseră în autobuz, în stația aceea urâtă de acasă, din Klaipeda, începuse s-o doară stomacul și, cu cât se îndepărtau, cu atât mai tare o durea.

Nu mai fusese niciodată în Vilnius, își imaginase și văzuse fotografii și îi auzise pe alții povestind, dar acum nu voia nicicum să meargă, nu era locul ei, nu avea ce să caute acolo.

Trecuse mai mult de un an de când îl văzuse ultima oară.

Pe vremea aceea, tocmai împlinea nouă ani și își spunea că o grenadă de mână putea să fie un cadou foarte potrivit.

Bineînțeles, tatăl nu o văzuse, stătea cu spatele întors la ei în camera mizeră și era ocupat cu ceilalți, cei care beau și strigau și îi urau pe ruși. Ea și cu Vladi stăteau cu picioarele unul la capul celuilalt pe sofa, mobila aceea mare și brună, din catifea manchester jigărită, care mirosea urât – obișnuiau să stea uneori acolo, atunci când școala era închisă și când tatăl lucra. Ascultau. Era ceva acolo care îi fascina, cu pistoalele și lăzile acelea cu praf de pușcă și cu vocile ridicate ale bărbaților, ceva care îi făcea să rămână acolo mai des decât ar fi fost bine pentru ei. Tatăl era atât de roșu în obraji – la drept vorbind altfel nu era niciodată, doar uneori, acasă, atunci când, bând direct din sticlă, se furișa până în spatele mamei și se apăsa în fesele ei. Bineînțeles că ei nu știau că remarcase asta, iar ea nu-i lăsase să înțeleagă că văzuse ceva. Atunci, tatăl său mai bea întotdeauna încă puțin, iar mama gusta și ea, direct din sticlă și se duceau în micul dormitor și îi dădeau afară pe toți ceilalți și închideau pe urmă ușa după ei.

Lydiei îi plăcea când tatăl avea obrajii roșii. Acasă, ca și acolo, printre ceilalți bărbați care stăteau cu armele așezate în

fața lor și le lustruiau. Era ca și cum atunci el trăia puțin, nu mai arăta chiar atât de bătrân cum ar fi arătat altfel, Doamne Dumnezeule, doar avea aproape douăzeci și nouă de ani.

Privi pe furiș, precaut, pe fereastra autobuzului.

Stomacul o durea mai tare, acum când autobuzul pornise și rula grăbit de-a lungul drumurilor pline de gropi, scaunul pe care era așezată se zgâlțâia de fiecare dată când roțile din față se propteau în vreo margine de asfalt și, atunci, o înjunghia puternic undeva, imediat sub coaste.

Prin urmare, în felul acesta arăta în realitate. Lumea ei încă necercetată, porțiunea aceea lungă de drum dintre Klaipeda și Vilnius. N-o mai însoțise niciodată până acum. Nu avusese voie, costa mult, firește și cel mai important lucru era ca mama să se ducă – de aproape un an mama se ducea acolo, în fiecare a doua duminică, cu mâncarea și banii de care, nu se știe în ce fel, făcea întotdeauna rost. Lydia gândea că era greu să știe cum se va comporta de fapt tatăl, ce va spune el, în orice caz, lui cel mai mult îi lipsea mama.

În ziua aceea, cu grenadele de mână, nici măcar n-o văzuse.

Ea stătuse culcată pe sofa și se aplecase în față și scotocise în diverse lăzi cu material exploziv și cu grenade și îi făcuse semn cu degetul la gură lui Vladi să tacă, trebuia să fie tăcut, tații nu voiau să fie deranjați. Oricum, ea știa deja cum funcționează totul. Ambele, și explozibilul și grenadele de mână, și chiar și pistoalele cele mici. Se uitase întotdeauna când exersau și știa la fel de mult despre armele lor ca și unii dintre babaci.

Continuă să privească fix printr-una dintre ferestrele murdare ale autobuzului.

Ploua torențial, geamurile ar fi trebuit să devină curate dar, în loc ca ploaia să spele praful, picăturile puternice biciuiau noroiul brun aruncându-l în sus, pe ele, astfel încât îi venea mai greu decât înainte să urmărească peisajul. Însă drumul era mai bun acum, nicio groapă, nicio smucitură, niciun cuțit sub coaste.

Ea avea o grenadă în mână și atunci când poliția spărsese ușa și năvălise înăuntru, în camera cea mare.

Tatăl și ceilalți bărbați strigaseră unii la alții, însă fuseseră prea înceți și, după niciun minut, erau deja lipiți de unul dintre pereți, cu cătușe în jurul încheieturilor și încasând destul de multe lovituri. Nu-și amintea cât de mulți fuseseră cei care intraseră în cameră, poate zece, poate douăzeci, își amintea numai că zbierau tot timpul *zatknis* și că aveau pistoale asemănătoare celor pe care le vindea tatăl și că învinseseră înainte ca măcar lupta să fi început.

Zbieretele lor se amestecau cu zăngănitul armelor și cu zgomotul făcut de sticlele sparte.

Toate zgomotele acelea care-i spărgeau timpanele și care apoi se transformaseră pe neașteptate într-o tăcere ciudată, atunci când tatăl și ceilalți bărbați zăceau deja întinși pe jos.

În orice caz, mai ales de asta își amintea. De tăcerea care se așternuse.

Mâna mamei, o apucă din nou. O trase spre ea și o lăsă să se odihnească pe bancheta autobuzului, o strânse până când pielea se albi și nu mai avu putere să strângă mai tare. Așa cum o strânsese atunci când stătuseră pe coridorul tribunalului din Klaipeda, în timpul judecării procesului tatălui și al celorlalți bărbați. Mama și cu ea stătuseră acolo și se ținuseră una pe alta de mână și mama plânsese îndelung când un paznic în costum gri ieșise din sala de judecată și le spusese că au fost condamnați la douăzeci și unu de ani de închisoare, fiecare dintre ei.

Nu îl văzuse de un an. Oricum, el n-ar mai fi recunoscut-o.

Lydia pipăi sacoșa de pânză pe care o avea mama cu ea. Era multă mâncare în sacoșă, era plină ochi. Mama povestise despre ce mâncau, terciul pe care-l primeau, aproape același fel de terci de făină în fiecare zi. Mama vorbea despre vitamine, despre faptul că fără te îmbolnăveai și că toți cei care se aflau acolo aveau nevoie și primeau mâncare în plus de la cei care veneau să-i viziteze.

Autobuzul mergea destul de repede acum. Un drum mai lat, cu ceva mai mult trafic și, cu cât se apropiau de Vilnius, casele din spatele ferestrei murdare de noroi deveneau mai mari. Clădirile pe care le văzuse mai înainte, aproximativ acolo

unde drumul era plin de gropi, erau într-o stare proastă. Dar acum vedea case de închiriat care, ce-i drept, arătau mai mult ca niște ziduri cenușii cu acoperiș de tablă, dar care totuși, în comparație cu celelalte, păreau mult mai moderne. Curând, au apărut și case ceva mai scumpe și, apoi, stațiile acelea de benzină așezate toate aproape în același loc, a zâmbit și a arătat cu degetul, nu mai văzuse niciodată atât de multe stații de benzină.

Aproape că încetase să plouă, se bucură, nu dorea să i se ude părul, nu astăzi.

•

Închisoarea Lukuskele se afla la numai câteva sute de metri de stația de autobuz. Era un așezământ mare, la drept vorbind un întreg cartier, cu ziduri înalte de jur împrejur. La început fusese o biserică rusească, acum era reconstruită și apăruseră și alte clădiri, peste o mie de deținuți erau închiși acolo.

În fața unei uși grele de fier, de culoare cenușie, situată în mijlocul zidului de beton, se făcuse deja coadă. Alte mame și alți copii. Avea voie să intre numai câte o singură familie pe rând, paznici în uniformă, cu pușcă, așteptau înăuntru, în camera întunecoasă. Trebuiau să răspundă la întrebări. Să-și prezinte legitimațiile. Să arate ce aduceau cu ei. Unul dintre paznici i-a zâmbit, însă ea n-a îndrăznit să-i răspundă la surâs.

— Dacă cineva începe să tușească, trebuie să pleci imediat de acolo. În clipa aia, ieși afară din cameră.

Mama s-a întors spre ea când i-a spus asta. Arăta exigentă, ca întotdeauna când era vorba de ceva serios. Lydia ar fi vrut să întrebe de ce, dar n-a făcut-o, mama i-a arătat deslușit că nu dorea să vorbească mai mult despre asta.

Au fost conduse printr-o ușă afară din clădirea principală, sârmă ghimpată sus de tot, deasupra gardului și câini albi care schelălăiau și se aruncau în gard. La o fereastră, în spatele gratiilor, a văzut două chipuri care le urmăreau cu privirea, care făceau semne și îi strigau.

— Fetiță dulce, fetiță dulce, privește aici.

A mers țeapănă drept înainte, a privit drept în față, nu mai era mult până la clădirea următoare.

Mama purta sacoșa în brațe și Lydia îi căuta mâna care nu se mai afla acolo. A înjunghiat-o din nou în stomac. Așa cum o înjunghiase în autobuz, când roțile se propteau în vreo margine de asfalt. Au urcat o scară cu pereți verzi, sterili, culoarea lucea atât de puternic, a preferat în schimb să se uite la spatele mamei, și-a sprijinit mâna de spatele ei în timp ce continuau să urce.

S-au oprit la etajul al treilea, l-au urmat pe paznicul care le-a arătat cu mâna spre un coridor lung și întunecos care mirosea a mucegai și, în același timp, a detergent. În fața fiecărei uși pe lângă care treceau, erau așezate tomberoane cu literele TBC scrise pe ele, și-a aruncat privirea într-unul care era ușor întredeschis, hârtii cu cheaguri de sânge.

Toți aveau capetele rase, arătau palizi, ca și cum ar fi fost obosiți.

Unul stătea întins, altul stătea pe marginea patului înfășurat în cearșaf, câțiva stăteau la o fereastră și vorbeau. Opt paturi înșirate de-a lungul peretelui, așa numita secție pentru bolnavi. Tatăl stătea așezat pe cel mai îndepărtat pat.

Lydia l-a privit pe furiș și s-a gândit că arăta ca și cum se micșorase cumva.

El nu o văzuse. Nu încă.

A așteptat destul de mult.

Mama s-a dus prima la el, și-au spus ceva, au discutat, nimic ce-ar fi putut ea să audă. Lydia l-a contemplat în continuare și, după un timp, a devenit conștientă că nu-i mai era rușine. S-a gândit la anul care trecuse, la batjocurile colegilor de clasă care acum n-o mai răneau, nu când stătea acolo, atât de aproape de el. Simțea că până și lucrul acela din stomac, junghiul care durea atât de tare, dispăruse.

Când, mai apoi, l-a îmbrățișat, el a tușit, dar ea n-a ieșit din cameră așa cum îi promisese mamei. Îl ținea strâns îmbrățișat și nu-i dădea drumul.

Îl ura, ar fi trebuit să vină cu ele acasă.

PRIMA PARTE

ACUM

LUNI, TREI IUNIE

Era liniște în apartament. Trecuse mult timp de când se gândise la el sau, în principiu, la orice altceva care să fie legat de ceea ce fusese atunci. Acum, stătea și făcea asta. Se gândea la ultima îmbrățișare, la timpul când el se aflase acolo, în închisoarea Lukuskele și ea avea zece ani și el părea atât de mic și tușise din tot corpul și mama îi întinsese o hârtie pe care cheagurile de sânge o umpluseră înainte ca el s-o mototolească și s-o arunce într-unul dintre tomberoanele acelea mari de pe coridor.

Nu pricepuse că era ultima oară. Oricum, nici până în ziua de azi nu înțelesese asta.

Lydia a respirat adânc.

Și-a alungat starea de neplăcere, a zâmbit înspre oglinda cea mare din hol. Era încă dimineața devreme.

•

Se auzeau bătăi în ușă. Ținea încă peria de păr în mână. De fapt, cât timp stătuse ea acolo? Privi încă o dată în oglindă. Capul, puțin aplecat într-o parte. A zâmbit din nou, voia să fie șic. Avea o rochie neagră, materialul închis la culoare pe pielea bălaie. Trupul ei, s-a uitat la el, era încă al unei femei tinere, nu se schimbase prea mult de când venise aici, oricum nu pe dinafară.

A așteptat.

S-au auzit din nou bătăi în ușă, mai puternice acum. Ar fi trebuit să deschidă. A lăsat peria pe raftul de lângă oglindă și a făcut câțiva pași. O chema Lydia Grajauskas și obișnuia să-și cânte numele, a făcut-o și acum, melodia era un cântec pentru copii pe care și-l amintea de la școala din Klaipeda, refrenul

avea trei rânduri, ea cânta Lydia Grajauskas pe fiecare dintre ele, făcea întotdeauna asta atunci când se simțea nervoasă.

Lydia Grajauskas.
Lydia Grajauskas.
Lydia Grajauskas.

Când a ajuns la ușă, a încetat să mai cânte. El se afla, firește, pe partea cealaltă. Dacă și-a fi lipit urechea de ușă, ar fi putut după un timp, să-l audă cum respiră, îi cunoștea prea bine ritmul, el era. Se întâlniseră deja de câteva ori până acum, să fi fost de opt ori, sau poate de nouă? Avea un miros special. Îl simțea deja, mirosul lui, ca unul dintre bărbații aceia cu care lucra tatăl în camera răpănoasă, cu sofaua pe care stătea întinsă când era mică, aproape la fel, miros de țigară și un fel de parfum pentru domni și transpirația sub materialul greu al sacoului.

Bătea la ușă. Era a treia oară.

Ușa s-a deschis. Stătea în fața ei. Costum închis, cămașă bleu deschis, ac de cravată din aur. Părul blond era tuns scurt. Era bronzat, plouase încă de la jumătatea lui mai însă el avea totuși un bronz de vară târzie, era întotdeauna bronzat. I-a zâmbit, așa cum făcuse de curând în fața oglinzii, știa că îi plăcea asta.

Nu s-au atins.

Nu încă.

A părăsit palierul scării, a pășit peste prag înăuntru, în apartament. Ea a privit grăbit către polița pentru pălării, la umerașele de acolo, trebuie să-ți iau sacoul, ți-l iau cu plăcere. El a clătinat din cap. Era probabil cu zece ani mai în vârstă decât ea, în jur de treizeci, așa ghicise ea, nu știa sigur.

Simțea din nou nevoia să cânte.

Lydia Grajauskas, Lydia Grajauskas, Lydia Grajauskas.

Și-a ridicat mâna, după cum obișnuia să facă, i-a atins cu băgare de seamă rochia neagră cu degetele, fără grabă, de-a lungul bretelei, în jurul sânilor, tot timpul pe deasupra materialului.

Ea stătea nemișcată.

Mâna lui, într-un cerc larg în jurul unuia dintre sâni, pe drum deja către celălalt. Ea nu respira, stătea cu bustul nemișcat, trebuia să zâmbească, trebuia să stea complet nemișcată și să zâmbească.

A zâmbit de asemenea și atunci când el a scuipat.

Stăteau în continuare unul lângă celălalt, părea mai curând ca și cum el ar fi dat drumul la ceva, mai curând asta, decât că ar fi scuipat, rareori o scuipa pe față, de cele mai multe ori scuipatul ateriza în fața picioarelor ei, a pantofilor negri cu toc înalt.

I s-a părut că întârzia.

I-a arătat.

Cu degetul întins, drept în jos.

Lydia s-a aplecat, a continuat să-i zâmbească, doar știa că lui îi place asta, uneori zâmbea el însuși atunci. Genunchii au pocnit ușor când picioarele s-au îndoit, s-a așezat în patru labe, cu fața ridicată în sus. S-a rugat s-o ierte. El voia ca ea să facă asta. Învățase cum se spune în rusește, voia să fie sigur că folosea într-adevăr cuvintele care trebuiau. S-a lăsat fără grabă pe brațe, aproape s-a ghemuit, nasul a atins ușor dușumeaua, iar limba a luat cocoloșul rece de flegmă în gură și l-a înghițit.

Apoi, s-a ridicat în picioare. El voia ca lucrurile să fie în felul acesta. A închis ochii, obișnuia să încerce să ghicească pe care obraz.

Dreptul, firește trebuia să fie dreptul.

Stângul.

O lovea cu palma larg deschisă, lovitura îi afecta întregul obraz atunci. Nu durea prea tare. Rămânea o urmă roșie și el își mișca brațul cu viteză maximă dar mai mult ustura, ustură dacă cineva vrea doar să usture.

El a arătat din nou cu degetul.

Lydia știa ce trebuie să facă așa că gestul nu era necesar, însă el îi arăta oricum, de fiecare dată flutura ușor cu un deget în direcția ei, voia ca ea să intre în cameră, să se așeze în fața cuverturii roșii de pe pat. Mergea înaintea lui, trebuia să

meargă încet și să-și mângâie distrată fesele, voia ca ea să respire agitat și simțea cum îi privește spatele, aproape că îi provoca durere cu ochii care se plimbau pe trupul ei.

S-a oprit lângă pat.

Și-a deschis trei nasturi de la spatele rochiei, a lăsat-o să-i alunece pe șolduri, spre dușumea.

Sutienul, chiloții, din dantelă neagră, după cum comandase el, pe care el însuși le cumpărase și i le dăduse, pe care ea promisese să le folosească numai cu el, numai atunci.

•

S-a așezat peste ea și ea n-a mai avut corp.

Așa proceda. Așa făcea ea întotdeauna.

Se gândea acasă și la cum fusese atunci și la tot ce îi lipsea și îi lipsise în fiecare zi de când venise aici.

Aici, aici și acum, ea nu exista. Aici, ea era doar un chip fără corp. Nu avea nici gât, nici sâni, nici vagin, nici picioare.

Astfel încât, atunci când el atingea ceva, când pătrundea în ceva, când anusul îi sângera, toate lucrurile astea nu aveau nimic de-a face cu ea. Ea se afla firește în cu totul altă parte și aici rămăsese numai un chip care cânta *Lydia Grajauskas* pe un refren pe care-l învățase cu multă vreme în urmă, la școală.

•••

Ploua când a intrat în parcarea pustie. Era una dintre verile acelea când oamenii, trezindu-se, se furișau tiptil la fereastra dormitorului și, ținându-și respirația, sperau că în ziua aceea, chiar în ziua aceea, soarele îi va lua cu asalt din spatele jaluzelelor. Era una dintre verile acelea când ploaia se juca liber acolo, afară, în fiecare dimineață ochi obosiți care renunțau imediat, ochi care întâlneau cenușiul cerului ciocănind la fereastră.

Ewert Grens a oftat. Și-a parcat mașina, a oprit motorul și a rămas așezat în scaunul de la volan până când n-a mai reușit să vadă nimic afară, picăturile de apă se transformaseră într-un torent care ascundea priveliștea. N-avea niciun chef să se miște. Nu voia. Nemulțumirea desființa ce mai rămăsese de desființat, trecuse din nou o săptămână și aproape că o uitase.

Respira greu.

Nu va uita niciodată.

Trăia în continuare acolo, la ea, în fiecare zi, aproape oră de oră, douăzeci și cinci de ani, nu-l ajutaseră cu nimic.

Ploaia se potolise o idee, întrezărea clădirea prin parbriz. O vilă mare din cărămidă roșie, din anii șaptezeci, grădina era frumoasă, la limita de a fi prea dichisită; cel mai mult îi plăceau merii, șase bucăți care tocmai își pierduseră florile lor albe.

Ura casa aceea.

Își descleștă mâinile de pe volan, deschise portiera și coborî. Băltoace mari de apă pe asfaltul neregulat; se strecură printre ele și, înainte de a străbate jumătate din drum, umezeala îi și pătrunsese în pantofi. Se apropia, încercă să scape de sentimentul că viața se termina puțin câte puțin, cu fiecare pas care micșora distanța până la ușa de la intrare.

Mirosea a oameni bătrâni. Venea aici în fiecare luni dimineață, dar nu reușise încă să se obișnuiască cu mirosul acela. Cei care se aflau acolo, în scaunele cu rotile sau în spatele cadrelor metalice pentru susținere, nu erau chiar bătrâni, nu pricepea de unde venea mirosul.

— E înăuntru. În camera ei.

— Mulțumesc.

— Știe că vii.

Ea n-avea nici cea mai mică idee despre faptul că el venea.

Totuși, a făcut un semn afirmativ către tânăra infirmieră care se străduise să-l recunoască, aceasta încerca doar să fie prietenoasă și n-avea cum să știe cât de dureros era pentru el.

A trecut pe lângă bărbatul zâmbitor, cam de aceeași vârstă cu el, care obișnuia să stea într-un fotoliu, în hol și să facă semne vesele cu mâna tuturor celor care soseau. Apoi, pe lângă cea pe care o chema Margareta și care obișnuia să țipe tare dacă cineva trecea fără să-i dea atenție și s-o întrebe cum se simte. În fiecare luni dimineață ei stăteau întotdeauna acolo, ca făcând parte dintr-o fotografie care nu fusese niciodată făcută. Se întreba dacă le-ar fi simțit lipsa dacă aceștia, cumva, măcar pentru o singură dată, nu s-ar fi aflat acolo, sau dacă s-ar fi simțit ușurat, fie și numai pentru că nu ar mai fi fost obligat să treacă prin ceva știut dinainte.

A așteptat nemișcat un moment în fața camerei ei.

Uneori, se trezea noaptea transpirat și o auzea deslușit cum îi spunea cu glas tare atunci când intra, *bine ai venit,* cum îi lua mâna și i-o ținea, fericită să țină de mână pe cineva care o iubește. Se gândi la asta, la visul care revenea mereu, și își recăpătă curajul de a deschide ușa, așa după cum obișnuia să facă, și de a intra în viața ei, cei paisprezece metri pătrați, cu fereastra dând spre parcare.

— Bună ziua.

Stătea așezată în mijlocul încăperii. Scaunul cu rotile era îndreptat spre ușă. Îl privea. Însă în ochii ei nu se afla nimic care să semene a recunoaștere, nici măcar nu l-a auzit când a salutat-o. S-a apropiat de ea, i-a pus o mână pe obrazul rece, i-a vorbit din nou.

— Bună ziua Anni. Sunt eu, Ewert.

A râs. Un râs inoportun, un râs mult prea strident, râsul unui copil, ca întotdeauna.

— Mă recunoști azi?

Ea a râs din nou, pe neașteptate și prea ascuțit. A tras

scaunul de la masa de scris care nu era niciodată folosită și s-a așezat lângă ea. I-a luat mâna, a strâns-o, a culcat-o în propria lui mână.

O făcuseră frumoasă.

Îi pieptănaseră părul blond, i-l ridicaseră în sus cu agrafe, câte una pe fiecare parte. O rochie albastră, trecuse mult timp de când n-o văzuse îmbrăcată cu ea, care mirosea a proaspăt spălat.

Se minuna cât de neschimbată îi era de fapt înfățișarea. Douăzeci și cinci de ani într-un scaun cu rotile, în țara inconștienței, nu părea cu mult mai bătrână decât atunci. El însuși se îngrășase cu douăzeci de kilograme, își pierduse părul și putea să-și simtă cu degetele numeroasele riduri ale feței. Ea era atât de neschimbată. Ca și cum răsplata pentru faptul că nu putea să participe la viața reală fusese lipsa de griji care dăruia tinerețe.

Ea încercă să spună ceva. Gânguritul acela se întorcea spre el și îi dădea întotdeauna impresia că voia să-i spună într-adevăr ceva. I-a strâns ușor mâna și a înghițit nodul dureros care i se pusese în gât.

— Mâine îi dau drumul.

A gângurit și a început să-i curgă saliva, el a scos un șervețel de hârtie din buzunar, a șters saliva care i se prelingea pe bărbie.

— Înțelegi Anni? Îl eliberează mâine. Va fi liber. Va murdări din nou străzile noastre.

Camera arăta la fel ca atunci când se mutase în ea. El însuși alesese care mobile trebuia să le ia de acasă și el însuși le aranjase, doar numai el știa de ce era atât de important pentru ea să doarmă cu capul la fereastră.

Încă din prima noapte, ea îi păruse atât de în siguranță.

O purtase până la pat și o culcase, aranjase cuvertura împrejurul trupului delicat. Stătuse lungit lângă ea până când se luminase de zi, ea dormise adânc și el o părăsise dimineața, când se trezise; lăsase mașina în parcare și făcuse pe jos tot drumul acela lung până la Poliția din Kungsholmen iar dimineața aproape că trecuse când reușise să ajungă acolo.

— De data asta nu-mi mai scapă.

S-a uitat la el ca și cum l-ar fi ascultat. Știa că nu este așa dar, pentru că arăta în felul ăsta, se prefăcea uneori că au o discuție împreună, ca atunci, ca pe vremuri.

Ochii ei, poate plini de speranță, poate doar goi.

Dacă aș fi reușit să opresc.

Dacă diavolul acela nu te-ar fi tras afară. Dacă craniul tău n-ar fi fost mai moale decât roata.

Ewert Grens s-a aplecat spre ea, fruntea lui lângă a ei, un sărut pe obraz.

— Îmi lipsești.

•••

El care avea costum închis și ac de cravată din aur și care obișnuia să scuipe pe dușumea, în fața ei, tocmai plecase. De data asta n-o ajutase faptul că se gândise la Klaipeda și că-și blocase restul corpului, astfel încât să fie doar un chip. L-a simțit înăuntrul ei, se întâmpla uneori ca ea să simtă cât de tare o durea când cineva pătrundea în ea și, în același timp, țipa la ea că trebuie să se miște.

Lydia se întreba dacă fusese din cauza mirosului.

Mirosul acela pe care-l recunoscuse și care era asemănător cu cel al bărbaților din jurul tatălui, din camera murdară, plină cu arme. Se întreba dacă era bine că-l recunoscuse, dacă asta însemna că mai aparținea încă vremurilor de atunci, vremuri cărora le simțea lipsa atât de mult, sau dacă nu cumva era ceva care se prăbușea și mai adânc, dacă ceea ce ar fi putut ea să aibă și care se afla atât de departe, acum, nu cumva se chircea și mai mult, undeva înăuntrul ei.

După aceea, el nu vorbise prea mult. O privise și îi arătase cu degetul pentru ultima dată, nu mai mult, câteva cuvinte doar. Nici măcar nu se întorsese, atunci când plecase.

Lydia a început să râdă.

Dacă ar fi avut un vagin, i-ar fi părut rău că secrețiile lui trupești se revărsaseră în el. Atunci, i-ar fi perceput organul și mai mult. Însă așa, nu era cazul. După cum se știe, ea era doar un chip.

Râdea și își freca corpul, parte după parte, cu un săpun de culoare albă, pielea devenise vărgată, apăsa viguros săpunul pe gât, pe umeri, pe sâni, în vagin, pe pulpe, pe picioare.

Rușinea aceea sufocantă.

O îndepărta prin spălare. Mâinile lui, respirația lui, mirosul lui. Apa era fierbinte la granița de a fi dureroasă, rușinea o peliculă respingătoare, care nu se lăsa îndepărtată.

S-a așezat după aceea pe pardoseala cabinei de duș și a început să cânte refrenul, cântecul pentru copii din Klaipeda.

Lydia Grajauskas.

Lydia Grajauskas.
Lydia Grajauskas.

Iubea cântecul acesta. Era cântecul lor, al ei și al lui Vladi, îl cântau cu fervoare în fiecare dimineață, când se plimbau prin cartierul cu case de închiriat, în drum spre școală, o silabă pentru fiecare pas, numele lor pe ton înalt o dată și încă o dată.

— Termină cu cântatul!

Dimitri striga din hol, cu gura lipită de ușa sălii de baie, dar ea a continuat să cânte. Acesta a bătut în perete, a strigat din nou, trebuia să iasă afară, repede ca naiba. Ea a rămas în continuare așezată pe pardoseala udă a cabinei însă a întrerupt cântecul, vocea ei a străbătut cu greu prin ușă.

— Cine vine acum?

— Îmi ești datoare, curva dracului.

— Vreau să știu cine este cel care vine.

— Spală-ți pizda! Ai un client nou.

Lydia a auzit cum enervarea îi sugruma vocea și s-a ridicat, și-a uscat corpul ud, s-a așezat în fața oglinzii care atârna deasupra chiuvetei, și-a vopsit buzele cu roșu, strat după strat. A început să se îmbrace, lenjeria de corp albă, aproape de culoarea smântânii, dintr-un fel de material ca o catifea subțire, pe care cineva care trebuia să vină acum o trimisese anticipat și pe care Dimitri i-o dăduse de dimineață.

Patru rohypnol și un valium. A înghițit, a zâmbit spre oglindă, a combinat tabletele cu o jumătate de pahar de vodcă.

A deschis ușa sălii de baie și a ieșit în hol. Cel care era clientul următor, al doilea din ziua aceea și unul nou, pe care nu-l mai văzuse niciodată înainte, aștepta deja pe palier. Dimitri stătea în bucătărie, îl văzuse holbându-se la ea atunci când trecuse, ultimii pași până la ușa de la intrare.

L-a lăsat să mai bată o dată. Apoi, a deschis.

•••

Hilding Oldeus își râcâia frenetic rana din nas. O infecție cronică în nara dreaptă din cauza heroinei, când prizase rahatul ăla se scărpinase acolo, trecuseră mulți ani de când nu mai avusese nasul fără o rană adâncă. Simțea cum îl frige, trebuia să frece, să frece, arătătorul râcâia, scobea migălos sub piele.

Se uită în jur.

Era o cameră împuțită a serviciului social, o ura dar revenea întotdeauna, abia dacă era pus în libertate și se întorcea din nou acolo, gata să zâmbească pentru niște bani. Trecuse o săptămână. Se ploconise în fața paznicilor de la închisoarea Aspsasan, îl salutase grăbit „de mamă" pe Jochum, Jochum Lang, cel pe care-l linsese în fund în ultimele luni, avusese nevoie să se ascundă în spatele cuiva și Jochum era atât de mare încât îi ajungea, niciunui afurisit nu i-ar fi trecut prin minte să măture dușumelele cu el, de acolo, din umbra lui Jochum. Jochum l-a salutat înapoi „de mamă", acesta mai avea încă o săptămână de căcat (Hilding realiză brusc că săptămâna se încheia mâine, trecuse o săptămână, să fie al dracului că era mâine) și nu se vor mai vedea probabil niciodată în afara zidurilor. Jochum fusese un timp protectorul lui, dar nu se droga și cei care nu se drogau erau ca și cum s-ar fi evaporat după aceea, undeva nu se știe unde.

Nu erau prea mulți cei care așteptau acolo.

Câteva țigănci bătrâne, un finlandez afurisit și doi pensionari nenorociți. Cine naiba avea nevoie de ei?

Hilding începu să se scobească din nou în rana din nas, firește că lua doar mai mult timp, o mulțime de oameni afurisiți care-i stăteau în cale.

Era una din zilele acelea. Când simțea. Nu voia să simtă, nu trebuia să simtă și, atunci, venea o zi ca asta de iad când simțea, simțea, simțea, avea nevoie de-o doză, trebuia să scape de căcatul ăsta, trebuia să aibă doza aia dată S și toți oamenii ăștia afurisiți care-i stăteau în cale în camera asta împuțită a serviciului social, acum era rândul lui, să fie al

naibii dacă nu era rândul lui acum.

— Da. Următorul?

Ea deschisese din nou ușa. Grăsana aia tare-n gură de la social.

S-a ridicat în grabă, înainte, spre ușă. Mersul dezechilibrat îi purta trupul slab și toți au văzut că era vorba de un om încă tânăr, nici măcar treizeci de ani, trăsături copilărești care dispăreau sub pielea tumefiată de droguri, mersul îl purta pe drum, undeva, și nu era spre viață încotro îl purta.

Se scobi din nou în nas, simțea cum transpiră. Era o lună iunie ploioasă ca dracu și el mergea îmbrăcat într-o pelerină lungă. Pelerina nu respira și ar fi trebuit să și-o scoată, se gândise la asta, dar n-avusese energia necesară. Se așeză pe scaun în fața unei mese de lucru goale și a câtorva rafturi de cărți, fără nimic în ele. Se uită nervos de jur împrejur în cameră. Nu se mai afla nimeni acolo, nicio altă tanti afurisită de la social, obișnuiau să fie câte două.

Klara Stenung a plecat din pragul ușii și s-a așezat în fața lui, pe partea cealaltă a mesei de lucru. Avea douăzeci și opt de ani, la fel a narcomanul din fața ei. Îl mai întâlnise și altă dată și știa cine e și pe ce drum se află. Avea de-a face cu o mulțime din ăștia. Lucrase doi ani ca asistentă socială în suburbiile din jur, iar aici, în centru, la oficiul social Katarina-Sofia, încă vreo trei. Slabi, stresați, scandalagii, proaspăt eliberați, veneau și plecau, dispăreau câte zece luni în șir dar întotdeauna reveneau.

S-a ridicat în picioare, a întins mâna peste masă. El s-a uitat la mână, a stat la îndoială dacă să scuipe pe ea, până la urmă a luat-o, a strâns-o moale.

— Am nevoie de bișțari.

Tăcută, ea i-a întâlnit ochii, aștepta mai multe explicații. Avea mapa ei, arhiva ei. Știa totul despre el. Hilding Oldeus era ca și ceilalți. Fără tată. Nici mamă, prea multă. Două surori mai mari care se descurcaseră cât putuseră ele de bine. Destul de înzestrat, destul de derutat, destul de abandonat. Alcool la treisprezece, canabis la cincisprezece. După aceea, a mers rapid. Heroină inhalată, heroină injectată, prima

pedeapsă cu închisoarea la șaptesprezece. Acum, la douăzeci și opt, fusese închis de zece ori în unsprezece ani. Mai ales furturi, din când în când tăinuire de lucruri furate. Un pungaș minor. Unul dintre aceia care intră în fugă într-un 7-Eleven[1], cu un cuțit de tăiat pâinea în mână, și înșfacă cutia cu banii din ziua aceea și rămâne apoi în continuare în fața magazinului în timp ce-i plătește vreunui mic contrabandist de stupefiante gramul cumpărat, gram pe care și-l injectează în primul gang care-i iese în cale și nu înțelege nimic atunci când vânzătorii din magazin arată cu degetul înspre el și poliția sosește și el stă pe scaunul din spate al unei mașini care rulează grăbit, pe drum spre pușcărie.

— Cunoști răspunsul. Nu primești niciun ban.

Se foiește neliniștit pe scaun, se leagănă cu el, este pe cale să-și piardă balansul.

— Da' ce dracu! După cum știi, sunt eliberat de curând!

Ea îl privește, el țipă, își scobește rana din nas. Începe din nou să sângereze.

— Îmi pare rău. Nu ești înscris. Nu ca șomer. Și nici la oficiul forțelor de muncă, cum că ai căuta de lucru.

S-a ridicat în picioare.

— Curul tău gras! Doar sunt al dracului de rezistent! Flămând ca dracu!

— Înțeleg că ai nevoie de bani pentru mâncare. Dar nu ești înscris. Așa încât nu pot să-ți dau nimic.

Sângele din rana de la nas picura pe dușumea, curgea destul de mult, linoleumul galben se făcuse roșu. El țipa, făcea asta, amenința, făcea și asta, dar niciodată mai mult, nu făcea mai mult de atât. Sângera, dar nu încerca să lovească, nu era unul dintre aceia care să sară la bătaie și ea știa, nici nu-i trecuse prin minte să cheme în ajutor.

A lovit puternic cu mâna raftul de cărți.

— Fac ceva pe regulile voastre afurisite!

— N-ai decât să faci ce vrei. Oricum, nu capeți niciun ban. Dar pot să mă ocup ca să primești o comandă de mâncare pentru următoarele două zile.

Dincolo de fereastră, un camion care trecea prin apropiere,

zgomotul pătrundea printre corpurile de casă de pe strada îngustă. Hilding nu-l auzea. În principiu, nu auzea nimic. Cloanța din fața lui vorbea despre o comandă pentru mâncare. Și de când, mă rog, se putea cumpăra heroină pe tichetele socialului? Se holba la femeia grasă care stătea pe partea cealaltă a mesei de lucru și îi oferea bonuri de mâncare, se uita fix la țâțele ei afurisit de mari și la colierul ei dat dracului, cu afurisitele lui de bile afurisite de lemn. A râs și a urlat, a răsturnat scaunul pe care tocmai stătuse și l-a aruncat cu un șut direct în perete.

— Mă cac pe bonurile tale afurisite! Fără discuție că atunci trebuie să fac rost de cașcaval prin mijloace proprii! Cotoroanța dracului!

A țâșnit aproape pe ușă, i-a văzut pe finlandezii, țigăncile și pensionarii din respingătoarea sală de așteptare. Aceștia priviră toți în sus spre el, dar nu spuseră nimic, stăteau aproape ghemuiți, fără să sufle vreo vorbă. În timp ce trecea, a urlat cu fața întoarsă spre ei: *cazuri sociale nenorocite* și după aceea încă ceva, ceva imposibil de înțeles, vocea lui ascuțită s-a rupt și s-a amestecat cu sângele care-i curgea din nas și care a lăsat urme pe scară în jos și afară, prin ușa de la ieșire și de-a lungul străzii Östgöta, tot drumul până la Skanstull.

•••

Vara nu prea era chiar vară. Era vânt, rareori peste douăzeci de grade, câte-o dimineață cu soare efemer, de obicei ploaia care biciuia acoperișurile caselor și grătarele din grădină.

Ewert Grens o ținuse de mână atâta timp cât ea îi îngăduise, devenise agitată apoi, așa cum obișnuia să devină atunci când termina de râs, când gânguritul înceta și saliva nu i se mai prelingea pe bărbie doar din când în când. De aceea, o îmbrățișase, o sărutase pe frunte și îi explicase că va veni înapoi peste o săptămână, totdeauna peste o săptămână.

Dacă ai fi avut forța fizică necesară să mai reziști doar încă puțin.

Acum era în mașină pe drumul de întoarcere peste podul Lidingö, în drum spre Bengt Nordwall care locuia în prezent în Eriksberg, cam la o milă distanță de partea sudică a orașului. Conducea mult prea repede și se văzu, pe neașteptate, după cum i se întâmpla adesea să vadă, cum stătea în spatele unui alt volan.

În microbuzul patrulei de poliție al cărui șef fusese cu douăzeci și cinci de ani în urmă.

Îl vedea pe Lang acolo, nu departe de microbuz și știa că era căutat de poliție și a făcut așa după cum făcuseră de atâtea ori înainte, l-a ajuns pe bărbatul care fugea, în timp ce Bengt a deschis portiera laterală a microbuzului și Anni, care stătea chiar lângă portieră, l-a înhățat pe Lang și i-a strigat că e arestat, așa cum trebuia să facă.

Ea fusese cea care stătea pe locul acela.

Din cauza asta reușise Jochum Lang s-o tragă afară din mașină.

Ewert Grens semnalizã și ieși pentru un moment de pe șosea, părăsi șirul de navetiști matinali și stresați. Opri motorul și rămase nemișcat până când imaginile dispărură. De fiecare dată când o vizitase în ultimii ani se întâmpla același lucru, amintirile care-i vuiau în creier și care-l făceau să nu mai poată să respire. Rămase un timp acolo fără să-i pese de

idioții care claxonau, aștepta să fie din nou în stare să conducă.

Nu mai mult de cincisprezece minute, apoi a ajuns.

S-au salutat încă de pe strada îngustă dintre vile și au rămas pe urmă afară, în ploaie, unul lângă altul, privind fix spre cer.

Niciunul dintre ei nu zâmbea prea des, să fi fost vârsta sau poate că ei fuseseră întotdeauna așa. Însă cenușiul acela compact și vântul și ploaia care răpăia i-a obligat să zâmbească, ce altceva ar fi putut să facă.

— Ce părere ai?

— Ce părere am? Că nu mai am putere să-mi pese.

Au ridicat din umeri și s-au așezat pe pernele îmbibate cu apă ale băncii din grădină.

Se cunoșteau de treizeci și doi de ani. Fuseseră tineri atunci, o viață pe care o consumaseră în grabă, cu mult mai puțin de jumătate încă de trăit.

Ewert Grens se uita tăcut la prietenul său.

De fapt singurul pe care îl avea, cu care vorbea în afara serviciului, pe care-l suporta.

Suplu încă, în continuare mult păr, aveau aceeași vârstă, dar Bengt arăta mult mai tânăr. Fără îndoială așa se întâmpla atunci când aveai copii mici. Te obligau să rămâi tânăr.

Ewert n-avea copii, n-avea păr și era greoi la trup. Pasul lui șchiopătat și cel al lui Bengt, ușor ca pana, aveau un trecut comun și mai împărtășeau încă meseria de polițist în centrul Stockholmului, dar fiecare își ținuse timpul în propriile mâini, ca și cum Ewert avusese nevoie de mai mult, îl consumase mai repede.

Bengt suspină resemnat.

— Apăraia asta. Nici măcar copiii nu vor să mai iasă afară.

Ewert nu era sigur dacă era invitat acasă la prietenul lui cel mai vechi pentru că se așteptau că va fi plăcut. Sau dacă era doar din datorie, le părea rău de el, atât de singur, atât de vulnerabil în afara coridoarelor secției de poliție. Venea de fiecare dată când îl invitau, nu regreta niciodată dar nu reușea să înceteze să se gândească la asta.

— Se simțea bine azi. M-a salutat. Sunt sigur.

— Și tu, Ewert? Tu cum te simți?

— Ce vrei să spui?

— Nu știu exact ce vreau să spun. Dar e ca și cum ai arăta… mai împovărat acum, în ultimul timp. În special, atunci când vorbești despre Anni.

Ewert a auzit ce i-a spus, dar n-a răspuns. Se uita fără interes împrejur, la viața de suburbie pe care n-o înțelegea. De fapt, aveau o vilă mică și frumoasă. Una dintre cele obișnuite, ceva cărămidă, ceva gazon, câteva tufe ordonat tăiate, jucării din plastic decolorate de soare, răspândite peste tot. Dacă n-ar fi plouat, cei doi copii s-ar fi zbenguit în spatele casei, ar fi jucat jocuri pe care copiii de vârsta lor obișnuiesc să le joace. Îi făcuse târziu Bengt, fusese în apropiere de cincizeci și Lena cu douăzeci de ani mai tânără. Era ca și cum acestuia i se acordase o a doua șansă. Ewert nu pricepea ce văzuse o femeie tânără, frumoasă și talentată, la un polițist de vârstă medie, se bucura de succesul lui Bengt însă nu va reuși niciodată să înțeleagă asta.

Hainele lor erau ude, materialul atârna greu în jurul trupurilor. Nu mai simțeau asta, pentru moment uitaseră de ploaie. Ewert s-a aplecat în față, l-a privit pe prietenul său.

— Tu?

— Da?

— Jochum Lang va fi eliberat azi.

Bengt a clătinat din cap.

— Trebuie să termini odată cu asta.

— Îți vine ușor să spui așa. Nu tu ai fost cel care conducea.

— Și nu eu am fost cel care iubea. Dar n-are nicio importanță. Trebuie să termini cu asta. Au trecut douăzeci și cinci de ani, Ewert.

Se întorsese spre scaunul din spate.

Văzuse cum ea apucase corpul care alerga.

Ewert Grens respiră greu, își trecu mâna peste chelia udă de ploaie, simți cum furia contra celor întâmplate atunci nu voia să-l părăsească.

Jochum Lang îi simțise mâna și se întorsese din fugă.

I-o apucase, o trăsese violent și Bengt, care stătea alături, nu reușise s-o prindă de curelele de la spate.

Ewert a oftat. Din nou, mâna peste chelia udă.

Chiar atunci pe loc, în clipa în care ea căzuse din microbuz și una din roțile din spate îi trecuse peste cap, el își dăduse seama că viața lor în comun se terminase.

Lang râsese când fugise de acolo și râsese din nou și atunci când, mai târziu, fusese condamnat la câteva luni de rahat pentru provocare de răni corporale prin imprudență.

Ewert Grens îl ura.

Bengt și-a deschis un nasture de la cămașa udă și i-a căutat privirea prietenului.

— Ewert?

— Da?

— Parcă nu mai ești pe lumea asta.

Ewert Grens a privit pe deasupra gazonului înecat de ploaie la lalelele care stăteau ghemuite în straturile bine îngrijite. Se simțea obosit.

— Nenorocitul ăla n-o să-mi scape.

Bengt i-a pus brațul în jurul umerilor. Grens a tresărit. Nu era obișnuit.

— Lasă-l în pace acum, Ewert.

O ținuse recent de mână. Ea râsese ca un copil și mâna îi era rece, lipsită de vigoare, ca și cum ar fi fost absentă. Își aducea aminte de cealaltă mână, putea încă s-o simtă, caldă, puternică, prezentă.

— Începând de azi, el se plimbă pe străzi. Pricepi? Lang se plimbă de colo-colo și se cacă pe noi.

— Ewert, a fost într-adevăr vina lui Lang? Ești sigur de asta? Sau a fost vina mea? Eu am fost cel care n-am reușit s-o țin. Poate că pe mine ar trebui să mă urăști. Poate că pe mine ar trebui să te răzbuni.

Vântul a reînceput, a înhățat ploaia, a dus-o cu el, i-a izbit peste fețe. În spatele lor s-a deschis ușa care dădea pe terasă. Femeia care a ieșit afară avea o umbrelă în mână, era tânără, nu mult peste treizeci, părul lung strâns într-o coadă de cal, zâmbea.

— Nu sunteți normali.

S-au întors. Bengt i-a zâmbit înapoi.

— Odată ce te-ai udat, nu mai are nicio importanță.

— Vreau să intrați înăuntru. E timpul pentru micul dejun.

— Acum?

— Acum, Bengt. Micuții sunt flămânzi.

S-au ridicat.

Pantalonii și sacourile, stofă lipită pe trup.

Ewert Grens a privit din nou în sus, cerul acesta era la fel de cenușiu.

•••

Era încă dimineață. Auzea păsările afară, își cântau unele celorlalte, la vremea aceea obișnuiau să facă asta. Lydia stătea pe marginea patului și asculta, era frumos, cântau la fel și aici, după cum cântaseră și printre clădirile răpănoase de beton din Klaipeda. Nu știa de ce, dar se trezise de câteva ori în timpul nopții pentru că visase despre vizita pe care ea și mama o făcuseră cu mulți ani în urmă la Vilnius, la închisoarea Lukuskele. Visase cum tata stătea și îi făcea semne de rămas bun cu mâna, îl părăsise acolo în coridorul întunecos, din fața secției de TBC, apucase să treacă pe lângă încă cincisprezece deținuți care putrezeau încet în așa numita cameră-sida atunci când, pe neașteptate, văzuse de la distanță cum tatăl se prăbușise. Se oprise imediat, rămăsese un moment complet nemișcată. Când acesta nu se mai ridicase, alergase înapoi pe pardoseala de piatră, cât de repede putuse ea, trăsese de el și muncise din greu, până când tatăl se ridicase din nou în picioare și tușise și se golise de sângele și de substanța aceea galbenă care voiau să iasă afară. În vis fusese exact la fel ca atunci, mama ajunsese și ea, iar ea plânsese și țipase până când cineva de la secția de bolnavi venise și-l luase de acolo. Visul revenise de fiecare dată când se cufundase din nou în somn, nu mai visase niciodată înainte despre asta.

Lydia a oftat adânc, s-a mutat puțin mai încolo pe marginea patului și și-a desfăcut coapsele, exact atât de încet pe cât voia bărbatul din fața ei.

Acesta stătea cam la un metru distanță.

Un bărbat de vârstă medie, socotea că trebuia să fie cam în jur de patruzeci, așa cum ar fi fost și tatăl ei.

De aproape un an, îl întâlnea o dată pe săptămână, în fiecare luni dimineață, obișnuia să fie punctual. Era clientul al treilea al zilei și ciocănea întotdeauna la ușă în același timp în care ea auzea prin fereastra închisă clopotele bisericii bătând de nouă ori.

Acesta nu scuipa. Nu voia să pătrundă în ea. Scăpase de organul lui. Nici măcar nu-i simțea mirosul.

Era unul dintre aceia care dorea s-o îmbrățișeze când îi deschidea ușa și care, după aceea, n-o mai atingea, care își ținea numai strâns cu o mână propriul organ, în timp ce, cu cealaltă, îi arăta că trebuie să se dezbrace.

Voia ca ea să-și miște vaginul, înainte și înapoi, și ca el să-și strângă organul din ce în ce mai tare. Voia ca ea să scheaune ca un câine pe care-l avusese el și organul îi devenea de un roșu palid din cauza strânsorii. Se lăsa pe spate în fotoliul de piele neagră atunci când sperma începea să curgă de-a lungul suprafeței lucioase.

Era gata la nouă și douăzeci și afară din apartament, înainte ca clopotul să bată de nouă și jumătate. Lydia a rămas așezată pe marginea patului până când a plecat, păsările care ciripeau, le auzea din nou.

•••

Sângele curgea uniform din rana aflată în nara dreaptă, picurând de-a lungul trotuarului străzii Östgöta. Hilding aproape alerga, cu toate că fusese de curând eliberat acesta nu avea la drept vorbind nicio condiție fizică demnă de admirat, el nu făcea parte dintre cei care-și înecau ura sau își consolidau respectul în sala de antrenamente a închisorii Aspsasan, dar cu toate astea, fugea panicat și furibund de scârba cotoroanței afurisite de la serviciul social Katarina-Sofia precum și din necesitatea acută de a lua drogul acela blestemat și, din acest motiv, respira atât de violent când a ajuns în apropierea străzii Ringvägen și a stației de metrou de la Skanstull.

Fac ceva pe bonurile tale afurisite de mâncare. Fără îndoială că pot să-mi fac rost de bișțari și singur.

— Ascultă.

Hilding își înfipse degetul în umărul unuia dintre copiii aflați în fața lui pe peron. Presupunea că are vreo doisprezece, treisprezece ani. Fetița nu răspunse și el o împunse din nou cu degetul. Aceasta se întoarse în chip demonstrativ cu fața în direcția de unde trebuia în curând să apară trenul.

— Tu. Vorbesc cu tine.

Îi văzuse telefonul mobil. S-a întins după el, a făcut un pas

înainte, i l-a smuls din mână și, nederanjat de protestele ei, a făcut un număr și a așteptat să înceapă să sune.

Hilding își drese glasul.

— Sor-mea? Sunt eu.

Ea întârzia cu răspunsul, astfel încât a continuat.

— Sor-mea, pe naiba, trebuie să mă împrumut și niște bani.

A auzit-o oftând înainte de a-i răspunde.

— Nu capeți niciun ban de la mine.

— Sor-mea, mâncare. Și haine. Numai pentru asta.

— N-ai decât să te duci la social.

S-a holbat furios la aparatul pe care-l ținea în mână, a respirat adânc și a strigat apoi cu gura apropiată de ceea ce credea că ar fi microfonul.

— Dă-o naibii, sor-meo! Atunci bineînțeles că sunt obligat să fac rost singur! Și va fi vina ta!

Ea îi răspunse exact pe același ton cum făcuse și data trecută.

— Este alegerea ta. Problema ta. Nu mi-o transfera mie.

Hilding Oldeus a început să țipe la tăcerea electronică care se lăsă atunci când ea închise și a azvârlit telefonul însângerat pe betonul peronului. Când s-a urcat în trenul care tocmai sosise, copila aceea afurisită a rămas plângând pe peron.

S-a așezat în fața uneia dintre ușile duble ale vagonului și a scobit și mai adânc în rana însângerată. Picăturile de sânge și valurile de transpirație și fața lui slabă, lipsită de viață, el mirosea oarecum urât.

A coborât la stația *T-Centralen* și s-a urcat pe scara rulantă pentru a ieși la suprafață. Ploua puțin, nu era sigur dacă plouase toată dimineața sau nu. A privit împrejur, continua să transpire în mantaua de ploaie închisă de sus până jos la toți nasturii, spatele îi era complet ud, a traversat apoi strada Klaraberg și a ajuns pe trotuarul de pe partea cealaltă. A trecu grăbit printre casele de lângă statuia lui Ferlin{2} și, prin portiță, în cimitirul Santa Clara.

Pustiu, la fel de pustiu după cum sperase.

Un nenorocit de bețiv, culcat ceva mai departe pe iarbă, în rest nimeni altcineva.

A trecut pe lângă piatra cea mare de pe mormântul lui Bellman{3} și s-a oprit la banca de lemn din spatele ei, sub copacul despre care credea că ar fi un ulm.

Și-a întins picioarele, a fredonat ceva. Una dintre mâini, în buzunarul drept al mantalei de ploaie. A pipăit detergentul de rufe, trecându-și degetele fără grabă prin el. Mâna cealaltă în buzunarul stâng, a scos afară și a desfăcut ambalajul cu cele douăzeci și cinci de pungulițe de timbre poștale; pungi mici de plastic, de opt centimetri pe șase, a amestecat detergentul cu amfetamina care abia dacă acoperea fundul fiecăreia.

Avea nevoie de bani și îi va obține curând.

•••

Era seară. Terminase pentru ziua aceea, nu trebuia să mai vină nimeni. Lydia se plimba fără grabă prin apartament, o obscuritate destul de plăcută, puține lămpi aprinse. Era destul de mare, fără îndoială cel mai mare în care fusese ea vreodată de când venise aici, patru camere.

S-a oprit în hol.

Nu știa de ce, însă a început să se uite cu atenție la modelul tapetului, în lungul liniilor subțiri care umpleau spațiul gol dintre podea și tavan. Făcea deseori asta, stătea acolo în picioare și uita de tot, a înțeles că asta se datora faptului că tapetul semăna cu unul pe care-l mai văzuse cândva, pe un alt perete dintr-o altă cameră, cu mult timp înainte.

Lydia își amintea atât de deslușit pereții aceia, camera aceea.

Poliția militară care năvălise înăuntru și tatăl și ceilalți bărbați împinși cu fața la perete și vocile care strigau *zatknis zatknis* și tăcerea aceea stranie, de după.

Ea știuse desigur încă de atunci că tatăl mai fusese la închisoare o dată, mai demult. Că el pusese un steag lituanian acasă, pe perete și că, din cauza asta, fusese condamnat la cinci ani de temniță, la închisoarea din Kaunas. Fusese atât de mică atunci, câțiva ani doar, însă un steag, a clătinat din cap, continua să nu fie în stare să priceapă asta. Bineînțeles că, pe urmă, tatăl nu mai primise înapoi serviciul pe care-l avea în cadrul armatei și, odată, el întrebase cu ton ridicat, își amintea atât de clar, odată când vodca se terminase și obrajii îi erau roșii și stăteau în camera cu tapetul cu linii, printre armele furate care curând vor fi vândute, el întrebase atunci cu voce ridicată, ce dracului ar fi putut să facă altceva? Când copiii țipau de foame și statul refuza să plătească, ce dracului altceva ar fi putut el să facă?

Lydia a continuat să stea în hol. Îi plăcea liniștea, întunericul înserării care se așternea treptat înăuntru și îndemna la odihnă. Liniile subțiri de pe perete ajungeau până sus de tot, le urmărea și era obligată să-și lase capul pe spate,

tavanul era înalt, o clădire veche. Se gândea că, de câteva ori, în mod excepțional, lucrase singură în apartamente cu mult mai mici, dar altfel erau întotdeauna câte două și de aceea bărbații, care așteptau pe palier și băteau la ușă, puteau să aleagă pe care dintre ele voiau s-o folosească.

În fiecare zi, trebuiau să vină douăsprezece persoane la ea.

Uneori mai mulți, niciodată mai puțini. În caz contrar, Dimitri o bătea sau pătrundea el însuși cu forța în ea, de atâtea ori, de câte ori mai rămăseseră. Și numai în anus.

Bineînțeles că avea ritualul ei. În fiecare seară.

Făcea duș și apa, mult prea fierbinte, îndepărta urmele lăsate de mâinile lor. Își lua tabletele, patru rohypnol și un valium cu puțină vodcă. Se îmbrăca în haine largi, îi atârnau pe trup și nu mai avea forme, nimeni nu putea să vadă, nu putea nimeni să apuce.

Însă în ciuda acestui fapt, uneori vaginul o ustura mai mult decât de obicei.

Acum simțea ca și cum ar fi împunsă cu un cuțit. Știa de ce. Doi dintre ei fuseseră noi și cei noi pătrundeau întotdeauna în ea prea brutal. Spunea rareori ceva, învățase cât de important era ca ei să vrea să vină înapoi.

Lydia se plictisise de liniile subțiri de pe pereții holului, își întoarse privirea în schimb spre ușa de la intrarea în apartament. Era mult timp de când îi trecuse pragul ultima oară. Cât de mult? Nu știa sigur, patru luni, credea. Se gândise de câteva ori să spargă geamul ferestrei din bucătărie, fereastră care nu putea fi deschisă, la fel ca și celelalte. Se gândise să spargă geamul și să sară, dar fusese prea lașă, locuiau la etajul șase și nu știa ce-o să simtă atunci când va sări și va cădea pe pământ. Se îndreptă spre ușă, metal cenușiu, o pipăi, rece, solidă. Se opri și închise ochii, atinse cu mâna lampa roșie, respiră încet, se blestemă că nu pricepea cum funcționau cele două broaște electronice. Încercase să vadă ce anume făcea Dimitri însă nu reușise niciodată, el stătea întotdeauna în calea privirii ei, știa firește că ea se afla acolo, în spate și privea pe furiș.

A plecat din hol, a trecut prin camera fără mobile pe care,

din anumite motive, o denumeau camera de zi, apoi pe lângă propria cameră, a privit patul mare pe care-l ura, dar în care trebuia totuși să doarmă.

A continuat până la cea mai depărtată încăpere, camera Alenei.

Ușa era închisă, însă Lydia știa că aceasta terminase de lucrat, că făcuse duș și că era singură acolo, înăuntru.

A ciocănit la ușă.

— Da?

— Sunt doar eu.

— Încerc să dorm.

— Știu. Dar pot să vin înăuntru?

Câteva secunde. Lydia a așteptat. Până când s-a hotărât Alena.

— Desigur. Intră.

Alena stătea întinsă goală în patul nefăcut. Corpul ei era mai închis la culoare decât cel al Lydiei, părul lung încă ud, îi va veni greu să-l pieptene în dimineața următoare. Ea stătea deseori întinsă așa, după ce plecau toți, privea fix în tavan și se gândea că nu-i spusese niciodată că avea de gând să plece, că trecuseră câțiva ani, acum, că încă mai simțea și îi era dor de ultima oară când se ținuseră în brațe, ar fi trebuit firește să treacă numai câteva luni, ea ar fi trebuit fără îndoială să se întoarcă la el, la Janoz, doar trebuiau să se căsătorească, pe urmă.

Lydia stătea nemișcată. Privea goliciunea Alenei și se gândea la propriul corp, cel pe care trebuia să-l ascundă în hainele lăbărțate după aceea, firește că știa că asta era ce făcea ea, îl ascundea. Privea și compara și se întreba cum putea Alena să stea culcată fără haine în același așternut, își dădea seama că vedea opusul ei, cineva care parcă lăsa lucrul celălalt să mai zăbovească, care nu-l ascundea, care aproape că se crampona de el.

Alena i-a arătat patul cu mâna, partea care era liberă.

— Așază-te.

Lydia a intrat în cameră, asemănătoare cu a ei, același pat, același raft, nimic altceva. S-a așezat în așternutul neschimbat.

Acolo unde cineva fusese culcat de curând. Rămase un timp cu ochii la tapetul roșu, floricele ca de catifea, șerpuitoare. A căutat mâna Alenei, a luat-o, a strâns-o, în timp ce, aproape în șoaptă, a întrebat.

— Cum te simți?

— Ah, știi cum.

— La fel ca de obicei?

— La fel.

Se cunoșteau de mai bine de trei ani. Se întâlniseră pe vapor. Atunci, râdeau. Erau pe drum. Apa care se dădea în lături, care făcea spume albe până acolo, în depărtare, niciuna dintre ele nu mai fusese înainte pe mare.

Lydia a tras mâna prietenei sale înspre ea, a continuat s-o țină strâns, a culcat-o între mâinile ei.

— Știu. Știu.

Alena stătea nemișcată, cu ochii închiși.

Corpul ei n-avea nici-o vânătaie, nu ca al Lydiei, nu în felul acela.

Lydia s-a întins alături, au împărțit un moment tăcerea, Alena, înapoi la Janoz, pe care abia îl părăsise, pe care nu-l informase despre planurile ei, Lydia, înapoi la închisoarea Lukuskele, printre bărbații cu capetele rase, care tușeau în secția de bolnavi plină de praf.

Până când Alena s-a ridicat brusc, cu o pernă la spate, s-a sprijinit de perete.

A arătat cu degetul spre dușumea, la un ziar care zăcea acolo.

— Ridică-l.

Lydia a dat drumul mâinii Alenei, s-a aplecat în față, a cules ziarul de pe jos.

N-o întrebă pe Alena cum făcuse rost de el, înțelegea că-l primise de la unul dintre cei care fuseseră astăzi la ea, unul dintre cei care aduceau lucruri cu ei, care voia să facă ceva extra și care primise voie să facă. Lydia nu avea mulți care veneau cu lucruri. Ea voia bani. Voia să-l înșele pe Dimitri în singurul fel de care acesta era cu adevărat interesat. Cei care veneau la ea și doreau să facă extra erau obligați să plătească

cu o sută mai mult.

— Deschide-l. La pagina șapte.

Ea îi povestise Alenei.

Cei care veneau plăteau cinci sute de coroane. Știa cât fac pe zi cinci sute de coroane înmulțit cu douăsprezece ori. Însă Dimitri lua aproape totul. Ele aveau voie să păstreze doar două sute cincizeci de coroane pentru o zi întreagă. Restul era mâncarea și camera și restituirea datoriei lor. Ceruse mai mult la început, dar Dimitri a pătruns-o atunci în anus, o dată și încă o dată, până când s-a jurat ca niciodată să nu mai ceară mai mult. Astfel încât se hotărâse ca, din când în când, să ia o sută în plus. În felul ei. Mai mult pentru a-l păcăli pe Dimitri Codoșafurisit decât pentru bani.

Mânca bătaie.

Accepta să fie bătută.

Îi lăsa s-o lovească și asta costa o sută de coroane în plus. Majoritatea nu loveau prea puternic, doreau numai ca, înainte de a pătrunde în ea, să înceapă în felul ăsta. Lua șase sute, Dimitri primea cele cinci sute ale lui și habar n-avea că ea păstra o sută. Făcea asta de destulă vreme, economisise destul de mult și Dimitri Codoșafurisit nu știa nimic.

Lydia nu vorbea suedeza. Încă și mai puțin putea să citească în suedeză. Nu înțelegea titlul articolului, nici șapol tipărit cu litere groase, nici textul lung care urma. A văzut însă fotografia. Alena ținea ziarul în așa fel încât Lydia să poată s-o vadă și ea s-a oprit în fața fotografiei și a început pe neașteptate să țipe, să plângă și iarăși să țipe și să alerge afară din cameră și apoi din nou înăuntru, ura ziarul pe care-l ținea în mână Alena.

— Stârvul ăla!

Se aruncă în pat, se alungi din nou alături de trupul gol, acum mai mult plângea decât țipa.

— Stârvul dracului, al dracului!

Alena a așteptat un timp, era lipsit de sens să încerce să-i vorbească, Lydia trebuia să-și consume plânsul, așa după cum și ea și-l consumase puțin mai înainte.

Își ținea prietena în brațe.

— Pot să-ți citesc.

Alena vorbea suedeza. Lydia nu înțelegea cum avusese tăria s-o învețe.

Erau în țară de același timp, întâlniseră la fel de mulți, nu era vorba despre asta.

Ea hotărâse să se blocheze. Să nu asculte niciodată. Să nu învețe limba în care era violată.

— Vrei să-ți citesc?

Lydia nu voia. Nu voia. Nu voia.

— Da.

Se strecură mai aproape de trupul gol, îi împrumută căldura, Alena era întotdeauna caldă, ea însăși îngheța mai tot timpul.

•

Fotografia, destul de neinteresantă, un bărbat de vârstă medie, rezemat de zidul unei case. Arăta mulțumit, precum cineva care tocmai primise o laudă. Era zvelt, avea mustață, păr de culoare deschisă, pieptănat de curând. Alena a arătat cu degetul spre el, spre titlul de deasupra. A început să citească, mai întâi în suedeză, apoi a tradus în rusă. Lydia stătea nemișcată, asculta, nu îndrăznea să se miște. Pe urmă textul, scris neîndemânatic, în grabă, o dramă declanșată dimineață devreme, numai cu o oră înainte de tipărirea ziarului. Bărbatul de lângă zidul casei, un polițist, reușise să convingă un hoț de mică anvergură care, pe neașteptate, luase cinci ostatici în spatele ușii încuiate a unui seif bancar ca, întâi, să înceapă să discute, apoi să se retragă, pentru ca imediat după, să renunțe la acțiune. Nu era nimic remarcabil. Un polițist, o întâmplare cu totul obișnuită, pagina a șaptea; mâine, înlocuit de un alt polițist, o altă zi obișnuită.

Însă acesta zâmbea.

Polițistul zâmbea în fotografie și Lydia plângea din nou plină de ură.

•••

Plattan[4] era plină de ei. Narcomanii. Care stăteau acolo și tânjeau după drog. Hilding s-a deplasat câțiva pași, s-a așezat ceva mai sus pe scările care duceau la strada Drotninggatan. Obișnuia să stea acolo, era important ca ei să poată să-l vadă. Puțin îi păsa de polițiștii care alergau împrejur, cu binoclul pregătit.

Stătea și aștepta puțin mai la o parte, lângă intrarea în stația de metrou. Pe străina aia mitică o cunoștea. Nu mai mult de un metru cincizeci. Nu era în vârstă, abia trecută de douăzeci, dar urâtă ca naiba, cu părul înfoiat și cu puloverul unsuros și cu drogul în nas de trei, patru zile la rând, era dezaxată și excitată și voia să-și injecteze și să se reguleze și iar să-și injecteze și să se reguleze. Știa că o cheamă Mirja și că avea un accent ca dracu și că era greu să înțelegi ce spune, iar atunci când era drogată de-a binelea, nu mergea chiar de loc, ca și cum gura ei nu mai voia să articuleze.

— Ceva?

Îi surâse batjocoritor.

— Ce anume, ceva?

— Ai ceva?

— Dacă am ceva? Pe naiba, de care vrei?

— O amfetamină.

Afurisita. Drog și regulat. Înainte de a continua, Hilding s-a întins puțin, și-a aruncat ochii de jur împrejur peste Plattan, spre sticleții cărora puțin le păsa.

— Meta sau obișnuită?

— Obișnuită, de trei sute.

Ea s-a aplecat în față, a scotocit cu mâna într-unul dintre pantofi, pe undeva, pe lângă șireturi. A scos câteva bancnote mototolite, i-a dat trei dintre ele.

— Obișnuită.

•

Mirja nu cedase tentației de aproape o săptămână.

Nu mâncase, trebuia să aibă mai mult, mai mult, mai mult, ca să scape de lucrul acela din capul ei care era ca niște linii

electrice de înaltă tensiune, nebuniile acelea care zumzăiau și care-i distrugeau creierul și care dureau cum numai niște linii de curent de înaltă tensiune trecând prin creier pot s-o facă.

Se depărtă cât putu de repede de Hilding și de scară și de Drotninggatan, spre statuia din fața bisericii și înăuntru, în cimitir.

Auzea deslușit cum oamenii pe lângă care trecea vorbeau despre ea. Vocile lor ascuțite, ei care știau totul, care-i cunoșteau secretele, care vorbeau vorbeau vorbeau, dar care curând or să dispară, cel puțin pentru câteva minute.

Mirja se așeză pe banca cea mai apropiată de intrare. Era grăbită, își dădu jos geanta de pe umăr, scoase o cutie de Coca-Cola umplută pe jumătate cu apă, o ținu într-o mână, o siringă în cealaltă. Trase apă cu acul siringii și apoi îi dădu drumul jos, în punga de plastic.

Tânjea atât de tare, se reținuse atât de mult, nu observă că praful din pungă începuse să facă clăbuci.

Zâmbi și introduse canula, o ținu un timp nemișcată.

Făcuse asta de multe ori înainte. Își întinse puternic brațul, căută o venă, așteptă reacția și se injectă.

Durerea a străpuns-o pe loc.

S-a ridicat în grabă, țipătul abia i s-a auzit, a încercat să tragă înapoi ceea ce tocmai injectase.

Vena se umflase, o gălușcă de aproape un centimetru înălțime, de la încheietura mâinii până la cot.

Nu mai durea acum când pielea se înnegrise brusc, când detergentul de rufe îi coroda pereții venei, distrugându-i.

MARȚI, PATRU IUNIE

Jochum Lang nu dormea. Ultima noapte era întotdeauna cea mai grea. Era mirosul. Când pentru ultima dată cheia se răsucise în broască, îl simțise din nou. Celulele astea mici miroseau întotdeauna la fel, la fel de împuțit, indiferent de ce pușcărie era vorba, până și în arest, miroseau la fel și pereții și patul și dulapul și masa și chiar și tavanul văruit în alb.

Se așeză pe marginea patului. Aprinse o țigară. Până și presiunea aerului era aceeași. Era atât de al naibii de idiot să nu poată împărtăși asta nimănui, dar era chiar așa, fiecare celulă din fiecare pușcărie și din fiecare arest aveau aceeași presiune a aerului, cum n-are nicio altă cameră, nicăieri în altă parte.

A dat semnalul, așa cum făcea întotdeauna în ultima noapte, s-a dus până la placa de metal și a apăsat îndelung pe butonul roșu.

Gardianul a răspuns greu:

— Vrei ceva, Lang?

Lampa roșie era aprinsă și centrala pazei răspundea. Jochum s-a aplecat înainte și și-a apăsat gura pe microfonul ieftin.

— Vreau să-mi spăl la duș mirosul ăsta împuțit de pe mine.

— Uită asta. Ești în continuare la fel de închis ca și ceilalți.

Jochum îi ura. Își făcuse anii de pedeapsă, dar diavolii ăștia de doi bani trebuiau să-l mustruluiască până în ultima clipă.

A rămas așezat pe pat, a continuat să privească în jur în celulă. Va lăsa să treacă zece minute. Apoi, va semnaliza din nou. Obișnuiau să renunțe până la urmă. Încă de vreo trei, patru ori și, după aceea, obișnuiau să se dea un pas într-o parte, un pas suficient de mare ca el să se strecoare pe lângă ei, pricepeau că nu este atât de tâmpit încât să-i amenințe când mai avea numai o noapte, însă pricepeau de asemenea că, încă de a două zi, s-ar fi putut să se întâlnească unul cu

altul în oraș și că, uneori, era înțelept să ai un trecut pe cât de posibil de neîncărcat.

Se ridică în picioare. Câțiva pași până la gratiile ferestrei, câțiva pași până la ușa de fier.

Își împachetă două cărți și patru pachete de țigări și săpunul și periuța de dinți și radioul și teancul de scrisori și un pachet încă nedeschis de tutun, băga cei doi ani și jumătate într-o pungă de plastic și făcea asta cât putea de încet și puse punga pe masă.

Semnaliză, șuieră iritat cu gura lipită în continuare de microfon și de placa de metal care-l înconjura, suprafața se aburea de la respirația lui. Nenorocitul ăla întârzia din nou.

— Vreau să-mi iau hainele.

— La ora șapte.

— Trezesc toată secția asta a naibii!

— Fă ce vrei.

Jochum a bătut puternic în ușă. Cineva, de pe partea cealaltă a coridorului, a bătut puternic înapoi. Apoi, încă unul. Se auzea tare. De data asta, gardianul a fost mai rapid.

— Îi trezești pe toți!

— Doar ți-am spus asta.

Paznicul a oftat.

— Bine. Deci, așa. Ne ducem jos, la saci. Și la magazie. Poți să probezi câte ceva. După aceea, din nou sus. Afară nu ieși înainte de șapte.

Coridorul era pustiu.

Nimeni nu se grăbea. Cei din spatele celorlalte uși mai aveau de așteptat încă vreo câțiva ani, atunci cine să aibă nevoie să se scoale în zori? A străbătut secția, șaisprezece celule, opt pe fiecare parte, a trecut pe lângă bucătărie, pe lângă masa de biliard, pe lângă coiful cu televizorul. Mergea imediat în spatele gardianului, privea fix la spinarea lui, un nenorocit firav, l-ar fi putut face zob într-o clipă, la zece minute după ce-și termina de executat pedeapsa, mai făcuse asta și înainte.

Au ieșit prin ușa încuiată a secției, au trecut printr-unul dintre lungile coridoare subterane prin care trecuse de atâtea

ori înainte, spre centrala paznicilor. Magazia se afla chiar alături, pe partea cealaltă a peretelui pe care se afla cușca cu monitoare a pazei. Era ca și cum în asta consta adevărata eliberare. Să poți să mergi printre sacii de iută care miroseau a pivniță, să-l găsești pe al tău printre alte câteva sute, să-l deschizi, să probezi hainele care se aflau înăuntru. Prea mici, întotdeauna obișnuiau să fie prea mici. De data asta, se îngrășase cu șapte kilograme, se antrenase ca naiba, era mai solid ca niciodată. S-a uitat împrejur. Nicio oglindă. A zărit cartoanele cu bilețele cu nume pe ele, cei închiși pe timp lung și fără locuință, tot ce posedau, în câteva lăzi de carton, aici, în magazia închisorii Aspsas.

•

Luase cu el din sac sticla de Karl Lagerfeld, gardianul nu-l văzuse sau, dacă-l văzuse, n-avusese energia să-i pese de asta. Jochum Lang nu mai mirosise a bărbat de când îi luaseră totul la înscriere, atunci, în prima zi de închisoare, nimic care să conțină alcool în secție. Acum, se dezbrăcă în pielea goală și deșurubă capacul și puse gura sticlei pe creștetul ras. O scutură și îi goli conținutul, acesta curgea de pe cap pe umeri, de-a lungul bustului, picura pe picioare și pe podea, duhnea a parfum când își spăla mâzga pușcăriei de pe el.

•

Șapte fără zece. Era punctual, paznicul dracului.

Ușa crăpată, era deschis, iar Jochum și-a luat punga de plastic, a scuipat pe dușumeaua celulei și a ieșit.

Trebuia doar să străbată coridorul și să se schimbe în hainele strâmte, pe care tocmai le probase și să primească cele trei sute afurisite și biletul de tren și să-l roage pe paznic să se care în iad, în timp ce poarta cu gratii se deschidea încet și, după aceea, să iasă afară cu sacoșa în mână și să se ducă până la camera de luat vederi și să le facă semnul acela cu degetul mijlociu sculat în sus și să continue până la cel mai apropiat zid și să-și deschidă șlițul și să urineze pe zidul cenușiu.

Afară, bătea vântul.

•••

Undeva, cel mai departe, la parterul secției de poliție, zorile se luau la întrecere cu vocea lui Siw Malmkvist. Întotdeauna fusese așa. Ewert Grens număra treizeci și trei de ani ca polițist, treizeci dintre ei cu birou propriu. Avea un casetofon aproape la fel de vechi, unul dintre acelea cu un singur difuzor înăuntru, îl primise cadou când împlinise treizeci de ani și, la fiecare reorganizare, îl purta cu grijă în brațe până la noua cameră. O punea numai pe Siw Malmkvist. Avea un stelaj plin de benzi mixate, toate cu același conținut: întregul ei repertoriu, o colecție din cântecele ei clasice înregistrate pe fiecare bandă într-o altă ordine.

În dimineața aceea, *Mii de fărâme,* 1960, titlul original *Everybody's Somebody's Fool,* sosea primul întotdeauna și putea s-o asculte cât de tare dorea el, câte unul sau altul obișnuiau să se plângă de volumul prea ridicat, dar atâta timp cât arăta acru ca naiba îl lăsau în pace, cu ușa închisă și cu Siwan pusă la maximum, el putea să se ascundă printre anchete și să se sustragă astfel vieții.

Trăia încă în ziua de ieri. Anni, care fusese atât de elegantă atunci când sosise, cu părul proaspăt pieptănat, cu rochia călcată. Îl privise mai mult decât de obicei, fusese ca și cum ar fi reușit să aibă contact, ca și cum, pentru o clipă, fusese ceva mai mult decât un străin care stătea pe un scaun alături de ea și îi ținea mâna. Pe urmă Bengt, în vila bine îngrijită, plină de viață. Micul dejun printre copii lipicioși și priviri binevoitoare. El fusese recunoscător după cum era întotdeauna și încuviințase vesel cu capul după cum făcea întotdeauna și fusese tratat de Bengt și de Lena și de copii ca un membru al familiei, în același fel ca și înainte, și se simțise mai singur ca niciodată. Se afla încă acolo, cu sentimentul acela drăcesc și, pentru a scăpa de el, a dat și mai tare volumul.

S-a ridicat de pe scaunul de la birou, a pășit încet, înainte și înapoi, pe linoleumul ponosit al camerei. Trebuia neapărat să se gândească la altceva. La orice, dar nu la asta. Niciun fel de îndoială, nu astăzi, trebuia să înceteze cu asta. Renunțase la

tot pentru munca lui, pentru rutina de zi cu zi a unui polițist; pentru că asta era tot ce avea el acum. Așa se întâmplase. Întâi o zi, pe urmă o nouă zi, după aceea încă o zi, apoi treizeci și trei de ani și nici femeie și nici copii și nici prieteni adevărați, ci numai o slujbă lungă și loială care, în mai puțin de zece ani, va lua sfârșit, va lua și el sfârșit atunci.

Ewert Grens a privit împrejur. Camera lui, care era a lui atâta timp cât își dedica orele și care, după ce și le va fi dedicat, devenea camera altcuiva. Continuă să meargă de jur împrejur prin ea, mersul lui șchiopătat, corpul masiv și greu care se întorcea neîndemânatic când ajungea la bibliotecă sau la fereastră. Nu era frumos, era conștient de asta, însă fusese puternic și prezent și primejdios, acum era afurisit, mai curând. Își trecu mâna peste ceea ce odată fusese păr și care acum erau doar niște smocuri cărunte, tăiate scurt. Asculta.

Mi-ai trimis cele mai frumoase lalele,
Și m-ai rugat să uit ziua de ieri

Și el a uitat, pentru o clipă existau doar dimineața și el însuși și teancurile de pe masa de lucru, anchete care trebuiau citite și duse la bun sfârșit, chiar dacă asta ar fi fost ultimul lucru din viață pe care l-ar fi făcut.

S-au auzit bătăi la ușă. Prea devreme. S-a făcut că nu le aude.

Cineva a deschis, a privit pe furiș înăuntru. Sven.

— Ewert?

Ewert Grens n-a spus nimic. A făcut semn cu degetul înspre scaunul pentru vizitatori. Sven Sundkvist a intrat în cameră, cu o generație mai tânăr decât colegul său, păr scurt, deschis la culoare, zvelt, cu spatele drept. Era un înțelept, Sven, singurul din clădire, în afara lui Bengt Nordwall, pe care Ewert nu-l detesta. Sven s-a așezat, n-a spus nimic pentru că el știa, înțelesese de multă vreme că Siwan reprezenta un alt timp pentru Ewert, un timp fericit, amintiri pe care Sven nu avusese niciodată ocazia să le cunoască, însă cu toate astea intuise cât de puternice erau.

Au rămas tăcuți, doar muzica.

Apoi, paraziții care se aud atunci când o casetă se apropie de sfârșit și pocnitura scurtă, atunci când un casetofon învechit lasă din nou butonul *play* să scape în sus.

Două minute și jumătate.

Ewert continua să stea în picioare. Și-a dres vocea, primele cuvinte scoase în ziua aceea.

— Da?

— Bună dimineața.

— Da?

— Bună dimineața.

— Bună dimineața.

Ewert s-a îndreptat spre masa de lucru, spre scaunul său. S-a așezat, s-a uitat la Sven.

— Dorești ceva? Ceva mai mult decât să-mi spui bună dimineața?

— Știi că azi îi dau drumul lui Lang?

Iritat, Ewert l-a somat ridicând mâna.

— Știu.

— Atât am vrut să-ți spun. De fapt, eram pe drum spre un interogatoriu. Drogatul care a vândut detergent de rufe.

O secundă. Ewert a lovit apoi puternic, cu ambele mâini, teancul de hârtii din fața lui. Acestea au căzut de pe masă, s-au împrăștiat pe podea.

— Douăzeci și cinci de ani.

A mai lovit o dată. Spre spațiul gol, acolo unde de curând se aflaseră dosarele anchetelor. Cu mâinile, direct în blatul de lemn.

— Douăzeci și cinci de ani, Sven.

Ea zăcea sub mașină.

El oprise, fugise spre corpul nemișcat, spre sângele care țâșnea de undeva din cap.

Teancul de hârtii acoperea acum cea mai mare parte din podea. Sven Sundkvist observase că Ewert a rămas fixat asupra unui gând pe care n-avea intenția să i-l împărtășească. Se aplecă și culese la întâmplare două dintre documentele împrăștiate, citi cu voce tare.

— Student la pedagogie găsit gol în parcul Rålamshov. Femurul fracturat. Degetele mari de la mână rupte. *Delict nedovedit.*

Și-a mișcat arătătorul, spre hârtia următoare.

— Funcționar de la casa de asigurări în crângul Eriksdal. Patru lovituri de cuțit în piept. Nouă martori. *Delict nedovedit.*

Ewert simțea cum îl cuprinde un val de furie. Venea de la stomac, se răspândea în tot corpul, trebuia scos afară. A fluturat mâna către Sven, avertizându-l să se retragă câțiva pași, să nu-i stea în cale. Sven s-a retras, știa ce urmează. Ewert și-a luat avânt, a trimis cu un șut coșul de hârtii pe partea cealaltă a camerei, conținutul a căzut pe dușumea, ca o ploaie liniștită. Fără o vorbă, aproape mecanic, Sven s-a aplecat din nou și a cules cutiuțele goale de tutun de prizat și paharele de cafea din carton. S-a ridicat și a continuat să citească.

— Bănuială de molestare gravă. *Delict nedovedit.* Bănuială de tentativă de omor fără premeditare. *Delict nedovedit.* Bănuială de omor. *Delict nedovedit.*

Sven îl interogase pe Jochum Lang de mai multe ori decât își putea aduce aminte. Folosise fiecare tehnică de interogatoriu aflată în manualul școlii de poliție și pe cele care nu se aflau acolo. Cu câțiva ani în urmă, fusese la un moment dat, aproape să reușească, încercase să-i câștige încrederea dându-i a înțelege că era capabil să reziste la tot rahatul din lume, dacă dorea să-și deschidă sufletul, el, Sven Sundkvist, avea tăria necesară pentru a-l asculta. Lang a înțeles că era așa, însă bătuse în retragere exact în momentul în care era gata s-o facă, în loc să mărturisească a cerșit o țigară și a privit pe fereastră, iar după aceea s-a reîntors la negarea totală, ca niciodată să nu recunoască, nici măcar că mergea la closet.

Sven s-a întors cu fața la șeful lui.

— Ewert, teancul ăsta de hârtii pe care l-ai împrăștiat pe podea, pot să continui cu enumerarea delictelor un timp indefinit de lung.

— Ajunge acum.

— *Abuz de putere în cauză juridică, prădare grosolană de bunuri*… bănuit de douăzeci de ori din motive plauzibile.

— Ajunge, am spus.

— Condamnat doar de trei ori și pedepse scurte. Prima oară… aici… *provocare de răni corporale prin imprudentă*…

— Acum ai tăcut!

Sven Sundkvist a tresărit, nu recunoștea chipul care urla la el. Îl văzuse pe Ewert Grens țipând la mulți, dar niciodată la el, niciodată, se întâmplase să fie doar așa. Acum, Ewert îi întorsese spatele și se îndrepta spre casetofon, aceeași casetă în mașinăria antică, suficient de tare încât să acopere vocea care citea.

Te voi preface în mii de fărâme, rugămințile nu te mai pot ajuta
Și niciodată nu-ți voi mai zâmbi, te voi preface în mii de fărâme

Grens asculta, vocea ei îi potolea furia. Nu mai am forța să continui, gândea el. Poate că e chiar acum, chiar în acest loc, când totul se încheie. Jochum Lang fusese cel care-i alimentase treizeci și trei de ani de muncă, care-l obligase să nu se dea niciodată bătut, să nu poată niciodată răsufla înainte ca sentința să cadă și, dacă simțea că nu-i mai păsa de această scursură a societății, poate că atunci ar trebui să termine, să se ducă acasă, să îndrăznească să trăiască. Gândurile astea îl bântuiau din ce în ce mai des în ultimul an, le îndepărta dar ele veneau înapoi, mai clare, mai des.

Sven se așezase în fața lui, își apucase bărbia cu o mână, degetele celeilalte prin șuvițele-i blonde de păr.

— Tu.

Ewert a ridicat mâna.

— Șșșș.

Încă un minut.

Și *să nu crezi că mă voi răzgândi, vreau să te prefac în mii de fărâme*

Sven aștepta. Siw tăcuse. Ewert s-a uitat în sus.

— Da?

— Nu sunt sigur. Un gând doar. Închisoarea din Aspsas. Mă gândesc la Hilding Oldeus. Drogatul ăla subțire ca un fir pe care trebuie să-l interoghez în curând.

Se uită spre Ewert care aprobă cu capul în semn de recunoaștere, știa cine era Hilding Oldeus. Sven a continuat.

— Doar știm că a stat la închisoare în același timp cu Lang. Știm până și că au devenit destul de buni prieteni, atât de bun prieten cât poate cineva să devină cu unul ca Jochum Lang. Hilding îl lingușea invitându-l la malț, îl ascunseseră într-un stingător de incendiu și se duceau acolo, așa s-a zvonit după ce, de câteva ori, un paznic a trecut pe lângă două persoane pe jumătate bete.

— Hilding îl invita la malț și Jochum îi acorda protecție.

— Da.

— Ai spus că ai o idee?

— După interogatoriul cu privire la detergentul de rufe. După aceea, vorbim despre Lang. Îi dăm voie lui Oldeus să ne ajute.

Muzica se oprise. Ewert o lăsă pe Siw să aștepte. Se uită din nou împrejur prin cameră. Nu era mare, nu era câtuși de puțin personală. Cu excepția casetofonului, nu era altceva decât o cameră de instituție mobilată de la Kinnarp{5} cu obiecte de culoare deschisă din mesteacăn, o cameră care ar fi putut la fel de bine să fie Secția Financiară de pe strada Götgatan sau Casa de Asigurări din cartierul Gustavsberg. Însă el își petrecea mai mult timp aici decât în propria casă. Sosea în zorii zilei, pleca târziu, dacă pleca, dormea adesea pe sofaua îngustă de sub fereastră, mult mai mică decât corpul lui mare, însă, cu toate astea, el dormea în chip ciudat mult mai bine aici decât în patul din apartamentul său. Aici scăpa de lungile nopți de insomnie, de orele când starea de trezie îl tortura, când scruta întunericul și nu ajungea niciodată să se odihnească. Nu știa de ce, știa numai că ceea ce la început fusese doar câte o noapte izolată, putea uneori să se

transforme în săptămâni întregi când nu se ducea acasă.

— Oldeus și Lang. Mă îndoiesc. Trăiesc în realități diferite. Oldeus e narcoman, îl interesează numai de drogurile, nu vrea nimic altceva. Lang, el este criminal nu drogat, fără îndoială că uneori, testul de urină pentru hașiș i-a ieșit pozitiv, la Aspsas, dar nu mai mult de atât. N-au nimic în comun. Nu aici, afară.

Sven își schimbă poziția, se lăsă pe spate în scaunul pentru vizitatori. Brusc, părea obosit.

Ewert îl privi îndelung.

Recunoștea starea. Descurajare.

Se gândi la Oldeus, la faptul că obosise de-a binelea să-și tot piardă timpul cu traficanți de droguri lipsiți de anvergură care-și rupeau rănile din nas, zilele erau prea scurte pentru asta și idioții prea mulți.

— Ducă-se naibii. O facem și pe asta. Un țicnit în plus sau în minus. Îl interogăm și cu privire la Lang.

•••

Automobilul care rula încet către poarta cea mare din mijlocul zidului strălucea de nou ce era. Unul dintre acelea care, atunci când deschideai portiera din față, mirosea a banchete de piele și a instrumente de bord intacte.

Jochum Lang îl văzuse imediat ce trecuse de centrala pazei și ieșise afară, în curte. Nu vorbise cu ei și nu-l comandase, dar totuși înțelesese că vor sta acolo, în față, era ca de la sine înțeles.

Salută scurt cu capul spre mașină, bărbatul care stătea pe scaunul de la volan salută la fel de scurt înapoi.

Motorul mergea în gol în timp ce Jochum ținea degetul mijlociu sculat spre camera video de supraveghere, urinând în același timp pe zidul de beton. Nu se grăbea să tulbure un ritual, mașina aștepta și ar fi putut în liniște să mai arate încă o dată degetul înainte de a termina să urineze pe zid, dar preferă în schimb să lase pantalonii cât mai jos și să-și arate fundul porții care se închidea lin. Știa că e lipsit de sens și copilăresc, însă era liber acum să marcheze faptul că niciun nenorocit nu mai putea să-l umilească, el era cel care umilea acum, așteptase doi ani și patru luni și era ca și cum eliberarea se înfăptuia chiar acolo și chiar atunci, urina pe zid, fundul gol spre centrala pazei.

S-a îndreptat spre mașină, a deschis portiera din dreptul scaunului de pasageri, a urcat și s-a așezat.

S-au cercetat tăcuți unul pe altul, satisfăcuți fără să știe de ce.

Slobodan îmbătrânise, nu avea mai mult de treizeci și cinci de ani, însă părul-i lung, tuns ca al unui *jugge*{6}, încărunțise la tâmple, avea riduri noi în jurul ochilor, își lăsase o mustață subțire, străpunsă și ea de fire albe.

După un timp, Jochum a ciocănit ușor cu una din mâini în parbriz.

— Te-ai ajuns.

Slobodan a încuviințat, arăta satisfăcut.

— Ce părere ai?

— Cam prea seamănă a *jugge*.

— Nu-i a mea. E a lui Mio.

— Data trecută aveai una abia șutită, cu o șurubelniță pe post de cheie de contact. Ți se potrivea mai bine.

Mașina a pornit încet din nou, piciorul prudent pe accelerație. Jochum Lang a scos un bilet de tren dintr-un buzunar al pantalonilor, l-a rupt în bucăți mici și le-a ținut afară, pe fereastra deschisă. A strigat tare ceva, într-un dialect lătăreț de tip Uppsala, despre cadourile de rămas bun ale serviciului de reeducare a infractorilor care nu erau bune nici măcar să te ștergi la fund cu ele și a dat drumul după aceea bucățelelor de hârtie în vântul puternic de afară. Slobodan a răspuns la telefonul mobil care suna de ceva vreme, a mărit în același timp viteza și au lăsat în urmă poarta și zidul înalt, de culoare cenușie. Vreo două sute de metri, apoi a început ploaia, ștergătoarele de parbriz întâi lent, curând mai iute.

— Nu te-am așteptat din proprie inițiativă. M-a rugat Mio.

— Ți-a poruncit, vrei să spui.

— Vrea să te întâlnească cât se poate de repede.

Jochum Lang era solid, umerii lați, capul ras, cicatricea pornind de la urechea stângă până jos la gură, un nenorocit care încercase să se apere cu un brici de bărbierit. Ocupa loc mult acolo, în scaunul din față al automobilului, vorbea dând din mâini, le flutura în aer în fața lui, revendica și mai mult spațiu acum, când era revoltat.

— Tu – ultima dată când am făcut ceva pentru el, m-a costat voiajul ăsta dat dracului.

Lăsară în urmă drumul îngust care ducea la închisoare, unul mai lat acum, cu destul de mult trafic deja, cei care se duceau la serviciu.

— E drept c-ai stat la pârnaie. Dar am avut grijă de tine și de familia ta. Sau poate vrei să spui că n-am avut?

Slobodan Dragovic zâmbi când se întoarse spre Jochum, își arătă dinții prost plombați, răspunse la telefonul care suna din nou. Jochum nu spuse nimic, privea fix în față, la ștergătoarele care alungau apa spre marginile parbrizului. Știa că așa era. Lucrurile o luaseră razna în timpul unei încasări și

martorul acela al Satanei, care ar fi trebuit să-și țină gura, a trăncănit tot drumul, începând prin a-l indica și recunoaște și, apoi, până la condamnare. Jochum urmărea picăturile de ploaie care izbeau geamul și se gândea că știa toate astea, că *shit happens,* că Mio din cauza asta se aflase tot timpul undeva, în apropiere, ca și cum ar fi vegheat în fiecare dimineață cu ochi și urechi de împrumut, chiar din clipa în care, proaspăt trezit, își cerceta celula, ai grijă de, ai grijă de, ei făceau asta.

Mașina cea nouă care strălucea mergea din ce în ce mai repede, străbătând peisajul care fără grabă se transforma de la unul de tip rural la unul de tip oraș mare, prin suburbiile din partea nordică, până în Stockholm.

•••

Camera de interogatorii se afla la etajul de sub celulele de arest. Nu era mare lucru de capul ei. Pereți murdari care odată fuseseră albi, fereastra, undeva, cel mai departe, cu gratii groase, o masă la mijloc, aproximativ ca o masă de bucătărie cu blatul din lemn de brad uzat, patru scaune primitiv executate, dintr-un alt tip de lemn, precum cele dintr-o banală sală de mese de școală.

•

Conducătorul interogatoriului Sven Sundkvist (CI): Vreau să rămâi în continuare pe scaun.

Hilding Oldeus (HO): De ce naiba ridicați oameni nevinovați.

CI: Amfetamină amestecată cu detergent de rufe, asta numești tu nevinovăție?

HO: Nu știu nimic despre asta.

CI: Ai vândut droguri murdare. Până acum, avem trei persoane cu venele corodate și sparte. Ne-au dat numele tău.

HO: Ce dracu vrei să spui?

CI: Ai avut droguri murdare la tine.

HO: Nu era al meu.

CI: Laboratorul Tehnic de Criminalistică a controlat plicurile cu praf alb pe care le aveai la tine atunci când ai fost arestat. Șase bucăți.

HO: Pe naiba, doar ți-am spus că nu erau ale mele.

CI: Douăzeci la sută amfetamină. Douăzeci și doi la sută koffason. Cincizeci și opt la sută detergent. Așază-te jos acum, Oldeus.

•

Ewert Grens a deschis ușa și a intrat. Pe drum de la camera lui de lucru până aici, trecuse prin opt uși încuiate fără să fie conștient de asta. Se afla încă printre anchetele acelea. Îl auzea din nou pe Sven citind cu voce tare, măcinându-i creierul, despre *provocare de răni corporale,* despre un microbuz de patrulare care se oprise prea târziu, despre cum o ținuse în brațe până când oamenii de la salvare o puseseră pe

o targă și dispăruseră nu se știe unde.

Se lupta cu vocea lui Sven, încerca să scape de ea, a privit fix, pentru un moment, lumina puternică a lămpii din tavan, apoi chipul slab din fața lui Sven, omul de acolo care scobea neliniștit într-o rană din nas, picăturile care curgeau spre gură, pe bărbie.

•

CI: La ora nouă și douăzeci, comisarul criminalist Ewert Grens a intrat în cameră.

HO: (de neînțeles)

CI: Ce-ai spus, Hilding?

HO: Naiba, nu-i al meu.

CI: Hilding, ascultă acum. Știm că ai vândut droguri murdare în Plattan.

HO: Naiba ce știți voi.

CI: Doar te-am arestat acolo. Cu plicurile. Detergent.

HO: Naiba, nu-i al meu. L-am primit de la un tip când am ajuns acolo. Al dracului individ. Să-mi dea mie jeguri de-astea. Îi arăt eu lui, când plec de aici.

Ewert Grens (EG): Nu pleci de aici.

HO: Ce trăncănești tu, sticlete afurisit?

CI: Sunt destul de mulți cei care vor să pună mâna pe tine. Dacă primim o plângere de la cineva care a cumpărat rahatul ăsta al tău, vom considera fapta ta drept tentativă de omor. De la cinci luni, la opt ani.

•

Trupul firav, care țipa după heroină, care mânca și vomita, care se descompunea în timp ce se uitau la el. Se ridică de pe scaun, porni cu mișcări convulsive prin camera îngustă, își aruncă brusc un braț în afară, și-l trase înapoi, făcu câțiva pași, se opri și începu să vorbească incoerent, își mișcă spasmodic capul, aruncându-l înainte și înapoi. Ewert s-a uitat spre Sven. Firește, văzuseră asta și mai înainte. Individul putea să se așeze pe scaun în fața lor și să le spună exact tot ce voiau ei să știe. La fel de bine, putea să se așeze pe dușumea în poziție de fetus și să se zgâlțâie până când își pierdea cunoștința.

•

CI: Între șase luni și opt ani. Însă astăzi suntem al dracului de bine dispuși. Amfetamina aceea urâtă, confiscată de la tine, ar putea, din acest motiv, să dispară.

HO: Naiba, cum să dispară?

CI: Vrem să aflăm câte ceva. Despre un flăcău pe nume Lang. Jochum Lang. ÎI cunoști.

HO: N-am auzit niciodată de el.

•

Mișcări convulsive puternice i-au scuturat fața lui Hilding. Acesta a început să facă grimase, să-și ridice ochii spre cer, să-și răsucească de mai multe ori capul, înainte și înapoi. Și-a zgândărit rana. Îi era frică. Numele lui Jochum îl împovăra, nu voia să știe de el, nu dorea să-l audă, nu aici. Tocmai se pregătea să protesteze, când cineva a bătut la ușă. O colegă, Ewert nu-și amintea cum o cheamă, angajată temporar în Stockholm, dialect *skanez*{7}.

— Îmi cer scuze. Comisare Grens, cred că este ceva important.

Ewert i-a făcut semn cu mâna să intre.

— Nu face nimic. Oricum, totul e pe cale să se ducă direct în iad. Acest drăgălaș traficant de droguri e grăbit să iasă afară și să moară.

O privire scurtă spre Sven care a aprobat dând din cap, a intrat în cameră, s-a așezat în spatele lui Hilding în încăperea prea mică. Hilding s-a ridicat în picioare, a arătat-o cu degetul și a început să facă anemic mișcări ritmice din bazin, asemănătoare celor din timpul actului sexual.

— Naiba Grens, nițică prospătură, un polițist cu pi…!

Ea a lovit puternic, cu palma larg deschisă, obrazul lui Oldeus.

Acesta și-a pierdut echilibrul, s-a clătinat. S-a aplecat înainte, și-a pus ambele mâini pe obraz, un semn mare, roșu, a început încetul cu încetul să devină vizibil.

— Nazista dracului!

L-a privit.

— Pentru tine sunt asistentul de poliție Hermansson. Poți

să pleci acum.

Hilding, păstrându-și în continuare una dintre mâini peste roșeață, a înjurat tot drumul spre ieșire, Sven, chiar în spatele lui, ținându-l ferm de un braț, l-a escortat afară din cameră.

Ewert, mirat, căută privirea lui Sven, se întoarse apoi către colega mai tânără.

— Hermansson, așa ai spus?

— Hermansson.

Era tânără, în jur de douăzeci și cinci de ani, ochii lipsiți de ezitare. Fața ei nu exprima nimic. Nici mirare, nici mânie. Vreo reacție la spusele lui Hilding sau la palma puternică pe care i-o trăsese acestuia peste față.

— Parcă ai spus că e important.

— De la centrala de comandă. Vor să vă duceți pe strada Völundsgatan, numărul 3. O adresă din zona Atlas.

Ewert asculta, căuta în memorie, mai fusese acolo, nu cu mult timp înainte.

— În jos, spre calea ferată? Lângă piața St. Eriksplan?

— Chiar acolo. Am controlat pe hartă.

— Despre ce e vorba?

Ținea o hârtie în mână, o foaie obișnuită dintr-un carnet de însemnări, privi în grabă pe ea, nu voia să spună ceva greșit, nu în prezența lui Ewert.

— Câțiva colegi au comis o efracție ca urmare a unui caz de molestare gravă care a avut loc într-un apartament de la etajul șase.

— Da?

— Este foarte urgent.

— Da?

— Au probleme.

•••

Era un imobil mai vechi, într-o zonă frumoasă. Fiecare fațadă, renovată cu grijă, fiecare bucățică de gazon, din fața fiecărei uși de intrare, bine îngrijită, roșu și galben în straturile înguste de flori, câțiva copaci mai mici care de fapt nu prea aveau loc.

Ewert Grens deschise ușa automobilului, cercetă de-a lungul corpului clădirii șirurile de ferestre. Clădire de la începutul secolului douăzeci, dintre acelea în care îți auzeai vecinii dacă pășeau prea greu în bucătărie, dacă puneau prea tare știrile de la șapte și jumătate, dacă, părăsind încet apartamentul, coborau cu o jumătate de etaj mai jos, ca să deschidă ușa ghenei de gunoi. Căuta insistent printre ferestrele cu perdele costisitoare. Apartament după apartament, oameni care-și trăiau viețile acolo înăuntru, care se nășteau și mureau, toate aceste lumi care se desfășurau la o distanță de numai câteva respirații una de cealaltă, fără ca vreodată să se întâlnească, nimeni nu știa nimic despre omul de alături.

Sven Sundkvist parcase mașina, bombăni când i se alătură lui Grens.

— Völundsgatan 3. Pare scump. Cine are bani să locuiască aici?

Etajul al șaselea. Opt ferestre. Una dintre ele. Ewert Grens le compara, le studia rând pe rând cu privirea, toate arătau la fel, aceleași afurisite de perdele și aceleași afurisite de ghivece cu flori, culori diferite și modele diferite, dar oricum, aproape identice.

Respiră adânc, pufni apoi pe nări în direcția fațadei dichisite.

— Nu-mi plac molestările. Nu în incinta unor astfel de pereți. Și totuși, întotdeauna se petrec aici.

Se uită împrejur. O mașină a salvării, două mașini ale poliției, ambele cu lumina girofarului rece, albastră, aprinsă. Vecini curioși, vreo zece acum, cel puțin aceștia stăteau lângă mașini, un soi de respect care nu era deseori de la sine înțeles.

Ewert și Sven porniră de-a lungul aleii pietruite către ușa care stătea deschisă, clanța prinsă cu o sfoară de un stelaj pentru biciclete. Au intrat înăuntru, Ewert a încuviințat satisfăcut din cap pentru el însuși, *era* de la începutul secolului, 1901, cu cifre mari de fier pe peretele ușii de la intrare. Se întoarse către panoul din apropiere, chiriașii imobilului, etaj cu etaj. Etajul șase, patru nume de familie: Palm, Nygren, Johansson, Löfgren.

Suedezi până-n străfundurile iadului.

Era o astfel de casă.

— Vezi vreun cunoscut, Sven?

— Nu.

— Natural, ei nu-și afișează numele.

— Dar, tu?

— Nicio idee.

Liftul, nu prea era mare lucru de capul lui. Strâmt, cu ușa din grilaj negru care trebuia împins într-o parte: maximum trei persoane sau două sute douăzeci și cinci de kilograme. Cineva în uniformă care stătea în fața lui, un coleg mai în vârstă pe care Ewert nu-l văzuse demult.

Am început să uit idioții care fac parte din corpul de poliție, gândi el, de exemplu pe ăsta de aici îl uitasem, dacă nu vezi idioții un timp, atunci ei nu mai există.

Ewert Grens zâmbea, studiindu-l pe bărbatul din fața lui.

Unul dintre aceia care stau cu picioarele larg desfăcute, așa cum fac polițiștii la televizor când trebuie să păzească ceva important și când muzica sugerează primejdie cu arcușul pe corzi, unul dintre cei care bat din tocurile încălțărilor când răspund la o întrebare, unul care silabisește cu voce tare când scrie rapoartele, unul care niciodată nu va face altceva decât să păzească ascensoare, unul din ăștia.

Colegul, care stătea cu picioarele larg depărtate unul de celălalt, nu i-a răspuns la surâs, simțise disprețul și, de aceea, s-a întors demonstrativ către Sundkvist când a început să raporteze.

— Am primit alarma acum o oră. Un codoș beat mort. Și o curvă bătută măr.

— Da?

— Niște vecini care au telefonat. A apucat s-o bată zdravăn. Este leșinată. Are nevoie de îngrijire medicală. Și mai e încă una acolo, înăuntru. Curvă și ea, se pare.

— Molestată?

— Nu cred. Probabil n-a avut timp.

Ewert Grens rămăsese tăcut în timp ce Sven vorbea cu idiotul care păzea liftul. Acum, nu s-a mai putut abține.

— O oră! Atunci, de ce stați încă aici și așteptați?

— N-avem voie să intrăm înăuntru. În apartament. Ceva în legătură cu teritoriul lituanian.

— Ce vrei să spui? Dacă e vorba de molestare se intră imediat înăuntru, în numele iadului!

Ewert Grens respira cu greutate. Fiecare treaptă era un chin și erau șase etaje, ar fi trebuit bineînțeles să fi luat liftul, însă țâșnise furios pe lângă cretinul care stătea în fața acestuia. Auzea acum vocile care discutau deasupra lui, mai tare, firește, cu cât se apropia. La etajul cinci deja, a întâlnit un doctor și doi brancardieri. I-a salutat scurt cu capul și a primit înapoi scurte saluturi din cap, a continuat apoi în sus, pe treptele ultimului etaj.

Respirând greu, a văzut cu coada ochiului cum Sven se apropia cu pași ușori, nu putea să se predea acum, și-a forțat picioarele care nu mai voiau, nici măcar nu le mai simțea.

La ultimul etaj al casei se aflau patru uși de apartament. Una dintre ele, cu o gaură mare în ea, cel mai plauzibil, rezultatul unei lovituri. În fața ei, așteptau trei polițiști în uniformă pe care nu-și amintea să-i mai fi văzut înainte, ceva mai departe, din contră, un chip cunoscut, Bengt Nordwall, îmbrăcat civil exact ca și Ewert Grens și Sven Sundkvist. Trecuse abia o zi de când se văzuseră, dimineața aceea cumplit de ploioasă din grădina prea fericitei familii. Ewert luase micul dejun acolo, invitat și bine primit. În prezent, se întâlneau rar în timpul serviciului, de aceea se uită uimit la prietenul său.

— Ce faci aici?

S-au salutat, o strângere scurtă de mână, așa cum făcuseră

întotdeauna.

— Rusa. Tipul dinăuntru nu vorbește nimic altceva.

Bengt Nordwall era unul dintre puținii polițiști stockholmezi care vorbeau rusește. I-a prezentat situația pe scurt.

— Peștele o bate măr pe curvă. Când sosesc forțele polițienești aici, ea țipa destul de tare și ei sparg ușa. Atunci, îi întâmpină cel de acolo.

Bengt Nordwall îl indică cu degetul pe bărbatul care stătea înăuntru, în fața ușii, și părea că păzește gaura cea mare, mic de înălțime și corpolent, în jur de patruzeci de ani, îmbrăcat într-un costum gri, lucios, care părea costisitor, nu i se potrivea, mai mult atârna decât stătea cum trebuie pe corp.

A continuat.

— După asta, el începe să fluture un pașaport diplomatic. Strigă că acesta este teritoriu lituanian și că poliția suedeză n-are dreptul să intre. Refuză să predea fata. Refuză până și să-l lase înăuntru pe medicul nostru. Dacă cineva trebuie să intre înăuntru, acela va fi medicul ambasadei lituaniene. Fata maltratată e în stare de inconștiență, însă cealaltă care se află aici înăuntru a țipat de mai multe ori. I-a strigat *Dimitri Codoșafurisit,* în rusă bineînțeles, el a devenit furibund dar n-a făcut mai mult decât să strige înapoi, nu îndrăznește altceva atâta timp cât suntem noi aici.

Sven Sundkvist se oprise câteva trepte mai jos, stătea încă lângă ghena de gunoi de pe palierul dintre etajul cinci și șase cu un telefon mobil în mână și încerca acum să-i atragă atenția lui Grens, făcea plin de zel semne cu una din mâini, pregătindu-se să încheie convorbirea telefonică. A pliat telefonul, a urcat ultimele trepte până la etajul șase, s-a uitat la Ewert în timp ce a spus.

— Chiar acum am telefonat la compania imobiliară Stockholmshem. Apartamentul aparține unui anume Hans Johansson. Nu este închiriat la mâna a doua. Chestia asta corespunde firește cu panoul de jos, de la intrare.

Ewert Grens s-a uitat tăcut un timp la ușa și la bărbatul care stătea acolo într-un costum gri lucitor și susținea că are

dreptul să bată femei în calitate de funcționar la ambasadă, a privit pe urmă către cei îmbrăcați în uniformă, din spatele lui Bengt, a întins mâna spre unul dintre ei, a cerut bastonul de cauciuc.

— Așa, deci. Acum, Dimitri Codoșafurisit poate să fluture orice fel de pașaport diplomatic vrea el.

A pornit spre ușă. Bărbatul în costum gri, lucios, a arătat imediat că are intenția să-i stea în cale, s-a dat câțiva pași înapoi și a deschis larg brațele. Grens a continuat să meargă, a proptit vârtos vârful bastonului de cauciuc în deschizătura dintre nasturii neînchiși ai costumului și corpul din fața lui s-a îndoit imediat, cel care de curând vorbise despre teritoriu lituanian și-a frecat spasmodic stomacul și a șuierat ceva în rusește. Ewert Grens a trecut pe lângă el, a strigat la oamenii salvării și la medicul care așteptau cu un etaj mai jos, i-a îndemnat cu mâinile pe ceilalți polițiști să treacă și ei pe lângă bărbat și a trecut grăbit după aceea printr-un hol lung și o cameră de zi goală.

Întâi n-a priceput ce anume era ceea ce vedea el.

Patul avea o cuvertură roșie și femeia care stătea întinsă pe el era goală, cu spatele întors spre el și, pentru o clipă, i-a venit greu să decidă unde se termina țesătura și unde începea corpul, ca și cum nuanțele de roșu se uneau una cu alta.

Trecuse multă vreme de când văzuse ceva atât de zdrobit.

•

Lumina era întotdeauna aceeași în secția de urgență a spitalului Söder.

Dimineața, înainte de prânz, în timpul prânzului, după-amiaza, seara, noaptea, o astfel de lumină care doar continuă.

Un medic tânăr, cu ochi obosiți și corp înalt, slab, privea fix la una dintre lămpile simple din tavanul coridorului, încerca să se concentreze, mergea alături de o targă, asculta la ce spunea o soră, numai pacientul acesta, pe urmă va putea să se ducă acasă, afară, în lumina cealaltă, aceea care uneori se schimbă.

— Femeie în stare de inconștiență, cel mai probabil maltratată, răni craniene, fractura brațului, hemoragii interne

presupuse. Are greutăți la respirație. Anunț secția de traume.

Medicul cel tânăr o privea tăcut pe soră, nu dorea să mai audă nimic în ziua aceea, nu dorea să afle nimic în plus despre ființa umană și despre cum se auto-extermină ea.

— Trebuie intubată.

Aprobă din cap, confirmă, rămase încă un moment lângă targa cu femeia. Câteva secunde, acestea îi aparțineau numai lui. Fusese o zi lungă și întâlnise mai mulți oameni tineri decât de obicei, de vârsta lui și mai tineri, le peticise și le reparase trupurile sfărâmate cât putuse de bine și știuse că niciunul dintre ei nu va mai continua să trăiască la fel ca până atunci. Știa că ei vor purta ziua aceea cu ei pentru totdeauna, că ea va lăsa urme vizibile pe unii, în timp ce ceilalți o vor ascunde înăuntrul lor, nelăsând-o niciodată să iasă la suprafață.

Îi studie chipul. Nu era suedeză, nu era de aici, dar nici prea de departe, era blondă și, probabil, frumoasă. Semăna cu cineva, nu-și amintea cu cine. Scoase hârtia din învelitoarea de plastic, o primise de la personalul ambulanței. Citi frazele scurte. Aflase acum că o chema Lydia Grajauskas, că informația aceasta fusese furnizată de o altă femeie care se afla în apartamentul în care avusese loc maltratarea.

O contemplă.

Femeile astea.

Cum arăta ea oare atunci când individul o lovea?

Ce spunea?

Cei îmbrăcați în alb și în verde străbăteau în grabă coridoarele. Îl așteptau pe doctorul cu ochi negri, obosiți, îi căutau privirea, dându-i a înțelege că ei sunt gata. Au preluat targa, au transportat-o până în camera de traume, au ridicat-o cu grijă de pe ea și au pus-o pe un pat de operație. I-au controlat pulsul, EKG-ul, tensiunea. I-au deschis gura și i-au aspirat conținutul stomacului. Ea devenise mai puțin corp și mai puțin ființă umană, se transformase în statistică și curbe, așa era mai ușor să iei o atitudine.

Spusese oare ea ceva?

Poate că țipase, ce strigă cineva atunci când altcineva își ia dreptul să lovească?

Cel cu ochi obosiți nu reușea să plece de acolo.

Voia să vadă, nu știa ce anume voia să vadă.

Unul dintre colegii care preluaseră responsabilitatea stătea la câțiva metri în fața lui și o ridica cu grijă pe femeia aceea despre care știau acum că se numește Lydia Grajauskas, îi întoarse corpul ușor într-o parte, îi văzu pielea zdrențuită, amestecată cu sânge și, neplăcut impresionat, strigă.

— Am nevoie de ajutor!

Medicul cu ochi obosiți se grăbi să ajungă. Văzu și el ce vedea medicul de alături.

Le-a numărat.

S-a oprit la treizeci.

Dungile erau roșii, umflate.

Simțea cum trebuia să înăbușe ceva, ceva care apărea uneori fără să vrea, plânsul. Simțea cum se forțează să se comporte profesional. Ea ar fi trebuit să fie statistică și curbe. Încercă să gândească astfel, nu o cunosc nu o cunosc nu o cunosc, dar nu funcționă, nu în ziua aceea, avusese parte de prea multe din astea, prea mult din lipsa de sens pe care n-o deslușea.

Zdrențuirea aceea roșie, a spus-o cu voce tare, nu știa dacă o făcea pentru a auzi cum sună, sau pentru a-i informa pe ceilalți.

— Firește că a fost biciuită!

A repetat. Mai lent, cu voce mai joasă.

— A fost biciuită. De la umeri până la fese. Pielea ei, cineva i-a făcut-o ferfeniță.

•

Era un apartament destul de frumos, în orice caz așa i se părea lui, dușumea din scândură lustruită, sobă de Meissen în fiecare cameră, tavanul înalt, un astfel de cămin ar fi trebuit să inspire la pace și armonie. Ewert Grens stătea așezat la masa din bucătărie, pe unul dintre cele patru scaune pliante, din plastic. Împreună cu Sven Sundkvist și doi tehnicieni, cercetaseră toate camerele apartamentului căutând un anume tip de informație: cine era femeia care conform prietenei se numea Lydia Grajauskas, cine era prietena care spusese că se

numește Alena Sljusareva, cine era Dimitri Codoșafurisit, cel care fluturase pașaportul său diplomatic și declarase că se aflau pe teritoriu lituanian?

Ambele femei, Grajauskas cea făcută praf și prietena ei Sljusareva care, la un anumit moment, între episodul în care targa fusese cărată afară și cel în care sosiseră tehnicienii, dispăruse, ambele erau prostituate de pe malul celălalt al Mării Baltice, atât de mult înțelesese și el. Mai văzuse câteva de genul ăsta. Întotdeauna, aceeași poveste. Tinere fete baltice, sărace, care erau amețite de cineva care venea la ele în sat cu darul vorbirii și cu promisiuni de serviciu și bunăstare, care le înzestra cu pașapoarte false și care, în aceeași clipă în care primeau pașaportul, le transforma din adolescente pline de speranță în femei care simulau excitația sexuală. Pașaportul fals era scump, odată cu el se îndatoraseră, o datorie trebuie muncită. Puținele care îndrăzneau să refuze aveau ocazia să învețe pe îndelete ce înseamnă chelfăneala, erau violate apoi de ghidul lor până când le sângera vaginul, așa, pistolul la tâmplă și încă o dată: desfă-ți picioarele în numele iadului, trebuie să muncești pentru datoria făcută pentru un pașaport și o călătorie pe Marea Baltică, regulează-te repede ca dracu înainte să ți-o înfig din nou în cur! Cel care le convinsese și le bătuse și le violase și le pusese pistolul la tâmplă, le vindea apoi, trei mii de euro pentru fiecare adolescentă care fusese transportată din est în vest și care gemea competent când cineva pătrundea cu forța în ea.

Ewert Grens a oftat, s-a uitat la Sven Sundkvist care intrase în bucătărie să raporteze despre boxa de depozitare pe care o rataseră la prima examinare.

— Nici acolo niciun rahat. În principiu, niciun fel de lucruri personale.

Mai multe perechi de pantofi, câteva rochii, bineînțeles o mulțime de lenjerie de corp, sticle de parfum, borsete din plastic cu diverse farduri, o ladă cu prezervative și vibratoare și cătușe de mână. Nimic altceva. Nu găsiseră nimic în apartament la care să nu se fi așteptat, nimic care să poată să

povestească despre ce anume se afla în spatele vaginului penetrat.

Ewert și-a aruncat nerăbdător brațele în lături.

— Copiii ăștia lipsiți de chip.

La drept vorbind, fetele nu existau. Le lipsea permisul de lucru, identitatea, viața. Ele respirau cu teamă într-un apartament cu broaște electronice la etajul șase într-un oraș complet deosebit de satul pe care-l părăsiseră.

— Ewert, de fapt cât de multe avem în orașul ăsta?

— Atât de multe cât are piața nevoie.

Ewert Grens a oftat din nou, s-a aplecat în față, a pipăit tapetul cu degetele. Aici înăuntru, o biciuise afurisitul de proxenet. A pipăit sângele care se coagulase pe peretele înflorat, a văzut cum acesta țâșnise pe suprafețe mari, destul de mult pe tavan. Era mânios și obosit, se gândea să ridice vocea, însă a preferat să șoptească.

— Se află aici ilegal. Trebuie să aibă un gardian.

— Dar acum o operează.

— La secție. După.

— Conform spitalului, încă vreo două ore. Ar trebui să fie gata după aceea.

— Te ocupi de asta, Sven? Un gardian. Nu vreau să dispară.

Era pustiu, în fața casei cu fațada cea frumoasă domnea tăcerea.

Ewert Grens cerceta ferestrele de vizavi, și pe cele goale, și pe cele cu draperii și ghivece de flori care arătau toate la fel.

Simțea cum se strecura în el o stare de inconfort.

Femeia molestată și proxenetul cu costumul lui cel lucios și Bengt și colegii lui care așteptaseră afară aproape o oră în timp ce aceasta, leșinată, continua să sângereze.

Încercă să scuture astea de pe el, simțea fiori de gheață, cum scutură cineva de pe el ceva ce încă nu știe ce este.

•••

Ceasul era zece și jumătate și Jochum Lang continua să mănânce din bufetul pregătit pentru micul dejun care stătea în continuare etalat pe masă la Hanul Ulriksdal. *Jugii* obișnuiau să facă asta. Să invite luxos și scump și după aceea să discute afaceri. Conduseseră prin suburbiile din nord, cu gândul la discuția pe care o vor avea curând. Numai încă un pic de omletă, pe urmă o ceașcă de cafea și vreo două scobitori cu gust de mentă.

Lang privea ceva mai departe, spre fundul localului. Fețe de masă albe și tacâmuri noi din argint și oameni care participau la o conferință. Femei care aveau obrajii roșii și care aprindeau țigări, bărbați care stăteau cât mai aproape de ele și beau al doilea rând de cafele. Râdea de întrunirea și de speranțele lor, el nu participa la astfel de lucruri, n-o făcuse niciodată, nu înțelegea sensul jocului acela ușor de anticipat.

— Aveai ceva pe inimă.

Nu prea vorbiseră unul cu altul, nu după ce Slobodan îl întâmpinase la poarta închisorii Aspsas în mașina strălucitoare și Jochum fusese de acord să fie condus și se așezase pe scaunul de piele și aruncase biletul de proaspăt eliberat pe fereastră atunci când plecaseră de acolo.

Acum se pândeau, așezați față în față la o masă frumos aranjată, într-un restaurant scump la zece minute distanță de centrul Stockholmului.

— E Mio.

Jochum a rămas tăcut cu încăpățânare, capul lui mare și ras, bronzul de solar, cicatricea pornind de la gură până departe în sus, pe obraz, încă se reliefa pregnant.

Slobodan s-a aplecat înainte.

— Vrea să stai puțin de vorbă cu un tip care vinde drogul nostru amestecat cu detergent de rufe.

Jochum Lang a rămas în așteptare. Niciun cuvânt. Nu înainte ca telefonul mobil din mijlocul mesei să înceapă să sune, atunci s-a întins și l-a apucat pe Slobodan de încheietura mâinii.

— Vorbești cu *mine*. De afacerile tale împuțite te ocupi după aceea.

Două secunde doar, ochii care voiau să se înfrunte.

Slobodan și-a tras mâna înapoi exact când semnalul electronic a încetat.

— Ăsta vinde căcat, după cum am spus. A făcut asta, printre altele, nepoatei de soră a lui Mio.

Jochum a ridicat solnița care stătea între ei pe fața de masă bine călcată și a întors-o pe o parte, a rulat-o pe masă, a urmărit-o pe suprafața ei până când a ajuns la margine și a căzut pe dușumea, rostogolindu-se spre fereastra din apropiere.

— Mirja?

Slobodan a încuviințat dând din cap.

— Da.

— Lui Mio nu i-a păsat niciodată înainte de ea. O afurisită de curvă drogată.

Muzică de cafe-concert din difuzoarele atârnate ceva mai sus pe perete. Femeile cu obraji roșii râdeau și-și aprindeau noi țigări, bărbații se desfăceau la nasturele de sus al cămășii și încercau să-și ascundă pe cât posibil verighetele.

— Cred că-l cunoști pe tip.

— Treci la obiect.

— E amestecat cu detergent de rufe. Și e al nostru. Pricepi?

A început să ridice glasul.

— Nu-mi place asta! Lui Mio nu-i place asta! Al dracului de drog jegos!

Jochum se lăsase pe spate, nu spunea nimic. Culoarea feței lui Slobodan era roșie.

— Cred! Demolează reputația rapid. Detergent de rufe în câteva vene și zvonul se duce.

Jochum începuse să se plictisească de fumul femeilor de la conferință, de mirosul de cârnat prăjit, de restaurantul care avea chelnerițe o idee cam prea politicoase. Voia să plece de acolo, afară la aer, o altă zi. Se gândea că Aspsas ar fi trebuit să-i alimenteze dorința de episoade de genul ăstuia de aici, dar că, firește, era exact invers, de fiecare dată când stătuse

închis câțiva ani îi venise mult mai greu să aibă răbdare cu ceva atât de fals.

— Spune-mi doar ce dracu vrei să fac.

Slobodan a înțeles că devenise nerăbdător.

— Niciun nenorocit nu trebuie să vândă detergent de rufe în numele nostru. Câteva degete rupte. Un braț. Dar nu mai mult.

S-au uitat unul la altul. Jochum a dat afirmativ din cap.

Muzică de cafe-concert, un pian care distrugea muzica pop deja prost interpretată, s-a ridicat în picioare, s-a îndreptat spre mașină.

•••

Gara centrală din Stockholm continua să caște amețită de somn, cu toate că dimineața avusese deja timp să treacă. Veșnic cineva pe drum, veșnică odaie ocazională de dormit, loc veșnic pentru ea și el care se luptau cu singurătatea. Începuse să plouă încă de la miezul nopții, cei fără acoperiș deasupra capului se îndreptaseră către porțile uriașe și intraseră înăuntru și se culcaseră pe băncile din mijlocul sălii de așteptare mare cât un teren de fotbal. Se mutau cu regularitate înainte ca paznicii să-i vadă și să-i dea la o parte, se ascundeau printre călătorii stresați, printre cei cu geamantanul într-o mână și în cealaltă cu cafeaua cu lapte în pahar de carton cerat cu capac de plastic.

Hilding Oldeus tocmai se trezise. Două ore de somn în mijlocul zilei. Se uita împrejur.

Îl durea tot corpul, banca fusese tare și un om de ordine dat dracului îl îmbrâncise mai tot timpul.

Nu mâncase de când unul dintre polițai îl invitase la câțiva biscuiți în timpul simulacrului de interogatoriu care avusese loc de dimineață.

Nu era înfometat. Nu era excitat.

Era ca și cum nu era nimic.

A râgâit tare, două babornițe s-au holbat ca naiba și le-a arătat degetul mijlociu. El nu era nimic și trebuia să facă rost de mai multă heroină, deoarece cu mai multă heroină putea să continue să nu fie nimic și să continue să se blocheze și să continue să nu simtă nimic.

S-a ridicat în picioare. Mirosea puternic a urină și părul îi atârna în șuvițe nepieptănate și sângele din rana din nas care tocmai se coagulase din nou, era slab și murdar și avea douăzeci și opt de ani, cu mult mai departe pe drum spre lumea cealaltă decât oricând mai devreme.

S-a îndreptat fără grabă spre scara rulantă care stătea nemișcată, s-a ținut zdravăn de marginea neagră de cauciuc, s-a oprit de câteva ori când simțea că se clatină prea tare.

Boxele de păstrare a bagajelor se aflau ceva mai departe pe

coridorul de beton, vizavi de toaleta unde un bărbat stătea la intrare și lua cinci coroane ca să urinezi. Să se mai mire dracu' că omul în schimb urinează în tunelul metroului.

Olsson stătea întotdeauna culcat lângă boxele cele mai dinăuntru, undeva între numerele o sută douăzeci și o sută cincizeci, nenorocitul ăla dormea. Hilding s-a dus la el, un picior gol, pantoful dispărut, șoseta dispărută, afurisitul ăsta avea bișțari, naiba, cui îi păsa de un rahat de pantof.

Sforăia. Hilding l-a tras de braț, l-a scuturat cât a putut de tare.

— Vreau cașcavalul.

Olsson l-a privit, nesigur dacă nu cumva dormea încă.

— Auzi. Îmi trebuie banii. Trebuia să dai calculele săptămâna trecută.

— Mâine.

I se spunea Olsson. Hilding știa că nu-l cheamă Olsson, fuseseră în același timp la centrul de dezintoxicare din Skane, dar habar n-avea cum naiba îl cheamă.

— Olsson. O mie de parale, în numele iadului! Acum! Sau ai băgat drogul în tine însuți, nenorocitule!

Olsson se ridică acum. Căscă, se întinse aruncându-și brațele în lături.

— Naiba Hilding, pe bune dacă am vreun chior.

Hilding Oldeus și-a râcâit rana. Afurisitul ăla nu avea niciun ban. Exact ca grăsana de la asistența socială. Exact ca sor-sa. O sunase din nou și cerșise ca dracu după cum făcuse și de pe peronul metroului cu câteva zile înainte, iar ea răspunsese încă o dată exact ca atunci, *e alegerea ta, problema ta, n-o transforma într-a mea.* Continuă să se scobească în rană, crusta se rupse, sângeră puternic.

— Trebuie să ai paralele. Fără îndoială că pricepi, ce naiba.

— Sunt lefter. Însă dețin informații în valoare de un miar.

— Ce fel de informația dracului?

— Jochum Lang te caută.

Hilding își râcâi rana, respira greu, încerca să nu arate că înghițise în sec.

— Fac ceva pe asta.

— Hilding, ce vrea tipul?

— Am stat împreună la zdup. La Aspsas. Vrea fără îndoială să mai pălăvrăgim puțin.

Obrazul lui Olsson tresări, îl făcea să clipească, o dată și încă o dată, ca și cum ar fi făcut cu ochiul, prizonier al ticurilor sale de drogat.

— Valorează miarul?

— Vreau să-mi dai banii mei.

— Nu-i am.

Olsson se bătu ușor peste unicul buzunar al vindiacului.

— Dar am ceva granule.

Scoase punga de plastic ascunsă în buzunar, o ținu în așa fel încât Hilding să poată să vadă.

— O doză. Pot să ți-o dau. O doză și suntem chit atunci.

Hilding încetase să-și mai rupă rana din nas.

— O doză?

— Tare ca dracul.

Hilding își ridică mâinile, le flutură prin aer, îl înghionti ușor pe Olsson.

— Să vedem atunci.

— Doză de cal. Tare.

— Un sfert. Îmi bag numai un sfert. Mulțumit?

Trenul spre Malmö și Copenhaga era întârziat, difuzorul din tavan se auzea în toată sala, cincisprezece minute, așezați-vă din nou pe bănci și așteptați. Cafeneaua zumzăia ceva mai încolo, mirosul de cafea proaspătă și de patiserie îmbibată de grăsime invada sala de așteptare. Ei n-au remarcat. În general, nu remarcaseră nici că spațiul mare și gol din jurul lor se umpluse cu navetiști care alergau pentru a ajunge la timp pe peroane, cu persoane vagabondând cu trenul care veneau de nu se știe unde, în drum spre o direcție la fel de necunoscută, cărând rucsacuri enorme cu steguleț pe ele, cu familii care călătoreau la ore neobișnuite și aveau bilete ieftine, de culoare roșie, pe care reprezentanții companiilor obișnuiau să scuipe. Nu remarcau asta. S-au dus în schimb cu mers smucit la automatul de făcut fotografii care se afla lângă stâlpul de la intrare, Olsson a rămas afară să păzească, trebuia să aibă grijă

ca nimeni să nu intre înăuntru și ca Hilding, care intrase înăuntru, să nu supradozeze. Hilding s-a așezat pe scaunul scund. Tremura.

A tras perdelele, i se vedeau picioarele și Olsson s-a deplasat puțin pentru a le masca.

Lingurița se afla în buzunarul interior al pelerinei de ploaie.

A umplut-o cu heroină albă și cu câteva picături de acid citric, a ținut-o deasupra flăcării brichetei până când conținutul s-a topit, a amestecat apoi cu apă și a aspirat conținutul fluid în seringă.

Slăbise zdravăn, cureaua pe care de obicei o închidea la a treia sau a patra gaură putea fi trasă acum până la a șaptea. A făcut asta, a tras puternic până când ea a fost destul de lungă pentru a ajunge și la o tură completă în jurul antebrațului, pielea curelei a tăiat adânc în epidermă.

Și-a aplecat capul în jos, a fixat cureaua întinsă ținând-o cu dinții în jurul ultimul ei segment, a încordat puternic dar cu toate astea n-a văzut nicio venă la încheietura brațului. A căutat mai departe cu acul, l-a apăsat pe cartilagiul distrus și în cavitatea adâncă care se formase în braț exact acolo unde, injecție după injecție, în decursul multor ani, mâncaseră o bucată din corp.

A scormonit împrejur de câteva ori, a încercat, a încercat încă o dată, a simțit pe neașteptate cum acul forța pereții venei.

Primise răspuns și a zâmbit, nu prea obișnuia să meargă atât de ușor, data trecută fusese obligat să se injecteze în gât.

Se uită la firul de sânge care plutea în lichidul transparent din interiorul seringii de plastic, cum s-a ținut laolaltă la început, apoi s-a desfăcut, ca petala unei flori roșii atunci când înflorea, era frumos.

După numai două secunde, și-a pierdut cunoștința.

Căzut în nas peste scaunul automatului foto, vizibil fără îndoială de sub perdelele trase, încetase să mai respire.

MIERCURI, CINCI IUNIE

Tocmai se trezise. Lydia încercă să se întoarcă pe partea dreaptă, spatele o ardea mai puțin când stătea așa. Aștepta singură într-o cameră mare. Fusese leșinată timp de douăsprezece ore, cel puțin așa îi spusese una dintre surori, cea care vorbea rusește.

Avea brațul stâng rupt. Nu-și aducea aminte de asta, nu știa ce făcuse el cu brațul, trebuie că-și pierduse cunoștința înainte de asta. Era pus în ghips, va sta așa vreo două săptămâni.

O lovise de mai multe ori în burtă. De asta își amintea. Strigase la ea că este o *curvă,* iar *curvele se regulează după cum li se cere.* El a făcut asta, după ce încetase s-o mai lovească cu piciorul, s-a forțat în anusul ei, mai întâi cu organul genital, pe urmă cu degetele.

Ea auzise cum Alena încercase să-l împiedice, cum țipase și cum îl lovise în spate până când acesta o încuiase în cameră și o obligase să se dezbrace. Îi venea și ei rândul, după aceea.

Lydia știa ce se petrecuse până să fie biciuită. Tot ce se petrecuse înainte de asta, își amintea.

O lovise întâi superficial peste fese, *curul nu-l distrug, dar spatele nu-l regulează nimeni, spinarea nu este ceva cu care merită să fiu grijuliu.*

Numărase până la unsprezece. De atât de multe își amintea. El continuase după aceea. Sora îi povestise asta. Că erau mai mult de unsprezece, că dungile se vedeau deslușit.

— Bună dimineața.

Sora era brunetă, o chema Irena și era din Polonia, se auzea din accentul pe care-l avea în rusă. Locuise în Suedia aproape douăzeci de ani, era măritată și avea trei copii, îi plăcea aici, a spus ea, îi plăcea Suedia.

— Bună dimineața.

— Ai dormit bine?

— Așa și așa.

Irena i-a spălat rănile, așa după cum făcuse și cu o zi înainte. Întâi fața, apoi spatele. Picioarele aveau doar vânătăi, astea dispăreau de la sine.

A tresărit când mâinile i-au atins spatele.

— Ustură?

— Da.

— Voi fi cât se poate de atentă.

Un gardian stătea în fața camerei ei.

O uniformă verde, semăna cu uniformele pe care le văzuse la paznicii din stațiile suedeze de tren prin care trecuseră grăbit de fiecare dată când Dimitri fusese cuprins de panică și le obligase pe ea și pe Alena să-și facă în grabă bagajul și să schimbe orașul, cinci orașe în trei ani. Apartamentele semănau toate unul cu altul, întotdeauna la ultimul etaj, întotdeauna cuverturi roșii, întotdeauna broaște electronice.

Lydia simțea cum o doare spinarea, cum lichidul dezinfectant mușca din rănile deschise. Nu știa de ce, dar se gândea la înmormântarea din satul situat undeva de-a lungul drumului local dintre Klaipeda și Kaunas, sat în care erau înmormântați bunica și bunicul după tată, unde, din acest motiv, trebuia și tatăl să se odihnească. Se gândea că nu-i mai simțea lipsa bărbatului cu capul ras, care părea atât de mic pe coridorul închisorii din Lukuskele. El nu mai exista, dispăruse în timp ce ea stătea și plângea lângă maică-sa, în cimitir, de atunci nu mai existase pentru ea.

Lydia s-a mișcat neliniștită, a înăbușit un țipăt, rănile o ardeau din nou, a privit drept înainte la gardianul în uniformă verde, dacă se concentra asupra lui atunci poate că va simți mai puțin.

Nu știa de ce stătea el acolo. Poate dacă Dimitri Codoșafurisit ar fi venit cumva înapoi. Poate că le era teamă ca ea să nu fugă.

În timp ce îi spăla spatele, Irena vorbea cu ea, o întreba despre carnetul care se afla pe măsuța cu rotile și despre cum îi plăcea mâncarea și ele știau amândouă că erau doar întrebări lipsite de sens care trebuiau s-o facă pe Lydia să se relaxeze, ca pentru un moment să se gândească la altceva și să

uite durerea care iradia din locurile făcute ferfeniță. Ea răspunse că era un caiet de însemnări, că notase doar câteva gânduri, despre viitor, și că i se părea că mâncarea nu avea prea mult gust, îi venea greu să mestece, o durea maxilarul.

— Drăguța de tine.

Irena se uită la ea, clătinând din cap.

— Micuța mea prietenă, nu pot să înțeleg la ce ai fost supusă.

Lydia n-a răspuns. Ea știa. Știa la ce fusese supusă. Corpul ei, acela pe care obișnuia să nu-l simtă, știa cum arată el acum. Știa ce scrisese în carnetul de însemnări, cel care se afla pe masa rotile.

Știa că asta nu trebuia să se mai întâmple niciodată.

— Suntem gata. Mai fac asta încă o dată astăzi, ceva mai târziu, după-amiază. De fiecare dată, te va ustura mai puțin. Ești rezistentă, micuța mea prietenă.

Irena i-a mângâiat în grabă umărul, i-a zâmbit, în timp ce ieșea din cameră. La ușă a întâlnit un doctor, avea patru persoane cu el, trei bărbați și o femeie. A vorbit întâi cu paznicul, după aceea cu ea, ea s-a întors, i-a urmat înapoi în cameră.

— Lydia.

Irena stătea din nou în picioare lângă patul ei, i-a arătat cu mâna înspre doctor și spre ceilalți patru care purtau de asemenea halate albe.

— Acesta este medicul. L-ai întâlnit și mai înainte, el a fost cel care te-a consultat atunci când ai sosit aici. Are cu el patru studenți de la medicină, dintre cei care fac practică aici, la spitalul Söder, ca să învețe să ajute. Doctorul dorește să te arate acestora. Rănile tale. Îi dai voie?

Lydia le-a privit chipurile. Nu-i cunoștea. N-avea chef să se lase studiată, niște oameni s-o privească din nou, avea dureri, nu voia ca ei să vadă asta.

— Pot să se uite.

Irena a tradus, medicul a așteptat, s-a uitat la Lydia și i-a mulțumit din cap.

A rugat-o pe Irena să rămână, a rugat-o să continue să

traducă, plin de grijă ca Lydia să înțeleagă. S-a întors către cei patru studenți la medicină, le-a explicat cum funcționa atunci când o persoană venea la urgență, despre călătoria Lydiei pe coridoarele spitalului Söder, de la ambulanță până la secția de chirurgie. A scos apoi la iveală din buzunar un creion indicator cu laser, l-a îndreptat spre spatele ei gol, punctul roșu a început să hoinărească încet peste răni.

— Roșeață intensă și congestie. Vedeți?

— A fost lovită cu plesnituri puternice. Un bici. Vedeți?

— Noi bănuim că a fost un bici făcut din coadă de bou. Trei-patru metri. Vedeți?

S-a întors din nou spre Lydia, i-a căutat privirea. Irena a tradus. Lydia a aprobat cu capul și a confirmat. Cei patru care trebuiau să învețe stăteau tăcuți, nu spuneau nimic, nu mai văzuseră niciodată dungi lăsate de un bici pe o spinare omenească. Medicul i-a așteptat să termine de reflectat, a continuat.

— Biciul din coadă de bou este un instrument care se folosește la mânatul animalelor. A primit treizeci și cinci de lovituri.

A mai vorbit un timp, însă Lydia n-a mai avut puterea să asculte. Au dispărut pe urmă, ea abia dacă a remarcat.

S-a uitat la carnetul său de însemnări.

Știa.

Știa la ce fusese supusă.

Știa că asta nu trebuia să se mai întâmple niciodată.

•••

Un etaj mai jos. Acolo, stăteau culcate trei persoane, în salonul doi al uneia dintre secțiile de tratament ale spitalului Söder. Acestea nici n-o văzuseră și nici nu auziseră de femeia de deasupra, cea cu loviturile de bici pe spinare.

Nici ea nu-i vedea și nici nu-i cunoștea pe ei.

Dușumeaua Lydiei Grajauskas era tavanul lor, atât și nimic mai mult.

•

Lisa Öhrström stătea în mijlocul salonului doi și îi contempla pe cei trei pacienți ai săi. Stătea acolo de o bucată

de timp. Avea treizeci și cinci de ani și era obosită, după doi ani de serviciu era la fel de obosită ca și colegii ei, medici de aceeași vârstă. Vorbeau adesea despre asta, lucra încontinuu și niciodată nu era îndeajuns, sentimentul acela o tulbura fără îndoială mai mult decât zilele lungi pe care le ducea cu ea acasă și adormea cu ele în gând, sentimentul de a nu reuși niciodată să vorbească suficient de îndelung cu cineva, nevoia de a turui repede diagnosticul și cum se prezintă situația și tratamentul prescris și de a se grăbi apoi la patul următor, în salonul următor, de-a fi obligată să ia în fugă hotărâri decisive, dar niciodată să nu poată să stea și să le susțină cu cugetul împăcat.

Se uită din nou la cei trei, la fiecare pe rând.

Bărbatul mai în vârstă de lângă fereastră era treaz, stătea ridicat în pat, avea dureri, se ținea de stomac și căuta butonul soneriei care trebuia să se afle pe undeva pe masa cu rotile, cea cu mâncarea pe ea, de care nu se atinsese.

Bărbatul mai tânăr de alături, de fapt doar un băiat, în vârstă de optsprezece, nouăsprezece ani, fusese internat și externat, aproape de cinci ani în curând, în și din diversele secții ale spitalului. Atunci când se îmbolnăvise pe neașteptate, corpul lui fusese puternic, refuzase după aceea să moară, plânsese și înjurase și se cramponase de respirația lui înceată și, de multă vreme, își pierduse și părul și înfățișarea și cea mai mare parte din greutate, însă continua să zacă acolo ca și cum era blestemat și privea fix la perete până când era sigur că se va mai trezi încă o dimineață.

Cel de al treilea, acesta era nou.

Lisa Öhrström a respirat adânc. Fără îndoială, acesta era cel care o făcea să se simtă atât de obosită, cel care o făcea să rămână tăcută în timp ce soneriile pacienților răsunau mânioase afară, pe coridor.

Acesta stătea culcat cel mai departe, într-unul din colțurile salonului. Fusese internat cu o seară înainte. Era ciudat și era nedrept, n-avea desigur dreptul să gândească așa dar o făcea oricum, el și numai el, dintre cei trei, va fi cel care va supraviețui, care va părăsi clădirea aceea cu inima încă

bătând.

El, care fusese singurul ce se străduise să înceteze să mai existe. El, care-i lua timpul, puterea, care nu înțelegea. N-avea nici cea mai mică importanță că de curând fusese mai mult mort decât viu. El nu înțelegea asta, sau poate că înțelegea prea bine chiar, firește că o va face încă o dată și încă o dată și încă o dată, iar ea, sau vreun coleg al ei, vor sta din nou în mijlocul camerei, apatici și mânioși.

Îl ura pentru asta.

Se duse la patul lui. Era obligată doar.

— Te-ai trezit din nou.

— Naiba. Ce naiba s-a întâmplat?

— Supradoză. De data asta, abia am reușit să te salvăm.

Încercase să-și smulgă bandajul pe care-l avea în jurul capului, căzuse fără simțire pe pardoseală și o întâlnise cu fața. Cu o mână trăgea de bandaj, iar cu cealaltă începuse să-și rupă o rană aflată într-una din nări, rana pe care o avea mai demult și pe care ea se străduise mereu să-l facă să înceteze s-o mai rupă, atunci, pe vremea când încă îi mai păsa de el. I-a examinat fișa. Evident că știa deja totul. Hilding Oldeus, douăzeci și opt de ani. A trecut în revistă datele internărilor, le știa pe dinafară, era a douăsprezecea oară când zăcea acolo, a douăsprezecea oară când ținea ocupat un pat din cauza unei supradoze de heroină. De primele cinci, șase ori, fusese înspăimântată de moarte și plânsese. În prezent, era insensibilă.

Trebuia să-și împartă forțele, să-i deplângă la fel de mult pe toți.

Nu putea să-l ajute.

Nu era în stare să-i pese prea mult, nici măcar de viitorul lui.

— Ai avut noroc. Persoana care a dat alarma, un prieten de-al tău cred, ți-a făcut amândouă și respirație artificială și masaj la inimă, acolo, pe loc. Un automat de făcut fotografii din gara centrală, se pare.

— Olsson.

— Corpul tău n-ar fi rezistat altfel. Nu de data aceasta.

Își zgândărea rana din nas. Întâi, a fost pe cale să-l împiedice, așa cum obișnuise să facă, însă știa că mâna lui va fi imediat din nou acolo, n-avea decât să-și sfâșie întregul chip, dacă asta dorea.

— Nu vreau să te mai văd aici.

— Surioară, dă-o naibii.

— Niciodată.

Hilding a încercat să se ridice dar a căzut imediat înapoi, era amețit, își ținea palma pe frunte.

— Vezi. Asta se întâmplă atunci când nu vrei să-mi împrumuți bani. Granule concentrate. Pricepi tu?

— Scuză-mă?

— Nu poți să ai încredere într-un jegos.

Lisa Öhrström a oftat.

— Tu, nu eu, ai fost acela care a dizolvat heroina în acidul citric. Nu eu am fost aceea care a tras-o în seringă. Nu eu am injectat-o. Tu ai făcut asta, Hilding.

— Vorbe.

— Nu știu. De fapt, nu știu ce vorbesc.

Nu mai putea. Nu astăzi. Era în viață. Trebuia ca asta să-i fie de ajuns. Se gândi la felul în care, încetul cu încetul, dependenta lui devenise și dependenta ei. Ținuse în mână fiecare seringă, locuise în fiecare instituție de dezintoxicare, fiecare supradozare o făcuse să înceteze să mai respire. Participase la întrunirile cu rudele, toate cursurile acelea de auto-întrajutorare, învățase că este co-dependentă și, în cele din urmă, înțelesese de ce propriile-i sentimente niciodată nu fuseseră importante pentru ea, perioade lungi de timp, abia dacă existase, era dependența de droguri al lui Hilding și numai asta și asta controlase familia și o controlase și pe ea.

Abia a apucat să plece de lângă patul lui și să iasă pe coridor, înainte ca el să strige după ea. Se hotărâse să nu se întoarcă înapoi, să continue spre propriii ei pacienți, astfel încât acesta a continuat să strige, de fiecare dată tot mai tare. A reușit să nu reacționeze doar un minut, plângea de furie când a fugit din nou în salon.

— Ce vrei?

— Surioară, dă-o naibii.

— Spune ce anume vrei!

— Sunt oare obligat să zac aici? N-am făcut altceva decât să iau o supradoză.

Lisa Öhrström a simțit privirile bărbatului mai în vârstă și ale băiatului care refuza să moară, se uitau la ea și ea trebuia să le ofere forță și curaj, nu avea energia necesară, nu chiar în momentul acela.

— Surioară, vreau tranchilizante.

— Nu-ți punem la dispoziție niciun fel de drog aici. Însă poți să discuți asta cu doctorul care răspunde de tine. Îți va comunica același lucru.

— Stesolid{8}.

A înghițit în sec. Lacrimile îi curgeau de-a lungul obrajilor, reușea întotdeauna s-o aducă în acest punct.

— În toți anii ăștia de infern, ți-am oferit sprijinul. Mama și eu și Ylva. Toate am trăit starea ta afurisită de anxietate. Așa că să nu zaci acolo și să te vaiți.

Hilding nu auzea ce spune. Nu-i plăcea când vocea ei suna în felul acela.

— Sau rohypnol.

— De fiecare dată când ai stat închis, am fost mulțumite. Ca acum, la Aspsas. Poți să înțelegi asta? Atunci, măcar știam unde te afli.

— Valium?

— Data viitoare. Data viitoare, s-o faci temeinic. Dacă iei o supradoză, ai grijă să iei suficient de mult ca să mori.

Lisa Öhrström s-a aplecat în față, își ținea ambele brațe în jurul stomacului, plângea și s-a întors într-o parte, nu trebuia s-o vadă. Pe urmă, n-a mai spus nimic, a plecat de lângă patul lui, s-a dus în schimb spre bărbatul mai în vârstă, acesta era cel care apăsase pe buton, al cărui țârâit răsuna pe coridor. Stătea ridicat, ținându-se cu o mână de piept, avea nevoie de mai mult analgezic, cancerul avea căile lui. L-a salutat, i-a luat mâna dar s-a întors imediat către Hilding.

— Printre altele.

Fratele ei n-a răspuns.

— Ai o vizită. Am promis să te anunț imediat ce te trezești.

S-a dus spre ușă, simțea din nou nevoia să iasă din salonul acela, să dispară undeva pe coridorul verde-albastru.

Hilding s-a uitat după ea. Nu înțelegea.

Cum putea cineva să știe că se afla acolo?

Abia dacă știa el însuși.

•

Jochum Lang a părăsit mașina care stătea parcată în fața intrării spitalului Söder, mirosul scaunului de piele neagră pe care în decurs de două ore învățase să-l urască la fel de mult ca și pe cel al celulei în care stătuse închis timp de doi ani și patru luni. Un alt miros, însă oricum același. Unul care te inhiba, care-ți vorbea despre putere și control, trăise atât de mult timp cu el încât realizase că, la drept vorbind, nu exista o prea mare diferență între ordinele primite de la gardian, când era închis, și ordinele primite de la Mio, în libertate.

A trecut pe lângă oameni care stăteau în picioare înăuntru în fața ușilor spitalului și cărora le era dor de-acasă, a străbătut coridorul plin întotdeauna de cei care se duceau undeva, a intrat în ascensorul care strălucea și care avea o voce înregistrată, anunțându-i prietenos la ce etaj se aflau.

Este vina lui.

Este propria lui greșeală.

Jochum Lang avea mantra lui. Același proces de fiecare dată, întotdeauna făcuse așa, știa că funcționează.

Este vina lui.

Știa unde e internat. Secția de tratamente. Etajul șase. Salonul doi.

Se duse grăbit într-acolo, avea o însărcinare, dorea să scape de ea.

•

Era prea liniște în camera aceea. Bătrânul de vizavi și băiețandrul care arăta mai mult mort decât viu, amândoi erau pe cale să adoarmă. Lui Hilding nu-i plăcea tăcerea. Niciodată nu-i plăcuse. Se uita neliniștit împrejur, spre ușă, aștepta.

L-a văzut de cum a deschis ușa. Hainele îi erau cu adevărat ude, afară ploua, desigur.

— Jochum?

Inima îi bătea năvalnic. A scormonit adânc în rana din nas. Nu voia să simtă spaima care-l măcina pe dinăuntru.

— Naiba, ce faci aici?

Jochum Lang arăta exact ca de obicei. Era la fel de al dracului de mare, la fel de al dracului de chelios. Hilding simțea. Nu se mai putea bloca acum. Nu voia să simtă. Nu voia asta. Voia stesolid. Sau rohypnol.

— Ridică-te.

Jochum era nerăbdător, vocea nu era ridicată, dar răspicată.

— Ridică-te.

Jochum a apucat scaunul cu rotile care se afla lângă patul bărbatului mai vârstnic. S-a aplecat, a debreiat frâna cu mâna. L-a condus de-a curmezișul salonului, l-a așezat lângă Hilding, a așteptat până când acesta s-a așezat pe marginea patului.

A arătat cu degetul, dinspre pat înspre scaunul cu rotile.

— Te așezi pe ăsta.

— Ce vrei?

— Nu aici. Afară, lângă lifturi.

— Ce vrei!

— Așază-te, în numele iadului.

Jochum a arătat din nou înspre scaun, cu mâna aproape de fața lui Hilding. *Este vina lui.* Hilding a închis ochii, trupul său slab era lipsit de vlagă, nu trecuseră mai mult de câteva ore de când căzuse pe jos, lipsit de simțire, în cabina automatului de fotografiat. *E propria lui greșeală.* Se mișcă lent, de la marginea patului până la scaunul cu rotile, se opri pentru a-și rupe rana, sângele, acesta curgea de-a lungul bărbiei.

— N-am spus nimic.

Jochum s-a așezat în spatele lui, a împins scaunul prin cameră, pe lângă bărbatul în vârstă și băiatul cel tânăr, aceștia dormeau în paturile lor.

— Tu, Jochum, dă-o naibii. N-am spus nimic. Auzi ce spun? M-au întrebat, porcii de polițai, m-au întrebat despre tine la interogatoriu, dar nu le-am spus nimic.

Coridorul era pustiu. Podeaua verde-albastră, pereții albi,

era răcoare.

— Te cred. Ești prea laș ca să vorbești.

Au întâlnit două surori, ambele au dat din cap spre scaunul cu rotile, firește că salutau. Hilding plângea. Nu mai plânsese de când era copil, de dinainte de heroină.

— Dar ai traficat droguri murdare. Cui nu trebuia.

Au părăsit secția, afară, spre holul ascensoarelor. Coridorul devenise mai larg, își schimbase culoarea, podea cenușie și pereți galbeni. Corpul lui Hilding tremura, nu-și închipuise că frica putea să fie atât de dureroasă.

— Cui nu trebuia?

— Mirja.

— Mirja? Vaca aia afurisită.

— E nepoata de frate a lui Mio. Și tu ești atât de al dracului de tâmpit încât tocmai ei i-ai strecurat detergent de rufe pe jumătate amestecat cu amfetamină-*jugge*.

Hilding a încercat să-și oprească plânsul, nu-l simțea, nu era al lui.

— Nu înțeleg.

S-au oprit în fața lifturilor, patru bucăți, două pe drum.

— Dar nu înțeleg!

— Ai să înțelegi. Tu și cu mine. O să discutăm un moment.

— Jochum, dă-o naibii!

Ușile liftului. Dacă-și întindea brațele putea să le atingă, să le apuce, să se țină de ele.

Firește că nu știa.

De unde venea plânsul ăsta al naibii.

•••

Alena Sljusareva alerga de-a lungul cheiului din portul Värta. Privea fix în jos, la apa întunecată, ploua și plouase toată dimineața, apa care în soare puternic putea să pară albastră era acum doar neagră, valurile care biciuiau zidul de beton, era mai mult toamnă decât vară.

Plângea, plânsese aproape douăzeci și patru de ore. Mai întâi de frică, pe urmă de furie, puțin de dor, acum de deznădejde.

De-a lungul acestor douăzeci și patru de ore, retrăise trei ani. Scormonise în timpul care trecuse de când ea și Lydia se urcaseră împreună la bordul unui vapor lituanian. Doi bărbați le arătaseră drumul, mâinile lor care le deschideau politicos ușile, gurile lor care le spuneau zâmbitoare cât de frumoase erau, unul dintre ei era suedez și vorbea bine rusește și le dăduse pașapoarte false, chei spre o altă viață. Cabina, aceasta era mare, cât dormitorul din Klaipeda unde ei locuiau patru persoane. Alena râsese atât de mult, era fericită, erau pe drum către alte timpuri.

Fusese virgină.

Vaporul tocmai ieșise din port.

Continua să simtă cum îi curgea sângele de-a lungul pulpelor.

Trei ani. Stockholm, Göteborg, Oslo, Copenhaga, Stockholm din nou. Niciodată mai puțin de doisprezece indivizi. Zilnic. Încercă să vadă pe vreunul din ei în fața sa, fețele lor, cei care loveau, cei care se culcau peste ea, cei care doreau doar să se uite. Nu-și amintea nici măcar unul singur.

Ei n-aveau chipuri.

Aproximativ ca și Lydia cu trupul ei, cu toate că invers. Pentru Lydia, corpul nu exista. Alena nu înțelesese niciodată asta. Ea avea un trup. Ea știa de asemenea că acesta era violat, număra în fiecare seară de câte ori, obișnuia să stea întinsă goală și să numere, să înmulțească de douăsprezece ori pe zi cu trei ani.

Avea un corp, indiferent cât de mult încercau ei să i-l ia.

Chipurile lor era cele care nu existau, pentru ea, era în felul acesta.

Încercase s-o prevină pe Lydia. S-o liniștească. Nu reușise. Era ca și cum aceasta se transformase în aceeași clipă în care Alena îi arătase articolul din ziar. Reacția acesteia puternică, ochii ei încărcați de ură, o văzuse pe Lydia batjocorită dar n-o văzuse niciodată urând. Alenei îi părea rău acum, ar fi trebuit să-l ascundă, să-l arunce, așa cum se gândise la început.

Lydia se postase în fața lui Dimitri, cu spatele drept îi comunicase că, începând din acel moment, va păstra banii, că ei pătrundeau înăuntrul ei și că ea era cea care-i câștiga. Mai întâi, o lovise peste față. Desigur că se așteptase la asta, doar el obișnuia să înceapă așa, nu s-a ferit. Apoi, a spus că nu va mai primi bărbați câteva zile, că nimeni nu se va mai urca peste ea, că era obosită, că nu mai voia.

Lydia nu mai protestase niciodată înainte. Nu cu glas tare, nu în fața lui Dimitri, îi fusese frică de lovituri și de durere și de pistolul pe care acesta îl ținea uneori la tâmpla lor.

Alena s-a așezat jos, pe cantul cheiului, cu picioarele atârnând libere deasupra apei. Trei ani. Îi lipsea atât de mult Janoz, dorul care o sfâșia din nou, de ce plecase, de ce nu-i spusese că are de gând să plece?

Fusese o copilă.

Acum, era altcineva.

Devenise altcineva încă de când bărbatul care vorbea suedeza o ținuse cu sila în cabină și o scuipase pe urmă de două ori în față în timp ce pătrundea cu forța în corpul ei. Continuase apoi să devină altcineva. Puțin mai mult, de fiecare dată când cineva fura ceva din ea.

Stătuse în camera ei și văzuse. Când el scosese la iveală cravașa și o ținuse în fața ochilor Lydiei, ieșise în grabă afară, se aruncase asupra lui. Acesta nu mai folosise niciodată înainte biciul, îl arătase doar, numai să le sperie. Acum lovise, iar ea încercase să i-l ia, dar el îi dăduse cu piciorul în burtă și îi încuiase ușa camerei, îi spusese că o să-și primească și ea porția, pe urmă.

Se uita jos, la apă.

Aștepta.

Se va întoarce înapoi. La Klaipeda. La Janoz, dacă el se mai afla încă acolo. Însă, nu chiar acum. Nu înainte ca Lydia să-i dea un semn de viață. Nu înainte de asta.

Numărase loviturile. Câte una pe rând. Poliția sosise atunci când Dimitri lovise a treizeci și șasea oară. O auzise pe fiecare în parte prin ușa încuiată, mai întâi cum ridica cravașa, apoi pleznitura pe pielea goală a Lydiei.

Picioarele ei, dacă se întindea aproape că atingea cu ele apa întunecată. Putea să sară în ea. Putea să se ridice și să se îmbarce.

Nu încă.

Se văzuseră una pe alta cum erau violate. Trebuia să aștepte.

Cineva îi descuiase odaia, polițiștii cercetau cu atenție apartamentul, iar Dimitri stătea întins pe dușumea în hol și se ținea de burtă. Stătuse singură acolo câteva secunde, pe neașteptate îl zărise pe polițistul pe care-l recunoscuseră în ziar, o cuprinsese panica și alergase cei câțiva pași până la ușa de intrare în care cineva făcuse o gaură mare, se întorsese, îl lovise cu putere în testicule cu vârful pantofului pe Dimitri și apoi continuase să coboare în grabă cele șase etaje, în josul unei scări de piatră pustii.

Se afla în geanta care-i atârna pe umăr. L-a auzit sunând.

Știa cine este.

— Da?

— Alena?

— Eu sunt.

Auzind glasul Lydiei, simțea cum se încălzește. Avea dureri, Alena putea să audă asta. Vorbea cu greutate, dar vocea ei, atât de plăcut să o auzi.

— Unde ești?

— În port.

— Te duci acasă?

— Te-am așteptat. Știam că vei suna. După aceea. După aceea, voi pleca.

Telefonul mobil îl primise în dar. De la unul dintre chipurile pe care nu și le amintea. Lydia obișnuia să ia o sută

în plus. Ea însăși nu dorea să aibă bani, dorea să aibă lucruri, ea căpăta lucruri și ei aveau voie să facă extra. Primise haine, două coliere, uneori cercei. Dimitri habar n-avea de asta. Nici despre telefonul mobil. Era destul de nou, chipul de care nu-și aducea aminte primise voie să facă extra cu ele amândouă în același timp, pentru telefon. Fusese ideea Lydiei, ea dorise să aibă așa ceva împreună, în caz că.

— Ce-ai de gând să faci?

— Când?

— Când ajungi acasă?

— Nu știu.

— Ți-e dor?

Alena și-a ținut respirația, a privit înăuntrul ei imaginea de atunci, destul de întunecat, destul de multă dezordine. Klaipeda nu fusese deosebit de frumoasă.

— Da. Vreau să-i revăd. Cum arată. Cum am fi arătat și noi.

A început să povestească despre cum, fără să arunce o privire în urmă, fugise în josul treptelor de pe strada Völundsgatan, din apartamentul pe care-l ura și din casa pe care o ura, despre cele douăzeci și patru de ore lungi, fără somn, petrecute în oraș, despre faptul că acum dorea să doarmă, să doarmă măcar un moment. Lydia n-a spus prea multe. Câte ceva despre spitalul în care amândouă fuseseră de două ori înainte. Câte ceva despre pat, despre mâncare, despre sora care era din Polonia și știa limba rusă.

Nimic despre dungile de pe spate.

— Tu?

— Da?

— Vreau să mă ajuți.

Alena a privit în jos, la suprafața apei care pentru moment era liniștită, a zărit o imagine neclară a chipului ei, a picioarelor care se bălăbăneau și a mâinii care ținea telefonul la ureche.

— Te ajut. Cu orice vrei tu.

Lydia respira încet în receptor. Își căuta cuvintele.

— Îți amintești depozitul din pivniță?

Își aducea aminte. Podeaua tare, întunericul compact, aerul

umed. Dimitri le încuiase în el timp de două zile, când primise o vizită. Dintre acelea care trebuiau să împrumute paturile lor. Nu le spusese niciodată cine fuseseră.

— Da. Îmi amintesc.

— Vreau să te duci acolo.

Suprafața apei, chipul ei era pe cale să dispară, valuri mici de la o barcă cu motor care trecea.

— Sunt urmărită. Poate mi-au pus poza în ziar. Nu pot să mă mișc liber.

— Vreau să te duci.

— De ce?

Lydia a rămas tăcută, n-a răspuns.

— De ce, Lydia?

— De ce? Nu trebuie niciodată să se mai întâmple. Ceea ce s-a întâmplat nu trebuie să se mai repete niciodată. Pentru asta.

Alena s-a ridicat în picioare. A mers pe marginea cheiului, înainte și înapoi, între stâlpii de fier, înalți de doi metri.

— Ce trebuie să fac?

— În depozit, e o găleată. Sub prosopul din ea, se află o armă. Un revolver. Alături de el, Semtex.

— Semtex?

— Material explozibil. Și câteva fitiluri. Împreună, într-o pungă plastică.

— De unde știi asta?

— Le-am văzut.

— De unde știi ce este Semtexul?

— Știu.

Alena Sljusareva asculta. Asculta, însă nu auzea. A început să șâșâie. Cum Lydia nu înceta să vorbească, a șâșâit din nou, mai tare. A șuierat în receptor până nu s-a mai auzit decât pe ea.

— Închid acum. Poți să suni din nou peste două minute. Două minute îmi ajung.

La prânz, pleca un vapor. Peste două ore și jumătate. Putea să-l ia. Avea bani, avea tot ce-i trebuia în geantă. Voia acasă. La ceea ce numea ea acasă. Voia să închidă ochii și să uite că

trecuseră trei ani, era în continuare frumoasă, în continuare veselă, avea șaptesprezece ani și nu plecase niciodată din Klaipeda, nu văzuse nici măcar Vilniusul.

Nu era așa. Era un alt timp. Ea era altcineva.

A sunat din nou.

— Te ajut.

— Mulțumesc. Te iubesc, Alena.

A continuat să meargă neliniștită între stâlpii de fier de la marginea cheiului, înainte și înapoi, în timp ce ținea telefonul la ureche.

— Numărul patruzeci și șase. Cifre mici, destul de sus pe ușă. E un lacăt mic, nu-i mare lucru de capul lui. Găleata se află chiar lângă ușă, cum intri, imediat la dreapta. Pistolul se găsește într-o pungă mai mică, împreună cu muniția. Materialul explozibil, exact alături. Iei totul cu tine și te duci la Gara Centrală. La dulapul nostru.

— Am fost ieri acolo.

— Nu lipsește nimic?

Alena n-a răspuns imediat. Un dulap pătrat într-un zid de piatră într-una dintre sălile de așteptare. Viețile lor se aflau acolo. În boxa 21.

— Totul e acolo.

— Atunci, vreau să iei cu tine caseta noastră video care se află acolo.

Caseta. Alena aproape că uitase de ea. Cel fără de chip care pretinsese întotdeauna să fie filmat. Care o dată o rugase să facă dragoste cu Lydia. Ea spusese nu, însă Lydia o mângâiase pe obraz în timp ce acesta privea, îi explicase că vor face dragoste, că va avea voie să le filmeze, dacă după aceea aveau și ele dreptul să înregistreze o casetă a lor.

— Acum?

— Da. Acum, a sosit timpul. O vom folosi.

— Sigur?

— Absolut sigur.

Lydia și-a dres glasul, și-a luat avânt pentru a explica.

— Am zăcut aici și am trecut prin toate chinurile posibile. Brațul, mă doare și spatele, e ca o rană vie, mi-a venit greu să

dorm. Am notat totul. Am citit, tăiat, rescris. Alena, da, sunt absolut sigură. Cineva trebuie să afle. Nu trebuie să se mai întâmple vreodată.

Alena s-a oprit, a privit spre feribotul mare și albastru care aștepta la câteva sute de metri distanță de ea. Nu va avea timp să plece cu el. Nu astăzi. Mâine. Va pleca la aceeași oră atunci. Trebuia doar să dispară încă o noapte, n-ar fi trebuit să fie vreo problemă în privința asta.

— Și după aceea?

— Pe urmă, vii aici. La spitalul Söder. Sunt păzită, așa că nu putem vorbi una cu cealaltă. Voi sta afară, în camera de zi și mă voi uita la televizor. Nu voi fi singură, obișnuiesc să mai stea și alții acolo, pacienți despre care nu știu mare lucru. Există o toaletă, imediat alături. Dacă stau pe canapea, te văd când treci pe lângă mine. Intră în toaletă și lasă ce ai adus în coșul de hârtii, pune câteva șervețele de hârtie deasupra. Pune-le într-o pungă de plastic, poate să fie umed în coș. Pistolul, muniția, explozibilul, caseta video. Și niște sfoară. Îmi trebuie și niște sfoară, poți să faci rost de ea?

— Deci, voi trece pe lângă tine, fără să-ți pot spune nici măcar bună ziua?

— Da.

Alena Sljusareva s-a întors, spatele la apă, a plecat de acolo. Bătea puțin vântul când a ajuns la drum, la drumul care traversa zona portului, care trecea pe lângă clădirile depozitelor, care continua spre Gärdet.

Era lume multă în oraș, turiști care cheltuiau în disperare în timp ce ploaia cădea. Era recunoscătoare pentru asta. Cu cât erau mai aglomerat afară, cu atât mai mulți erau aceia printre care puteai să te ascunzi.

A luat metroul, până la Stockholm Central și la dulapul de acolo, mai întâi l-a descuiat, a luat caseta, a pus-o în geantă. A rămas un timp nemișcată în fața ușii deschise a dulapului, a privit fix în întunericul dinăuntru, la cele două rafturi pline cu posesiunile comune. Viața lor. Singura viață pe care o recunoșteau. Cea care a rămas după ce trecuseră trei ani.

Mai fusese aici încă de două ori, ieri și atunci când făcuse

rost de boxă.

Schimbau trenul, curând se făceau doi ani de atunci, Dimitri Codoșafurisit le explicase că timp de vreo două săptămâni trebuiau să-și mute activitatea din apartamentul din Stockholm într-un alt apartament, în Copenhaga, nu departe de port și de Ströget, mai mult suedezi beți care luau vaporul din Malmö, care miroseau a Toblerone și Pilsner și care plăteau adesea pentru două vizite odată, chefuiau încă o noapte și veneau apoi înapoi și loveau, sau se masturbau, sau penetrau și în ziua următoare, în drum spre casă.

Când așteptau trenul de Copenhaga, spusese că are nevoie să se ducă la toaletă, că trebuia neapărat să se ducă. Dimitri era singur cu ele amândouă și a prevenit-o să nu cumva să încerce s-o șteargă, dacă nu venea înapoi într-un timp acceptabil înaintea plecării o omora pe Lydia. Era sigură că acesta spunea adevărul și n-avusese niciodată intenția să-și abandoneze prietena, absolut niciodată.

Dorea să aibă un dulap, un fel de casă a ei.

Unul dintre clienții ei permanenți, un bărbat care avea o firmă de țevi în Strängnäs, care o dată pe săptămână conducea ora necesară de acolo până în Stockholm și până la ea, îi povestise despre dulapurile care puteau să fie închiriate două săptămâni la rând, dulapuri prevăzute pentru oaspeții de moment ai capitalei, dar care erau folosite mai mult de cei lipsiți de locuință.

În loc să se ducă la toaletă, folosise cele cincisprezece minute pentru a-și face rost de unul dintre acestea. Alergase, însă reușise să vină înapoi fericită, chiar înainte de plecare, cu amândouă cheile, câte una în fiecare pantof.

Clientul permanent, cel cu firma de țevi, făcuse apoi cópii după chei și prelungise timpul de închiriere de fiecare dată când expirase, asta fusese plata lui pentru a primi permisiunea să facă extra, ea sângerase întotdeauna puternic după aceea, dar meritase.

Înțelegea asta acum, când stătea în fața ușii deschise.

Faptul că știa că există un loc care era numai al lor, la care Dimitri Codoșafurisit nu putea să ajungă oricât de mult le-ar fi

amenințat, meritase fiecare lovitură primită.

Știa că nu va mai reveni niciodată. A luat tot ce era al ei, colierele, cerceii, rochiile, a lăsat doar cutia și banii care aparțineau Lydiei, fiecare avea cheia ei, când se va însănătoși, atunci va putea să le ia.

A încuiat și a plecat de acolo.

Metroul din nou, linia verde. A stat în picioare, a coborât din vagonul ticsit la stația S:t Eriksplan, a urcat scara până la asfaltul ud, a căutat restaurantul vietnamez, cel care era punctul ei de reper. Trebuia să treacă pe lângă el și, apoi, până la cealaltă scară, cea care era frumoasă și avea îngeri mari din piatră unde era fixată balustrada. A coborât-o până jos, pe Völundsgatan.

Când cobora ultimele trepte ale scării, a văzut deja mașina poliției. În ea stăteau doi bărbați, amândoi în uniformă. S-a aplecat, și-a scos unul din pantofi, s-a prefăcut că-și scoate o piatră din el, avea nevoie de timp, trebuia să gândească repede.

Nu reușea.

I-a urmărit cu privirea pe cei doi copii care treceau pe lângă mașina poliției, fiecare pe bicicleta lui. Abia dacă o vedeau.

Nu reușea să gândească.

Era cum era. Întotdeauna, fusese cum fusese.

Și-a pus pantoful, s-a ridicat, a pornit cu pași calmi, ca și cum nu i-ar fi păsat de ploaia care cădea în jurul ei, drept spre poartă. Se gândea la cei care obișnuiau să se culce peste ea, la chipurile lor pe care nu și le amintea, se gândea la ei și mergea drept înainte, se uita numai drept în față.

Polițiștii nu s-au mișcat. Stăteau pe locurile din față ale mașinii și o priveau cum trece.

A intrat pe poartă, a așteptat.

Nimic.

Ei continuau să rămână așezați. A numărat până la șaizeci. Un minut. Peste încă un minut, va continua în jos.

Se așteptase să audă pași în urma ei, o voce, un ordin care să-i ceară să se întoarcă și să se îndrepte încet spre locul din

spate al mașinii.

Dar, nimic.

S-a scuturat de ceea ce nu i se ordonase niciodată să facă și a început, în schimb, să coboare scara de piatră. Două etaje. Nu mergea prea repede, nu voia să respire greu, voia să nu facă zgomot, se gândea la ușa de la etajul șase.

Și la gaura larg căscată din ea, ca un fel de semn de libertate.

Închise ochii, putea să audă încă loviturile date cu securea de pompieri când cineva în uniformă spărsese lemnul, când Dimitri lăsase să cadă pe dușumea corpul Lydiei și alergase spre bărbatul care se pregătea să pătrundă înăuntru.

S-a oprit brusc, încercă să-și domolească respirația care o stânjenea.

Din cei trei ani, aproape unul întreg așteptase închisă acolo, înăuntru.

Nu putea să înțeleagă asta.

Fusese liberă în oraș numai douăzeci și patru de ore, era ca și cum ar fi fost de ajuns ca un an întreg să-i devină străin. Ea nu fusese niciodată acolo. Dacă se hotăra să fie așa, atunci așa era, ea nu fusese niciodată înăuntru în apartamentul cu cele două paturi mari, nu stătuse niciodată în hol, privind fix broaștele electronice.

A continuat să coboare, către ultimul palier, nivelul pivniței. S-a întors cu fața spre ușa de-acolo de sus și gaura din ea, a făcut un semn cu degetul mijlociu ridicat în aer spre cei care nu mai veneau să sune la ea.

Ușa pivniței era cenușie, din metal rece. Alena nu era puternică, însă cu ajutorul unei răngi cu gheare era în stare s-o forțeze. Făcuse asta mai demult, cu mult timp în urmă, în Klaipeda, fusese o noapte de infern atunci, dar acum, când se gândea retroactiv, era ca și cum ar fi fost o amintire veselă, din alte vremuri.

Și-a scos geanta de pe umăr, a pus-o pe pardoseala de piatră. Rochiile, cutiile de plastic cu colierele și cerceii, le-a așezat la o parte, caseta video, ghemul de sfoară, le-a pus alături.

Ranga se afla tocmai la fund. Cel din magazinul de fierărie râsese, *rangă cu gheare și sfoară, poate te pregătești să faci o spargere, nu prea arăți ca cineva care face spargeri.* Râsese și ea de asemenea. *I live in an old house,* spusese, *you know, you just need a strong man and some tools.* Se uitase la el cum se uita la cei care se suiau peste ea, așa cum știa ea că vor aceștia să se uite la ei. Îi dăduse ghemul cu sfoară gratis și îi urase noroc, cu casa cea veche, și cu bărbatul cel puternic.

Era ușoară. Cea mai mică pe care o avusese. A ridicat-o, a introdus ambele gheare în broască și s-a lăsat cu toată greutatea pe ea. A apăsat o dată, de două ori, de trei ori. Nu s-a petrecut nimic.

Îi era frică să nu se audă, nu îndrăznea să apese mai mult de atât.

Dar n-avea de ales.

A potrivit din nou dinții în direcția broaștei, i-a legănat ușor pe cantul ușii, a încercat, apoi toată greutatea în spate și toată forța în față.

O pocnitură surdă când încuietoarea ușii a cedat, sunetul s-a propagat de-a lungul casei scării, orice locatar care era acasă putea să-l audă.

S-a așezat jos, pe pardoseală. Ca și cum așa ar fi fost mai puțin vizibilă.

A așteptat. A numărat din nou până la șaizeci.

O durea încheietura mâinii, apăsase mai tare decât îi permitea corpul său.

Apoi șaizeci, încă o dată.

Era în continuare liniște. Nicio ușă de apartament care să se deschidă, niciun pas pe drum, pentru a controla. S-a ridicat, și-a adunat lucrurile, le-a pus înapoi în geantă.

A dat un brânci ușor ușii, a deschis-o larg.

Un coridor lung, ziduri albe de beton, care cădeau înspre ea. La capătul lui, încă o ușă. Știa că de partea cealaltă a acesteia se aflau cele patru intrânduri cu boxele de depozitare pe care le căuta ea.

Mâna care se sprijini pe ușa de metal, a strâns puternic ranga și tocmai se pregătea s-o forțeze cu aceiași putere ca

mai înainte, când și-a dat seama că ușa era neîncuiată.

Cineva se afla acolo, în interior. Cineva care descuiase, cineva care curând va veni înapoi, va încuia din nou, va pleca de acolo.

A deschis ușa.

Mirosea a închis, a depozit, a covoare umede.

Un timp până când ochii i s-au obișnuit cu întunericul.

Mirosea de asemenea a încă ceva.

Parfum pentru domni. Transpirație. Cum obișnuia să miroasă Dimitri. Cum obișnuiau să miroasă unii dintre clienți. A rămas nemișcată. O durea pieptul. Îi era greu să respire, oricât inspira parcă nu-i intra niciun pic de aer în plămâni.

Cineva era acolo.

Alena se gândi la feribotul la care cumpărase bilet, la apa lângă care stătuse și în care privise.

Pașii cuiva undeva mai departe, înăuntru.

Picioarele cuiva pe pardoseala zgrunțuroasă, care arăta ca din cărămidă.

A început să plângă. Plângea și se mișca cu grijă de-a lungul peretelui spre intrândul cel mai apropiat, se așeză pe jos lângă o boxă de depozitare care ieșea puțin în afară, închise din nou ochii, va rămâne cu ei închiși până când se termina totul.

Stătu așezată acolo atât de mult încât abia reuși să nu piardă noțiunea timpului. Cineva umbla de jur împrejur, deschidea și închidea uși, ridica și lăsa jos lucruri care sunau ca și cum ar fi fost grele, zgomote care o torturară până când nu le mai auzi.

Tăcerea de după aproape că a fost și mai rea.

Se sufoca, plângea, tremura.

Până când și-a îngăduit să priceapă că rămăsese singură.

S-a ridicat, picioarele lipsite de putere, capul care o durea. N-a aprins lumina, nu avea nevoie să vadă numărul camerei de depozitare.

Știa unde se afla.

Doar stătuse acolo, în aerul umed, două zile, două nopți.

Depozitul era plasat într-unul dintre intrândurile din mijloc.

Pereți de lemn vopsiți în cafeniu, o deschidere mică undeva, sus de tot. Prea îngustă pentru ea, mai mult o gură de aerisire. Lacătul, îl cântări în mână, doar unul mic și simplu. A respirat adânc.

A fixat ranga între pătratul galben-auriu și arcul de oțel. Stătea aproape de ușă, a proptit unealta în uluca de lemn în care era fixat belciugul lacătului, a apăsat cu corpul pe post de greutate, după cum făcuse recent, o dată.

S-a uitat mirată la belciugul și lacătul care fluturau libere în aer.

A deschis ușa, a intrat înăuntru.

•••

Era în continuare înainte de prânz, miercuri, cinci iunie și ploaia care cădea încă din zori dansa la fel de puternică de-a lungul străzilor, cerul era întunecat, ca într-o seară somnoroasă de noiembrie. Ewert Grens a deschis portiera uneia dintre mașinile civile ale Poliției din City, s-a așezat pe locul din dreapta. Voia ca Sven să conducă. Voia asta din ce în ce mai des, concentrarea asupra drumului îl obosea, nu făcea față luminii care-i făcea ochii să lăcrimeze. Îmbătrânea rapid și detesta asta. Nu degradarea exterioară a corpului, asta nu mai avea demult importanță pentru el, renunțase cu mulți ani în urmă, n-avea pentru cine să fie frumos. Era vorba de putere. Fusese capabil să facă orice. Avusese motorul lui, cel care-l purtase, care-l obligase să-și alunge propria neliniște. Cincizeci și șase de ani și singur. La ce are nevoie cineva de trecut atunci?

Sven conducea rapid, pe drum dinspre Arlanda către centrul Stockholmului. Erau în întârziere, fusese o dimineață ciudată, ceea ce ar fi trebuit să fie doar câteva minute s-a transformat în două ore la terminalul de zbor numărul cinci. Doriseră să vadă cum bărbatul denumit Dimitri Codoșafurisit se urcă la bordul avionului care era alb și albastru și care avea abia o oră de zburat până la Vilnius. Voiseră să se convingă că a plecat, să termine cu el odată cu raportul de după-amiază.

Ewert privea fix la șoseaua cu două benzi din fața lui, nu remarca iritarea din vocea lui Sven.

— Ne grăbim.

— Ce?

— Trebuie să măresc viteza. Vreun coleg pe-afară?

— Nu, după câte știu eu.

Drumul de ieșire din aeroportul Arlanda era aproape pustiu. Sven conducea cu mult mai repede decât era permis, îi era dor să ajungă acasă și se hotărâse să ajungă la timp.

Dimitri Codoșafurisit arătase exact atât de dărâmat după cum speraseră ei. Mergea de-a lungul holului din terminalul pentru plecări încadrat de doi tipi vânjoși și se pregătea să se

ducă la poartă. Ewert și Sven stătuseră ceva mai la o parte, în fața ghișeelor de bilete, îi văzuseră mișcările nervoase cu capul, pașii mult prea mici care nu înaintau niciodată suficient de mult și care îi iritau pe cei care-l escortau. Căuta cartea de îmbarcare prin toate buzunarele sacoului, când un bărbat scund, vânjos, îmbrăcat în costum, în vârstă de vreo șaizeci de ani, s-a apropiat, a zbierat tare la el, i-a tras o palmă peste obraz, captând timp de câteva minute atenția tuturor prin faptul că-și învârtea obositor mâinile prin aer și continua să țipe la Dimitri Codoșafurisit care se ghemuia încet, cocoșându-se. Bărbatul mai în vârstă i-a mai tras o palmă, i-a dat un brânci în spate înspre direcția porții electronice de control și a benzii cu camera Röntgen și a următoarei săli de așteptare.

Ewert și Sven pândeau. Exista personal de ordine care putea să intervină dacă era necesar. Ei se aflau acolo pentru a se asigura că și în continuare vor scăpa să-l mai vadă pe bărbatul care maltrata femei tinere, atât și nimic mai mult.

Cel în vârstă terminase de țipat, i-a întors spatele lui Dimitri Codoșafurisit și s-a îndreptat apoi direct către Ewert și Sven. Nu ezitase, fusese tot timpul conștient că ei se aflau acolo și priveau.

Acum se apropia de ei cu pași surprinzător de ușori, diplomatul într-o mână, o umbrelă în cealaltă. Se oprise în fața lor, își scosese pălăria, salutându-i pe amândoi cu mâna.

Mașina lăsase în urmă drumul de ieșire din aeroport, conduceau acum pe autostrada E4 către intrarea din partea nordică a Stockholmului. Era greu să vezi din cauza ploii, ștergătoarele de parbriz la maximum, dar cu toate astea Sven era obligat să conducă ceva mai încet.

Ewert a oftat puternic, a dat drumul la aparatul de radio al mașinii.

Bărbatul acela în vârstă, cu pălăria în mână, avea un nume pe care Ewert îl uitase imediat ce-l auzise. Rămăsese liniștit în fața lor, în timp ce călători întârziați se grăbeau și împingeau cu coatele și înjurau lângă el, începuse să vorbească în același timp în care Dimitri Codoșafurisit dispăruse undeva în spatele lui. Le comunicase că el era șeful serviciului de securitate al

ambasadei lituaniene din Suedia și că dorea să le ofere ceva de băut. Ewert refuzase, era obosit și însetat și exact în dimineața aceea n-ar fi avut nimic împotriva unui pahar de alcool devreme, însă, cu Sven alături, nu mergea. O ceașcă de cafea, atunci, insistase funcționarul ambasadei, o cafea la barul de la etajul doi, acolo unde se termina scara rulantă.

Ezitaseră o idee prea îndelung și acesta le arătase cu degetul o masă de lângă peretele de sticlă cu vedere asupra pistei de aterizare. Se dusese el însuși la tejgheaua barului și adusese trei cești de cafea și la fel de multe foietaje vieneze, îi servise și se așezase apoi pe scaunul liber cu fața spre ei, așteptase tăcut un timp, bându-și ceașca pe jumătate.

Vorbea bine englezește, cu accent puternic, dar altfel cu mult mai bine decât amândoi, și Ewert și Sven. Își ceruse scuze pentru comportamentul lui recent, el era împotriva violenței și a tonului ridicat, însă uneori era necesar, acela fusese un astfel de moment.

După aceea, le mulțumise. O tiradă lungă, complicată, în numele poporului lituanian.

Stătuse și-i privise îndelung, înainte de a le explica cât de consternat fusese după demascarea colaboratorului său de la ambasadă, Dimitri Simait, cum se numea acesta după toate aparențele, cât de jenant era pentru o țară care încerca încetul cu încetul să se întremeze după decenii de oprimare. Căuta consimțământul lor de a mușamaliza întreaga afacere, doar putuseră ei înșiși să constate că Dimitri Codoșafurisit fusese transportat afară din țară și cu asta să se termine totul.

Ewert Grens și Sven Sundkvist mulțumiseră politicos pentru cafea și pentru luxoasele foietaje, se pregătiseră să se ridice și să plece, îi explicaseră acru că o astfel de anchetă nu putea să fie mușamalizată, nu cu concursul lor în orice caz, că traficul de persoane rareori permitea asta.

Muzica de la radioul mașinii, Ewert obosise de multă vreme de tot ce suna identic. Ținea una dintre casetele lui în mână.

— Sven?

— Da?

— Asculți?

— Da.

— Nu e prea mult de ascultat.

— Vreau să aud informațiile despre trafic, ne apropiem de intrarea în oraș.

— Acum schimb. Cu asta.

Grens l-a întrerupt pe bărbatul care vorbea la Radio Stockholm despre vehicule ciocnite, a introdus caseta cu Siw Malmkvist, așa cum o mixase el însuși. Vocea ei, a închis ochii, putea din nou să gândească.

Funcționarul ambasadei lituaniene se înroșise la față atunci când ei se ridicaseră hotărâți în picioare la cafeneaua cu vedere spre pista de aterizare, făcuse apel la ei să mai rămână un timp, sau cel puțin să asculte. Păruse obosit când le ceruse asta, Ewert și Sven se uitaseră unul la celălalt și se așezaseră din nou, părul rar care-i atârna pe frunte, transpirase puternic, era lucios în lumina crudă de neon. Le-a căutat mâinile, a luat-o pe cea care se afla mai aproape de el, a pus apoi propriile-i degete dolofane și lipicioase peste ele, ținându-le acolo un timp.

Mai multe sute de mii de tinere femei, spusese acesta. Din Europa de Est. Câteva sute de mii de vieți! În comerțul ilegal de sex din vest. Care, în timp ce ei vorbeau, deveneau și mai multe. Care deveniseră mai multe, chiar în momentul acela. Fetele noastre. Fetele noastre!

Le strânsese mâinile, vocea disperată.

Din cauza șomajului, continuase el. Nu este greu să convingi o fată. Ce credeți? Sunt tinere, încearcă să obțină orice muncă li se oferă, întreținerea, viitorul. Ei sunt atât de dibaci, bărbații care le promit lumea întreagă. Promit și amenință și le vând încăperilor cu broaște electronice, ca pe cele două fete de pe strada Völundsgatan. Asta era adresa lor, nu-i așa? Când s-a terminat, când bărbații care promiseseră și amenințaseră și-au primit foile de o mie, ei dispar, știți dumneavoastră, nicio răspundere, nicio investiție, niciun risc. Bani. Banii și apoi gata!

Funcționarul ambasadei le ridicase brusc mâinile, Ewert se holbase furios la Sven și se pregătea să protesteze dar se

răzgândise, bărbatul cel micuț le-a dus mâinile către obrajii săi, le-a ținut acolo, strâns.

Înțelegeți, spusese el, sunteți în stare să înțelegeți?

În Lituania mea, este o infracțiune gravă să faci comerț cu, da, să spunem narcotice. Sentințe numeroase, sentințe severe, pedepse lungi. Dar cu oameni, să faci comerț cu femei tinere, este total lipsit de primejdie. În Lituania, proxenetul nu este pedepsit. Nicio sentință, nicio pedeapsă.

Eu văd ce se întâmplă cu copiii noștri. Eu plâng împreună cu ei. Dar nu pot să fac nimic.

Înțelegeți voi într-adevăr?

Se apropiau de intrarea de la Norrtull.

Ewert lăsă încet să dispară imaginea bărbatului mărunțel și disperat care făcuse apel la înțelegere lor, cu pălăria și diplomatul său, o înlocui cu următoarea; cozi lungi de automobile ude de ploaie. Semafoarele înghițeau zece vehicule o dată, o estimare rapidă și el constată că cel puțin o sută de automobile se înghesuiau nemișcate în fața lor, aveau deci mai mult de zece minute de așteptat. Sven înjură iritat, nu făcea asta deseori, erau în întârziere, vor întârzia și mai mult.

Ewert s-a lăsat pe spate în scaunul de pasageri, a mărit volumul sonorului, vocea ei

Când m-ai înșelat prima oară – m-am dus acasă,
Am vărsat câteva lacrimi, întinsă pe șezlong

acoperea înjurăturile lui Sven și pe idioții care claxonau. Ewert se odihnea, departe, departe în forul său interior, se regăsea pe el cel de demult, atunci când totul era simplu ca în fotografia alb-negru, când avea mai multă viață în fața lui, tot timpul care-l aștepta. Se uită la caseta goală de plastic pe care o ținea în mână, *Prea târziu se va trezi cel care a păcătuit,* 1964, în original *Today's Teardrops,* la fotografia lui Siw pe care i-o făcuse el însuși într-un parc popular, aceasta zâmbea direct în aparatul de fotografiat, se salutaseră, apoi ea îi făcuse semn cu mâna și plecase, se uită la lista cu titluri, melodie după

melodie, pe care el însuși le alesese, înregistrase, notase.

O asculta pe Siwan dar nu reușea să înceteze să se gândească la funcționarul acela de ambasadă, mic de înălțime și la disperarea lui. Când cafeaua se terminase, Ewert și Sven reușiseră să-și elibereze mâinile dintre ale lui, îi mulțumiseră pentru discuție și tocmai se pregăteau să iasă din cafenea, când acesta a strigat după ei. I-a rugat să se oprească, să aștepte până ajunge și el lângă ei.

Mersese apoi între ei doi și, pe drumul în jos, pe scara rulantă, le spuse că îi cunoștea bine pe Lydia Grajauskas și pe tatăl acesteia. Că venise la Arlanda nu numai pentru a se asigura că Dimitri Simait se urcase în avionul în care trebuia să se urce, dar că fusese vorba de asemenea despre respect și durere, povestea tatălui fusese nefericită și părea ca și cum nu va lua niciodată sfârșit.

Individul tăcuse în scurtul timp care le-a fost necesar să ajungă jos, în holul mare de la intrare, ajunși acolo continuase, povestise despre un bărbat care fusese arestat și obligat să-și părăsească familia pentru că nu fusese slugarnic atunci când, cu mândrie, arborase steagul lituanian într-o societate care nu permitea acest lucru, că acesta, după executarea pedepsei, fusese dat afară din slujba sa din cadrul armatei și, câțiva ani mai târziu, fusese din nou condamnat la închisoare pentru infracțiune comisă împotriva siguranței statului, într-un mod senzațional, el – împreună cu trei foști colegi care încă mai erau angajați în armată – furaseră și vânduseră arme unei puteri străine.

Funcționarul ambasadei își întrerupsese după aceea povestirea pe neașteptate, deplânsese destinul tragic al fetei, iar pe urmă le strânsese mâinile amândurora și dispăruse printre bagajele de la cozile din fața ghișeelor de înregistrare. Ewert și Sven priviseră îndelung după el, era ca și cum acesta îndeplinise lucrul pentru care de fapt venise, exprimase un curs al evenimentelor care, dintr-un anume motiv, păreau să-l afecteze și încercase, față de doi polițiști suedezi, să se elibereze măcar puțin de ceva pe care nu avea puterea să-l poarte singur.

Pentru o clipă, Ewert Grens și-a mutat privirea de la radiocasetofonul mașinii, s-a uitat la coada de automobile, stând nemișcate, care era în continuare tot atât de lungă. Sven se foia neliniștit, înainte și înapoi, pe scaunul de la volan, apăsa ușor pedala de accelerație, ambala motorul peste măsură.

— Ewert, nu ajungem.

— Nu acum. Ascult radioul. Siwan.

— Am promis. Am promis și de data asta.

Sven Sundkvist împlinea patruzeci și unu de ani. De dimineață, îi lăsase dormind pe Anita și Jonas, trebuiau să sărbătorească după aceea, încă la prânz, se va întoarce acasă, în locuința-tip din cartierul Gustavberg. Își luase liber întreaga după-amiază, zilele de naștere, cel puțin de zilele de naștere dorea s-o țină în brațe pe femeia pe care o iubise încă de când o întâlnise la liceu, cel puțin atunci voia să știe că poate să stea alături de Jonas, să-i strângă mâna până când protesta.

Copilul pe care-l așteptaseră aproape cincisprezece ani.

Se hotărâseră devreme să se unească într-o viață nouă. Nu reușiseră niciodată. Anita fusese însărcinată de trei ori, primul copil îl născuse mort, în luna a șaptea. Pe patul spitalului, fusese obligată la o naștere provocată, forțată și dureroasă, iar după aceea plânsese în brațele lui cu fetița moartă alături. Pe urmă, două avorturi spontane târzii, inimioare care brusc încetaseră să mai bată.

Dorul acela al lor, putea oricând să-l simtă din nou, cum le mânjise timp îndelungat tot ceea ce făcuseră, cum le furase tot ce aveau în comun și aproape că-i sufocase pe ei și dragostea lor. Până când, cu aproape opt ani în urmă, se duseseră într-o comună la douăzeci de mile vest de Phnom Penh, funcționarul de la biroul de adopțiuni îi întâmpinase încă de la aeroport și le arătase drumul prin peisajul în care nu mai călătoriseră niciodată înainte. Stătea culcat acolo, într-un pat primitiv al casei locale de copii, avea brațe și picioare și păr și, încă de atunci, se numea Jonas.

— Ar fi trebuit să mă aflu în autobuzul de Värmdö, acum.

— Ai timp.

— Cel puțin, ar fi trebuit să fiu în stația de autobuz de la

Slussen.

— Vei fi în curând acolo.

Promisese. Și de această dată.

Își amintea de cealaltă dată, cea de dinainte, azi se făcea un an, împlinea patruzeci de ani și era caniculă și tortul denumit torța-prințesei râncezea în mașină în timp ce uterul unei fetițe de cinci ani fusese măcelărit cu cuțitul și ea era aruncată într-un pâlc de pădure din afara suburbiei Strängnäs. Era pe drum spre casă atunci, iar Jonas stătea și aștepta la masa frumos pregătită și fusese greu să-i explice la telefon de ce cineva a ciopârțit un copil și că, din acest motiv, el trebuia să mai întârzie un timp cu venitul acasă.

Îi era dor de ei.

— Pun lumina albastră. Fac ceva pe toți. Trebuie să ajung acasă.

Sven se uită la Ewert care ridică din umeri. A plasat bula de plastic pe capota mașinii și a așteptat până ce a venit sunetul. Și-a croit drum afară din coada care stătea nemișcată, a tăiat două linii cu marcaj continuu, s-a deplasat în zig-zag printre mașinile care încercau să-i fugă din cale spre un loc care nu exista. Un minut, apoi depășiseră coada și cele trei semafoare, pe drum spre City.

Alarma a sosit aproximativ în același timp.

Întâi, n-au auzit-o, sirena și Siw Malmkvist, apelul se pierduse în celelalte.

O doctoriță îl găsise pe Hilding Oldeus.

Mort, pe o scară, imediat în afara incintei secției unde era tratat după o supradoză.

Oldeus era puternic desfigurat, greu de recunoscut. Cu glas slab, doctorița explicase că acesta primise o vizită, ea însăși îl anunțase pe vizitator. Descrierea ei, din cauza descrierii i-a căutat apelul pe Grens și Sundkvist, era clară: bărbat voinic, cap ras, bronz de solar o cicatrice de la gură până la tâmplă.

Ewert a privit fix drept înainte, părea că zâmbește.

— Douăzeci și patru de ore, Sven. A durat douăzeci și patru de ore.

Sven l-a privit.

Se gândea la Anita și la Jonas care așteptau, dar n-a spus nimic.

A schimbat banda de circulație, a condus spre podul Västerbron, către spitalul Söder.

•••

Stătea așezată cel mai departe, în fundul autobuzului. Aproape că era singură, o femeie mai învârstă la câteva scaune în fața ei, alta cu un cărucior de copii, în spațiul mai mare din mijloc. Alena Sljusareva sperase să fie mai mulți, cu mai mulți, era mai ușor să dispari, însă ei coborâseră toți cu două stații înainte, la sala de sport Eriksdal, unii dintre ei îmbrăcați în trening, pe drum spre vreun eveniment sportiv.

Au lăsat în urmă strada Ringvägen, au trecut pe lângă intrarea secției de urgență a spitalului Söder, secție pe care, cu câțiva ani în urmă, o vizitase împreună cu Dimitri, atunci când cineva care dorise să facă extra mersese prea departe și făcuse ceva asupra căruia nu fuseseră înțeleși. Drumul în pantă și după aceea un semicerc, stația se afla exact în fața intrării principale, ea nu apăsase pe butonul de oprire însă autobuzul s-a oprit oricum, nu circula mai departe.

S-a uitat împrejur. Dacă o urmărea cineva, o făcea fără ca ea să fi remarcat.

Și-a apropiat umbrela de cap până ce i-a acoperit fața. A lăsat în urmă ploaia care turna acum cu găleata și a intrat în holul mare de la intrare, s-a uitat cu atenție de-a lungul pereților acoperiți cu opere de artă făcute dintr-un anume fel de metal, a tras cu coada ochiului la băncile tari, pe care vizitatorii stăteau și beau cafea din pahare de hârtie cerată, apoi priviri rapide spre coridoarele care alergau în direcții diferite.

Nimeni care să se întoarcă, nimeni care să pară că-i pasă de ea.

Toți erau preocupați să se însănătoșească, să-și vindece trupurile.

A intrat înăuntru, a făcut câțiva pași la dreapta spre chioșcul de ziare și spre buticul de flori, care se afla alături. A cumpărat o cutie de bomboane de ciocolată, o revistă săptămânală și un buchet de flori gata împachetat într-o pungă transparentă de plastic. A plătit și a purtat totul foarte la vedere, ea era pe drum spre cineva care avea dureri, ea era

unul dintre cei mulți care aveau timp să facă o vizită în timpul prânzului, doar unul dintre ceilalți.

Liftul spre secția de chirurgie se afla cel mai departe. Coridorul acela lung, care-și croia drum prin clădirea interminabilă, întâlnea pacienți de curând spitalizați, în drum spre vreo consultație și dintre aceia care se stingeau cu încetul și dintre cei care nu știau unde se află, care nu vor ști niciodată asta. Coridoarele care veneau în întâmpinare din dreapta și din stânga, identice cu cel pe care tocmai mergea, erau atât de multe, nu-i plăceau.

Liftul stătea deschis și o aștepta. Șapte etaje, se ducea cel mai sus. Era singură în spațiul îngust, a zărit pe cineva în oglindă, cineva care avea douăzeci de ani, îmbrăcat într-o pelerină de ploaie mult prea largă, care voia acasă, care voia doar acasă.

Cutia de ciocolată și buchetul de flori, le-a apucat mai strâns când s-au deschis ușile, le ținea ca pe un scut în fața ei. Un doctor a trecut pe lângă ea, era grăbit, a dispărut la jumătatea coridorului înăuntrul unei camere cu ușa închisă. Din partea opusă doi pacienți s-au încrucișat, hainele simple de spital și brățara de plastic în jurul încheieturii mâinii, i-a privit în fugă, s-a întrebat dacă erau acolo de mult, dacă vor mai pleca vreodată de acolo.

Camera cu televizorul se afla pe partea stângă. Când a ajuns în apropiere, a auzit semnalul strident al unei emisiuni de știri, cum aceasta își chema publicul cu vinieta sa muzicală încercând, pentru un scurt moment, să pară importantă. L-a zărit pe gardianul care stătea alături, în picioare. Uniformă verde, baston de cauciuc, toc pentru cătușe, brațele în cruce pe piept. Capul lui întors spre canapea și spre cei care stăteau așezați acolo. Doi băieți tineri, amândoi în haine de stradă. Alături, o femeie. Fața ei era acoperită de zdrelituri, unul dintre brațe pus în ghips, ochii absenți, privea fix, drept în față, la bărbatul de pe ecran, pe care însă nu-l vedea. Alena a vrut să-i prindă privirea chiar dacă numai pentru o clipă, însă aceasta nu se mișcă, total imobilă, ca și cum nu exista nimic altceva.

Câțiva pași și a depășit gardianul și pe cei trei de pe canapeaua din fața televizorului. În fața ei coridorul lua sfârșit, o toaletă cu simbolul de handicapați acolo unde începea peretele. A deschis ușa, a intrat, a tras-o după ea, a încuiat-o.

Tremura. A dat drumul la ce ducea în brațe și s-a aplecat înainte, amândouă mâinile pe perete, sprijin pentru picioarele pe care nu le mai putea controla.

A văzut din nou pe cineva în oglindă.

Care voia acasă.

Care voia acasă.

A dat jos geanta care-i atârna pe umăr, a pus-o pe capacul scaunului de toaletă. Punga de plastic care se găsea în ea era strâns înfășurată, încercase s-o facă cât mai mică cu putință. A scos-o afară din geantă, a cântărit-o o secundă în mână, a pus-o apoi în coșul de hârtii de sub chiuvetă. A dat drumul la robinet, ar fi trebuit să facă asta de la început, ar fi trebuit să lase apa să curgă, își blestemă prostia și, pentru orice eventualitate, trase apa de la toaletă, zgomotele acelea care trebuiau să fie acolo pentru ca nimeni să nu le audă. A scotocit după prosoape de hârtie în cutia aproape goală de pe perete, le-a strâns în mână până le-a mototolit bine și le-a pus pe urmă în coșul de hârtii, deasupra pungii de plastic curând invizibile.

•

Lydia avea dureri.

Corpul pedepsea fiecare mișcare și tocmai o rugase pe sora poloneză să-i dea două tablete de morfină pentru a-și potoli durerea.

Stătea așezată pe canapeaua din fața televizorului, alături de cei doi băieți pe care-i remarcase încă de dimineață, cărora le zâmbise de mai multe ori dar încă nu le vorbise, nu dorea nici măcar să încerce, nu dorea să afle nimic despre ei. În fața ei se derula o emisiune de știri cu un subiect despre care nu avea nici cea mai mică idee, pe partea cealaltă, un paznic care n-o scăpa din priviri.

Văzuse cu coada ochiului femeia care trecuse pe lângă ea

cu o cutie de ciocolată și un buchet de flori în mâini.

De atunci, respira cu greu.

Aștepta ca ușa să se deschidă din nou, ca pașii femeii să dispară în depărtare. Voia să închidă ochii, voia să se culce pe burtă pe sofa, voia să adoarmă și să trezească atunci când totul era terminat.

N-a durat mult timp. Sau poate că a durat. Nu știa.

Femeia a deschis ușa toaletei. Lydia a auzit asta deslușit, emisiunea TV cu sonorul ei tare era ceva care putea fi eludat, înăuntrul ei existau doar sunetele care veneau de pe coridor. Pașii femeii, aceștia se apropiau, vedea din nou ceva care se mișca, fără să-și întoarcă fața simțea corpul care trecea, a întrezărit o siluetă umană care dispărea în grabă în aceeași direcție din care venise de curând.

Lydia a tras cu coada ochiului la paznicul în uniforma verde.

Acesta înregistrase vizitatoarea care trecuse pe lângă el dar nu mai mult de atât, n-a urmărit-o, în același moment în care părăsise secția exista nu mai femeia pentru el.

Lydia i-a rugat pe cei doi băieți să se ridice, voia să plece de pe canapea, să treacă pe lângă ei. S-a uitat pe urmă la paznic, i-a făcut semn cu capul, a arătat cu mâna spre pântec și spre toaletă. El i-a făcut semn înapoi cu capul, putea să se ducă, el rămânea pe loc.

A încuiat ușa. S-a așezat pe capacul scaunului de toaletă. A respirat adânc.

Asta nu trebuia să se mai întâmple vreodată.

S-a ridicat în picioare, șchiopăta ușor, Dimitri Codoșafurisit o lovise puternic cu piciorul în șold. A deschis robinetul, l-a lăsat să curgă. A tras de două ori apa de la toaletă. S-a dus la coșul de hârtii, a dat la o parte cu mâna sănătoasă prosoapele de hârtie mototolite care se aflau deasupra.

Lydia recunoștea punga de plastic. Una obișnuită, de la ICA{9}. A ridicat-o și a deschis-o. Totul se afla acolo. Pistolul, materialul explozibil, caseta video, ghemul de sfoară. Nu știa însă cum Alena reușise să facă tot ce-i ceruse ea, se dusese la boxa 21 din Gara Centrală, trecuse pe Völundsgatan 3, trecuse

pe lângă polițiștii care fără îndoială se aflaseră acolo, reușise până să se și deplaseze jos, la nivelul pivniței și să treacă prin două uși încuiate.

Își îndeplinise partea ei.

Acum, era rândul Lydiei.

Hainele, pe care aproape toți pacienții le purtau, erau albe și cu totul altceva decât croite pe măsură. Halatul lung al Lydiei fusese încă de la început mult prea mare, cu toate astea, ea se rugase să-l schimbe cu o măsură și mai mare. Îi atârna acum în jurul corpului ei care nu exista. A scos banda adezivă de culoare albă a spitalului pe care o avea într-unul dintre buzunarele halatului, a fixat pistolul cu două rotații în jurul corpului, pe partea dreaptă a cutiei toracice, încă două rotații și explozibilul pe partea stângă, caseta video și sfoara se aflau încă în punga de plastic pe care o introduse sub halat și o lipi de stomac, își trase chiloții în sus și îi ajustă până când punga rămase fixată în interiorul lor.

S-a uitat în oglindă, pentru ultima oară.

Fața ei care era făcută zob, a pipăit grijuliu cu degetele mai multe vânătăi mari din jurul ochilor. Gâtul care era doar un bandaj alb în jurul unui suport de susținere. Brațul stâng care atârna țeapăn în ghipsul său.

Asta nu trebuia să se mai întâmple vreodată.

Lydia a deschis ușa toaletei, șchiopăta ușor. Câțiva pași pe coridor, gardianul s-a întors spre ea, ea i-a făcut semne cu degetele mâinii sănătoase, nu se mai întorcea la canapeaua din fața televizorului, se gândea să se ducă din nou în camera ei și la patul său. El a înțeles, a aprobat dând scurt din cap. Ea merse încet, lăsă degetele să facă din nou semne, voia ca el s-o urmeze înăuntru, în cameră. El nu pricepea, deschise larg brațele a nedumerire. Ea a mai arătat încă o dată, a arătat cu degetul spre el și spre ea și spre cameră, trebuie să vină acolo înăuntru, avea nevoie de ajutor. El a ridicat mâna, înțelesese, n-avea nevoie să-i mai explice. A mormăit un OK, ea a zâmbit și a făcut o reverență în chip de *thank you,* atât de adâncă cât a putut, după aceea a intrat înaintea lui pe ușă.

A așteptat până când a fost sigură că acesta se afla de

asemenea între pereții camerei. Până când l-a auzit respirând în spatele ei.

Apoi, totul a mers repede.

Stând în continuare cu spatele la el, a smuls banda adezivă care fixase pistolul pe partea dreaptă a toracelui. S-a întors. A îndreptat arma spre gardian. Făcând o mișcare rapidă, i-a tras cocoșul.

— On knee!

A arătat cu țeava pistolului spre dușumea, engleza ei era stângace, accentul foarte puternic.

— On knee! On knee!

Stătea în fața ei. Șovăia. Vedea o femeie care numai cu o zi înainte fusese transportată în stare de comă la urgență. Șchiopăta, unul dintre brațe în ghips, fața, vânătă de lovituri. Arăta ca o pasăre speriată în hainele ei largi. Acum, ea îndrepta o armă spre el.

Lydia i-a sesizat ezitarea. A ridicat brațul. Aștepta.

Avusese doar nouă ani.

Își amintea cum se gândise la moarte, n-o făcuse niciodată mai înainte, nu în felul acela, trăise doar nouă ani neînsemnați și un bărbat în uniformă, la fel ca bărbatul de acum, din fața ei, îndreptase un pistol spre capul ei și urlase *zatknis zatknis* și saliva din gura acestuia i se lipise pe obraz. Tatăl tremurase și plânsese și strigase că dacă ei voiau capitularea lui, o vor obține atunci, dacă încetau să îndrepte gura țevii spre capul fiicei sale.

Acum, amenința ea însăși pe cineva cu pistolul. Îl ținea îndreptat spre capul cuiva, așa cum ceilalți își ținuseră armele lor îndreptate spre ea. Lydia știa cum te simțeai. Știa cum spaima aceea nenorocită te sfâșia pe dinăuntru, o singură apăsare cu degetul, viața care putea să fugă dintr-o clipă în alta, cum acesta avusese timp acum să se gândească că niciodată nu va mai mirosi, gusta, vedea, auzi, simți, cum el înțelesese că niciodată nu va mai participa, că cele ce se petreceau în jurul lui vor continua să se petreacă, numai eu încetez să exist, numai eu.

Se gândea la Dimitri și la pistolul lui, acela pe care-l

îndreptase spre capul ei de atâtea ori încât le pierduse șirul. Se gândea la zâmbetul acestuia care fusese zâmbetul poliției militare atunci când ea avea nouă ani și care, cu mult mai târziu, fusese de asemenea zâmbetul tuturor bărbaților care se culcaseră peste ea, o luaseră în stăpânire, pătrunseseră în ea cu forța.

Lydia îi ura.

Se uita la paznicul care stătea în fața ei și știa ce simte el, știa ce simte cu pistolul îndreptat spre cap, continuă să țină arma ridicată, îl privi în tăcere.

El căzu în genunchi.

Își duse mâinile la ceafă.

Lydia indică din nou cu țeava pistolului, îi arăta că trebuie să se rotească împrejur, să se întoarcă cu spatele la ea.

— *Around*! *Around*!

Acesta n-a mai ezitat. Se întoarse cu spatele, stătea în genunchi în fața ei, cu fața întoarsă spre ușă. Ea a răsucit arma, a îndreptat patul spre ceafa lui, l-a lovit cât a putut de tare, i-a nimerit baza inferioară a craniului.

A căzut pe spate, își pierduse cunoștința înainte de a atinge dușumeaua.

Ea a scos din nou punga de plastic la iveală, o ținea acum în mână, la vedere, ca pe o pungă oarecare, a străbătut grăbită camera, afară, în coridor, mai departe, spre lift. A durat cam un minut până când liftul a venit. Apucaseră să treacă câțiva, abia dacă o văzuseră, continuaseră drept înainte, preocupați de propriile drumuri.

A intrat în lift, a apăsat pe butonul cel mai de jos din șirul luminos.

Cât a stat acolo, nu s-a prea gândit la ceva. Știa ce avea de făcut.

A mers tot drumul până jos, când liftul s-a oprit a ieșit din el, a pornit pe culoarul luminat care ducea la morgă.

•••

Jochum Lang stătea așezat pe o bancă, în holul mare de așteptare al spitalului Söder, atunci când a trecut Alena Sljusareva. N-a văzut-o pentru că, pur și simplu, el nu știa cine este ea. Ea nu l-a văzut deoarece, pur și simplu, ea nu știa cine este el.

Stătea pe bancă, încerca să scape de starea de indispoziție.

Trecuse timp îndelungat de când agresase pe cineva cunoscut.

Este vina lui. E propria lui greșeală.

Avea nevoie de vreo două minute, numai atât, să stea jos un timp, să-și urmărească gândurile, să înțeleagă de unde îi venea starea de încordare.

Hilding se cramponase disperat de ușile liftului. Plânsese și se rugase și îl strigase pe numele mic.

Știa că Hilding era un afurisit de narcoman. Că se droga. Că va continua să se drogheze până când trupul său slăbănog nu va mai rezista. Că avea nevoie de injecțiile lui și că pentru ele era capabil să vândă pe oricine. Însă în el nu exista niciun fel de dușmănie, nici ură, nici premeditare, ceea ce exista era doar sângele care trebuia amestecat cu substanțe chimice pentru a inhiba tot ceea ce omul nu avea puterea să simtă.

Jochum a oftat.

Nu fusese ca înainte. Atunci, n-ar fi avut nicio importanță dacă îi cunoștea. Nu i-ar fi păsat dacă plângeau și se rugau pentru viața lor.

Doar nu-i păsase niciodată.

E propria lui greșeală.

Holul de intrare al spitalului era un loc ciudat. Jochum se uită împrejur. Oameni în continuă mișcare. Cineva condamnat, pe drum înăuntru, cineva respirând ușurat, pe drum afară. Aici nu râdea nimeni, aici era un loc exact pentru contrariul. Spitalul nu-i plăcea din principiu. Aici se simțea vulnerabil, aici nu era el cel care deținea puterea, se simțea în pielea goală și fără putință de control asupra vieții altor oameni.

S-a ridicat în picioare, s-a îndreptat spre ușile care s-au deschis automat când s-a apropiat de ele. Continua să plouă, asfaltul de afară era transformat în lacuri mici și șuvoaie subțiri de apă care căuta un loc prin care să se scurgă.

Slobodan rămăsese în mașină. La câțiva metri în spatele stației de autobuz, în zona rezervată taxiurilor, cu două roți urcate pe trotuar. Când Jochum deschise portiera acesta nu se întoarse, îl văzuse deja de când ieșise afară din spital.

— A durat al dracului de mult.

Slobodan privi fix înainte, învârti cheia, acceleră. Jochum îl prinse de încheietura mâinii.

— Nu porni.

Slobodan a oprit motorul, întorcându-se pentru prima dată spre Jochum.

— Ce naiba.

— Cinci degete. O rotulă. Conform tarifului.

— Atâta costă când amesteci amfetamina noastră cu detergent de rufe.

Slobodan făcea pe șefulețul. Începuse să aibă obiceiuri urâte. Ca, de exemplu, acela de a ofta puternic și a-și azvârli brațele în lături pentru a arăta cât de al dracului de neinteresat era.

— Și?

Jochum se înhăitase cu acest mic căcat încă de pe vremea când cretinul nici măcar n-avea carnet de șofer. Îl deranjau aerele de șef ale acestuia și se gândea dacă să-i spună.

După aceea, va clarifica lucrurile după aceea.

— S-a zbătut ca dracu și n-am reușit să intru în lift, am stat afară. A apucat pe neașteptate una dintre roți și a smucit-o de câteva ori și a dispărut în josul treptelor. Drept în perete.

Slobodan a ridicat din umeri, a răsucit din nou cheia de contact, a accelerat, a dat drumul la ștergătoarele de parbriz. Jochum simțea cum îl năpădea furia. A apucat brațul lui Slobodan, l-a îndepărtat de pe volan, a tras apoi cheia afară și a băgat-o în buzunar. Și-a îndreptat palma spre fața lui Slobodan, a apăsat-o puternic pe obrajii acestuia, i-a răsucit capul până când s-au privit unul pe celălalt în ochi, până când

Slobodan a fost obligat să asculte.

— M-a văzut cineva.

•

Sven Sundkvist a intrat în spitalul Söder pe la urgență. Obișnuia să facă asta, aici aveau ei cel mai adesea cazurile, erau bine cunoscuți aici, aveau suficient loc să parcheze mașina. Nu-și spuseseră nimic unul celuilalt, stătuseră tăcuți încă de când primiseră apelul și Sven schimbase banda pentru a conduce către podul Västerbron și se îndepărtase de prânzul în cinstea aniversării sale la care promisese să ajungă la timp. Ewert înțelegea că prânzul era important pentru Sven și chiar dacă nu înțelegea de ce, el însuși optase firește pentru a înlătura lucrurile astea sau poate că lucrurile acelea optaseră să-l înlăture pe el, astfel încât îi venea greu să găsească ceva de spus care să pară de bun simț, ceva suficient de consolator, încercase mai multe variante în sinea lui dar toate sunau la fel de banal după cum se temuse, ce știa el despre ce simte cineva căruia îi lipsește nevasta și copilul.

Totul.

Știa totul despre asta.

S-au grăbit sus, spre platforma de descărcare a ambulanțelor și înăuntru, la secția de urgențe, au mers umăr la umăr până la lifturi, au apăsat pe butonul secției de tratamente de la etajul al șaselea.

Când au ieșit din spațiul îngust, o doctoriță stătea în picioare și îi aștepta. Destul de înaltă, destul de tânără, destul de drăguță. Ewert a studiat-o cam prea îndelung, i-a ținut cam prea mult mâna când se salutară. Ea a simțit asta, l-a privit în fugă, el s-a rușinat.

— Eu am fost cea care am lăsat vizitatorii înăuntru. Însă nu i-am văzut niciodată plecând.

Doctorița, care se numea Lisa Öhrström, a arătat cu mâna scara care se afla lângă lift. Oldeus zăcea acolo, pe primul palier, cu fața spre beton, sângele, coagulat acum în colțul gurii, colorase în roșu o suprafață mare în jurul corpului. Zăcea atât de liniștit, nu se mai scormonea în nas, nu mai cutreiera cu privirea, nu-și mai învârtea brațele ca o morișcă.

Îl cuprinsese un fel de pace pe care n-o mai văzuseră vreodată la el, ca și cum neliniștea aceea blestemată și frica se scurseseră afară din corp odată cu sângele. Au coborât cele douăsprezece trepte. Ewert a îngenunchiat, a examinat omul mort, sperase să găsească ceva, orice, însă știa că nu va găsi nimic, când era vorba de unul ca Lang, atunci erau mănuși și măsuri de precauție și absolut nicio urmă.

Îl așteptau pe Ludwig Errfors. Ewert îi telefonase imediat ce primise alarma. Se hotărâse. Dacă era Lang, lucrurile trebuiau făcute cum trebuie. Și Errfors era cel mai bun. Nu comitea greșeli.

Câteva minute. Ewert avea timp să se așeze pe trepte, avea timp să se uite la mortul din fața lui. Se întrebă dacă Hilding Oldeus fusese unul dintre aceia care se gândeau la moarte. Dacă acesta știuse spre ce anume se îndrepta grăbit cu ajutorul drogurilor. Dacă îi fusese frică. Sau dacă, pur și simplu, dorise asta. Idiotul naibii. Cu felul acela de viață, putea să-și închipuie că o să zacă exact așa, în drum și mort pe o scară respingătoare, înainte de a împlini treizeci. Ewert oftă, pufni pe nări cu dispreț spre mortul care nu putea să-l audă. Aș vrea să știu unde am să zac eu, gândi el, se ridică în picioare, se duse din nou lângă Hilding Oldeus. Aș vrea să știu dacă și eu am să zac în drum. Și cine o să pufnească cu dispreț spre mine. Există întotdeauna câte un afurisit care pufnește.

Ludwig Errfors era înalt, brunet și în vârstă de cincizeci de ani. Venise îmbrăcat în haine civile, blugi și sacou, așa cum arăta și atunci când îl întâlneau în camera sa de lucru de la Institutul medico-legal, din Solna. I-a salutat pe amândoi, apoi a arătat spre corpul care, cu câtva timp în urmă, fusese Hilding Oldeus.

— Sunt cam grăbit. Am putea să începem imediat?

Ewert a ridicat din umeri.

— Noi suntem aici.

Errfors s-a lăsat pe vine, a privit un timp bărbatul mort. A început să vorbească, cu fața întoarsă în continuare la pardoseală.

— Cine?

— Un traficant mărunt de droguri. Heroinoman. Se numea Hilding Oldeus.

— În cazul ăsta, ce caut eu aici?

— Îl cercetăm pe măcelarul care l-a executat. Am făcut asta de câtva timp. Avem nevoie de o examinare corectă a cadavrului.

Errfors a tras înspre el servieta neagră pe care o cărase și care stătea acum alături. A deschis-o, a scos afară o pereche de mănuși din plastic. Și le-a tras pe mâini, a fluturat apoi iritat palmele albe în aer, voia ca Ewert să se mute sus, cel puțin până la prima treaptă a scării.

Căuta pulsul care încetase să mai bată.

Asculta sunetul inimii care nu mai bătea.

A luminat amândoi ochii cu ceva care arăta ca o lampă de buzunar, a stabilit temperatura corpului cu un termometru anal, a apăsat stomacul cu ambele mâini în repetate rânduri.

N-a muncit prea mult timp. Zece, cincisprezece minute. Numai ceva mai târziu va deschide corpul, va exclude, va executa munca cea adevărată.

Sven Sundkvist se deplasase de multă vreme cât mai sus pe scară, stătea întors cu fața spre nesfârșitul coridor albastru care străbătea secția de tratamente. Își amintea de ultima dată când îl văzuse lucrând pe Errfors, părăsise plângând încăperea și îi venea exact la fel de greu și acum, nu suporta moartea, nu în felul acesta, nici măcar în principiu. Errfors și-a schimbat poziția, a privit grăbit în sus spre Ewert Grens care stătea și aștepta pe prima treaptă a scării și spre Sven Sundkvist care stătea sus de tot. S-a întors către Ewert, aproape șoptind.

— Nu e în stare să suporte. S-a întâmplat la fel și data trecută.

Ewert se întoarse, privindu-l pe colegul mai tânăr.

— Sven?

— Da?

— Martorii noștri. Vreau să faci asta acum.

— N-o avem decât pe Öhrström.

— Bine.

— Am vorbit deja cu ea.

— Mai vorbește o dată.

Sven Sundkvist își blestema propria incapacitate de a întâlni moartea, însă era recunoscător că Ewert înțelegea asta. Se ridică în picioare, părăsi scara, se îndreptă spre capătul coridorului și deschise ușile secției pe care, cu câtva timp mai devreme, Hilding o părăsise înfricoșat.

Ludwig Errfors îl văzu dispărând, se întoarse apoi spre cadavrul care zăcea la picioarele lui. Un om își pierduse viața, se preschimbase în nimic, devenea acum notele unui protocol. Și-a dres glasul, avea un reportofon în mână, duse microfonul la gură.

— Examinare externă a unei persoane decedate, sex masculin.

Câte o propoziție pe rând.

— Ochii dilatați.

După aceea, pauză.

— La mâna dreaptă, patru degete rupte. Hematoamele din jurul fracturilor sugerează că ele s-au produs înaintea momentului morții.

Câteva respirații.

— Genunchiul stâng prezintă răni de zdrobire cu sângerare, ceea ce indică producerea lor înaintea momentului morții.

Era meticulos. Cântărea fiecare cuvânt. Ewert Grens îl rugase să facă o examinare care nu putea să fie pusă sub semnul întrebării. Va avea parte exact de așa ceva.

— Abdomenul arată vânătăi multiple și este încordat și clipocește la palpare. Sugerează posibile acumulări de sânge și hemoragie intra-abdominală probabilă.

— Urme de injecții, mai vechi și mai noi, dintre care unele sunt infectate, explicație plauzibilă, folosire abuzivă de droguri.

— Decedat de treizeci, nu mai mult de patruzeci de minute, bazat pe examinare și pe informațiile martorilor cu privire la timp.

A continuat să vorbească cu glas tare pentru reportofon încă vreun minut. Îl va deschide mai târziu, la medico-legal, însă știa că ceea ce spunea acum era în principiu ce va spune

și mai târziu, mai văzuse câțiva din ăștia și înainte.

•

Jochum își luă mâna de pe fața lui Slobodan. Semnul roșu de pe obraji care se mișca în timp ce acesta vorbea.

— Am înțeles corect? Cineva te-a văzut?

Slobodan își pipăi cu degetele locul acela roșu și fierbinte. Oftă.

— Asta nu e bine. Dacă există martori, trebuie să schimbăm câteva vorbe cu ei.

— Nu martori. Martor. Doar unul. Un medic.

Ploaia care continua să cadă îngreuna vederea afară și când căldura comună a corpurilor lor și respirația și agresivitatea au întâlnit suprafața interioară a parbrizului și au aburit-o, a dispărut și puțina vizibilitate care mai exista. Slobodan a arătat cu mâna geamul și ștergătoarele mașinii, iar Jochum a încuviințat dând din cap și a scos cheia pe care ceva mai devreme o înșfăcase și o băgase în buzunar, i-a dat-o lui Slobodan care putea acum să pornească motorul și să îndepărteze umezeala care șiroia.

— Nu pot să mă duc înapoi. Nu acum. Doctorul n-a plecat. Probabil polițaii sunt deja acolo.

Slobodan a așteptat în tăcere în timp ce apa era îndepărtată fără grabă de pe parbriz. Afurisitul ăsta trebuia chinuit puțin. Era vorba de putere și ea trebuia împărțită între ei doi, de fiecare dată Slobodan mai lua câte o bucățică, de fiecare dată Jochum pierdea câte una, la fel de mare.

Când a fost posibil să vadă ceva prin jumătate de parbriz, s-a întors spre Jochum.

— Mă ocup eu de asta.

Jochum detesta să fie nevoit să fie recunoscător. Însă acum, era cum era.

— Lisa Öhrström. Între treizeci și treizeci și cinci. Un metru și șaptezeci și cinci înălțime. Subțire, aproape slabă. Păr de culoare închisă, până la umeri. Poartă ochelari, sunt în buzunarul de la piept al halatului, rame negre cu lentile mici.

Vorbise cu ea. Îi cunoștea glasul.

— Un fel de dialect din nordul țării. Voce cristalină. Ușor

peltică.

Jochum Lang rămase așezat, își întinse picioarele, opri ștergătoarele.

Vedea în oglinda retrovizoare cum Slobodan dispărea în spatele ușilor automate, înăuntru, în holul de intrare al spitalului.

•••

Cânta. Așa cum cânta ea întotdeauna când se simțea neliniștită.

Lydia Grajauskas.
Lydia Grajauskas.
Lydia Grajauskas.

Cânta încet, mormăia aproape, nu voia să riște să fie descoperită.

Se întreba cât timp va trece până când gardianul, pe care de curând îl lovise până-și pierduse cunoștința, se va trezi la realitate. Fusese o lovitură puternică la baza craniului, dar insul era voinic, poate că era capabil să încaseze destul de mult, poate că dăduse deja alarma.

Lydia a părăsit liftul și a intrat în coridorul luminos de la nivelul cel mai de jos al spitalului Söder, dar nu reușea să scape de sentimentul că ținea pistolul aproape de capul lui și că i-l apăsa violent în tâmplă atunci când acesta ezita, ea era din nou acolo, în țara vârstei de nouă ani, în camera cu tatăl stând în genunchi și cu polițiștii militari care-l loveau în cap și urlau ca scoși din minți că traficanții de arme trebuie să moară.

Se opri și deschise carnetul de însemnări.

Studiase în amănunt broșura cu informații asupra diverselor etaje ale spitalului, aceea pe care o ceruse și primise permisiunea s-o împrumute de la sora care vorbea limba rusă. Acum, se uita din nou în ea, mai bine spus la copia tremurată, cu text lituanian, pe care încercase s-o facă ea însuși stând culcată în pat, cu un gardian chiar lângă ea.

Era bine. Acesta era drumul spre morgă.

Lydia mergea acum grăbit, purtând punga de la ICA într-o mână, dreapta, cea care nu era pusă în ghips. Mergea cât putea de repede dar o durea șoldul, șchiopăta și îi era frică de zgomotul care se auzea de fiecare dată când își punea jos, cu putere, piciorul care n-o durea, era ca și cum zgomotul ar fi

fost amplificat, răsunând de-a lungul pereților coridorului, merse mai încet, nu voia să fie auzită.

Știa exact ce avea de făcut.

Niciun alt Dimitri Codoșafurisit nu-i va mai spune vreodată ei că trebuie să se dezbrace în pielea goală sau că trebuie să-i permită unui bărbat necunoscut să decidă pentru care parte din corpul ei cumpără dreptul de a și-o însuși.

Cei pe care-i întâlnea păreau că n-o văd. Le simțea privirile, simțea că ei vedeau cine era ea de fapt, până când și-a dat seama că era invizibilă, ea arăta ca toți ceilalți, un pacient în haine de spital pe un coridor al spitalului nu era cineva care să fie văzut.

Din acest motiv, nu se simțea cu adevărat pregătită.

Se relaxase, nu trebuia să se relaxeze.

Când l-a văzut, era deja prea târziu.

Felul lui de a merge, de a se mișca, fără îndoială la asta se gândise ea mai întâi. Era înalt, din cauza asta pașii îi erau mari, brațele îi ajungeau peste tot. Pe urmă, fusese vocea. Mergea alături de cineva, un alt bărbat, vorbea tare și i-a auzit vocea, o voce subțire și nazală, o avusese aproape de ea.

Era unul dintre cei care o cumpăraseră. Unul dintre cei care obișnuiau să lovească. Acum, avea halat alb pe el. Doar după câteva respirații urmau să se întâlnească, el mergea drept înainte și ea mergea drept înainte și coridorul care se afla între ei era drept și n-avea uși.

A încercat să meargă încet, să privească în jos, a ridicat una din mâini spre țesătura deasă, de spital, a pipăit pistolul care se afla la locul lui.

Când trecură unul pe lângă celălalt, aproape că se atinseră.

Mirosea la fel cum mirosea și atunci când pătrundea în ea cu forța.

O clipă, nu mai mult, a depășit-o apoi.

N-o văzuse. Femeia pe care o plătea pentru a pătrunde în ea, în fiecare a paisprezecea zi a ultimului an, obișnuia să poarte rochie neagră, lenjerie aleasă de el, obișnuia să aibă părul lăsat pe spate, buzele roșii. Pe femeia care tocmai trecuse pe lângă el n-o văzuse niciodată, fața făcută zob, unul

dintre brațe în eșarfă, papuci albi cu emblema spitalului pe ei, n-a văzut-o nici acum.

După aceea a fost mai mult mirată. Ceea ce simțise nu fusese teamă, nici măcar panică, mai curând mirare care se transformase în furie, individul umbla pe aici, de ici colo, ca și ceilalți, și nimic nu era vizibil pe el.

Ultima porțiune a coridorului.

Lydia s-a oprit în fața ușii pe care o va deschide curând.

Nu mai fusese niciodată într-o morgă. Avea o imagine despre cum trebuia să arate, își dădea seama că era o imagine împrumutată dintr-un film american pe care îl văzuse înainte de a părăsi Lituania, dar era singura pe care o avea și pornind de la această imagine făcuse ea planul. Știa din schița, din carnetul de însemnări cât de mare era, câte camere avea, va intra acum acolo înăuntru, va fi calmă și va rămâne calmă și, în felul acesta, va avea puterea să se comporte cum trebuie și cu cei în viață și cu cei morți.

Spera să se afle oameni acolo înăuntru. Prefera să fie mai mulți decât numai unul singur.

A deschis ușa. Era grea ca și cum ar fi fost curent înăuntru cu toate că încăperea era lipsită de ferestre. A auzit voci. Înăbușite, din camera cealaltă. A rămas nemișcată, acolo exista viață, acum depindea de ea, doar avea arma și explozibilul pe care Alena, nu se știe cum, reușise să le aducă și să le livreze și ea însăși, după aceea, îl doborâse și se eliberase de gardian și găsise drumul până la morgă și, acum, vocile care se auzeau, avusese noroc, se aflau într-adevăr oameni acolo înăuntru.

Lydia a respirat adânc.

Va fi în stare să îndeplinească ceea ce hotărâse.

Va avea grijă ca niciodată să nu se mai repete așa ceva.

Erau mai mulți, cel puțin trei persoane care vorbeau. Nu înțelegea ce spun. Câte un cuvânt izolat, dar niciun context, suedeza ei era ca și inexistentă și ea blestemă lucrul acesta. A smuls pentru a doua oară banda adezivă, bandă care ținea pistolul fixat pe una din părțile laterale ale toracelui, a luat arma în mâna sănătoasă. A pășit cu grijă prin camera în care

intrase mai întâi, goală și alungită, aproximativ ca holul unui apartament. S-a îndreptat către voci.

Acum, Lydia îi vedea.

Stătea în camera lungă și întunecată și îi contempla, erau ocupați unul cu celălalt, atenția le era îndreptată către ceva care se afla în fața lor, nu reușea să vadă exact ce anume era.

Erau cinci indivizi și îi recunoștea pe toți.

Doar îi văzuse ceva mai devreme, în dimineața aceea.

Atunci, stăteau în jurul patului ei. Unul, cel care era puțin mai în vârstă, cu păr cărunt și ochelari, era doctorul care la început, când fusese adusă în secția aceea, o consultase și care, doar după câteva ore, venise înapoi, vrând s-o arate celor patru studenți de la medicină. Le explicase pe corpul ei, pe dungile de pe spate, le vorbise despre diametru și despre procesul de vindecare și despre biciul din coadă de bou, în timp ce cei patru tineri stăteau tăcuți și se întrebau cât de multe deficiențe corporale trebuiau să mai studieze pentru a fi în stare să înțeleagă și să trateze.

Studenții stăteau ceva mai la o parte și priveau către o masă din oțel. Lydia vedea asta acum. Masa era plasată în mijlocul odăii, două lămpi puternice răspândeau din tavan o lumină concentrată. Pe ea se afla întins un corp. A ghicit prin deschiderea ușii că era un om mort, paloarea, respirația care lipsea. Bărbatul cu păr cărunt și cu ochelarii cei mari arăta pe corp, folosea același instrument cu laser ca și atunci când indicase pe ea și cei patru studenți de la medicină stăteau la fel de tăcuți, la fel de înverșunați în fața acestui om care era mort, după cum stătuseră și în fața ființei umane care fusese batjocorită.

Lydia a întârziat un timp în partea camerei care se odihnea în întuneric. Ei nu o vedeau.

A apucat să se mai apropie cu încă opt pași, înainte ca aceștia s-o descopere. Stătea acum la doi, poate trei metri distanță de ei.

Au recunoscut-o ca fiind femeia aceea cu plesnituri de bici pe spinare și cu zâmbet trist, absent, dintr-un pat acoperit cu cearșafurile uni ale spitalului. Cea care stătea acum în fața lor

arăta la drept vorbind la fel, însă avea un aer diferit. Acum voia ceva, ochii ei revendicau atenție, ridicase o armă și o îndreptase spre ei, făcând în același timp încă un pas înainte. Strălucirea lămpii puternice din tavan cădea acum și pe fața ei, era zdrelită toată și învinețită, dar părea că nu simte nicio durere, era încordată și în același timp calmă. Medicul cu păr cărunt tocmai fusese deranjat și a început în mod demonstrativ o propoziție nouă despre cadavrul din fața lor, însă curând a tăcut, s-a întrerupt el însuși la jumătatea frazei.

Femeia din fața lui trăsese piedica pistolului.

L-a ridicat câțiva centimetri, l-a îndreptat către fața lui, către fețele tuturor, deplasându-l de la o pereche de ochi la altă pereche de ochi.

L-a ținut îndreptat spre ei exact atât timp, încât să apuce să simtă crampa aceea blestemată în stomac, cea pe care o simțise ea însăși de fiecare dată când Dimitri Codoșafurisit ținuse moartea îndreptată spre tâmpla ei.

Nimeni n-a spus nimic. Așteptau ca ea să vorbească.

Lydia a indicat cu gura țevii dușumeaua.

— *On knee*! *On knee*! *On knee*!

S-au așezat toți în genunchi, un cerc pe podea în jurul catafalcului cu ceva pe el care odată fusese un om. Le-a căutat ochii, voia să vadă dacă le este frică, însă ei nu i-au întâlnit privirea, niciunul dintre ei, doi țineau ochii închiși, studenta și unul dintre studenți, ceilalți priveau fix doar, drept în față, pe lângă ea, prin ea, n-aveau tăria să vadă mai mult decât atât, nici măcar cel cu părul cărunt, nici măcar el.

Avea din nou nouă ani. Din nou, camera aceea. Poliția militară, cu arma îndreptată spre capul ei și tatăl pe care-l obligaseră să stea jos, în genunchi, cu mâinile legate la spate trebuia să se așeze culcat cu fața la dușumea și își amintea cum se prăbușise înainte, zgomotul surd făcut de fața lui când lovise podeaua tare în cădere liberă și sângele care-i curgea din ambele nări.

Acum, ea stătea în picioare. Și ea ținea arma.

Lydia a făcut un ultim pas înainte.

S-a poticnit, aproape că și-a pierdut balansul. Știa că

trebuie să fie atentă. Și nu numai pentru că șchiopăta de la șuturile primite de la Dimitri, dar și pentru că de aproape doi ani avea simțul echilibrului slăbit. Un client care voise să facă extra și plătise ca s-o lovească peste față a dublat suma și ea spusese da, iar când, pe urmă, acesta o lovise peste urechea stângă, durerea fusese insuportabilă și ea își pierduse pentru totdeauna o parte din auz și, în același timp, ceva înăuntrul urechii fusese afectat, ceva care controlează echilibrul, nu înțelesese niciodată ce anume, însă pur și simplu acel ceva primise mai multe lovituri decât putea tolera.

Acum, reușise să se împleticească în propriile picioare, se împiedicase dar nu căzuse, își recăpătase echilibrul și ținea arma îndreptată în continuare către cei cinci care stăteau în genunchi în fața ei.

Era atentă să păstreze distanța față de ei, vreo doi metri, nu mai puțin, nu mai aproape. Se convinse că stăteau acolo temeinic, cu genunchii pe podea și, când a fost sigură de asta, și-a băgat rapid mâna în care ținea pistolul sub hainele de spital, a eliberat punga de plastic aflată între stomac și marginea chilotului, dându-i drumul în fața picioarelor. Și-a băgat laba piciorului în pungă, scoțând la iveală ghemul de sfoară și l-a trimis cu o lovitură spre catafalc.

Arătă spre studenta la medicină, strigă la ea.

— *Lock*! *Lock*!

A privit femeia speriată care încerca să se facă cât mai mică posibil. De fapt, erau destul de asemănătoare. Amândouă aveau păr bălai, până la umeri și cu puțin roșu în el. Erau cam la fel de înalte, cam de aceeași vârstă. De curând, Lydia stătuse culcată și studenta la medicină în picioare, deasupra, privise în jos, spre fața ei.

Lydia aproape că zâmbi.

Acum este invers, gândi ea.

Acum, stă ea pe jos. Acum, stau eu în picioare și mă uit la ea, de deasupra.

— *Lock*!

Tânăra femeie privea absent, drept în față. Vedea că cineva ține un pistol îndreptat spre capul ei. Vedea, de asemenea, că

cine ținea pistolul striga ceva. Dar nu auzea, nu înțelegea ce înseamnă. Nu reușea să gândească așa. Că niște cuvinte înseamnă ceva. Nu acum. Nu cu un pistol îndreptat spre cap.

— *Last time*! *Lock*!

Medicul mai în vârstă, cel cu părul cărunt, a priceput ce se întâmpla. Se întoarse cu grijă către studenta la medicină, îi căută privirea, îi spuse cu glas surd.

— Vrea să ne legi.

Femeia îl privi, dar nu se mișcă.

— Vrea să ne legi cu sfoara.

Acesta avea un ton calm, ea părea să asculte, îi întâlni privirea, se uită apoi înspăimântată la Lydia.

— Nu cred că o să tragă. Înțelegi ce spun? Dacă ne legi, n-o să tragă.

Femeia aprobă. Își mișcă lent capul, în sus și în jos. Aprobă dând din cap și spre Lydia, voia să-i arate că înțelesese. Se deplasă cu grijă spre ghemul de sfoară. Îl apucă, se ridică din poziția sa în genunchi, se uită cu atenție pe masă, în jurul cadavrului de acolo. Găsi bisturiul care tocmai fusese folosit la deschiderea abdomenului. Îl ridică, derulă o bucată de sfoară, o tăie. Se duse pe urmă la medicul mai în vârstă, se lăsă pe vine în spatele lui, îi împreună mâinile, înfășură sfoara în jurul lor.

— *Hard*! *Very Hard*! *You lock hard*!

Lydia a făcut un pas înainte și a fluturat pistolul spre femeia care se chinuia cu sfoara. A rămas acolo până când a văzut că sfoara fusese strâns legată, că pătrundea adânc în pielea bărbatului.

— *Lock*!

Femeia a plecat de lângă medicul mai în vârstă, a luat bisturiul ascuțit cu ea și s-a dus rând pe rând la fiecare dintre colegii ei, a tăiat bucăți de lungime egală și a înfășurat sfoara în jurul încheieturilor acestora, n-a terminat înainte ca pielea să înceapă să sângereze lângă fiecare nod. Când a fost gata, a căutat-o pe Lydia, respira precipitat și a așteptat până când a avut contact cu ochii acesteia.

Lydia a indicat cu arma, studenta la medicină trebuia să se

întoarcă, să se așeze în genunchi cu spatele la ea. S-a deplasat apoi în față, a luat ghemul și a tăiat o ultimă bucată ajutându-se de brațul stâng, cel cu ghipsul, i-a legat mâinile așa cum și aceasta legase mâinile celorlalți.

Durase șase, șapte minute. Lydia stătuse în camera aceea ceva mai mult timp decât se gândise ea să rămână. N-ar fi crezut niciodată că vor fi cinci persoane. Una, poate două. Dar nu cinci.

Cineva trebuie că-l descoperise pe gardian acum. Cineva știa că ea dispăruse. Cineva chemase poliția.

Era grăbită.

A căutat în grabă prin cele cinci halate albe de doctor. Buzunarele exterioare, cele interioare. Apoi, pantalonii lor. A pus grămadă pe podea ceea ce găsise. Câteva legături de chei, două portofele, mărunțiș, legitimații, mănuși de plastic, cutii pe jumătate goale cu pastile de gât. În buzunarele celui mai în vârstă, ale căruntului, a găsit un telefon mobil. L-a studiat, l-a încercat, a constatat că bateria era aproape plină.

Cinci persoane stăteau în genunchi în fața ei, cu mâinile legate la spate, ascunzându-se de pistolul pe care-l ținea în mână. Alături de ele, un om mort, pe jumătate deschis, pe o masă de oțel puternic luminată.

Luase ostatici.

Având ostatici, se pot pune condiții.

•••

Plângea. Trecuse multă vreme de când el mai reușise s-o aducă în acest punct. Îl ura pentru asta. Lisa Öhrström își ura fratele. Convorbirea aceea telefonică blestemată când el, cu câteva zile în urmă, o sunase de pe peronul metroului, o auzea înăuntrul ei, cum se lingușea pentru bani, așa cum obișnuia să facă și cum ea îl refuza, așa cum învățase la cursurile pentru rude că trebuia să facă.

Lacrimile și nodul din gât și corpul care-i tremura. Îl culesese de atâtea ori de pe jos când zăcea căzut pe undeva și el îi promisese de fiecare dată că era pentru ultima oară. O privea, așa cum numai el era în stare s-o facă și, încetul cu încetul, îi luase puterea și îngrijorarea și, fără să înțeleagă, el îi aruncase mai mulți ani din viață undeva departe, la dracu.

Acum, zăcea acolo.

Pe o scară, la câțiva metri de locul ei de muncă.

Acum era într-adevăr pentru ultima dată și, pentru o clipă, se simțise aproape ușurată când a priceput că el nu mai exista, până când și-a dat seama că exact sentimentul acesta era singurul pe care nu-l putea suporta.

•

Conducătorul interogatoriului Sven Sundkvist (CI): Știu că Hilding Oldeus a fost mai mult decât un pacient. Însă trebuie să primesc răspuns la câteva întrebări.

Lisa Öhrström (LO): Mă pregăteam tocmai să-i telefonez surorii mele.

CI: Înțeleg că e greu. Dar numai tu te-ai aflat acolo. Numai tu ai văzut.

LÖ: Trebuie să vorbesc cu copiii surorii mele. Îl adorau pe unchiul lor după mamă. Când se afla împreună cu ei, el era întotdeauna eliberat de curând. Întotdeauna întreg și curat. Culori în obraji. Pe cel care zace întins acolo, afară, nu l-au văzut niciodată.

CI: Trebuie să știu cât de aproape s-a aflat cealaltă persoană. Vizitatorul.

LÖ: Trebuie să sun imediat. Nu asculți? Doar am încercat

să-ți explic asta!

CI: Cât de aproape?

•

Stătea așezat fiecare pe scaunul lui tare, din lemn, în ghereta de sticlă a surorii medicale a secției, la mijlocul coridorului de la etajul șase al spitalului Söder.

Lisa Öhrström continua să plângă, demnitatea era pe cale s-o părăsească, se ținea strâns de ea și simțea cum viața îi aluneca printre degete.

Era fratele ei.

Dar ea, pur și simplu, nu mai avusese putere.

Refuzase să-l ajute ultimele dăți și era ca și cum nici măcar cu plânsul din întreaga lume nu reușea să ispășească această vină.

Sven Sundkvist se uita în tăcere la ea, la halatul alb care începuse să se mototolească, aștepta în timp ce femeia închidea ochii și își sufla nasul și își trecea mâna prin părul lung. O mai întâlnise și înainte. Nu chiar pe ea, însă pe unele asemănătoare ei. Interogase femeile astea de atâtea ori, cele care stau puțin retrase și se rețin, care se simt vinovate de tot ce se petrece, care se simt mereu arătate cu degetul. Obișnuia să se gândească la ele ca la niște ființe suferind de complexul vinovăției, ele obișnuiau să creeze probleme, capacitatea lor de a se auto-învinovăți îngreuna munca chiar și pentru un conducător de interogatorii rutinat. Se comportau ca și cum ar fi fost vinovate de totul, orice spunea el se transforma într-o vină, întreaga lor viață era de fapt un lung șir de vini și posedau capacitatea ca, fără să fie deloc vinovate, să stea în calea anchetelor care trebuiau să avanseze.

•

LÖ: A fost așa?

CI: Ce?

LÖ: Greșeala mea?

CI: Înțeleg că ceea ce s-a întâmplat poate să-ți provoace un sentiment de vinovăție. Dar asta îți aparține – eu nu pot să te ajut cu nimic în privința asta.

•

Lisa Öhrström s-a uitat la el, la polițistul din fața ei, cel care stătea cu picioarele încrucișate și voia să obțină ceva de la ea.

Nu-i plăcea.

Era mai moale decât cel mai în vârstă, însă îi displăcea la fel de mult. Era ceva autoritar cu polițiștii ăștia și ce se petrecea acolo nu era niciun interogatoriu, era o confruntare, ca începutul unei dispute pe care nu avea energia s-o suporte.

•

CI: Bărbatul care a fost aici. Care probabil l-a omorât pe fratele tău. Cât de aproape s-a aflat?

LÖ: Ca tine și mine, acum.

CI: Atât de aproape încât l-ai putut vedea deslușit?

LÖ: Atât de aproape încât am simțit că îi mirosea urât gura.

•

Ea se întoarse, privi pe furiș prin peretele de sticlă. Era neplăcut să stea acolo, cei care treceau prin apropiere se uitau toți înăuntru, o privire curioasă lua o părticică din ceea ce era privat. Îi venea greu să se concentreze și a cerut permisiunea să se mute pe scaunul întors cu spatele la fereastră.

•

CI: Fizicul?

LÖ: Unul care-ți provoacă frică.

CI: Cât de înalt?

LÖ: Mult mai înalt decât mine. Și eu sunt destul de înaltă, unu șaptezeci și cinci. Poate la fel de înalt ca și colegul tău. Zece centimetri în plus.

•

Lisa Öhrström a făcut semn cu capul spre capătul coridorului, spre casa scării unde Ewert Grens stătea împreună cu Ludwig Errfors alături de corpul întins pe podea al unui bărbat mort. Sven s-a întors fără să-și dea seama în aceeași direcție, îl măsura pe Ewert din memorie.

•

CI: Fața?

LÖ: Puternică, cum s-ar spune. Nasul, bărbia, fruntea.

CI: Părul?

LÖ: N-avea.

•

S-a auzit o bătaie în ușă. Lisa Öhrström stătuse cu spatele, nu remarcase că cineva s-a apropiat și, de aceea, a tresărit. Un polițist în uniformă a deschis ușa și a intrat. Avea un plic la el, l-a predat și apoi a ieșit.

•

CI: Am câteva fotografii aici. Diverse persoane. Vreau să te uiți la ele.

•

S-a ridicat în picioare. Nu mai mult. Nu acum. Puțin îi păsa de plicul brun care stătea în mijlocul mesei.

•

CI: Așază-te.
LÖ: Trebuie să încep să lucrez.
CI: Lisa, uită-te la mine. N-a fost vina ta.

•

Sven Sundkvist a făcut un pas înainte, a apucat-o de umeri pe femeia care plecase pe drumul înspre durere și vinovăție, a apăsat-o grijuliu înapoi pe scaun. A mutat cele două mape cu fișele pacienților care se aflau pe masă, a degajat suprafața, a deschis plicul brun după aceea și i-a scos conținutul afară.

•

CI: Vreau să încerci să identifici vizitatorul. Acela al cărui miros al gurii ți-e cunoscut.
LÖ: Am impresia că îl cunoști pe cel pe care l-am descris.
CI: Fii drăguță și uită-te la fotografii.

•

Lua fotografiile în mână, câte una pe rând. Se uita la ele, luându-și tot timpul necesar. Pe urmă, le punea una peste alta într-o grămadă, cu dosul în sus. Trecuse prin aproape treizeci de portrete de bărbați rezemați de pereți albi, când a simțit inima bătându-i mai tare în piept, ca atunci când, mică fiind, îi era frică de întuneric, descrisese senzația asta atunci ca pe ceva care-i dansa înăuntrul corpului, ca și cum spaima era ușoară și o ridica și pe ea.

•

LÖ: Acesta e.

CI: Absolut sigur?

LÖ: Absolut sigur.

CI: Pentru protocol, martorul l-a indicat pe bărbatul din fotografia numărul treizeci și doi.

•

Sven Sundkvist a rămas tăcut, nesigur pe ce anume simțea. Știa că durerea rodea oamenii pe dinăuntrul lor și că femeia din fața lui fusese pe cale să fie înăbușită de ea și o obligase totuși să înghită în sec și să sufere mai departe. Înțelesese că femeia putea să clacheze în orice moment și că era datoria lui să nu țină seama de asta.

Și acum.

Acum, femeia indicase persoana pe care ei își doriseră ca ea să o indice.

Spera ca ea să fie tare.

•

CI: Ai identificat un om care este considerat ca fiind foarte periculos. Știm din experiență că cei care l-au identificat au fost întotdeauna supuși amenințărilor.

LÖ: Ce vrea să însemne asta?

CI: Că avem de gând să punem o persoană care să te supravegheze.

•

N-ar fi vrut să audă asta. Ar fi vrut ca totul să nu se fi întâmplat. Voia să se ducă din nou acasă, să se ducă să se culce, să aștepte ceasul deșteptător, să se trezească din cauză că sunase, să mănânce micul dejun, să se îmbrace, să se ducă la spitalul Söder.

Nu era așa.

Niciodată, nu era așa.

Trecutul nu dispărea, oricât de mult ar fi vrut ea.

Stătea pe scaunul tare și încerca să plângă, încerca să scoată afară lucrul acela care o măcina pe dinăuntru. Dar, nu reușea. Blestematul acela de plâns nu se mai afla în ea. Uneori, lacrimile dispăreau.

Tocmai se pregătea să se ridice și să se ducă undeva unde

să fie doar departe, când ușa gheretei de sticlă a surorii medicale a secției s-a deschis din nou.

Cineva care nu bătuse, care intrase direct înăuntru.

Văzu că era polițistul acela de adineauri, cel mai în vârstă, cel care-i reținuse mâna prea îndelung. Fața lui era roșie ca flacăra acum, vocea ridicată.

— La dracu, Sven!

Sven Sundkvist rareori devenea iritat pe șeful său. Nu ca ceilalți. Majoritatea colegilor lui îl detestau pe Grens, câte unul chiar îl ura. El însuși hotărâse să accepte, să ia și răul și binele, putea ori să suporte ori să fugă și el a suportat.

Cu o excepție.

— Pentru protocol. Cel care îmi întrerupe interogatoriul cu martorul Lisa Öhrström este Ewert Grens, comisar la districtul de poliție City.

— Îmi cer scuze, Sven. Dar este urgent până în străfundurile iadului.

Sven s-a aplecat spre reportofon, l-a oprit. Un gest, o mână înspre Ewert, haide, vorbește acum.

— Femeia, cea pe care am cărat-o leșinată afară din apartamentul din zona Atlas.

— Biciuita?

— A dispărut.

— Dispărut?

Ewert a încuviințat din cap.

— Zăcea în pat aici undeva, la spitalul Söder, într-una dintre secțiile de tratament. Până de curând. Am primit un telefon de la centrală. Acum nu mai zace culcată în pat. Acum este înarmată și l-a doborât la pământ pe gardianul care era plasat în camera ei. Se află probabil încă aici, cu o armă cu piedica ridicată în mână.

— De ce ar fi făcut așa ceva?

— Eu știu doar cele pe care ți le-am comunicat acum.

Lisa Öhrström a pus la loc pe masă fotografia cu numărul treizeci și doi, acolo unde fusese așezată nu demult. Pe urmă, i-a privit pe cei doi polițiști, pe fiecare în parte și a arătat înspre tavanul gheretei de sticlă.

— Deasupra.

— Ceee?

— Acolo deasupra, acolo e secția de tratamente.

Grens se uita la tavanul alb pe drum afară din încăperea în care pătrunsese aproape forțat, când Sven l-a prins de braț.

— Ewert, așteaptă. Tocmai am obținut o identificare sută la sută a lui Jochum Lang. Bărbatul masiv și neîndemânatic s-a oprit în pragul ușii. S-a întors, i-a mulțumit cu un semn ușor cu capul Lisei Öhrström, i-a zâmbit lui Sven.

— Acum, Anni.

— Ce-ai spus?

— Nimic.

Sven s-a uitat fără să priceapă la Ewert, s-a întors apoi spre Lisa Öhrström și-a lăsat ușor mâna pe umărul doctoriței.

— Trebuie să-i asigurăm pază.

Era imediat după prânz, miercuri, cinci iunie.

Ewert Grens și Sven Sundkvist urcau grăbiți una dintre numeroasele scări ale spitalului Söder, de la etajul șase, la șapte.

Fusese o dimineață ciudată.

•••

Se mișcau neliniștiți de câteva minute, toți cinci. Își răsuceau cu teamă câte un picior, își înclinau încet capul pe câte un umăr. Ca și cum corpurile îi dureau acolo, pe pardoseală, ca și cum nu îndrăzneau să-i aducă aminte că existau și că exact din cauza asta nu puteau să stea nemișcați.

Lydia le simți angoasa și îi lăsă în pace. Știa cât de greu era să respiri când stai jos și privești în sus la altcineva care tocmai și-a luat dreptul de a fi proprietarul corpului tău. Își amintea de Stena Baltica{10} și de felul în care o amenințare cu moartea amuțea strigătul atât de natural după ajutor.

Pe neașteptate, unul dintre ei a căzut de-a berbeleacul în față.

Unul dintre bărbații tineri care studiau să devină medici își pierduse echilibrul și părăsise cercul în care tocmai stătuse îngenuncheat în jurul mesei cu un cadavru pe ea. Lydia a îndreptat în grabă pistolul spre el.

Stătea îndoit înainte, cu genunchii în continuare pe pardoseală, fața exact deasupra lor, mâinile legate strâns la spate. Corpul îi dârdâia, nu avea puterea să-l țină ridicat. Plângea de spaimă. Înainte nu se gândise niciodată la asta, viața se desfășura și el era tânăr și totul părea etern, acum își dădea seama, putea să se termine aici și acum, avea doar douăzeci și trei de ani, corpul care tremura, care voia să trăiască cu mult mai mult.

— *On knee*!

Lydia s-a dus la el, i-a apăsat arma în ceafă.

— *On knee*!

Acesta și-a ridicat încet bustul, a stat drept din nou, dârdâia în continuare, lacrimile curgeau de-a lungul obrajilor.

— *Name.*

Se uită tăcut la ea.

— *Name*!

Îi venea greu să vorbească, cuvintele, ele nu voiau.

— Johan.

— *Name*!

— Johan Larsen.

Ea s-a aplecat înainte spre el, i-a apăsat puternic țeava pistolului în frunte. Ca bărbații de pe Stena Baltica. A ținut-o acolo în timp ce spunea.

— *You on knee*! *If again. Boom*!

El stătea cu spatele drept. Nu respira. Corpul lui, nu reușea să-l convingă să nu mai tremure, nici măcar atunci când urina începu să curgă de-a lungul unuia dintre picioare, îi uda pantalonii și el nu simțea.

Lydia i-a privit, pe fiecare în parte. Continuau să nu se uite la ea, nu îndrăzneau. A ridicat punga de plastic de la ICA de pe pardoseală, a scos afară pachetul cu explozibilul și detonatoarele. S-a dus până la o masă mică din metal inoxidabil care era așezată chiar alături de masa de autopsie, a împărțit substanța de culoare bej pe ea, a frământat-o cu mâna, a făcut-o suficient de moale și ductilă pentru a o lipi cu ușurință de jur împrejurul ușii prin care se furișase recent. Ținea arma cu mâna sănătoasă și aplica în același timp, cu aceeași mână, jumătate din ce frământase pe cantul ușii într-o linie dreaptă, neîntreruptă și destul de subțire. A continuat apoi cu jumătatea rămasă, a plasat aluatul explozibil pe cinci oameni, pe fiecare dintre cei care așteptau în genunchi, pe podea, în fața ei. Aceștia stăteau în cerc în jurul unui om gol, pe o masă, abia deschis pentru autopsie și purtau moartea, de la un umăr la celălalt, ca o membrană distinctă de aluat de culoare bej deschis pe ceafă.

Ea era acolo, înăuntru, de circa douăzeci de minute. Îi mai luase încă vreo zece pentru a se deplasa de la secția de chirurgie, de la etajul șapte, până la morga spitalului, aflată cel mai departe, la subsol.

Înțelegea că fuga ei fusese descoperită de multă vreme.

Înțelegea că poliția fusese anunțată, că o căutau.

Lydia s-a îndreptat spre studenta la medicină, cea care cu părul ei ușor roșcat, lung până la umeri și corpul subțire îi semăna atât de bine, cea care legase mâinile celorlalți.

— *Police*!

Lydia a arătat telefonul mobil pe care-l luase din buzunarul

unui halat, l-a ținut lângă fața femeii. Și-a pus apoi mâna pe materialul explozibil de pe umerii studentei la medicină, voia să-i aducă aminte că trebuie să asculte, înainte de a-i dezlega cu atenție sfoara din jurul încheieturilor mâinilor.

— *Police*! *Call police*!

Studenta la medicină ezita. Se temea să nu înțeleagă greșit. Se uita neliniștită împrejur, îl căuta pe medicul în vârstă, cu părul cărunt.

Acesta a făcut la fel ca înainte, i-a vorbit, a reușit să-și păstreze vocea tot atât de calmă ca și atunci, și-a ascuns angoasa.

— Vrea să telefonezi poliției.

Studenta la medicină a înțeles, acum a dat din cap afirmativ, a confirmat. Medicul în vârstă și-a obligat vocea să-i rămână stabilă pentru încă vreo câteva propoziții.

— Fă-o. Fă ce vrea ea. Formează unu, unu, doi.

Mâna îi tremura, a scăpat telefonul mobil pe podea, l-a ridicat din nou, a făcut întâi un număr greșit, privi rapid spre Lydia și își ceru scuze, apoi apăsă corect: unu, unu, doi. Lydia a auzit tonul de cuplare, era mulțumită, i-a făcut semn după aceea studentei la medicină că trebuie să se culce pe burtă. I-a luat receptorul, s-a îndreptat cu el spre medicul mai în vârstă, i l-a ținut apăsat la una din urechi.

— *Talk*!

Medicul în vârstă a aprobat dând din cap. Aștepta. Fruntea îi lucea de transpirație.

Camera zăcea într-o tăcere deplină.

Un minut.

Apoi, o voce.

A vorbit cu gura aproape de microfon.

— Poliția.

Rămase tăcut, aștepta. Lydia lângă el, îi ținea telefonul. Ceilalți stăteau cu ochii închiși sau priveau fix în jos la pardoseala din fața lor, departe, cât mai departe.

O voce nouă.

Cel cărunt a vorbit din nou.

— Mă numesc Gustaf Ejder. Sunt medic primar la spitalul

Söder. Chiar acum mă aflu la morga spitalului de la subsol. Eu, împreună cu alți patru, am fost luați ostatici de o femeie tânără înarmată cu un pistol, îmbrăcată în hainele pentru pacienți ale spitalului. Aceasta a ridicat piedica pistolului pe care-l ține îndreptat spre capetele noastre. A plasat, de asemenea, ceva care eu cred că este un fel de substanță explozibilă pe corpurile noastre.

Studentul la medicină, care ceva mai înainte nu mai avusese forța să stea drept, pe care-l chema Johan Larsen și care căzuse de-a berbeleacul pe podea atunci când corpul i se scutura de tremurături, acesta țipa acum spre telefon.

— Explozibil Semtex! Așa se numește. A folosit aproape o jumătate de kilogram. Va fi o explozie a dracului, dacă îl va detona!

Lydia întâi a îndreptat pistolul spre bărbatul care țipase, apoi s-a relaxat.

Auzise cuvântul Semtex, iar tonul vocii lui fusese necontrolat, mesajul fusese transmis, cel care asculta înțelesese.

A scos la iveală din nou foile pe care le rupsese din carnetul de însemnări. A continuat să țină telefonul la urechea medicului mai în vârstă și a pus foile pe podea, în fața lui, cel mai deasupra o coală albă care era goală cu excepția unui singur rând. I-a făcut semn că voia ca el să continue să vorbească.

El a continuat.

— Ați rămas la telefon?

Vocea care răspunse i-a confirmat scurt că da.

— Femeia vrea să citesc un nume de pe o hârtie, cel mai probabil ruptă dintr-un carnet de însemnări. Pe ea stă scris *Bengt Nordwall.* Doar atât.

Vocea de la telefon l-a rugat să repete.

— *Bengt Nordwall.* Nimic altceva. Este greu de descifrat ce a scris, dar sunt sigur că am citit corect. Engleza pe care o folosește când vorbește este de asemenea foarte greu de înțeles. Presupun că e din Rusia. Eventual, țările Baltice.

Lydia i-a luat telefonul de la ureche. I-a făcut semn că vrea

ca el să stea din nou drept, în genunchi.

Îl auzise pronunțând numele pe care-l scrisese.

Îl auzise de asemenea spunând Baltice.

Era satisfăcută.

•••

Bengt Nordwall privea fix în sus, spre cer. Atât de neînchipuit de cenușiu. Ploaia care le urmărise fiecare pas făcut până atunci în vara aceea, a oftat adânc, era momentul doar ca să adune energie, să poată să se relaxeze un timp, pentru ca apoi să pornească cu forțe noi. Va fi din nou una dintre toamnele acelea când, încă de la mijlocul lui octombrie, oamenii se ascund în propriile case, obosiți de tot restul în afară de ei.

Era liniște. Nimic altceva decât picăturile care răpăiau pe pânza umbrelei de soare. Lena stătea așezată alături de el, citea o carte, exact așa cum făcea întotdeauna. Se întreba dacă își amintea povestirile mai mult de ziua următoare și cartea următoare, însă ăsta era felul ei de a se distanța, se ghemuia într-un scaun cu picioarele sub ea și cu o pernă la spate și uita de tot ce era în jur.

Mai stătuse acolo și într-o altă dimineață, cu două zile în urmă, în aceeași ploaie neîntreruptă. Alături de el, pe canapeaua din grădină, se aflase Ewert, hainele le erau ude leoarcă, însă convorbirea lor fusese mai importantă decât atât, simțeau uneori o astfel de apropiere, una dintre acelea care pot să existe numai dacă a trecut destul timp.

Atunci el nu crezuse că-l va reîntâlni în ziua următoare deja, acolo afară, în fața apartamentului curvelor baltice.

Bengt o vedea în fața ochilor.

Spatele și pielea făcută praf de plesniturile cravașei. Era oribil, nu ea, nu din nou biciuită, nu acum.

Nu era mare grădina lor, însă era mândru de ea. Una dintre acelea în care copiii puteau să zburde împrejur. Lucrase numai jumătate de normă în ultimii doi ani, avea cincizeci și cinci de ani și niciodată nu va avea din nou prilejul să experimenteze viața care se dezvoltă treptat, aceasta era unica lui ocazie și dorea să fie prezent cât se putea de mult. Acum ei erau mai mari, se descurcau de fapt destul de bine și singuri, însă el dorea să fie prezent acolo, vedea și participa de la distanță la jocurile lor. În vara aceea, se plictisiseră până la urmă să mai

stea afară. Gazonul îngreunat de ploaie fusese lăsat să zacă în pace, nicio minge de fotbal în straturile cu trandafiri și nimeni care să se ascundă în boschetul de liliac în timp ce altcineva ținea ochii închiși și număra până la o sută. Acum stăteau în camerele lor, fiecare în fața calculatorului propriu, lumi electronice din care el nu pricepea nimic.

Bengt se uită din nou la Lena. Zâmbi. Era atât de frumoasă. Părul lung, blond, chipul care respira armonie sufletească, pacea aceea pe care el nu o avusese niciodată. Se gândi la Vilnius, la ambasada suedeză, lucrase câțiva ani ca șeful securității și ea doar apăruse acolo într-o bună zi, o funcționară tânără, curioasă. Nu reușea să înțeleagă de ce anume îl alesese pe el. Firește că asta făcuse, îl *alesese,* pe el, care era deja descalificat, fusese readus din nou în competiție, înapoi la oamenii eligibili pentru întemeierea unei familii.

Un polițist uzat, cu douăzeci de ani mai în vârstă decât era ea.

Era încă înfricoșat de moarte că într-o dimineață ea se va trezi, îi va întâlni privirea, își va da seama că făcuse o greșeală și, după aceea, îl va invita să plece.

— Tu.

Nu-l auzi. Se aplecă în față, o sărută ușor pe obraz.

— Lena?

— Da?

— Intrăm?

Ea clătină din cap.

— Nu încă. În curând. Încă trei pagini.

Ploaia, fusese convins că nu putea să fie mai rău de atât. Se întețise acum, ca și cum voia să pătrundă prin umbrela de deasupra capetelor lor. Încetul cu încetul, gazonul care-i înconjura dispăruse, se transformase într-o mlaștină mișcătoare.

Bengt își privi nevasta. Aceasta ținea cartea cu ambele mâini, fața i se întrezărea din spatele unui capitol cu încă trei pagini.

Cealaltă femeie își revendică pe neașteptate din nou drepturile.

O avea pe Lena în fața lui, dar nu era ea, era spinarea de deunăzi, biciuită ferfeniță, sângele coagulat și pielea ca o mâzgă, încercă s-o alunge însă imaginea curvei aceleia ocupa acum tot spațiul. Închise ochii și ea deveni și mai deslușită, targa pe care zăcea când, leșinată, fusese transportată afară, deschise ochii, ea era acolo, era tăcută și era pe drum pe lângă ușa spartă și el se ghemui în fața sentimentului de neplăcere care se transforma în spaimă atunci când încerca să scape de el.

— Ce s-a întâmplat?

Lena pusese cartea pe brațul canapelei de grădină, se uita acum la el. A rămas întâi tăcut, a ridicat apoi din umeri.

— Nimic.

— Firește că văd că e ceva. La ce te gândeai?

Umerii, atât de nonșalant pe cât putea, încă o dată.

— La nimic.

Îl cunoștea prea bine. Știa că este orice altceva decât nimic.

— N-ai arătat de multă vreme în felul ăsta. Înfricoșat.

Afurisitele alea de plesnituri de cravașă pe una dintre ele, pe urmă cealaltă care alerga prin apartament și țipa, trupurile lor goale care erau tinere și zdrobite. Imaginile îl urmăreau. Poate că ar trebui să-i spună. Lena avea dreptul să știe. Le întâlnise doar că nu fusese pregătit.

— Îți sună telefonul.

Se uită la ea, la degetele care arătau spre buzunarul sacoului. A scotocit în buzunar, semnalele care îl stresau, de patru ori, apoi trebuia să înceteze.

— Nordwall.

Bengt Nordwall ținea telefonul strâns la ureche în timp ce asculta. Cam un minut și convorbirea se termină. S-a uitat la soția lui.

— S-a întâmplat ceva. Au nevoie de un translator. Trebuie să mă duc acolo.

— Unde?

— Spitalul Söder.

S-a ridicat în picioare, a sărutat-o pe Lena pe același obraz pe care o sărutase ceva mai devreme, a aplecat capul când a

pășit pe sub umbrelă și afară, în ploaia care turna cu găleata.

Spitalul Söder. Curva baltică. Morga.

Simțea din nou frica.

•••

Gardianul avea uniformă verde, stătea pe unicul pat din salon, cu un bandaj înfășurat în jurul capului. Sângerase puternic, țesătura albă era colorată într-un roșu deschis. O soră, cu un nume polonez cusut pe buzunarul de la piept, stătea alături de el cu două pastile maronii într-o mână, Grens presupunea că sunt niște calmante contra durerii.

Gardianul nu avea prea mult de povestit.

Ea stătuse în camera comună și se uitase la televizor. Doi băieți, care erau internați în salonul patru, se aflaseră și ei acolo. Era o emisiune de știri, știrile de la prânz ale unuia dintre canale, nu-și aducea aminte care anume. Voise să se ducă la toaletă, nu văzuse niciun motiv să-i interzică asta, subțire și lipsită de puteri, un braț în ghips, șoldul care o făcea să șchiopăteze, o considerase neprimejdioasă și, oricum, nu ar fi urmat-o înăuntru la toaletă, fără îndoială că n-ar fi făcut asta, nu-i așa?

Ewert Grens zâmbi. Pe naiba, că trebuia s-o faci. Aveai obligația s-o păzești. Când doarme, când își face nevoile.

Paznicul avea dureri, își pipăi capul, ceafa, fusese o lovitură puternică. Acolo, înăuntru, ea trăsese apa, auzise asta, de două ori a vuit apa în scaunul de toaletă. Ieșise afară, îi făcuse semn că vrea să se ducă înapoi în cameră și în pat, voia ca el s-o urmeze. Nu văzuse nimic ciudat în asta. O urmase în salonul doi, camera în care stăteau ei acum, trăsese ca de obicei ușa după el.

După aceea, pe neașteptate, femeia avea un pistol în mână.

Nu înțelegea cum. Singurul lucru pe care îl înțelegea era că ea știuse cum trebuie ridicată piedica și că îl îndreptase spre capul lui și că, după un timp, el pricepuse că nu era vorba de nicio glumă.

•

Era o cameră golașă, sărăcăcioasă.

Paznicul plecase, se ținuse de ceafă și dispăruse oftând. Grens stătea încă așezat pe scaunul pentru vizitatori, se uita împrejur.

Un pat metalic. Alături, o masă pe rotile. Lângă fereastră, o măsuță și scaunul pe care stătea el. Doar atât. Mare cât o cameră de zi, destinată pentru patru persoane, însă golită și adaptată pentru o femeie care fusese maltratată cu violență.

Stătea tăcut, gânduri care se loveau de pereți albi și reci.

Aștepta, parcă își lua avânt. Avea nevoie de forță, mai multă decât își închipuise atunci când, pe drum de la Arlanda către casă, primiseră alarma și schimbaseră banda, conducând grăbit peste podul Västerbron și până la spitalul Söder. Ceea ce până de curând fusese doar cazul unui narcoman executat și ocazia pe care o vâna pentru ca, în cele din urmă, să-l poată prinde în flagrant delict pe omul care, în timpul unei infracțiuni, distrusese viața comună a lui și a lui Anni, crescuse rapid, devenind o dramă cu luare de ostatici și cu suficient de mult Semtex încât să ajungă pentru a arunca în aer o clădire plină de oameni.

Ewert Grens era comisar. El ancheta omoruri după ce ele fuseseră comise și o făcea mai bine decât ceilalți. Trecuse însă multă vreme de când părăsise marile operațiuni, intervențiile rapide chiar în mijlocul nebuniei, în timp ce evenimentele erau în derulare. Dar, de data asta, fusese acolo, cu o dovadă nou-nouță contra lui Lang, doar cu un etaj mai jos de o prostituată care-l dobora la pământ pe un paznic și evada, și numai șapte etaje deasupra acesteia când, într-o morgă de la subsol, ea lua ca ostatici cinci persoane și le lipea pe umeri o moarte de culoare bej deschis.

De aceea, fusese de acord ca o mașină de patrulare să-i aducă uniforma de polițist care atârna într-un dulap în cameră la Kronoberg[{11}].

Curând, urma să fie numit ȘIR – șeful grupei de intervenție rapidă.

Ambele drame erau ale lui acum.

•

Chiar înainte de a păși înăuntru prin ușa de la intrare a spitalului Söder, Slobodan s-a întors și a privit în urmă spre mașină și spre Jochum Lang. Căpățâna rasă și bronzată și ceafa lată a acestuia se întrezăreau prin geamurile ude de

ploaie. De fapt ținea nemaipomenit de mult la căpățâna aia cheală și dată dracului, acesta fusese ca un frate mai mare, unul care te inspiră și de care îți este nițel frică. Însă era vorba de propriul lui respect, împlinise treizeci și cinci și trebuia să se afirme, trebuia să obțină respect chiar și de la cei care nu se așteptau la așa ceva. Și, de data asta, Jochum fusese cel care lăsase rahat în urmă când vorbise cu traficantul de detergent de rufe, cel care lăsase un martor. De data asta Slobodan era cel care trebuia să curețe după.

Lisa Öhrström. Dialect din nordul țării. Între treizeci și treizeci și cinci. Un metru și șaptezeci și cinci înălțime. Păr închis la culoare. Ochelari în buzunarul de la piept al halatului, rame negre cu lentile mici.

Slobodan a luat liftul în sus, până la etajul șase. S-a îndreptat spre ușile aflate la o oarecare distanță, le-a deschis, s-a plimbat tacticos înăuntru, prin secția de tratamente, înăuntru, pe un coridor pustiu. Aproximativ la jumătatea drumului s-a oprit, lângă o gheretă de sticlă, cu o femeie înăuntru.

Stătea cu spatele la el. A bătut ușurel în fereastră până când s-a întors. Nu era ea. Asta era mai în vârstă, cu douăzeci de ani mai în vârstă.

— O caut pe doctorița Lisa Öhrström.

— Nu e aici.

A zâmbit.

— Văd asta.

Nu i-a răspuns la surâs.

— Este ocupată. Despre ce este vorba?

Femeia, asistenta-șefă a secției, văzuse ecusonul de pe pieptului ei, era încordată, chipul ei neliniștit.

— Am avut de curând poliția aici. Au vorbit cu ea. Cu doctorul Öhrström. Despre asta e vorba?

— Să zicem. Unde ai spus că se află?

— N-am spus.

— Unde?

— Are pacienți. Și mai mulți care o așteaptă. A fost cam harababură azi aici, suntem în urmă.

A făcut un pas înapoi, a tras spre el scaunul care stătea lângă peretele coridorului, s-a așezat jos. Îi arăta că nu avea intenția să plece.

— Vreau s-o căutați.

•

Rămăsese lângă măsuța de la fereastră, în salonul care de curând fusese cel al unei victime, locuința provizorie a unei femei maltratate, care acum era cea a unei delicvente și, cu ajutorul telefonului mobil, dăduse ordine până când bateria se golise și o înlocuise cu una nouă.

Ewert ceruse și obținuse ca fiecare automobil liber al poliției să vină imediat la secția de urgențe a spitalului Söder, loc pe care-l considera ca fiind la o distanță rezonabilă în cazul unei eventuale explozii. Le comunicase hotărârea de a interzice circulația rutieră publică care venea dinspre strada Ringvägen, drumul în pantă către spital era acum închis. Contactase conducerea spitalului și îi obligase să evacueze partea de clădire care se afla în conexiune cu morga, toți oamenii trebuiau evacuați, acolo se afla o femeie înarmată și cu material explozibil la ea, oamenii trebuiau scoși afară, acum!

Se ridică în picioare, îl privi rapid pe Sven Sundkvist care tocmai se pregătea să intre în cameră, îi indică ușa cu degetul. Porniră tăcuți pe coridor. Fuseseră câteva minute intense.

— Vreau, de asemenea, un expert în substanțe explozibile.

— Da.

— Te ocupi tu de asta?

— Mă ocup.

Au ajuns la lifturi. Sven s-a îndreptat spre acela care tocmai sosise.

— Îl luăm? Sau pe scări?

Grens a ridicat o mână în aer.

— Încă nu.

Ținea un plic în mână. I l-a dat colegului.

— Am găsit asta lângă patul ei. În principiu, singurul lucru care se afla acolo și nu aparținea spitalului.

Sven Sundkvist a luat plicul, l-a privit, apoi i l-a dat înapoi.

A intrat în cel mai apropiat salon, a căutat un timp până ce a găsit ceea ce voia. Teancul de mănuși de plastic se afla pe un raft deasupra chiuvetei. A luat o pereche, le-a tras pe mâini.

— Acum. Poți să mi-l dai din nou?

L-a deschis. Un carnet de însemnări, coperți albastre. Nimic altceva. S-a uitat la Ewert, după aceea a început să-l răsfoiască. Două pagini fuseseră rupte. Pe patru dintre celelalte, un text scris compact. Un fel de limbă slavă, atât de mult putea și el să vadă.

— Al ei?

— Îmi imaginez.

— Nu înțeleg un cuvânt.

— Vreau să-l am tradus, Sven. Te ocupi de asta?

Ewert Grens întinse mâna, așteptă până când Sven introduse carnetul albastru înapoi în plic, îl luă. Arătă cu degetul, alături de lift.

— Scara.

— Acum?

— În caz că se întâmplă ceva, nu rămânem blocați.

Coborâră scara abruptă de beton de lângă ascensoare. Trecură pe lângă pata mare, roșie, care recent fusese Hilding Oldeus. Singurul semn rămas acum, când oamenii îmbrăcați în verde îl luaseră de acolo. Ewert a dat din umeri când au trecut pe lângă ea.

— Ne vom ocupa de asta după.

Vreo două trepte, apoi Sven s-a oprit. A rămas nemișcat câteva secunde, pe urmă s-a întors înapoi, la pata de sânge.

— Așteaptă puțin, Ewert.

A privit fix la ea, i-a urmărit contururile exterioare, sânge până departe, sus, pe perete.

— Ce anume ne mână pe noi, oamenii? Vezi tu, Ewert? Resturile cuiva care până de curând trăia.

— N-avem timp.

— Nu înțeleg. Natural că știu exact cum funcționează, ce este ceea ce ne mână pe noi, dar totuși nu *înțeleg*.

Sven Sundkvist se așeză pe vine, își balansă ușor corpul, pe cale să-și piardă echilibrul când se ridică din nou în picioare.

— Știm cine a fost el. Firește, a avut aptitudini. Hilding Oldeus a fost dotat. Doar știm asta. Dar blestemata aia de povară din spate. A mers împrejur, cărându-și în spate rușinea, exact ca toți ceilalți idioți. De unde i-o fi venit asta.

— Suntem al dracului de grăbiți.

— Tu nu asculți, Ewert. Rușinea roade. Rușinea îi mână pe toți. N-ar trebui să fugărim delicvenții. Ar trebui să fugărim rușinea care-i mână pe infractori.

— N-am timp acum, Sven. Acum, mergem.

Sven Sundkvist rămase pe loc. Simțea iritarea acestuia dar o ignoră.

— Hilding Oldeus a crezut că știe cine era el cu adevărat, în părțile cele mai ascunse ale sufletului său. El a crezut că, indiferent de preț, nu dorea să aibă nimic de-a face cu acea persoană, că nu dorea să învețe să-o cunoască, că îi era rușine de ea. De ce o fi făcut așa?

Ewert Grens a oftat.

— Nu știu.

— Fără îndoială, nici el n-a știut. Numai că heroina blochează. Atât de mult a știut. Că ea inhibă rușinea.

Sven Sundkvist s-a uita la Ewert Grens. Acesta nu ascultase. Era pe drum deja, în josul scării.

— Acolo jos, avem o curvиștină care ține o armă îndreptată asupra unor oameni. Trebuie să mă scuzi, Sven. Vorbim despre asta mai târziu.

Un etaj mai jos.

Sven tocmai îl ajunsese când Ewert s-a întors spre el, i-a spus în timp ce continuau să coboare.

— Tu?

— Da?

— Un negociator, de asemenea. Îmi trebuie un negociator pentru ostatici.

— E deja pe drum.

— Pe drum?

— Ea a avut această pretenție.

Ewert s-a oprit în mijlocul scării.

— Despre ce, mama dracului vorbești tu?

— Am aflat asta de curând. Când am telefonat și am transmis cererea ta pentru întăriri. I-a cerut unuia dintre ostatici să vorbească. Un medic primar. După toate aparențele, acesta a fost cel care a descris în locul ei situația de acolo, dinăuntru. Ea nu vorbește suedeza. Cu greu și engleza.

— Și?

— Când a terminat, i-a cerut să citească un nume pe care-l scrisese pe o foaie de hârtie. Bengt Nordwall.

— Bengt?

— Da.

— De ce?

— N-a reieșit. Conducerea n-a putut să interpreteze lucrul acesta în alt fel decât că ea revendică prezența lui acolo.

Ewert nu-l întâlnise pe Bengt în timpul serviciului de multă vreme. Cu excepția zilei de ieri, în fața ușii sparte de pe palier. Acum se vor întâlni din nou, doar la o zi distanță. Prefera să-l întâlnească în particular, dejunuri în ploaie, unica lui relație fără uniformă.

Mergeau grăbiți la nivelul parterului. Câteva sute de metri de coridor drept, apoi secția de urgență. Îi salutau scurt pe medicii și surorile pe care-i întâlneau, sperau să scape de întrebări, nu aveau timp să explice, nu încă. Au ieșit afară la platforma de descărcare unde, de obicei, staționau de mai multe ori pe zi ambulanțele și oameni răniți erau cărați afară pe tărgile grele.

Aici ceruseră ei să vină toate mașinile libere. Nu trecuse prea mult timp, dar Sven numără rapid paisprezece bucăți în parcarea cea mare, cincisprezece, cu cea care tocmai intra înăuntru, prin porțile mari, automate, cu lumina albastră încă funcționând.

Ewert Grens a așteptat încă cinci minute. Optsprezece mașini de poliție stăteau înghesuite, una lângă alta. Despăturise o hartă a Stockholmului și o pusese pe capota primului vehicul.

Stăteau toți adunați în spatele lui, nu vorbeau prea mult, îl așteptau pe comisar, care era mare și gălăgios, cu păr rar și cărunt, care șchiopăta ușor și își ținea gâtul țeapăn după ce

rămăsese înțepenit odată într-o capcană de strangulare, un ursuz afurisit despre care toți auziseră vorbindu-se dar niciunul nu lucrase de fapt cu el, sau nici măcar nu-l văzuse. Știau că acesta prefera să stea în camera lui și s-o asculte pe Siw Malmkvist în timp ce ancheta singur, că nu erau prea mulți cei care erau lăsați să pătrundă în spatele ușii lui, că era o ușă la care, în general, nu mulți aveau prea mult chef să bată.

Continuară să aștepte până când acesta se întoarse spre ei și îi privi tăcut, secunde lungi, înainte de a vorbi.

— Avem un infractor de sex feminin. Cu câteva zile în urmă, am purtat-o leșinată pe targă afară din apartamentul proxenetului. Este tratată aici, în spital. Până aici, e simplu. Până aici, am mai văzut toate astea și înainte.

Se uită împrejur. Stăteau tăcuți, ascultau. Sunt atât de tineri, gândi el. Sunt frumoși și puternici, însă firește că ei nu mai văzuseră toate astea înainte.

— Însă, dintr-un motiv oarecare, dintr-un afurisit de motiv oarecare, curvișteina se transformă în timpul prânzului în ceva ce noi nu am mai văzut în schimb *niciodată* până acum. Face rost, dracu' știe cum, de un pistol de calibru mic. Abia dacă poate să se miște însă, cu arma în mână, îl lovește ca dracu pe gardianul ei și-l doboară la pământ. Face o plimbare până jos, la nivelul subsolului și înăuntru, în morgă. Încuie ușa după ea și îi ia ostatici pe cei cinci care se aflau acolo. Le împodobește corpurile cu material explozibil. Apoi, telefonează la noi.

Ewert Grens le vorbea calm colegilor pe care nu-i văzuse niciodată, care probabil nici ei nu-l văzuseră vreodată.

Știa ce are de făcut, ce se aștepta de la el să facă.

A evacuat o parte și mai mare a spitalului decât ceruse mai devreme. Acolo, jos, ea avea o jumătate de kilogram de explozibil, cu detonatoare. Asta era cantitatea despre care știa el. Însă ea ar fi putut să fi aplicat, sau să fi ascuns, cu mult mai mult. În drum spre morgă, femeia străbătuse distanțe mari, rahatul putea să se afle fix oriunde.

A extins zonele interzise circulației din jurul spitalului. Nu numai drumul în pantă, ceruse să fie amplasate garduri înalte

de-a lungul întregii porțiuni pe unde, exact acum, treceau navetiștii într-un trafic compact în afara zonei spitalului: strada Ringvägen, de la gazonul de iarbă din crângul Tanto până la curtea asfaltată a școlii Eriksdal.

Ceruse prin intermediul șefului Poliției Municipale o echipă a forței naționale de intervenție pentru ca, în decurs de șaizeci de minute, să poată să pregătească o eventuală luare cu asalt. Telefonase personal unuia dintre șefii forței de intervenție, John Edvardson, un om înțelept, vorbitor de limbă rusă, pe care-l întâlnise de mai multe ori înainte și trecuseră în revistă situația. Cu Bengt, care se afla deja în dispozitiv, avea acum doi care comunicau în limba în care curând va trebui să negocieze vieți umane.

•

Sven Sundkvist stătea cu vreo doi metri mai departe. Se uita la colegii care așteptau în fața lui pe rampa de descărcare a secției de urgență, care primeau ordinele lui Ewert.

Aceștia se aflau acolo. Ei se aflau cu adevărat acolo.

Prezenți, concentrați, exista doar acum, nimic altceva.

El nu se afla acolo.

Înăuntrul lui, el efectiv făcea ceva atât pe faptul că o prostituată de pe partea cealaltă a Mării Baltice își ținea arma îndreptată spre cinci halate albe care s-au nimerit să se afle într-un moment greșit în morga spitalului, cât și pe faptul că Jochum Lang, cu câteva etaje mai sus, fusese tocmai recunoscut ca fiind cel care-i luase viața lui Hilding Oldeus.

Nu avea nimic împotriva slujbei sale. Absolut nimic. Chiar îi plăcea, încă îi venea ușor să meargă la serviciu. Desigur, avusese unele gânduri, firește că le avusese, de-a face ceva total diferit, ceva care nu se ocupa de consecințele acțiunilor violente ale oamenilor, ceva care să fie o idee mai luminos, dar le înlăturase întotdeauna, acestea erau doar un joc de-a visarea. El era polițist. Îi plăcea să fie polițist. N-avea niciun chef s-o ia de la capăt cu altceva.

Dar acum, nu se afla acolo.

Voia acasă. Numai astăzi. Firește că el aparținea Anitei și ei amândoi îi aparțineau lui Jonas, iar el le promisese doar. În

dimineața aceea, le sărutase obrajii adormiți și le șoptise că va fi acasă imediat după prânz, că atunci vor putea să fie din nou o familie.

S-a dat încă vreo doi pași înapoi, ascuns parțial în spatele unei ambulanțe care aștepta, a telefonat și Jonas a fost cel care a răspuns. Cu prenume și nume. Întotdeauna, la fel. *Bună ziua, mă numesc Jonas Sundkvist.* Sven a explicat și i-a fost rușine și Jonas a plâns pentru că le promisese și el s-a rușinat și mai tare și Jonas a strigat că-l urăște pentru că el și mama aranjaseră frumos, cu tort și lumânări, iar Sven n-a mai avut puterea să îndure mai mult de atât, a rămas un timp fără să scoată vreun cuvânt, cu receptorul în fața lui, în mână, privind pieziș la Ewert care terminase trecerea în revistă și la grupul de colegi care se dispersaseră rapid și dispăruseră în diverse direcții, a respirat adânc și s-a recules, a ridicat din nou receptorul la gură și a șoptit *iartă-mă* în tăcerea electronică care se lasă atunci când cineva închide telefonul.

•

Era luna iunie și era vară și când, în mijlocul zilei, un spital mare din centrul Stockholmului era evacuat pe jumătate și înconjurat după aceea cu garduri înalte pentru a opri traficul public, fiecare cameră de luat vederi, fiecare microfon, fiecare condei, țipa de plăcere, mirosea a sânge și a haos și a ceva cu care să umpli rubricile, atunci când penuria de știri slăbește încrederea. Urmăriseră optsprezece automobile cu lumina albastră rotindu-se pe drum înspre acolo și se îngrămădeau acum, umăr la umăr cu trecătorii curioși, în fața celor două culoare înguste unde polițiști în uniformă deschideau și închideau poarta pentru personalul care continua să fugă afară. Ewert Grens îi rugase pe purtătorii de cuvânt ai poliției și ai spitalului să organizeze o conferință de presă pe cât posibil mai departe de locul unde se aflau ei acum, și în care să le comunice cât de puțin puteau. Dorea să aibă liniște în camera de la secția de urgențe care fusese aranjată în chip de stat major provizoriu și să aibă liniște și pe coridoarele de la subsol, din jurul morgii. Își amintea cu groază de o dramă cu ostatici petrecută cu câțiva ani în urmă, pe coasta vestică, în

care infractorii stăteau cu armele de calibru mare îndreptate spre cei sechestrați în vila unei persoane private, dispuși la brutalitate și bine-cunoscuți de poliție, tocmai începuseră să negocieze și așteptau să fie din nou contactați, când un jurnalist de la un canal de televiziune suedez care reușise să le descopere și identitatea și numerele de telefon mobil, a telefonat și, în transmisie directă, a început să tragă de ei să obțină un interviu.

Era conștient că nimic nu era de ajutor. Putea să-i trimită oricât de departe, la conferințe de presă oricât de lipsite de sens.

O curvă baltică care este bătută și care, după aceea, ia ostatici în spitalul unde este tratată e o istorie care produce vâlvă.

Ei vor rămâne pe loc până când se va termina totul.

Statul major era de fapt o sală de operații. Celelalte două ale secției de urgențe, cele permanente, erau libere amândouă și aceasta era încă una, o sală de rezervă, complet utilată, care era rareori folosită. Împreună cu personalul, dăduseră la o parte ceea ce putea fi dat la o parte, ceea ce odată fusese steril, acum obiectele se transformaseră în mese de scris provizorii și scaune, și în timp ce polițiștii intrau și ieșeau, cei din grupul de conducere, care niciodată nu era mai mic de trei, dar nici mai mare de cinci, își ocupaseră locurile care parcă erau ale lor de când lumea.

După amenințări și încă și mai multe amenințări, Ewert Grens obligase un director economic al unei societăți telefonice să divulge numărul telefonului mobil care, la ora douăsprezece și treizeci și unu, sunase la centrala de alarmă a poliției. Un număr cu abonament secret, înregistrat la spitalul Söder, pe numele medicului primar Gustaf Ejder. Îl printase la imprimanta color și îl expusese pe urmă pe peretele din fața lui, între două dulapuri din oțel inoxidabil, alături de numărul de telefon fix al morgii, număr pe care cineva îl lipise deja acolo cu scotch.

Stătea pe locul care devenise al său, colțul de lângă masa de operație.

Aștepta de aproape două ore. Bea cafea din paharul de plastic al spitalului și era nerăbdător.

— Ne stresează.

Nimeni nu-l auzi. Dacă fusese intenția lui, să-l audă cineva sau poate deschisese gura doar ca să scoată tensiunea afară din el, vorbind cu voce tare.

— Poate că știe exact ce face. Că tăcerea stresează. Sau poate c-a împachetat, și-o fi dat seama că se va duce totul dracului și n-a mai avut puterea să continue.

A golit paharul, l-a mototolit în mână, s-a ridicat în picioare, a început să umble neliniștit prin încăpere. S-a uitat la Sven Sundkvist care stătea în colțul celălalt al camerei, cu o targă rulată în chip de masă de scris, cu un telefon la ureche, vorbise îndelung cu cineva și tocmai închisese.

— A fost Agestam. S-a întors de la o întrunire cu Errfors referitoare la inspecția cadavrului, după toate aparențele, vrea să-l deschidă pe Hilding Oldeus acum, după-amiază. Apoi a fost curios, voia să știe cu ce ne ocupăm și așa mai departe, normal c-a auzit despre alarmă și despre evacuare și a înțeles, fără îndoială, că situația poate să devină cât se poate de gravă.

Ewert se opri în mijlocul încăperii, aruncă puternic de perete paharul de plastic mototolit.

— Micuțul nostru procuror cu nasul pe sus! Miroase a ceva mare și miroase a carieră, atunci se târăște și el aici. Dar când îl rugăm să-l rețină pe Lang nu mai e la fel de interesat, *killeri* ai mafiei care dau de pământ cu traficanți de droguri nu produc interviuri la fel de suculente.

Ewert Grens nu-l plăcea pe Lars Agestam.

În principiu, nu-i plăceau procurorii cei tineri cu breton oblic și pantofi lustruiți care, cu universitatea drept unică experiență de viață, îl învățau pe el ce este o bănuială îndreptățită și un motiv suficient pentru o acțiune justițiară. Se întâlniseră și se înfruntaseră și se detestaseră pentru prima dată cu un an în urmă, când Agestam fusese desemnat judecător de instrucție în goana după un maniac sexual. Atunci, la proces, Agestam dezbătuse să se scalde în lumina reflectoarelor camerelor de luat vederi, iar Ewert Grens îl

invitase în repetate rânduri să se ducă la dracu. De atunci, marele procuror i-a stat în drum în mai multe ocazii și au continuat să se înjure unul pe celălalt. Acum, înghițea în sec de furie, apucase deja să gândească gândul, deja cu două ore înainte, plecând de lângă patul gol al Lydiei Grajauskas din salonul doisprezece, gândise asta: Agestam o să simtă că miroase a vâlvă și a și mai multă lumină de reflector, se va ploconi și va tămâia și se va dezbrăca în pielea goală dacă e nevoie pentru a obține să fie tras la sorți ca judecător de instrucție și de data asta.

Continuă să dea ture, agitat, prin camera puternic luminată, tuburile agresive de neon din tavan, puternice pentru a funcționa în timpul operațiilor de urgență însă, acum, iritante doar, gesticulă înspre ele ca și cum asta ar fi fost de vreun ajutor.

— Este vorba de același lucru și cu Grajauskas.

Sven Sundkvist continua să stea în colțul cel mai îndepărtat al încăperii, cu mâinile pe targa rulată. Nu se sinchisea de faptul că Ewert gesticula înspre lampa din tavan.

— Înțelegi tu asta, Ewert? La drept vorbind, este exact același lucru care se întâmplă și acum. Rușinea este cea care o împinge pe ea și faptele ei. Exact ca și pe Oldeus.

— Sven, nu încă o dată. Nu acum.

— Își aduci aminte de strada Völundsgatan? Îți amintești vodca și rohypnolul din baie? Despre ce crezi tu că era vorba? Ea făcea exact același lucru. Se bloca. Îi era rușine. Nu avea forța să se mai accepte pe sine însăși.

Ewert Grens s-a întors în chip demonstrativ, cu spatele la Sven, a întrebat:

— De cât timp se află acolo jos?

— Înțelegi, nu? Ei o violează din nou și din nou. Urăște ceea ce i se întâmplă, dar trebuie să continue. Ca și cum ar fi de acord cu un lucru pe care ea nu-l vrea. Ca și cum de fiecare dată ar participa. A încercat să trăiască cu rușinea. Doar e clar că asta nu funcționează. Ewert?

Ewert Grens nu s-a întors. A izbit puternic cu mâna zidul din fața lui și a urlat.

— Am întrebat de cât timp, Sven? De cât timp a amenințat curvișteina că o să ucidă cinci oameni care s-au nimerit doar să-i iasă în cale? Vreau un răspuns!

Sven Sundkvist a respirat adânc de vreo două ori, a privit apoi spre bărbatul care țipase la el. A mai respirat de vreo câteva ori, s-a uitat pe urmă la ceasul care stătea pe masa de operație, alături de telefon.

— O oră și cincizeci și trei de minute de când centrala a primit telefonul ei.

— Și de cât timp este acolo, jos?

— Estimăm la două ore și douăzeci de minute. Gardianul molestat are o idee destul de exactă asupra timpului, erau știrile de la prânz când ea s-a dus la toaletă, câteva minute acolo și încă vreo câteva minute înainte de a-l doborî la podea. După aceea, am parcurs de probă traseul până jos, la morgă. Cred că două ore și douăzeci de minute este un timp destul de corect.

Grens stătea nemișcat privind îndelung la ceasul său de mână.

— Două ore și douăzeci de minute. Într-o cameră închisă, având ostatici și fără a formula vreo pretenție reală. L-a vrut pe Bengt aici pentru a vorbi rusește. Nimic mai mult. Doar o tăcere lungă, apăsătoare. Ea știe că ne stresează. Acum, o vom stresa noi.

Când și-a dat seama că era necesar să aibă un stat major la spital, Ewert Grens îl avusese pe Sven Sundkvist lângă el. Îl sunase apoi pe John Edvardson, unul dintre cei patru conducători al trupelor speciale de intervenție. Luase de asemenea legătura cu echipa pentru infracțiuni cu violență, cerând-o pe tânăra care vorbea skaneza aceea lăbărțată, Hermansson. Apucase încă mai devreme să observe că aceasta era meticuloasă și metodică, acum știa că e și puternică pe deasupra, nu se lăsase deloc impresionată nici atunci când Hilding Oldeus, în timpul interogatoriului, o provocase imitând cu bazinul mișcările actului sexual și o făcuse pi… polițienească și nici atunci când îl pălmuise zdravăn peste față pe narcomanul ăla nenorocit.

Avea acum nucleul grupului său de conducere.

Acum, se uită la Hermansson care împărțea provizoriu masa de lucru cu Sven, hârtiile ei la capătul celălalt al târgii.

— Vreau să telefonezi la Vodafone. I-am explicat clar cretinului în costum de acolo că trebuie să ne satisfacă cererile. Îl rogi să închidă blestematul acela de telefon mobil al curviștinei. Pentru ieșiri. Numai atât. Pe urmă, suni centrala telefonică aici, la spital, și îi rogi să facă același lucru cu telefonul fix care se află acolo jos, printre cadavre.

Ea a încuviințat dând din cap, înțelesese. Femeia care vorbea rusește și ținea o armă în mână nu trebuia să poată să comunice când avea ea chef, comunicarea le aparținea lor, se efectua numai la dorința lor.

Ewert Grens se duse spre fierbătorul de apă pe care cineva îl pusese pe un taburet înalt. Îl umplu din cana cu apă care ședea alături, porni mașinăria. Luă apoi un pahar de plastic din stiva așezată direct pe podea, trei linguriță cu vârf de cafea solubilă pe fundul lui.

— Atunci, *noi* suntem aceia care decid când se vorbește. *Noi* suntem aceia care stresează. *Noi* suntem cei care o lăsăm *pe ea* să aștepte.

Nu aștepta niciun răspuns.

— Și Bengt? Unde e?

Bengt o ținuse. Mâinile acestuia apucaseră strâns curelele de pe spatele ei și apoi nu mai avusese suficientă forță, ea fusese smulsă afară din microbuz în timp ce el încă mergea.

Douăzeci și cinci de ani. În curând. Se afla aproape.

Când se termina cu morga.

Acolo, sus, se afla un martor. Pedeapsa pe care Lang ar fi trebuit s-o primească de vreme îndelungată.

Pedeapsa dată de Anni.

Sven arăta cu degetul, undeva afară, prin ușă.

— Nordwall stă acolo, afară. În sala de așteptare. Pe o canapea, printre pacienții care se mai află încă la secția de urgențe.

Ewert a privit tăcut în direcția în care își ținea Sven brațul. A așteptat, apoi a spus.

— Îl vreau aici. A sosit timpul. Într-o jumătate de oră apucăm să plasăm forțele de intervenție în coridorul care duce la morgă. Atunci va trebui să aibă primul contact.

Fierbătorul de apă pufăia mânios. Îl opri, umplu paharul cu apă și amestecă cu linguriță. Suflă în lichidul acum de culoare brună, tocmai se pregătea să soarbă din fiertură când telefonul, care se afla pe un dulap în mijlocul încăperii și care avea un singur scop, a sunat.

Hermansson nu apucase încă să contacteze telefonista pentru a decupla morga pentru convorbirile cu exteriorul.

Centrala poliției recunoscuse numărul și, conform instrucțiunilor, direcționase apelul mai departe.

Ewert Grens a ridicat telefonul care suna, l-a ținut în mână, a recunoscut cifrele care luceau pe ecran. Ea apucase să sune înaintea lor.

A rămas nemișcat, l-a lăsat să sune.

A numărat paisprezece semnale.

Când au încetat, a zâmbit.

•••

Lydia Grajauskas privea ceasul de deasupra uneia dintre uși. Tocmai telefonase din nou, ca și înainte, studenta la medicină făcuse numărul și lipise telefonul de urechea medicului cărunt, mai în vârstă.

Îl lăsase să sune de paisprezece ori. Așteptase, auzise tonurile surde, câte unul o dată, de paisprezece ori. Fără răspuns. Era nesigură, nu știa dacă semnalele ajunseseră acolo unde trebuia, sau dacă polițiștii care ar fi trebuit să răspundă, pur și simplu, nu făcuseră asta.

Stătea pe un scaun la aproximativ trei metri în fața lor.

Era o distanță bună, avea control total fără să riște să se apropie prea mult. Stătuseră tăcuți, după prima convorbire telefonică, niciunul dintre ei nu scosese vreun cuvânt. Clipeau des din ochi, frica avea felul ei de a se manifesta.

Se uită împrejur.

Morga era formată de fapt din mai multe încăperi.

Întâi intrarea asemănătoare unui hol prin care venise ea, unde stătuse un timp pentru a se reculege înainte de a scoate din nou pistolul din punga de plastic, înainte de a-l ține ridicat și a intra în încăperea următoare, cea cu cinci halate albe în jurul unei mese cu un cadavru pe ea.

Apoi, o cameră și mai mare aștepta în spatele peretelui unde cei cinci stăteau acum în genunchi. Un fel de depozit, dulapuri de arhivă și tărgi și echipament electronic care nu era în funcțiune.

Știuse toate astea încă de când venise. Studiase cu atenție broșura cu informații asupra întregului spital pe care o împrumutase de la sora poloneză și din care desenase în carnetul de însemnări și apoi rupsese paginile de care avusese nevoie.

Știa de asemenea că se mai află încă o cameră.

Nu fusese încă acolo, fusese prea ocupată să-și capete respectul de care avea nevoie și să-și supravegheze ostaticii, dar știa că se afla în spatele ei, ușa mare metalică, de culoare cenușie.

Cea mai mare încăpere. Cea care era morga propriu zisă, corpuri deja utilizate, puse la păstrare.

Pe neașteptate, unul dintre studenții la medicină, cel care ceva mai devreme plânsese necontrolat și care se ridicase din nou încet în genunchi doar atunci când îi pusese pistolul la tâmplă, începu brusc să respire precipitat, o respirație al cărei ritm se accelera rapid, până la gâfâială.

A rămas așezată, a coborât arma, l-a văzut cum cade în față, cu mâinile legate la spate, fără a se putea sprijini.

Curând, zăcea căzut pe burtă, cu fața lipită de dușumea, tremurând puternic.

— Ajută-l!

Medicul în vârstă, care vorbise mai devreme la telefon, era răgușit, striga dar nu putea să se miște, se holba la ea și era roșu ca focul pe gât și în obraji.

— *Help*! *Help him*!

Lydia ezită. Îl vedea pe omul care zăcea pe dușumea și tremura. Se ridică de pe scaun, ridică din nou pistolul, câțiva pași mici până când ajunse lângă el. Îi urmărea cu privirea pe ceilalți ostatici, voia să fie sigură că stau în continuare cu spatele lipit de perete.

Din cauza asta, n-a văzut.

Că mâinile lui erau libere.

Că stătea și tremura pe dușumea în fata ei, cu chipul lipit de podea și mâinile dezlegate sub unul dintre șolduri.

Se aplecase în jos, cu brațul în ghips lângă ceafa bărbatului, când el s-a aruncat asupra ei. A căzut pe spate, el peste ea, cu o mână o lovea în cap, în timp ce cu cealaltă încerca să-i smulgă pistolul dintre degetele încleștate.

Era mult mai puternic decât ea. Era ca și ceilalți. Cei care se culcaseră peste ea și loviseră, violaseră, cei pe care-i ura și cărora nu le va mai permite niciodată să lovească din nou.

Fără îndoială, din cauza asta a avut puterea necesară.

Oricum, așa a gândit ea după aceea.

Mâna lui trăgea de armă și ea a avut forța să se opună suficient de mult timp pentru a reuși să-și încolăcească degetul în jurul trăgaciului. Împușcătura a bubuit în încăpere

și cel care o siluia i-a dat drumul, a căzut pe o parte, a lovit dușumeaua greoi și a făcut o grimasă când a înțeles că durerea îi venea de la picior.

Îl împușcase chiar sub rotulă, nu va putea să meargă timp îndelungat.

•

Cei dintâi membri ai trupelor de intervenție ale Poliției Naționale începuseră să se grupeze în coridorul cel mai de jos al spitalului Söder când au auzit un glas din zona aflată în fața ușii de la morgă. Era slab și era greu de înțeles vreun cuvânt, nici măcar când s-au apropiat tiptil n-au reușit să distingă altceva decât niște gemete intermitente. L-au zărit curând, zăcea căzut pe o parte, de-a curmezișul coridorului, cu capul spre ușa morgii. Sângera din picior și din cap, pierduse suficient de mult sânge pentru ca ei să înțeleagă că avea nevoie de îngrijire medicală imediată.

Au rămas în așteptare cu grijă, însă nu s-a întâmplat nimic atunci și nici când, după câteva minute, au ajuns la el și i-au ridicat corpul rănit depunându-l pe o targă simplă. Grupul de elită bine antrenat nu se grăbea, se deplasa pas cu pas, precis după cum căzuseră de comun acord ceva mai devreme, nici mai repede, nici mai încet. Erau conștienți că omul azvârlit afară putea să fie o momeală în care ei să se prindă.

Când douăsprezece minute mai târziu, au purtat targa înăuntru în statul major provizoriu de la secția de urgentă, Ewert Grens îi aștepta nerăbdător. Prin intermediul radioului aflase că bărbatul era student la medicină și se numea Johan Larsen, că el era unul dintre cei cinci ostatici și că femeia care, cândva după prânz pătrunse în morgă îmbrăcată în haine de spital, trăsese recent cu pistolul direct în rotulele lui și că îl lovise pe urmă de mai multe ori cu patul armei în frunte. Imediat ce studentul a fost adus în cameră, Grens s-a postat lângă targă și a încercat să stabilească un contact cu el, însă a fost împins brusc la o parte de către unul dintre medicii de la urgență, trebuia să mai aștepte un timp, pacientul avea nevoie de îngrijire suplimentară.

Avea multe întrebări.

Avea nevoie de multe răspunsuri.

•

Lydia Grajauskas stătea din nou așezată pe scaun, în fața celor patru ostatici rămași. Era obosită, fuseseră câteva minute de infern.

Încă de când trăsese în el, știuse că asta nu era de ajuns. Firește că, încă de la început, încercase să le arate că avea intenții serioase, că pretindea respect. Nu funcționase. Când acesta se urcase peste ea, exact ca și ceilalți bărbați, înțelesese că trebuia și ea să procedeze exact în același fel.

Să strivească, să strivească, o dată și încă o dată, trebuia să obțină puterea și ei să simtă teroarea.

Nu voia să mai aibă nicio altă răzvrătire, data viitoare ar fi putut să le reușească.

Continuase să stea pe dușumea cu arma în mână, studentul la medicină alături de ea, acesta țipase de durere și își apucase strâns genunchiul drept. Ea se ridicase în picioare, se uitase la cei patru care stăteau lipiți de perete, se uitase la bărbatul care o atacase. Le arătase arma, arătase cu degetul spre ea.

— *Not again. If again. Boom.*

După aceea, făcuse un pas spre el, se așezase exact deasupra lui, cu câte un picior de fiecare parte a corpului acestuia. Le arătase încă o dată arma celor patru care stăteau la perete, spusese *boom* și trăsese în cealaltă rotulă a lui, în piciorul stâng. El țipase din nou și ea se aplecase în față, se uitase la cei patru, spusese *boom boom* și îi băgase țeava pistolului în gură. O ținuse acolo până când acesta tăcuse total, apoi o scosese afară și, întorcând arma, îl lovise cu patul ei în față până când își pierduse cunoștința. Îl lovise așa cum ceilalți o loviseră întotdeauna pe ea. Pe urmă, îndepărtase materialul explozibil de pe umerii lui, arătase cu mâna spre studenta la medicină și spre medicul cu păr cenușiu, le dezlegase temporar mâinile și le arătase cum trebuie să-l târască pe cel leșinat spre intrare, cum trebuie să deschidă ușa exterioară și să-l depună în coridorul pustiu.

Stătea nemișcată, ținea strâns pistolul, îndreptându-l spre ei.

La ora asta, cei de afară îl văzuseră pe cel pe care-l împușcase, poate că îl și luaseră de acolo, poate că îl făcuseră și să înceapă să vorbească.

Asta era bine.

Ceea ce le povestea el îi va face să înțeleagă că avea intenții serioase, că atâta timp cât va dura povestea asta voia să aibă respectul pe care-l pretindea.

Dorea să vorbească cu ei.

Cu cei de afară.

Nu aștepta mai mult.

Le va spune ce anume era ceea ce voia ea.

A făcut un semn în aer cu pistolul. Voia ca femeia să ia telefonul mobil și să formeze numărul. Era a treia oară când telefona. Prima a fost convorbirea prin care îi anunța că luase ostatici. Apoi, cele paisprezece semnale fără niciun răspuns. Acum, tânăra studentă la medicină formă din nou numărul, lipind telefonul de urechea celui mai în vârstă.

Acesta aștepta, clătină pe urmă din cap.

— *Dead.*

Ea auzise ce spusese, dar nu era sigură că pricepuse ce înțelegea el prin asta. Flutură arma prin aer.

— *Again*!

— *Dead. No tone.*

Medicul mai în vârstă își trecu mâna peste beregată, ca în filmele americane atunci când cineva trebuia să fie executat, mai făcu o dată gestul și spuse *dead* de două ori.

A înțeles. Se ridică în picioare, cu arma în continuare îndreptată spre ei, se duse la telefonul fix care atârna pe perete, deasupra capetelor lor.

Ridică receptorul, auzi doar tăcerea.

Două telefoane. Posibilitățile ei de contact. Le tăiaseră pe amândouă.

Strigă la cei patru care ședeau ghemuiți în rusa pe care ei nu o înțelegeau, striga și arăta spre ușa încăperii alăturate, depozitul cu dulapuri de arhivă și echipament electronic. Se ridicară în picioare, cu spatele și picioarele dureroase după orele petrecute pe podea, intrară înăuntru și se așezară lângă

un alt perete. Știa că ei ascultă acum, însă înainte să tragă ușa după ea, ținti oricum spre ei cu arma și spuse *if again, boom.* Traversă rapid camera, pe lângă masa cu cadavrul, se îndreptă spre ușa metalică de pe partea opusă.

O deschise, pătrunse singură acolo înăuntru, în sala mare care era morga propriu zisă.

•••

John Edvardson avea doar treizeci și cinci de ani când fusese desemnat șef operativ al forței naționale de intervenție. Școala de traducători, studii universitare de limbă rusă și științe politice, academia de poliție și câțiva ani e activitate ca polițist, îl purtaseră pe lângă mulțimea de candidați desemnați pentru postul liber. Fusese destul de multă cârteală atunci, ca de obicei când egoul unora este rănit, însă el se dovedise a fi soluția corectă la care sperase conducerea poliției; înțelept, simpatizat, tipul de om pe care nu-l calcă nimeni pe bombeu, un ins care nu are nevoie să strige pentru a se face ascultat.

Ewert Grens îl întâlnise de multe ori. Nicio prietenie, Grens nu avea niciun fel de interes pentru așa ceva, însă avusese timp să priceapă cine era Edvardson, reușise să învețe să aprecieze iscusința lui profesională. Era mulțumit să-l aibă alături, în camera desemnată provizoriu ca stat major, printre tărgi și bisturie.

Edvardson se duse direct la Ewert, îl luă de braț, îl conduse ceva mai departe de studentul la medicină care avea câte un glonț în fiecare rotulă.

— N-ai nevoie să-l interoghezi. Nu încă. L-am rugat pe unul dintre oamenii mei să vorbească cu el începând de pe coridorul de la morgă până aici, sus.

Ewert ascultă, privi apoi spre medicul care cerceta încheieturile ambilor genunchi.

— Am nevoie de tot.

— Nu poți să afli totul acum. Poți s-o faci după aceea. Ceea ce poți să știi acum este că Larsen, cel împușcat, e sigur că e vorba de explozibil de tip Semtex. Nu vrea să ne spună de ce știe asta, dar pare să fie sigur. L-a descris, o masă de culoare bej, se potrivește. A echipat cu el fiecare ostatic și fiecare ușă de acolo, dinăuntru. Are detonatoare și el nu se îndoiește că le va folosi dacă e nevoie.

— Firește că el ar trebui să știe cel mai bine.

— Și pricepi ce înseamnă asta?

— Cred că da.

— Nu putem să năvălim înăuntru. Este imposibil. Riscăm viața ostaticilor dacă pătrundem acolo.

Ewert Grens s-a întors spre Edvardson, a lovit iritat cu mâinile într-o masă pe rotile din oțel inoxidabil. Pocnitura a fost puternică și amplificată de suprafața de metal care continua să vibreze.

— Nu mai pricep nimic. De când au început curvișinele să se înarmeze și să ia ostatici?

— Larsen a vorbit despre puterea de stăpânire a femeii. Are un fel de stăpânire de sine care înspăimântă. S-a pregătit bine, a avut sfoara necesară pentru a-i lega, muniție cât să-i ajungă un timp și suficient explozibil pentru a ne ține la distanță.

— Stăpânire de sine.

— Așa a spus el. Stăpânire de sine și curaj. A repetat asta de mai multe ori.

— O dau dracului cu stăpânirea ei de sine cu tot. Vreau să-ți plasezi oamenii afară. Cum consideri mai bine. Și vreau să am trăgători de elită. Dacă e nevoie, să putem s-o împușcăm.

Edvardson era pe cale să iasă din cameră, când Grens l-a rugat să se oprească. Plicul era așezat pe una dintre tărgile care fuseseră provizoriu date la o parte, Ewert Grens l-a adus, l-a rugat pe Edvardson să-și pună mănușile de plastic și a pus apoi carnetul cu coperți albastre în mâinile acestuia.

— Îi aparține lui Grajauskas. Poți să-l citești?

John Edvardson a întors cu atenție pagină după pagină. A clătinat din cap.

— Nu. Din păcate. Lituaniană. Nu sunt în stare.

— Sven, ce se întâmplă cu translatorul ăla afurisit?

Ewert Grens se întorcea spre colțul în care se afla Sven Sundkvist când medicul de la urgență, care se afla în camera adiacentă și făcea o primă inspecție a rănilor provocate de împușcături ale lui Johan Larsen, a început să facă semne cu o mână, căutând să-i atragă atenția.

— Grens?

— Da?

Ewert s-a îndreptat spre targă și s-a pregătit pentru un interogatoriu rapid al studentului la medicină. Medicul de la

urgență a ridicat mâna, ca un semnal că trebuie să se oprească.

— Nu. Nu încă.

— Am nevoie de câteva răspunsuri.

— Încă nu. Nu este în stare să răspundă.

— Câteva ligamente nenorocite! Iar acolo jos, se află mai mulți oameni!

— Nu este vorba de genunchi. Poți să vezi și singur. Șocul vine abia acum. Dacă nu-i acordăm îngrijirile necesare, nu mai capeți niciodată vreun răspuns.

Ewert Grens s-a uitat la Larsen care zăcea alb la față, cu saliva curgându-i de-a lungul bărbiei.

Pentru o clipă și-a încleștat mâna pe batista din buzunarul său, aceea cu care obișnuia să-i șteargă ei saliva. Închise ochii, se uită apoi încă o dată la gura deschisă a lui Larsen și îi veni din nou să lovească masa metalică însă rămase nemișcat, cu brațul întins în aer.

— Ia ostatici. Are grijă ca noi să aflăm asta. Umple întreaga afurisită de morgă cu explozibil. Dar nu pune nicio condiție!

A lăsat mâna să-și continue mișcarea, tăblia de metal care vibra și zgomotul care izbea pereții.

— Sven!

— Da?

— Sună! Sun-o! A sosit timpul să discutăm puțin.

•

Nu mai fusese niciodată într-o morgă adevărată. Când ușa gri, de metal, se izbi în spatele ei, se opri și privi în jur. Era mai mare decât crezuse, o sală galben-deschis iluminată steril, faianță albă acolo unde se efectuau autopsiile, mare cât două săli de dans unde, fiind adolescenți, obișnuiau ea și Vladi să se ducă în Klaipeda. Șirurile de boxe frigorifice se înșirau de-a lungul unui perete întreg, ca niște frigidere mici, de cincizeci pe șaptezeci și cinci de centimetri, stivuite trei câte trei, unul deasupra celuilalt.

Lydia a numărat cincisprezece șiruri. Patruzeci și cinci de boxe frigorifice. În ele zăceau oameni. Corpuri congelate în poziție de repaus. Nu putea să înțeleagă asta, nu voia să

înțeleagă.

Se gândi la Vladi, făcea asta uneori, îi simțea lipsa. Crescuseră împreună, îi plăcea să-l țină de mână, obișnuiau să facă plimbări lungi, plănuiau să plece din Klaipeda, se duceau uneori până la marginea orașului, rămâneau acolo cu fața întoarsă, vedeau orașul, vedeau într-adevăr orașul, obișnuiau să-l dorească, asta făceau ei, îl doreau împreună.

Ea îl considerase ca fiind al ei. *El o* considerase ca fiind *a lui.*

Lydia păși cu atenție de-a lungul pardoselii dure, din clincher gri. Nu-l văzuse de trei ani. Se întreba unde era, ce făcea, dacă se gândea vreodată la ea.

Se gândi la părinții ei. Tatăl și închisoarea din Lukuskele. Mama și apartamentul de acasă, din Klaipeda. Făcuseră tot ce putuseră ei să facă. Nu prea fusese multă dragoste, dar nici ură sau lovituri. Ca și cum își ajungeau lor înșiși. Se întreba dacă avuseseră și ei vreodată aceiași dorință, dacă se duseseră și ei până la marginea orașului și dacă se plimbaseră și ei pe-acolo căutând ceva diferit, altceva.

Era mulțumită că mama nu știa unde se află ea acum. Într-o morgă, o curvă făcută zob, ținând o armă în mână și îndreptând-o contra semenilor săi. Era mulțumită că Vladi nu era nevoit să știe asta. Se întreba dacă el ar fi înțeles. Credea că da. El ar fi înțeles că atunci când cineva fusese siluit suficient de mult timp, sosea și clipa când acesta trebuia să siluiască la rândul lui. Că așa se întâmplă. Că, pur și simplu, nu se mai putea, nu mai încăpea nimic altceva, că pur și simplu așa se întâmplă.

A durat câteva secunde înainte să audă telefonul. Telefonul fix care atârna pe perete în camera de la mijloc, la câțiva pași de omul mort de pe masă. Călcă grăbită pe pardoseala de piatră, pe lângă boxele frigorifice, deschise ușa cenușie de metal. Aproximă că fuseseră patru, poate cinci, semnale.

A ridicat receptorul, a așteptat tăcută. Avea dureri. Efectul morfinei dispărea încetul cu încetul, începuse să-i vină greu să se miște, își dădea seama că în curând va fi și mai rău.

A durat un moment, el vorbea rusește, nu era pregătită,

vocea masculină vorbea rusește cu accent scandinavic și ea nu și-a dat seama până când acesta nu s-a prezentat.

— Bengt Nordwall. Sunt polițist.

A înghițit în sec. Nu crezuse asta. Sperase, făcuse asta, dar nu crezuse că se va întâmpla.

— Ai cerut să vin aici.

— Da.

— Lydia? Corect? Ascult atâta timp cât tu…

Îl întrerupse abrupt, ciocăni cu un deget în receptor și spuse cu ton ridicat.

— De ce ați închis telefoanele?

— Noi am…

A ciocănit din nou puternic în microfonul telefonului.

— Voi puteți să mă sunați. Dar eu nu pot să vă sun. Vreau să știu de ce.

A întârziat puțin, ea a înțeles că se întorsese la colegii care stăteau împrejur, căuta suport, aceștia fără îndoială dădeau din cap unii la alții, făceau semne cu mâinile prin aer.

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Noi n-am închis niciun telefon. Am evacuat părți mari din spital pentru că ai luat ostatici. Dar n-am închis niciun telefon.

— Explică mai bine.

— Lydia, noi am evacuat de asemenea și centrala telefonică. Cred că din cauza asta telefonul tău nu funcționează.

— Telefoanele! Nu unul, ambele! Mă credeți tâmpită? O curvă din est, bătută în cap? Știu cum funcționează telefoanele. Și voi știți acum că nu ezit să trag. Așa că lasă vrăjeala! Cinci minute. Din acest moment, aveți exact cinci minute la dispoziție pentru a cupla telefoanele astfel încât să funcționeze și pentru comunicări spre afară. Altfel, împușc unul dintre ostatici. Și de data asta, nu în picior.

— Lydia, noi…

— Și nu încercați să pătrundeți aici. Pentru că atunci, arunc în aer și ostaticii și spitalul.

El a întârziat din nou. Acum, se uita din nou la colegii săi. Își drese glasul.

— Dacă rezolvăm chestia cu telefoanele? Ce obținem, atunci?

— Obțineți? Sunteți scutiți de un ostatic mort. Încă patru minute și cincisprezece secunde.

•

Ewert Grens ascultase întreaga convorbire pe care Edvardson i-o tradusese simultan. Își scoase căștile de ascultat, le puse pe patul de campanie dintre Sven Sundkvist și Hermansson. Luă paharul de plastic pe care-l lăsase alături, bău restul dintr-un lichid care acum era rece.

— Ce părere aveți?

Se uită la Sven, la Hermansson, la Edvardson, la Bengt Nordwall.

— Ce credeți? E doar un bluf?

John Edvardson era îmbrăcat exact ca și ceilalți polițiști pe care tocmai îi plasase afară pe coridoarele spitalului. Bocanci negri de piele, pantaloni de uniformă în culori de camuflaj cu buzunare mari pătrate cusute pe pulpe, veste duble cenușii; întâi o vestă cu încărcătoare de rezervă pentru arma pe care o lăsase pe una dintre tărgi, pe urmă, o vestă de protecție căptușită cu plăci de metal suficient de puternice pentru a face față cel puțin celor mai uzuale tipuri de muniție. În camera care devenise deja prea înghesuită era cald și el transpira, fruntea lucioasă și pete mari, întunecate, la subțiori.

— A dovedit că nu se teme să tragă în ostatici.

— Dar, încearcă să ne păcălească?

— N-are nevoie de asta. Ea este cea care e în avantaj.

— Și pentru ce-ar pierde avantajul?

— Exact asta nu face. Împușcă unul, mai are la dispoziție încă trei.

Grens s-a uitat la Edvardson și a clătinat din cap.

— De ce, în numele iadului, a luat ostatici într-o morgă? Nicio fereastră, nicio altă cale de ieșire afară. În felul ăsta, n-are importanță nici dacă îi împușcă pe toți! O prindem imediat ce încearcă să iasă de acolo. Ori o arestăm, ori o împușcă unul dintre trăgătorii de elită. Trebuie să fie conștientă de asta. Nu pricep chestia.

Hermansson stătea tăcută în mijlocul camerei, la locul ei lângă un pat de campanie. Ewert remarcase că în general nu spusese prea multe cuvinte de când venise acolo. Sau nu vorbea prea mult de felul ei, sau îi venea greu să-și găsească locul printre colegii de sex masculin care, cu rutină și ca ceva de la sine înțeles, umpleau spațiul aflat la dispoziție. Ea se ridică acum în picioare, îl privi.

— Există și o altă posibilitate.

Lui Grens îi plăcea skaneza ei lătăreață. Dădea încredere, era ca și cum s-ar fi simțit obligat să asculte.

— Ce vrei să spui?

Întârzia, cântărea dacă să-și spună gândul cu voce tare, era sigură că avea dreptate și, cu toate astea, nesiguranța aceea ciudată pe care o detesta fără să poată s-o înlăture, când se uitau la ea ca la o fetiță, știa că ei nu rezonau așa, dar oricum așa se simțea.

— Este grav rănită. Are dureri. Nu va mai rezista multă vreme. Dar nu cred că ea gândește ca noi. Ea a trecut peste graniță deja, a comis acțiuni pe care probabil nici ea însăși nu se credea capabilă să le comită. Eu cred că s-a hotărât. Cred că nu se mai gândește să iasă afară din morgă.

Ewert Grens a rămas total nemișcat. Nu făcea asta prea des. El se lupta încontinuu cu starea de agitație, obișnuia întotdeauna să umble nervos de jur împrejur prin vreo încăpere, cu corpul lui masiv. Și când stătea așezat era cumva tot în mișcare, ori își întindea brațele, ori bătea în mod inconștient tactul cu unul din picioare, ori își legăna bustul înainte și înapoi. Niciodată, nemișcat.

Acum era nemișcat.

Hermansson tocmai spusese ceva de care el însuși ar fi trebuit să-și dea seama.

Câteva respirații adânci, a început din nou să se miște, mergea în cerc, tură după tură, în jurul patului de campanie și a locurilor lor provizorii de lucru.

— Bengt.

Bengt Nordwall stătea în ușa deschisă, cu mâinile sprijinite de canturile ei.

— Da?

— Bengt, vreau să o suni din nou.

— Acum?

— Cred că este al dracului de urgent.

Părăsind ușa, Bengt Nordwall se duse grăbit până la telefonul plasat în mijlocul camerei. Nu se așeză jos, vâna secundele cărora le purta pică Ewert și, în același timp, se lupta contra acelei blestemate senzații de aversiune, cea pe care o avusese încă de atunci, din grădină, când îl asediaseră imaginile spinării biciuite.

Știa cine este ea.

Știuse asta încă de când stătuse în fața apartamentului de pe strada Völundsgatan.

Senzația era mai puternică acum, aversiune, frică.

Bengt Nordwall trase cu coada ochiului la petecul de hârtie de pe perete, la numărul pe care trebuia să-l formeze. Se întoarse spre Ewert, așteptă până când acesta își puse echipamentul de ascultare.

Telefonă. Opt semnale. Niciun răspuns.

Privi spre același perete, la celălalt petec de hârtie, copia mărită cu numărul telefonului mobil.

Telefonă din nou. Opt zece douăsprezece semnale. Niciun răspuns.

Clătină din cap, puse receptorul în furcă.

— Le-a închis. Pe amândouă.

Bengt Nordwall îl urmărea cu privirea pe Ewert care continua să meargă agitat în cercuri, roșu la față atunci când strigă.

— O târfă atât de dată dracului!

Grens se pregătea tocmai să mai strige o dată, când a văzut ceasul, întâi pe cel de la mână, apoi pe cel care atârna pe perete. Coborî glasul.

— Încă un minut și jumătate.

•••

Știa că se conformau. Știa că stau nemișcați. Însă deschise oricum ușa, controlându-i rapid. Stăteau așezați în depozit, praful de arhivă se rotea în aer. Stăteau tăcuți, cu spinările lipite de perete. Se întoarseră spre zgomotul făcut de ușa care se deschidea, se uitară la ea, ea le arătă arma, îi amenință suficient de lung timp cu ea astfel încât să simtă din nou prezența morții.

Tatăl căzuse în față. Avea mâinile legate la spate. Fața lui lovise cu putere podeaua. Ar fi trebuit să alerge la el atunci. Însă nu îndrăznise. Cu pistolul la cap, o duruse când soldatul care îl ținea apăsase mai tare în pielea subțire a tâmplei.

A închis ușa, s-a întors în camera de la mijloc. Și-a privit ceasul. Avuseseră cele cinci minute promise.

A pus telefonul la loc în furca agățată pe perete. A deschis telefonul mobil, a apăsat pe butonul cu simbolul verde și a format după aceea codul de patru cifre, așa cum îi explicase medicul mai în vârstă că trebuie să facă.

A așteptat doar câteva secunde.

Suna, după cum ghicise că se va întâmpla.

A lăsat să sune de câteva ori. Pe urmă, a ridicat telefonul cel negru de perete.

— Timpul s-a scurs.

Vocea lui Bengt Nordwall.

— Lydia, avem nevoie…

Lovitura ei violentă în receptor.

— Ați făcut ce v-am rugat?

— Avem nevoie de mai mult timp. Numai câteva clipe. Apoi rezolvăm greșeala cu telefoanele.

O invadase o sudoare rece. Fiecare respirație era ceva care îi înjunghia corpul. Îi venea greu să-și adune gândurile, să țină durerea sub control. Lydia lovi receptorul cu țeava pistolului. Mai multe lovituri de data aceasta, mai puternice. Însă nu scoase o vorbă.

Bengt Nordwall aștepta, îi auzea pașii dispărând în depărtare. Știa că acum el ar fi trebuit să se întoarcă din nou

către colegii săi, că aceștia stăteau acolo cu căștile lor de ascultat și încercau să înțeleagă. Însă a înșfăcat telefonul, a strigat după un timp cât a putut de tare.

— Alo!

A auzit ecoul. Cum propriile lui cuvinte dansau împrejurul camerei.

— Alo!

Apoi a auzit ceva ce nu dorise să audă.

Împușcătura făcuse un zgomot care înăbușea orice altceva.

Trăsese într-un spațiu închis și, din acest motiv, zgomotul care izbise receptorul fusese violent.

Era greu de știut. Dacă trecuseră numai câteva secunde. Sau dacă fusese mai mult de atât.

— Am trei ostatici în viață acum și unul mort. Mai căpătați încă cinci minute. Telefoanele trebuie să funcționeze pentru convorbiri spre afară. Dacă nu funcționează, împușc încă unul.

Glasul ei era ferm.

— Va trebui de asemenea să-i îndepărtați pe cei care stau și așteaptă pe coridor, în fața intrării în morgă.

•

Ewert Grens auzise împușcătura. Ascultase până la capăt și tăcerea care a urmat. Când mai apoi ea a vorbit, se concentrase la cum îi suna vocea, dacă era calmă, dacă se prefăcea doar că este calmă, era singurul lucru pe care era în stare să-l facă, din blestemata aia de rusă nu înțelegea nici cel mai mic rahat.

John Edvardson stătea în spatele lui, se aplecă înainte, traduse ceea ce tocmai spusese ea. Grens ascultă și înjură.

Se întoarse spre Sven Sundkvist, *rezolvă dracului cu telefoanele alea Sven, trebuie să poată din nou să sune și încă repede ca dracu,* înapoi la Edvardson, căzură de acord să ordone trupelor de intervenție să se retragă la o distanță destul de bună de intrarea în morgă, *niciun împielițat nu trebuie să stea acolo afară și să moară*!

Rămase apoi tăcut un timp, respiră greu, puse o mână pe umărul lui Sven, îi căută privirea.

— Vreau să-ți pui și tu o vestă anti-glonț.

Sven Sundkvist aproape că a tresărit, mâna lui Ewert, a realizat că acesta nu-l atinsese niciodată înainte.

— Vreau să te duci acolo, Sven. Jos, în coridorul de la subsol. Trebuie să aflu. Impresiile tale directe. Ochi în care să mă pot încrede.

•

Sven Sundkvist stătea la aproximativ cincizeci de metri de ușa exterioară a morgii, în locul unde coridorul principal se bifurca. Aștepta în spatele ultimei porțiuni de zid din coridorul cel nou împreună cu alți trei membri ai forței de intervenție. Stătuse acolo mai puțin de două minute când a auzit ușa pe care o supraveghea deschizându-se. A îngenunchiat, s-a târât cu greutate înainte și s-a uitat în oglinda care se afla la o oarecare distanță.

Coridorul era întunecat, însă o lampă lumina puternic dinăuntrul morgii. Un bărbat se mișca în lumina slabă, corpul întunecat, doar o siluetă, era aplecat înainte, trăgea ceva după el.

A trecut un timp până când Sven Sundkvist a înțeles ce anume trăgea.

Bărbatul trăgea de un braț de om, târa un corp.

Sundkvist a smuls binoclul cu infraroșii care se afla în geanta de lângă unul dintre polițiștii trupelor de intervenție, a cântărit riscul de a se expune, l-a ținut astfel încât, dacă se apleca înainte, putea să vadă după colțul coridorului.

Îi venea greu să discearnă detaliile chipului bărbatului, însă a văzut cum acesta a lăsat brusc să cadă brațul de care trăgea, cum s-a grăbit să intre înapoi și să închidă ușa morgii.

Sven Sundkvist s-a târât înapoi, ascunzându-se după colț. Respirând precipitat a dus radioul la gură, a implorat.

— Grens. Recepție.

Radioul a pârâit, cum pârâiau ele întotdeauna.

— Aici Grens. Recepție.

— Acum câteva clipe am văzut un bărbat. A ieșit din morgă, târa un corp lipsit de viață. A plecat acum, însă corpul a rămas întins acolo. Am văzut firele care pleacă de la el. Nu putem să înaintăm! Este plin de explozibil.

Ewert Grens tocmai se pregătea să răspundă când a fost acoperit de zgomotul bizar produs de un corp uman care explodează.

Radioul era tăcut, sau poate că nu era deloc așa, poate că țipătul lui Sven se afla în el încă de la început.

— Ewert, a făcut asta! L-a aruncat în aer!

Glasul lui era slab, întrerupt.

— Mă auzi, Ewert! N-a mai rămas nimic din el. L-a făcut praf!

•••

Lisa Öhrström era speriată. Purta cu ea, de câtva timp, durerea din stomac, cea care ardea și țipa, care o obliga să se oprească din mers pentru a controla dacă încă mai era capabilă să respire. Îl văzuse pe bărbatul care probabil întâi lovise, iar apoi lăsase scaunul cu rotile să dispară în josul scării și știuse că imaginile o vor urmări mai mult timp decât avea ea putere să reziste.

Nu mâncase, încercase cu un măr și un sandviș însă n-a mers. Era ca și cum nu mai putea să înghită, saliva ei, ea nu se mai afla acolo.

Nu înțelegea asta.

Doar era mort acum.

Însă nu știa dacă era mai curând plăcut să știe unde se afla el exact, ce *nu* făcea el, că nu se mai rănea, nici pe el însuși și nici pe ceilalți. Sau dacă era durere ceea ce simțea. Sau dacă, de fapt, se pregătea doar cum să le comunice vestea Ylvei și mamei.

În orice caz, cel mai mult se gândea cum să facă asta pentru ca Jonathan și Sana să poată să înțeleagă, iubiții ei nepoți, copiii ei de rezervă, copiii pe care ea însăși nu-i avusese niciodată.

Unchiul Hilding e mort.

Unchiul Hilding a fost omorât de curând pe o scară.

Lisa Öhrström a intrat din nou în bucătărie, căuta cafeaua pregătită încă de dimineață. Insistase și, după un timp, unul dintre polițiști, care rămăsese încă în secție, îi povestise ceva mai mult decât avea voie să facă. Știa că bărbatul cu căpățâna rasă, care-l maltratase pe fratele ei până-l omorâse, pe care după aceea, în timpul interogatoriului, îl identificase în fotografia numărul treizeci și doi, știa acum că se numește Lang, că obișnuia să fie angajat ca mardeiaș al mafiei, unul dintre cei care amenință și lovesc când cineva îi plătește pentru a face asta. Aflase, de asemenea, că acesta fusese condamnat de mai multe ori pentru violență, dar că fusese bănuit de cu mult mai multe, martorii care existau obișnuiau

să-și schimbe declarațiile, în felul acesta lucrau ei, cu amenințări care produceau frică, iar oamenii cărora le este frică nu vorbesc.

•

Jochum Lang a rămas așezat în mașină, în fața intrării spitalului, fără să se întoarcă și să privească înapoi. Slobodan avea felul lui, alerga împrejur cu pretențiile lui de șefuleț și avea erecție că el era acela care făcea curat și că Jochum era acela care lăsase martorul și trebuia să curețe după el. Fără îndoială că așa e regula, gândea el, mai devreme sau mai târziu, oricine scoate la iveală un punct vulnerabil, mai devreme sau mai târziu oricine își pune puterea în joc și trebuie să se bată cu băiețandrii care stau acolo și cerșesc, care au uitat și cărora trebuie să li se reamintească.

Se aplecă spre scaunul șoferului, întoarse cheia de contact pe jumătate, se uită la ceasul care se aprinsese în partea cea mai de jos a tabloului de bord.

— Douăzeci de minute.

Slobodan ar fi trebuit s-o fi întâlnit acum, ar fi trebuit să fi apucat să vorbească nițel cu ea.

•

Lisa Öhrström stătea în picioare în bucătărie, sprijinită de chiuveta de spălat vasele. Cafeaua era mai tare decât ar fi trebuit, însă o bău, mulțumită că reușea să înghită. Nu ajunsese nici măcar la jumătatea listei de pacienți din buzunarul interior al halatului alb, fusese o dimineață dezordonată, va fi o zi lungă.

Tocmai se pregătea să lase ceașca din mână când sora-șefă a secției a intrat pe ușă, părea neliniștită, obrajii îi erau roșii.

— N-ar trebui să te duci acasă?

— Nu singură. N-am energia să fac asta Ann-Marie. Stau aici.

Sora a clătinat încet din cap, obrajii îi erau în continuare roșii.

— A fost o crimă. Tu ai asistat la asta. Ar fi trebuit cel puțin să iei contact cu grupul de criză.

— Mor adesea persoane aici.

— Acesta a fost fratele tău.

— Fratele meu a murit de foarte multă vreme.

Sora-șefă se uită la colega sa. O mână atingând ușor obrazul acesteia înainte de a-și lua avânt, a continuat.

— Te caută cineva.

Lisa i-a întâlnit privirea, cana cu cafea în mână, bău fără grabă, până la ultima picătură.

— Cine?

— Nu știu. Nu-mi place de el.

— Pacient?

— Nu.

Sora se așeză la masă, puse o mână pe fața de masă din material plastic cu pătrățele roșii și albe. Lisa Öhrström îi prinse privirea.

— Ce vrea?

— N-a vrut să plece. Trebuie să vorbească cu tine. Asta a fost ce a spus.

Se așezase la masa din bucătărie alături de sora-șefă când, pe neașteptate, podeaua de sub ea s-a mișcat timp de câteva secunde, vesela din dulapul de bucătărie a zornăit scurt.

Era ca și cum întreaga clădire se zgâlțâia.

Știa că părți din spital fuseseră evacuate dar nu știa de ce și, în timp ce camera se mișca, avea senzația că explodase o bombă, nu fusese niciodată în apropierea vreunei explozii, însă totuși asta a apucat ea să gândească, ca seismul care urmează după o detonație.

•

Jochum Lang a răsucit din nou cheia de contact a mașinii, a pus în funcțiune ștergătoarele de parbriz, voia să poată să vadă în timp ce aștepta. Era una dintre zilele acelea în care va continua să plouă până se lăsa întunericul.

A venit pe neașteptate.

A auzit-o deslușit, detunătura surdă, dinăuntrul spitalului. S-a întors, a încercat să vadă prin geamurile ude de ploaie ale ușilor de la intrare. Explozibil. Era sigur de asta. Fusese un astfel de zgomot.

S-a pregătit pentru mai multe care însă n-au venit, o

singură detunătură, se făcuse din nou liniște.

•

Era prea multă lumină în cameră. Ewert Grens se enervase pe blestematele alea de lămpi încă de când intrase în sala de operație a secției de urgențe și începuse să mute împrejur lucrurile care îi stăteau în drum. Tocmai auzise bubuitura făcută de un corp uman aruncat în aer și, apoi, implorarea disperată a lui Sven din radio. Lămpile astea ale dracului, gândi el, nu mai pot să le suport, cum poate cineva să suporte toată lumina asta? Se așează jos dar se ridică imediat din nou în picioare, aproape că alergă prin încăpere, pe lângă patul îngust cu Edvardson și Hermansson, se aruncă spre comutatorul de pe perete și stinse lumina.

Doar un moment. Niciun corp aruncat în aer. Nicio târfă care controla viața altor oameni. Doar un moment, lămpile, enervarea, întunericul, comutatoarele pe perete, lucruri din astea pe care le poți înțelege, pentru a fi în stare de ceva avea nevoie să înțeleagă, doar un scurt moment.

Era suficientă lumină pentru a se putea vedea unul pe altul. Ewert a început să se plimbe în jurul camerei, cercurile de care avea nevoie, uitase de lămpile care nu mai străluceau, simțea că poate să respire, culoarea îi revenise pe chip. S-a oprit în colțul în care Bengt Nordwall continua să stea așezat cu căștile la urechi, a pus mâna pe umărul lui.

— Trebuie să suni din nou.

•

A încetat să se zguduie la fel de brusc după cum începuse. Lisa Öhrström stătea în continuare la masa din bucătărie, își puse mâna peste cea a sorei-șefe.

— Ann-Marie.

— Da?

— Unde se află individul?

— În fața biroului tău. Mi-e frică de el. Nu știu de ce, dar cu Oldeus schilodit până și-a dat duhul și cu poliția care a alergat toată dimineața prin secție, este prea mult.

Lisa Öhrström a rămas tăcută, a privit o clipă în jos, la pătrățelele roșii și albe, când cineva a bătut la ușă. Și-a întors

fața spre ușă. Un bărbat, păr închis la culoare, mustață, ușor supraponderal. A apucat să vadă cum sora își mișca încetișor capul în sus și în jos, cum încuviința și confirma.

— Vă rog să mă scuzați dacă deranjez.

Avea o voce moale, suna prietenos.

— Tu m-ai căutat?

— Da.

— Despre ce-i vorba?

— E puțintel cam personal. Putem să mergem undeva?

A simțit cum i se înnoadă stomacul. Se uita la el și o parte din ea voia doar să țipe, voia doar să fugă de acolo. Dar o altă parte s-a înfuriat brusc, spaima care o cuprinsese, firește că aceasta nu era a ei, era a blestematului de obicei al lui Hilding de a lua droguri, întreaga ei viață fusese controlată de escapismul lui, el continua să i-o controleze și acum, până și mort fiind, îi sugea puterea.

A scuturat din cap, a întârziat cu răspunsul. Stomacul care ardea, teroarea care o sfâșia.

— Cred că rămân aici.

•

Ewert Grens îl rugase să telefoneze și s-a întins să ridice receptorul. Bengt Nordwall ar fi preferat să aștepte, încă un moment scurt, pentru a-și recăpăta calmul, ceea ce se mișcase sub picioarele lui, nu-i plăcuse de loc asta.

Gura, aceasta era uscată, a înghițit dar n-a scăpat de senzația de indispoziție și neplăcere care continua să persiste. Se întreba dacă n-ar fi trebuit să povestească, doar știa cine este ea.

Încă nu.

Nu era încă necesar.

A făcut în schimb ceea ce dorea Ewert, s-a aplecat în față pentru a forma numărul telefonului fix de la morgă.

N-a apucat. A sunat deja.

S-a întors, l-a privit pe Ewert care a dat afirmativ din cap și și-a pus la urechi căștile care-i atârnau de gât. A așteptat încă două semnale, pe urmă a răspuns.

— Da?

— Nordwall?

— Da.

— Ai auzit?

— Am auzit.

— Atunci ați înțeles.

— Am înțeles.

— E neplăcut că a fost necesar ca un ostatic să moară pentru asta.

— Ce anume vrei?

— În primul rând: nu negociez. În al doilea rând: nu puteți să pătrundeți aici înăuntru fără să ne aruncați pe toți în aer.

— Am înțeles asta.

— Ostaticii sunt plini de explozibil, morga la fel.

— Lydia, dacă te calmezi, sunt sigur că putem să cădem de acord. Însă trebuie să știm de ce faci toate astea.

— Voi vorbi despre asta.

— Când?

— Mai târziu.

— Și acum?

— *Tu* trebuie să vii aici.

Înțelegea acum de ce luase ea ostatici. Firește că, într-un anume fel, fusese de fapt conștient de asta tot timpul. Neplăcerea care continuase să persiste se transforma acum în altceva, în ceva pe care nu-l mai simțise niciodată înainte, în frica de moarte.

A închis ochii când a continuat.

— Ce vrei să spui?

— Îmi vine greu să păzesc ostaticii și să alerg, în același timp, de jur împrejur ca să particip la joaca voastră de-a telefonul. Vreau să vii aici. Tu și cu mine vom vorbi rusește aici și tu vei fi cel care ține receptorul și transmite mai departe colegilor tăi.

Bengt Nordwall respira greoi. Ewert Grens ascultase convorbirea fără să înțeleagă, Sven stătea în continuare sprijinit de un perete la subsol, acolo unde coridorul se bifurca.

Nordwall a explicat scurt, a comunicat cererea ei și Grens a

scuturat puternic din cap.

Așa ceva, nu.

Niciodată așa ceva.

•

Cei doi polițiști patrulau în jurul spitalului Söder și au zărit automobilul imediat ce s-au apropiat de parcarea din fața intrării principale. Era nou, scump și greșit parcat, cu două roți pe trotuarul îngust. În ploaia aceea care turna cu găleata, era greu să vezi în el prin geamul din spate, însă au observat un bărbat care stătea pe locul de pasageri în timp ce locul șoferului era gol. S-au apropiat de mașină, s-au așezat fiecare de câte o parte a parbrizului, au ciocănit ușor.

— Nu poți să stai aici.

Era voinic, chel, nenatural de bronzat. Le-a zâmbit, fără să le răspundă.

— Întreaga zonă este închisă. Aici ar trebui, pur și simplu, să nu se mai afle nicio mașină.

Continua să zâmbească, doar atât.

Polițistul care stătea lângă geamul lăsat în jos își pierduse deja răbdarea. S-a uitat la colegul său, s-a asigurat că acesta era pregătit.

— Actele.

Cel care stătea pe locul de pasageri nu s-a mișcat, ori nu auzise, ori nu se hotărâse.

— Actele. Acum.

Acesta a oftat puternic.

— Bineînțeles.

Avea portofelul în buzunarul din spate, le-a întins o carte de identitate. Polițistul a luat-o în mână, s-a aplecat spre portiera mașinii, în timp ce verifica prin radio.

— Hans Jochum Lang. 570725-0350. Verifică datele astea?

Cam un minut.

Au putut cu toții să audă.

— Hans Jochum Lang. 570725-0350. Căutat încă de azi-dimineață.

A râs când l-au obligat să iasă din mașină, i-a întrebat ce martor credeau ei că au atunci când l-au împins jos, pe burtă,

pe asfaltul ud, a râs și mai tare când l-au perchiziționat și i-au pus cătușele și l-au așezat pe scaunul din spate al mașinii poliției care a plecat imediat de acolo.

•

Bengt Nordwall l-a văzut pe Ewert scuturând puternic din cap, a înțeles nu-ul clar al acestuia.

S-a simțit ușurat, parcă i-au revenit forțele.

Era hotărârea lui Ewert. Era nu-ul lui Ewert.

— Îmi pare rău. Nu merge.

— Nu?

— Dacă aș veni jos, la morgă… ar fi împotriva politicii pe care o avem în negocierile cu ostatici.

— Să omori oameni e împotriva politicii. Cu toate astea, eu am făcut-o. Și dacă nu vii aici, am să mai omor încă unul.

— Poate că există alte soluții.

— Primiți restul ostaticilor, cei care încă mai trăiesc, dacă vii aici. Trei contra unu.

Era convins acum. Știa încotro se îndreptau.

— Nu. Îmi pare rău.

— Vreau să te am pe tine care vorbești rusește aici. Aveți treizeci de minute la dispoziție. După aceea, omor încă unul.

Spaima care-l invada. Era atât de înfricoșat.

— Lydia, eu…

— Douăzeci și nouă de minute și cincizeci de secunde.

Ewert Grens și-a scos scoicile căștii din urechi, s-a dus la comutatorul lămpii, a aprins lumina.

Ceasul de pe perete, arăta exact trei și unsprezece minute.

•

Cel care stătea în ușa bucătăriei secției de tratamente și voia să discute în particular se întoarse spre sora-șefă.

— Este mai bine să pleci.

Sora s-a ridicat în picioare, a privit-o pe Lisa Öhrström care a încuviințat, făcându-i semn din cap, i-a răspuns la semn și a privit după aceea fix în podea, s-a grăbit spre ușă și afară, pe coridorul pustiu.

Slobodan a privit în urma acesteia, s-a întors spre Lisa Öhrström și a zâmbit, iar ea tocmai se pregătea să-i zâmbească

înapoi, când l-a văzut intrând grăbit înăuntru și postându-se la vreun metru de masa la care se afla ea.

— Lucrurile stau cam așa, să ne-nțelegem.

A așteptat câteva clipe.

— Că tu n-ai văzut absolut nimic. Că n-ai nici cea mai mică idee dată naibii cu privire la cine l-a vizitat astăzi pe Oldeus.

Închise ochii.

Nu mai mult. Nu acum.

Durerea din stomac, începu să vomite, pe genunchi, pe masă. Afurisitul de Hilding. Să țină ochii tot timpul închiși, nu voia să vadă, nu acum, nu mai mult, afurisitul, afurisitul de Hilding.

— Tu.

A continuat să țină ochii închiși, crampele din stomac, a încercat să se opună când corpul a vrut din nou să se golească.

— Tu. Uită-te la mine!

A deschis încet ochii.

— Asta-i tot ce trebuie să faci. Să-ți ții clanța. E foarte simplu. Dacă vorbești, mori.

•

Când Ewert Grens a primit mesajul că Jochum Lang fusese prins ar fi trebuit să simtă mai mult, așteptase atât de mult timp și, de data asta, avea ochi demni de încredere care puteau să depună mărturie despre omor tot drumul, până la o pedeapsă pe viață.

Nu simțea nimic.

Era ca anesteziat, Grajauskas care se afla la subsol și se juca cu viața oamenilor îi fura energia. Mai târziu. Va putea să simtă bucuria mai târziu, când va termina cu ea.

Însă a părăsit încăperea un moment, pentru a se așeza în altă parte și a-l suna de acolo pe procurorul cel filfizon, pe Agestam. Îi va povesti că aveau un martor, un doctor care a văzut cum Jochum Lang îl bătuse pe Hilding Oldeus și că aveau un motiv, Lang, conform raportului pe care Ewert Grens îl primise de la doi turnători de la Judiciarul Municipal, acționase la comanda foștilor săi patroni iugoslavi, care aveau un anumit punct de vedere cu privire la faptul că Oldeus

amestecase drogul lor cu detergent de rufe. După aceea, nu va termina nici în ruptul capului discuția înainte ca Agestam să fi înțeles într-adevăr și să hotărască faptul că în primul rând trebuie, să-l rețină în mod legal pe Lang sub acuzația de omor și, pe urmă, să efectueze o comprehensivă percheziție corporală, în căutarea urmelor de sânge și de ADN ale lui Oldeus, trebuie să fi fost împroșcat destul de bine în timp ce-l schilodea.

•

Lisa Öhrström n-a reușit să se mai împotrivească, stomacul era distrus, a întors capul spre masă și a vomitat în același loc ca adineauri. Și-a dat seama că bărbatul care amenința se deplasase și mai aproape de ea.

— Nu e bine, Lisa. Se pare că te simți rău. Dar știi firește că a trebuit să aștept ceva timp. Întâi acolo jos, la intrare, prea mulți sticleți care alergau în jur. Apoi, aici sus, în fața biroului tău. Așa că, am dat câteva telefoane. Ai știut asta, Lisa? Doar câteva telefoane scurte la persoanele care trebuie, asta-i tot ce e nevoie, după aceea ești rege, poți totul.

Se aplecă înainte, fața lui atât de aproape.

— Nu răspunzi. Atunci poate că în schimb o să asculți. Te numești Lisa Öhrström. Treizeci și cinci de ani. De șapte, doctor. Ultimii doi aici, la secția de tratamente a spitalului Söder.

Lisa Öhrström stătea nemișcată. Dacă nu se mișca, dacă nu spunea nimic.

— Ești necăsătorită. Fără copii. Și totuși, pe biroul tău, îi ții pe ăștia de aici.

Ținea în mână două fotografii. Într-una era vară, un băiețel de vreo șase ani stătea lungit alături de sora lui mai mare pe un ponton lângă apă, era soare și ei începuseră să fie cam prea roșii. În cealaltă aceiași copii, în fața unui pom de Crăciun, printre panglici și hârtie de împachetat cadourile, cu chipurile acoperite de paloarea tipică de iarnă însă pline de speranță.

Închise ochii.

O vedea pe Sana, îl vedea pe Jonathan. Singurii pe care îi avea. Era mândră de ei. Ca o mamă. Uneori, aceștia locuiau

mai mult la ea decât la Ylva. Vor crește mari curând. În lumea asta afurisită. Doamne fă ca ei să nu fie niciodată loviți de viciul cuiva apropiat. Fă ca ei niciodată să nu fie urmăriți de comportamentul bolnav creat de o astfel de dependență. Fă ca ei niciodată, niciodată, să nu simtă afurisita asta de spaimă dată dracului pe care o simțea ea chiar acum.

Ținea ochii închiși, îi va ține închiși până se va termina totul.

Ceea ce nu vezi, nu există.

•••

— Tu?

— Da?

— Cum merge?

— Nu știu.

Ewert Grens n-avea nicio idee. Continua să nu simtă nimic. Le acordase treizeci de minute. De ce nu douăzeci? Ce? Sau zece? Sau un singur minut, ce importanță are când nu ai nicio alegere?

— Ewert?

— Da?

Bengt Nordwall se ținea puternic de marginea tărgii, îi venea greu să vorbească, în general, să stea în picioare. De ce întreb? De ce mă bag? Spun ceea ce nu vreau să spun și din cauza asta voi fi obligat să fac ceea ce nu vreau să fac. N-am nevoie de asta. De drăcovenia asta care-mi scurmă pieptul. Nici de strigăte pe palierul scării și de plesnituri de bici pe spatele ei. Nici de Stena Baltica. Mai ales, de asta.

— Știi că trebuie s-o fac, Ewert. N-avem de ales.

Ewert Grens știa că așa este.

Știa că nu este așa.

Minutele care dispăreau și exista întotdeauna o soluție și, de data asta, nu exista, uneori nu ai pur și simplu de ales.

Grens voia să părăsească încăperea însă nu îndrăznea nimic altceva decât să rămână înăuntru.

Tocmai negociase încă o dată la telefon cu Agestam referitor la Lang și se uita acum împrejur, îl căuta pe John Edvardson care pentru moment stătea undeva, într-o altă cameră și-l informa pe șeful lui cel mai apropiat, îl căuta pe Sven Sundkvist care aștepta ca ușa exterioară a morgii să se deschidă din nou, în coridorul de la subsol.

Ar fi avut nevoie de ei. Hermansson era înțeleaptă, firește, dar n-o cunoștea la fel de bine ca pe ceilalți și Bengt, despre el era vorba, exact din acest motiv n-ar fi trebuit să i se adreseze lui.

— Vrea să te duci acolo. Îi eliberează pe toți în schimbul

tău.

Ewert stătea în fața prietenului și colegului său.

— Mă auzi? Eu nu înțeleg. Tu înțelegi?

Bengt Nordwall stătea cu căștile la urechi, trecuse mult timp de când închisese, însă discuția continua în interiorul lui, auzea ce spune ea și auzea ce spune el însuși și parcă nu ajungeau nicăieri, aceleași fraze din nou și din nou.

El înțelesese. N-ar fi admis asta vreodată.

— Nici eu nu înțeleg. Dar dacă vrei, mă duc înăuntru.

Ewert se întoarse spre telefonul care era calea lor de acces în morgă. Se duse până la el, ridică receptorul și auzi tonul monoton, începu să țipe în el, despre târfe și despre corpuri care zăceau pe dușumea cu explozibil pe ele și despre ceasul de pe perete care ticăia timpul de gândire.

Roșeața din obraji, aceasta nu dispăruse nici după ce închisese telefonul și făcuse câteva ture în jurul tărgii.

— Greșeală profesională. Dacă-ți permit să te duci înăuntru. Doar știi asta.

— Știu.

— Și?

Bengt Nordwall întârzie. Nu pot, gândi el. Nu pot, nu pot, nu pot.

— Este decizia ta, Ewert.

Grens continua să meargă, tură după tură, în cerc.

— Hermansson?

Se uită la ea.

— Da?

— Ce părere ai?

Aceasta privi ceasul. Încă trei minute.

— Nu poți să folosești trupele de intervenție, doar am evacuat jumătate din spital pentru că am știut că are material explozibil la ea și l-a folosit deja o dată și amenință s-o facă din nou. Nu poți s-o convingi să facă așa cum vrei tu, ai încercat asta, se pare că ea s-a hotărât deja. Și nu ai timpul necesar să cauți alte căi de acces înăuntru.

Din nou, la ceas. Pe urmă, a continuat.

— A ales o cameră închisă, o cameră perfectă, atâta timp

cât ține ușa închisă și pistolul îndreptat spre ostatici, nu avem pur și simplu cum să pătrundem acolo. Greșeală profesională? Da, ar fi o greșeală profesională grosolană să-l trimiți jos pe Nordwall. Alternativa? Am mai trimis și înainte polițiști care să înlocuiască ostaticii. Și acolo, jos, se află trei oameni, oameni care doresc să mai trăiască un timp.

Când a început să facă ultima tură, Ewert Grens a văzut că mai aveau doar două minute. Auzise ce-a spus Hermansson și realizase că ar fi trebuit să-i pună întrebarea cu mult mai devreme, îi va comunica asta după aceea. Îl privi scurt, pe furiș, pe Bengt care continua să stea cu căștile la urechi, care avea copii mici și o nevastă frumoasă în grădina unei vile, care…

Radioul.

Vocea lui Sven Sundkvist.

— Tocmai a tras. Niciun dubiu. O împușcătură. Dinăuntru, din morgă.

Bengt Nordwall asculta însă în acele momente nu avea energie pentru mai mult de atât. Își scoase căștile, chestia aia care-i sfâșia pieptul, nu voia să dispară, îl sfâșia doar și mai tare. Ewert a făcut un pas înainte, a tras căștile spre el, a strigat înapoi.

— În numele iadului, doar mai erau încă două minute!

Sundkvist se mișca, radioul pârâia.

— Ewert?

— Recepție.

— Ușa morgii este deschisă. Unul dintre ostatici se află pe coridor, trage de brațul unui om care stă întins pe jos. Au scos afară încă unul, Ewert. E dificil de văzut de aici, însă sunt sigur, cel care zace pe jos este… lipsit de viață.

•••

Bengt Nordwall stătea în picioare în mijlocul unuia dintre coridoarele întunecate de la subsol, cel care se afla cel mai departe de casa liftului și care se termina în fața ușii exterioare a morgii. Simțea că îngheață, era mijlocul verii însă pardoseala era rece sub tălpile desculțe, aerul condiționat prea răcoros pentru pielea goală. Era dezbrăcat, numai în chiloți, cu un microfon mic și cu o scoică de ascultat fixată pe una dintre urechi.

Înțelegea ce îl așteaptă pe partea cealaltă a ușii de la morgă. Doar știa cine este ea, că era vorba de viață și de moarte acolo, înăuntru. Pentru el. Pentru ceilalți. El era cel care fusese ținta. El era răspunzător pentru faptul că mai multe persoane se zbăteau între viață și de moarte.

Bengt Nordwall se întoarse, făcuse deja asta încă de două ori, controlă dacă cei trei polițiști din trupele de intervenție se aflau în spatele lui înarmați.

— Ewert, recepție.

Vorbea cu voce scăzută, dorea să aibă contact cu statul major atât de mult timp cât era posibil.

— Te aud. Recepție.

Nu exista nimic de care să se poată ține.

Nu știa dacă va reuși să se mențină pe picioare prea mult.

Se gândi la Lena. La cum stătea ea probabil undeva, în casa lor comună, ghemuită, cu picioarele sub ea și cu o carte în mână. Îi simțea lipsa. Dorea să fie acolo, lângă ea.

— Un lucru, Ewert.

— Da?

— Lena. Doresc ca tu să fii acela care vorbește cu ea. Dacă se întâmplă ceva.

Așteptă. Niciun răspuns. Își drese vocea.

— Sunt gata acum.

— Bine.

— Ewert, intru când dorești tu.

— Acum.

— Acum. Corect?

— Da. Te duci la ușă și aștepți acolo. Cu mâinile deasupra capului.

— Plec.

— Bengt?

— Da?

— Mult noroc.

Pașii lui nu făceau niciun zgomot atunci când pielea subțire a tălpilor întâlnea pardoseala de beton. Atât de frig. Era atât de frig. Îngheța stând în fața ușii de la morgă, cu forța de intervenție la zece, cincisprezece metri în spate. Aștepta, un prea mult, număra secundele și nu ajunsese la treizeci când ușa s-a deschis și un bărbat mai vârstnic, cu părul cărunt, a ieșit afară și a trecut pe lângă el, fără să-l privească. Bengt Nordwall a văzut plăcuța cu numele acestuia, medicul primar Ejder și masa de explozibil pe care o purta pe umeri, o panglică deslușită desfășurându-se de-a lungul cefei. Mâna lui, ținea în ea o oglindă, o întorsese în așa fel încât persoana care stătea imediat lângă ușă, pe partea dinspre interior a ei, persoană pe care Nordwall nu o vedea dar a cărei respirație o auzea, să poată să vadă fără să iasă afară că vizitatorul era dezbrăcat și singur.

— Ejder?

Bengt Nordwall a întrebat în șoaptă, însă medicul a privit în continuare pe lângă el, a lăsat oglinda în jos, a făcut semn cu ea. Trebuiau să meargă înăuntru.

Rămase nemișcat, doar încă un scurt moment.

Ochii închiși.

Aerul înăuntru, pe nas și afară, pe gură.

Își inhiba frica. Din acest moment, sarcina lui era să se conformeze. Era responsabil pentru viețile lor.

Ejder era nerăbdător, voia din nou înăuntru. Păși amândoi peste omul care zăcea pe podea și părăsiră coridorul. Bengt Nordwall își ridică apoi cu grijă mâna care-i tremura, apăsă cu unul dintre degete micul aparat electronic pe care-l avea în ureche, asigurându-se că stătea la locul lui.

Îngheța și transpira.

— Ewert.

— Recepție.

— Prizonierul din coridor este mort. Nu reușesc să văd nicio urmă de sânge, nu pot să stabilesc în ce loc a tras. Însă mirosul. Este puternic, Ewert, greu.

A văzut-o imediat ce a intrat în cameră. *Era* ea. A recunoscut-o. Stena Baltica. Data trecută îi fusese greu să-i vadă fața, spinarea biciuită, pătura aruncată peste ea când stătuse întinsă pe targă. Acum, era sigur.

A încercat să-i zâmbească cu gura care era numai crampe.

Ea stătea în mijlocul camerei ținând un pistol îndreptat spre capul unui bărbat tânăr, în halat alb de doctor.

Era mică de statură, cu fața umflată și zdrelită, un braț în ghips, stătea sprijinită puternic pe un picior, avea dureri, în șold sau în genunchi.

Arătă spre el, spuse.

— Bengt Nordwall.

Vocea îi era la fel de calmă ca și înainte.

— Rotește-te împrejur, Bengt Nordwall. Ține-ți în continuare mâinile deasupra capului.

A făcut cum i s-a cerut. S-a rotit încet, văzând în același timp încărcăturile de explozibil din jurul fiecărei uși.

O rotație, stătea din nou în fața ei, aceasta încuviință.

— Bine. Poți să le spui să iasă afară, unul câte unul, pe ușă.

•

Ewert Grens stătea așezat pe jos, pe podeaua statului major provizoriu și asculta vocile dinăuntrul morgii. John Edvardson se întorsese, așezat pe un taburet lângă el, traducea din rusește. Hermansson avea și ea acces la o pereche de căști, aștepta lângă patul de campanie, nota dialogul absurd încercând astfel să-și potolească neliniștea, mâinile au nevoie uneori numai de un obiect pe care să-l țină.

Bengt intrase în morgă. La îndemnul lui Grajauskas, invitase ostaticii să iasă afară. Rămăsese singur acolo.

Pe neașteptate, acesta a vorbit din nou, în suedeză, glasul îi era de un calm forțat, Ewert cunoștea bine asta, auzea cum vocea era gata să se spargă.

— Ewert, totul e o cacialma nenorocită. N-a împușcat pe

nimeni. Erau încă toți patru aici, toți prizonierii. Trăiesc și tocmai au plecat de aici. A pus de jur împrejurul ușilor trei sute de grame de Semtex, a făcut asta, însă nu poate să-l detoneze.

Vocea ei a întrerupt cu violență.

— Vorbește rusește!

Ewert Grens auzise ce spusese el. Auzise, dar nu pricepuse. S-a uitat la ceilalți, a văzut propria uimire pe fețele lor. Trebuie să se fi aflat mai mulți acolo, înăuntru. De la început. Mai mult de cinci. Pe unul îl împușcase în rotulele de la genunchi. Pe unul îl dinamitase și îl aruncase în aer. Și cu toate astea, rămăseseră încă patru, care trăiau, care tocmai plecaseră de acolo.

Din nou, vocea lui Bengt Nordwall, în suedeză, stătea nemișcat și continua probabil să fie întors cu spatele la ea.

— Singurul lucru pe care îl are este un pistol. Nouă milimetri. Makarov, armă de ofițer rus. Materialul explozibil, nu-l poate detona încă o dată fără un generator sau o baterie. Văd o baterie, însă nu văd niciun cablu cuplat la ea.

— Vorbește rusește! Sau mori!

Ewert Grens continua să stea pe jos, ascultând traducerea lui Edvardson.

Era clar că ea îi impunea lui Bengt să stea nemișcat și tăcut în fața ei.

A scuipat pe pardoseală în fața lui, i-a cerut să-și scoată și chiloții.

Când acesta a ezitat, a țintit cu pistolul spre capul lui până când chiloții s-au aflat pe dușumea, alături de el.

Grens s-a ridicat rapid în picioare, cacialmaua ei și corpul gol al lui Bengt, l-a privit pe Edvardson care a încuviințat.

A luat radioul și a dat ordine, a pregătit trupele de intervenție pentru asalt imediat, le-a dat permisiunea trăgătorilor de elită să acționeze.

— Ești gol.

— Așa ai vrut tu.

— Cum te simți? Să stai aici, într-o morgă, în pielea goală, în fața unei femei cu o armă în mână?

— Am făcut ceea ce mi-ai cerut.
— Te simți dezonorat? Nu-i așa?
— Da.
— Singur?
— Da.
— Înspăimântat?
— Da.
— Jos, în genunchi.
— De ce?
— Jos, în genunchi și prinde-ți mâinile în spatele capului.
— Nu crezi că ajunge, acum?
— În genunchi.
— Așa?
— Firește că poți.
— Și acum?
— Știi cine sunt?
— Nu.
— Îți amintești de mine?
— Ce vrei să spui?
— Vreau să spun ceea ce spun. Îți amintești de mine, Bengt Nordwall?
— Nu.
— Nu?
— Nu.
— Klaipeda, Lituania. Douăzeci și cinci iunie, 2002.
— Nu știu despre ce vorbești.
— Stena Baltica. Douăzeci și șase iunie, 2002. Ora douăzeci și douăzeci și cinci.

•

Ewert Grens o văzuse pe Lydia Grajauskas o singură dată. Cu aproape douăzeci și patru de ore în urmă, zăcând leșinată înăuntru, după o ușă de apartament spartă. Dăduse la o parte pe cineva căruia ele îi spuneau Dimitri Codoșafurisit și străbătuse grăbit holul spre corpul gol, aceasta avusese un braț rupt, fața umflată și acoperită de sânge, spatele acoperit de mai multe pleznituri de bici decât putuse el să numere. Întâlnise și înainte unele ca ea, nume diferite însă povestea

aceeași, femei tinere care desfăceau picioarele și care primeau bătaie și se vindecau astfel încât să poată să desfacă din nou picioarele și să primească bătaie. Dispăreau adesea după aceea, la fel de brusc după cum apăruseră, schimbau apartamentul și cercul de clienți. Obișnuiau să facă niște runde în felul acesta, până când dispăreau definitiv, se găsea întotdeauna de cumpărat ceva nou de la cei care vindeau oameni, trei mii de euro pentru cineva care era mai tânăr și care tolera și mai multă bătaie.

Văzuse când fusese transportată pe targă de oamenii salvării.

Putea să-i înțeleagă ura, nu era prea greu să-ți imaginezi că acela care a fost suficient de mult timp siluit, mai devreme sau mai târziu sau piere sau încearcă să se răzbune.

Însă nu putea să înțeleagă nici de unde avusese forța necesară ca deși făcută zob, să ajungă cu ostatici într-o morgă de spital, să-i amenințe pe toți cu glasul ei subțire și nici de ce alesese doctori în halate albe și un polițist, *ce anume era ceea ce voia ea în realitate,* nici măcar atunci când a întrerupt traducerea lui Edvardson, când a strigat cu glas puternic, tot nu înțelesese.

— Stena Baltica? Ăsta-i un vapor afurisit! Asta-i ceva personal! Bengt, vino. La dracu Bengt, întrerupe! Întrerupe pe loc! Trupele de intervenție au primit liber să atace. Repet, trupele de intervenție atacă, acum!

•

Descrierile lor se deosebeau cumva toate între ele, perspectiva numită timp, adesea cel mai greu de înțeles, mai ales atunci când cineva înceta să mai respire. Însă observațiile despre desfășurarea întâmplărilor, despre ce anume și în ce ordine se întâmplase, erau în linii mari identice. Din statul major, aflat într-una dintre sălile de operație ale secției de urgențe, stătuseră, după cum se știe, unul lângă altul și auziseră la același radio zgomotul celor două împușcături, imediat una după alta, iar după aceea, la scurt timp, pe cel făcut de o a treia, auziseră bubuitura puternică care a urmat pe urmă, când trupele de intervenție forțaseră ușa exterioară a

morgii și pătrunseseră înăuntru.

PARTEA A DOUA

ACUM

Fiecare moarte are continuarea ei. Ewert Grens știa asta. Fusese polițist mai bine de treizeci de ani, majoritatea acestora anchetase omoruri, munca lui începea adesea chiar cu moartea însăși, pe urmă de asta se ocupa el, de continuarea morții.

Și evident că era atât de diferit cum continuau oamenii să trăiască, după.

Cineva dispărea doar, în tăcere, nimeni care să întrebe, nimeni care să simtă lipsa, ca și cum n-ar fi existat niciodată.

Altcineva trăia de fapt mai mult după decât înainte, agitația, căutarea, toate cuvintele acelea ale cunoscuților și necunoscuților care, mai devreme, niciodată nu fuseseră spuse, însă care erau repetate acum până când deveneau adevăr.

Respiri, o clipă mai târziu, nu mai respiri.

Însă continuarea ta, continuarea morții tale, este total dependentă de modul în care ai încetat să mai respiri.

Ca atunci când sunetul celor trei împușcături de la morgă lovise în căștile lui, fusese sigur atunci că totul urma să se ducă dracului. Era unul dintre sunetele acelea, care deranjau.

Așa că, poate ar fi trebuit să fie în stare să înțeleagă durerea, aceea pe care nu-și permitea s-o simtă dar care îl va roade până în momentul în care nu va mai exista. Poate ar fi trebuit să fie în stare să-și imagineze chiar și singurătatea, faptul că îl aștepta una și mai mare decât se temuse el.

Dar nu cealaltă.

Cu toată moartea ciudată și violentă pe care tocmai o ascultase, Ewert Grens n-ar fi fost niciodată în stare să anticipeze că zilele care vor urma, *continuarea acelei morți,* vor fi un timp pe care el însuși îl va considera vreme îndelungată

drept pe cel mai infernal din viața lui.

•

Nu plângea. Era greu de știut de ce, nu putea să dea nicio explicație rezonabilă, dar nu putea să plângă. Nu făcea asta nici acum, după, nu făcuse asta nici atunci, când intrase în morgă prin ușa care fusese forțată, când văzuse doi oameni întinși pe podea cu găuri în cap, cu sângele încă curgând.

Bengt era întins pe spate, omorât cu două împușcături.

Una, în ochiul stâng. A doua, în organul său genital, mâinile pline de sânge în fața acestuia.

Ea trăsese întâi acolo, iar el își deplasase instinctiv mâinile pentru a se proteja.

Era gol, piele goală, albă, care se odihnea pe pardoseala din clincher gri a morgii. Lydia Grajauskas zăcea lângă el, cu brațul în ghips răsucit bizar, sub ea, se împușcase în tâmplă, probabil că lovise apoi podeaua foarte puternic, aproape că ricoșase, pentru ca după cădere să ajungă întinsă pe burtă.

Ewert Grens se mișca cu atenție de-a lungul liniei proaspete de demarcație care împărțea încăperea, trebuia să aibă o imagine de ansamblu, trebuia să fie eficient, așa făcuse el întotdeauna, muncise, muncise, muncise pentru a evita să simtă ceva, încercă să se blocheze, n-avea nevoie de niciun drog nenorocit pentru a-și bloca simțămintele, își coborî capul și privi fix în jos și nu-și ridică privirea înainte de a-i trece.

Scormoni cu laba piciorului, ușor, în coapsa albă.

Idiotul dracului.

Cum poți să stai întins aici fără să te uiți la mine?

Sven Sundkvist stătea în picioare la câțiva metri depărtare, văzuse cum Ewert își băgase piciorul în coapsa lui Bengt Nordwall, cum stătuse aplecat peste el fără a spune ceva, tăcut doar, deasupra unui corp mort încercuit de linii albe. Se apropie, se așeză în spatele lui.

— Ewert?

— Da?

— Pot să te înlocuiesc eu.

— Eu sunt cel care conduce ancheta asta.

— Știu asta. Dar pot să te înlocuiesc aici, jos, doar un

moment, pot să termin eu examinarea. Nu trebuie să te afli aici, nu acum.

— Lucrez, Sven.

— Știu că nu poate să fie…

— Ascultă, Sven, cum a reușit o târfă să ne fenteze atât de perfect?

— Ewert, pleacă acum.

— Pricepi asta, Sven? Dacă nu, atunci dă-te la o parte, poate că ai altceva de făcut.

Idiotul dracului idiotul dracului.

Spune ceva.

Nu vorbești.

Zaci în pielea goală aici pe podea și nu deschizi botul.

Ridică-te!

Grens îi cunoștea pe cei patru tehnicieni criminaliști care se târau în genunchi prin încăperile morgii și căutau ceea ce obișnuiau tehnicienii criminaliști să caute. Doi dintre ei aveau cam vârsta lui, se întâlniseră exact în același fel mulți ani la rând, la scena crimelor, unde viața se transforma în moarte, un contact în timp ce ancheta se derula, după aceea nimic, vreo două luni și moartea următoarea, se vedeau din nou, își vorbeau din nou unul altuia. Atinse ușor coapsa lui Bengt, pentru a doua oară, apoi, câțiva pași mai încolo, până la unul dintre ei, cel care stătea lângă o sacoșă de plastic de la ICA și căuta amprente digitale.

— Nils?

— Ewert, îmi pare rău, vreau să spun, Bengt…

— Nu acum. Lucrez. Sunt ale ei?

— Așa se pare. Destul de multă muniție rămasă. Ceva explozibil și câteva fitiluri. Două pagini rupte dintr-un carnet de însemnări. Și o casetă video.

— Câte persoane au ținut-o în mână?

— Două. Mâini mici. Două mâini drepte, două stângi. Sunt destul de sigur că amândouă sunt de femeie.

— Două femei?

— Probabil unele ale ei, celelalte ale perechii ei.

Tehnicianul criminalist, pe nume Nils Krantz, a făcut semn

cu capul spre corpul nemișcat al Lydiei Grajauskas. Ewert s-a uitat la ea, apoi la ce ținea Krantz în mână.

— Poți să mi-o dai mie după aceea?

Ewert arătă înspre caseta video.

— După ce ești gata.

— Numai câteva minute și sunt gata.

Muniție. Material explozibil. O casetă video. Ewert Grens îi studie spinarea plină de răni.

— Ce-ai vrut tu *în realitate*?

Pe neașteptate, cineva care striga, o voce bărbătească de pe coridor, de undeva din apropierea ușii exterioare care nu mai exista.

— Ewert?

— Te aud.

— Vino aici un moment.

Nu știa că acesta avusese timp să ajungă deja acolo. Însă era bucuros că se întorsese, venise înapoi din nou când îl rugase.

— Uită-te aici.

Ludwig Errfors stătea printre ceva care mai devreme fusese o ființă umană, corpul acela pe care ea ordonase să fie cărat pe ușă, afară, și aruncat apoi în aer, astfel încât, cu siguranță, toți să poată să vadă și să înțeleagă mesajul. Arătă spre un braț smuls, se aplecă și-l ridică.

— Ewert. Uită-te aici. Un om mort.

— N-am timp de glume.

— Vreau să te uiți.

— Ce naiba te-a apucat? Am auzit când corpul a fost explodat în bucăți. Știu că e mort.

— *Este* un om mort. *Era* un om mort. Încă de când a fost aruncat în aer. E mort de cel puțin o săptămână.

Ewert a întins mâna, a pipăit brațul pe care-l ținea Errfors, era mai rece decât ar fi crezut. Mai devreme, se simțise… păcălit. Fără să știe cu adevărat de ce. Acum, știa.

— Uită-te în jur, Ewert. Niciun pic de sânge. Doar un miros. Îl simți?

— Da.

— Cum miroase?

— Greu. Ca migdalele amare. Bengt a încercat să descrie un miros greu. Înainte de a intra înăuntru.

— Formol. Ceea ce se injectează într-un cadavru pentru o conservare mai bună.

— Formol?

— A aruncat în aer un cadavru. Pe un altul l-a împușcat. N-au fost prizonierii, în niciuna dintre dăți, n-au fost ei. Doar primul, Larsen, studentul la medicină, cel care a încercat s-o dezarmeze, numai pe el l-a împușcat.

Errfors ținea în mână brațul care de mai mult de o săptămână nu mai avea viață, clătină din cap, se aplecă și-l depuse din nou pe pardoseală, în același loc ca și înainte. Ewert Grens l-a lăsat singur, a început să caute pe coridor, mergând de la o rămășiță de trup la o alta.

Nici urmă de sânge, același miros.

Aruncase în aer un cadavru. Lăsase ostaticii în pace. Dorise să-l aibă acolo pe Bengt, doar atât.

Asta voise ea în realitate.

A intrat înapoi în morgă, la corpul gol al lui Bengt, la femeia care zăcea acolo, alături, în haine de spital prea mari.

Nu spui nimic.

Bengt.

Spune ceva, fir-ar al naibii!

Sângele care cursese din tâmpla ei, aproape că a călcat în el când a încercat să stea mai aproape de ei.

Deci la el ai vrut să ajungi.

Târfa dracului!

Nu pricep nimic.

Nu-l auzise pe Nils care venise în spatele lui, nici că acesta îl ruga să ia sacoșa înnodată de plastic, cu caseta, pe care i-o întindea. Nils l-a bătut pe spate, a repetat ceea ce spusese recent.

— Banda, Ewert. Caseta video. Ai vrut să ți-o dau.

Ewert Grens se întoarse.

— Desigur. Desigur. Mulțumesc. Ai găsit ceva?

— Ca și restul. Două persoane diferite. Cel mai probabil,

mâini de femeie, Grajauskas și încă cineva.

— Și asta a fost împreună cu muniția?

— În sacoșa de la ICA.

Era deja pe drum către ceilalți. Grens a strigat după el.

— O vrei înapoi?

— Proces verbal de confiscare și pe urmă la Judiciarul Municipal.

Grens l-a văzut ducându-se la una dintre uși, cea care dădea în ceva care părea să fie un depozit, cum, cu mănuși albe de pânză pe mâini, a început să cerceteze cu atenție corzile de material bej pe care ea le lipise în jurul cantului ușii.

— Ewert?

Sven Sundkvist stătea așezat pe un scaun lângă telefonul de perete de la care sunase ea, acela pe care ei îl închiseseră pentru convorbiri în afară și îl deschiseseră din nou după aceea. Grens a închis ochii, încerca s-o vadă în fața lui, cu arma îndreptată spre ostatici, lângă telefon, cu amenințările ei lipsite de pretenții. Slabă, în ghips, în îmbrăcăminte de spital, îi obligase să evacueze părți ale unuia dintre cele mai mari spitale din Suedia, îi făcuse, pe fiecare polițist și jurnalist aflat în apropiere, să alerge acolo, târfa ținuse ocupați timp de mai multe ore aproape la fel de mulți câți și regulase.

— Ewert?

— Da?

— Văduva.

Ewert Grens îl auzea pe Bengt, în depărtare. Discuția pe care o avuseseră recent. Când prietenul lui cel mai apropiat, legătura cu ceea ce fusese odată viața lui, încă mai trăia. Stătuse acolo doar în chiloți, pe coridorul acela al Satanei și îl rugase pe Ewert să vorbească cu Lena. *Dacă se întâmpla ceva,* spusese acesta, *dacă se întâmplă ceva, vreau ca tu să fii acela care vorbește cu Lena.* Ca și cum ar fi știut. Ca și cum ar fi presimțit ceea ce îl aștepta acolo, înăuntru.

— Ce vrei să spui?

Sundkvist a dat din umeri.

— Tu o cunoști. Trebuie să te duci acolo.

El nu văzuse asta mai înainte, acum vedea, cum trupul alb

stătea culcat aproape calm, mâinile în apropiere una de cealaltă pe stomac, aproape împreunate, picioarele complet drepte, labele picioarelor ușor răsucite înspre afară, groaza recentă, provocată de arma apăsată pe frunte, ca și cum ea n-ar fi existat vreodată.

Eu sunt cel care trebuie să vorbească despre asta cu Lena.

Spune ceva, atunci!

Eu sunt cel care trebuie să se ducă acolo.

Eu sunt cel care trăiește.

Mort!

Tu nu mai trăiești.

Tu ești mort!

•

Grens știa că îi făcuse deja să aștepte prea mult. Nu mai era timp, Lang urma să fie inspectat corporal și fiecare minut care trecea le diminua posibilitățile să găsească ceea ce trebuiau să găsească: urme de sânge și ADN de la Hilding Oldeus.

Insistase să fie de față atunci când îl cercetau, voia să aibă control deplin până când bărbatul pe care-l ura va fi închis, de aceea a cerut permisiunea să folosească lumina albastră și mașina a părăsit spitalul Söder, a trecut cu viteză mare pe lângă Hornstull, podul Västerbron, Fridhemsplan. Strada Bersgatan era pustie, a mulțumit pentru că fusese condus și a intrat în clădire, a luat liftul în sus, până la arest.

Încăperea pentru bolnavi se afla cel mai departe, în fundul coridorului. Ewert Grens a trecut grăbit pe lângă șirul de uși metalice ale celulelor înguste de arest, pașii lui șchiopătați și tocurile dure ale pantofilor răsunau în coridorul respingător, cu lumină obosită.

Mai fusese aici, înăuntru, de multe ori. Câte un interogatoriu informal, câte o deliberare în graba mare. Era o cameră pentru bolnavi complet echipată, patul îngust împins acum spre perete, masa pe rotile cu instrumentele metalice, vreo două aparate electronice despre care Grens n-avea nicio idee la ce erau folosite.

Cercetă încăperea.

Toți oamenii aceia. Îi numără. Zece persoane.

Lang la mijloc, pe podea, cu o lampă puternică îndreptată spre corp. Era în pielea goală, cu cătușe la mâini. Scăfârlia rasă, corpul musculos, ochii care parcă priveau fix. Se uita la Grens, la ușa care se deschidea.

— Până și tu.

— Lang?

— Până și tu vrei să te holbezi la sula mea.

Ewert Grens i-a zâmbit. Provoacă-mă. Nu te aud. Nu, acum. Cel mai bun prieten al meu a murit de curând.

I-a salutat tăcut din cap pe ceilalți, a primit înapoi salutări din cap. Patru polițiști în uniformă, trei gardieni de închisoare, doi tehnicieni criminaliști.

Grens îi cunoștea pe toți.

După aceea s-a uitat la patul de campanie, la pungile de hârtie cu hainele lui Lang care stăteau pe el, câte o piesă de îmbrăcăminte în fiecare. Unul dintre tehnicieni, cu mănuși transparente de plastic pe mâini, tocmai introducea un ciorap negru în ultima pungă. Colegul lui stătea lângă el, ținea o mână în aer, cu degetele în jurul unei lămpi în formă de tub.

Tehnicianul criminalist se uită la Ewert. Acum. Nu trebuia să mai aștepte.

Aprinse lampa, o îndreptă spre corpul lui Lang.

O lumină albastră îl cercetă minuțios, de la față până la labele picioarelor.

Curând se opri, pete suspecte de sânge și, apoi, un bețișor cu un capăt de vată pe piele, dintre acelea care colectează fragmente, probe pentru analiză. Fiecare parte a corpului, meticulos, căutau ceva care ar fi putut să constituie diferența dintre o sentință de achitare și una de condamnare.

— Ce zici, Grens?

Jochum Lang a scos limba, și-a mișcat ritmic bazinul, înainte și înapoi.

— Ce zici? De fiecare dată a dracului. Același lucru. Veniți cu toții aici. Fiecare poponar împuțit al corpului de poliție. Și vă giniți.

Bazinul, mai repede acum, Lang gemea, limba scoasă spre cei doi polițiști care stăteau cel mai aproape de el.

— Ca ăștia de aici. Să fiu al dracului dacă ăștia sunt polițiști. Grens, să fiu al dracului dacă sunt. Village People, să fiu al naibii. Be proud, boys. Be gay. Sing with me now: We are going to the YMCA.

Lang a făcut un pas înainte, s-a așezat cu picioarele larg desfăcute, cânta și făcea mișcări asemănătoare actului sexual, până când unul dintre cei doi polițiști mai tineri de care își bătea joc a obosit și a făcut un pas rapid înspre el. S-a oprit lângă Lang, respira precipitat.

— Du-te înapoi.

Furios, Ewert Grens l-a privit fix, nu l-a scăpat din ochi până când acesta nu și-a reluat poziția pe care o avusese înainte.

Se uită la Lang.

— Vei intra la pușcărie. Pe viață. Ceea ce ar fi trebuit să faci acum douăzeci și patru de ani. Avem un martor.

— Pușcărie pe viață? Pentru provocare de răni corporale?

Lang își împinse ațâțător bazinul înainte pentru o ultimă oară, *be proud, be gay,* o bezea în aer.

— Grens, dă-o naibii. Confruntarea cu martorii. Ai auzit vorbindu-se despre asta? Nu ajung niciodată mai departe de atât. Doar știi prea bine asta.

— Amenințare.

— Am fost achitat și pentru așa ceva. De șase ori.

— Încălcarea drepturilor într-o pricină judecătorească. Așa numim noi asta, acolo sus.

Jochum Lang stătea din nou nemișcat. Ambii tehnicieni criminaliști s-au uitat la Grens care a încuviințat, continuați.

Lumina albăstruie, bețișorul cu un capăt de vată care căuta fragmente de DNA în părul de la subraț.

Ewert Grens văzuse ceea ce venise să vadă. O zi numai, poate două, apoi rezultatul probelor ar trebui să fie gata.

A oftat.

Ziua asta afurisită.

Știa unde trebuie să se ducă. Acum trebuia să se ducă acolo, la Lena, cu moartea. Pentru ea, Bengt continua să trăiască.

— Tu, Grens?

Se întoarse. Jochum Lang în continuare gol, la mijloc, pe dușumea, un tehnician care râcâia sub unghiile de la picioare ale acestuia.

— Da?

Buzele lui Lang, întinse ca pentru un sărut, a țocăit.

— Chestia aia cu colegul tău. Cel de la morgă. Am auzit doar așa, din întâmplare. Dezagreabil. Prin urmare, el zace acolo, întins pe dușumea? Groaznic de neplăcut. Fără îndoială, vă cunoșteați unul pe altul? Exact ca și cu gagica aia din echipa mobilă de poliție? Înțeleg dacă-ți este puțin cam… greu. Ți-e greu, Grens?

Lang a țocăit din nou din buze, bezele, în aer.

Ewert Grens a stat nemișcat, a respirat adânc, s-a întors apoi, a plecat de acolo.

•

I-a luat numai douăzeci și cinci de minute de condus mașina până la Eriksberg, zona de vile pe care o vizitase doar cu o săptămână în urmă. Rămaseră tăcuți de-a lungul întregii călătorii, Sven alături de el, care conducea și care, înainte de a porni la drum, sunase acasă, la Anita și Jonas și explicase că, în orice caz, el va întârzia și mai mult și că poate ar fi mai bine să încerce să mănânce tortul împreună mâine, în schimb. Errfors stătea pe locul din spate, îl rugase să ia niște calmante în geantă și doar să stea lângă ei când vor povesti, oamenii reacționează întotdeauna atât de diferit când vine moartea.

Grens continua să se afle în camera de bolnavi pe care o vizitase recent. Lang stătuse acolo în pielea goală și dăduse din fund și îi ridiculizase și nu pricepuse cum, exact atunci, mai făcuse câțiva pași înspre o sentință de închisoare pe viață, cum, atâta timp cât va continua să acționeze ca toți ceilalți hoți nenorociți, atâta timp cât va continua cu afurisita lui de mutenie – neagă ca dracu sau minți ca dracu sau taci ca dracu, jocul bine cunoscut din timpul interogatoriului – atâta timp cât Lang nu recunoștea cel puțin că-l *maltratase* pe Oldeus, el va fi judecat de asemenea și drept cel care-l omorâse. Blestematul n-avea nici cea mai mică idee că exista un martor

care îndrăznea, cu toate amenințările, Ewert Grens era lovit de ironia faptului că exact atunci când obținuse identificarea acestuia, când cineva avea într-adevăr curajul să depună mărturie și, prin urmare, să-l lege pe Jochum Lang de un delict de violență, exact atunci, el însuși se afla pe drum spre casa nevestei lui Bengt pentru a anunța o moarte. O moarte nenorocită, lipsită de noimă, în aceeași clădire în care Lang a comis greșeala să fie văzut de cine nu trebuia. Orice. Orice altceva dar nu asta, nu să fii pe drum într-acolo, spre o ființă care încă nu știa.

La drept vorbind, el nu o cunoștea prea bine.

Stătuse așezat în grădina sau în camera lor de zi și le băuse cafeaua o dată pe săptămână de când se mutaseră acolo, de când se măritase cu cel mai apropiat prieten al lui. Ea îl întâmpinase întotdeauna cu căldură și bunăvoință, iar el se comportase cât putuse de bine, însă de apropiat nu se apropiaseră niciodată cu adevărat, poate din cauza diferenței de vârstă prea mari, poate numai pentru că erau prea diferiți. Îl avuseseră pe Bengt ca numitor comun și poate că o dragoste comună era suficientă.

Grens continua să stea în mașină, privea spre fațada casei banale. Lampa de la bucătărie aprinsă, holul luminat, întuneric la etaj. Se afla în orice caz acolo jos, îl aștepta pe bărbatul ei, Ewert știa că obișnuiau să mănânce târziu.

N-am curajul.

Lena se află acolo înăuntru și n-are nici cea mai mică idee.

Pentru ea, el trăiește.

Cât timp nu știe, el trăiește. Când i-am povestit, el va fi mort.

A ciocănit la ușă, copiii erau mici, poate că dormeau, spera ca ei să doarmă, când se duc la culcare copiii mici? Așteptă, Sven și Errfors undeva în spatele lui, pe aleea cu pietriș din fața scării. Ea întârzia. A ciocănit din nou, ceva mai tare, ceva mai îndelung. A auzit cum mergea pe dușumea, i-a văzut privirea grăbită prin fereastra din bucătărie, a descuiat, a deschis. Înainte, făcuse asta de atât de multe ori, dusese rudelor vestea morții, însă niciodată cuiva de care să-i fi păsat

cu adevărat.

N-ar fi trebuit să stau aici.

Dacă ai fi trăit, n-aș fi stat aici, n-aș fi așteptat lângă o ușă cu moartea ta în mâinile mele.

De fapt n-a spus nimic. A stat doar în fața ei, a ținut-o strâns îmbrățișată, pe palierul scării și cu ușa deschisă, n-avea nicio idee cât de mult timp, până când femeia a încetat să plângă.

Au intrat înăuntru, în bucătărie, ea a pus de cafea și a scos patru cești pe masă și el a povestit ceea ce a crezut că voia ea să afle. Ea n-a spus nimic, absolut nimic, nu înainte ca toți să fi terminat de băut și să le umple din nou cestile. Atunci, a vrut ca el să mai reia o dată, exact așa cum se petrecuse, cine fusese femeia, cum fusese Bengt executat, cum a arătat el după aceea, *ce anume voise ea cu adevărat.* Ewert a făcut după cum i s-a spus. A descris ceea ce se petrecuse până când ei i-a fost de ajuns. Știa că era singurul lucru pe care îl putea face, să vorbească cu ea și s-o facă din nou și din nou, până când, încetul cu încetul, începea să înțeleagă.

După aceea, a plâns îndelung, uitându-se la el și la Sven și la Errfors.

Stătea la masa din bucătărie și îl ținea de mână și îl întreba ce credea el că ar trebui să le spună copiilor, Ewert, ce vrei tu să le spun copiilor?

•

Grens simțea cum îi ardea obrazul.

Stătea așezat în mașină, pe drumul de întoarcere, E4 de-a dreptul pustie, lumina de pe autostradă trebuia să se aprindă în curând.

Îl lovise puternic.

Nu fusese pregătit, tocmai trebuiau să plece, undeva în holul lung, ea venise grăbită spre el și țipase *n-ai voie să spui așa* și îl pălmuise după aceea peste obrazul stâng. El nu înțelesese întâi, pe urmă, apucase să reflecteze că ea avusese în orice caz dreptate să facă exact asta, înainte ca ea să țipe din nou *n-ai voie să spui așa* și să ridice brațul. Rămăsese pe loc. Ce altceva ar fi putut să facă? Să-i prindă brațul așa cum

obișnuia să facă atunci când oamenii îl amenințau? Ea țipase în falset și Sven făcuse un pas înainte, îi prinsese brațul într-o încleștare sigură, o condusese, ținând-o în fața lui, înapoi în bucătărie.

Se uită la Sven care ședea alături de el, care conducea din nou spre oraș, puțin cam prea încet, pe banda din mijloc, și el cu gândurile în altă parte de asemenea.

Își pipăi obrazul cu mâna, aproape că-i amorțise, îl lovise sus de tot.

O înțelegea.

Venise cu moartea.

•

Trecuse de zece dar era lumină de vară, ploaia care căzuse toată ziua încetase, era de fapt o seară frumoasă. Sven îl lăsase lângă Kronoberg, la fel de tăcuți pe drumul de întoarcere după cum fuseseră și pe drumul de dus, disperarea ei, puteau să o simtă și aceasta conținea multe, însă nu cuvinte.

Ewert Grens a intrat în camera lui de lucru, grămada de bilețele galbene și verzi care stăteau lipite pe masa de scris, jurnaliști care telefonaseră și continuau să telefoneze. Le-a aruncat pe toate la coșul de hârtii. Va trebui să organizeze mai multe conferințe de presă, cât mai la dracu-n în praznic și va trebui să-l roage pe unul dintre secretarii de presă să stea acolo și să răspundă la întrebările pe care el însuși n-avea niciun chef să le audă. Se așeză jos, pe scaunul de la masa de lucru, întreaga clădire era cuprinsă de liniște, se învârti de câteva ori, se opri, se învârti din nou. Nu se gândea, încerca să treacă în revistă cele întâmplate în ultimele ore, moartea lui Bengt și moartea lui Grajauskas și ostaticii de care ea nu se atinsese și Bengt care nu mai vedea pe pardoseala aceea blestemată și Lena care stătea la masa din bucătărie și îl ținea strâns de braț, fiecare întâmplare la rândul ei. Nu mergea. Nu reușea. Gândurile nu-i mai aparțineau, stătea acolo și se învârtea cu scaunul și n-avea forța să înceapă cu niciunul dintre ele.

O oră și jumătate. Singur pe scaun, fără un gând.

Omul de serviciu, un bărbat tânăr care zâmbea și care

vorbea o suedeză rezonabilă, ciocănise și Ewert îi dăduse drumul înăuntru, era cel puțin o întrerupere, cineva care timp de câteva minute se mișca în jurul lui cu un mop de spălat dușumeaua în mână și care, înainte de a ieși, a golit coșul de hârtii, mai bine decât gândurile pe care el nu reușea să le gândească.

Anni, ajută-mă.

Uneori, îi lipseau oamenii. Uneori, singurătatea era atât de cumplit de respingătoare.

A ridicat receptorul, a făcut numărul pe care-l știa pe de rost. Era târziu, știa asta, însă ea obișnuia să fie trează, când viața nu era decât un somn continuu, poate că nu mai avea nevoie de chiar atât de multă odihnă.

A răspuns una dintre infirmierele tinere. Nu știa cine e, lucrase în ultimul an acolo extra, de noapte, bani care făceau ca existența de zi cu zi să funcționeze atunci când împrumutul pentru studii nu ajungea.

— Bună seara. La telefon Ewert Grens.

— Bună seara Ewert.

— Aș vrea să vorbesc cu ea.

Un moment, ca și cum s-ar fi uitat la ceasul care se afla în spatele ei la recepție.

— E cam târziu.

— Știu asta. Însă este important.

Tânăra infirmieră și-a părăsit locul și el i-a auzit pașii dispărând pe coridor. Vreo două minute, apoi se întoarse.

— Era trează. I-am spus că aștepți. Se află acum cineva în camera ei care-i ține telefonul. Îți fac legătura.

I-a auzit răsuflarea profundă. A gungurit după cum obișnuia să facă atunci când primea telefon, spera s-o ajute cineva să-și șteargă saliva de pe bărbie.

— Bună Anni. Sunt eu.

Râsul ei cu mult prea ascuțit. A simțit cum se încălzește, cum aproape se liniștește.

— Trebuie să mă ajuți. Nu mai înțeleg nimic.

A vorbit cu ea aproape un sfert de oră. Ea a gâfâit, uneori a râs, în cea mai mare parte a rămas doar tăcută. În clipa în care

a închis telefonul, a început să-i simtă lipsa.

S-a ridicat în picioare, trupu-i masiv era greu, dar nu obosit.

A ieșit din cameră, câteva uși mai departe pe coridor. Sala de ședințe, mult prea mare, aștepta ca întotdeauna neîncuiată.

Grens a rămas un moment în întuneric căutând comutatorul, l-a găsit ceva mai sus decât își amintea el că se află și a aprins cu același buton atât lămpile cât și televizorul și aparatul video și retroproiectorul care bâzâia. Nu se pricepuse niciodată la aparatele astea date dracului și a înjurat destul de tare înainte să reușească să găsească un canal-video în stare de funcționare.

Și-a pus o pereche de mănuși de plastic și a scos cu atenție caseta video afară din punga pe care o primise la morgă, cea pe care o purtase încă de atunci în buzunarul interior al sacoului.

Imaginea era inundată de o lumină puternică, albăstruie. Două femei stăteau pe o banchetă de bucătărie lângă o fereastră, soarele strălucea și cel care folosise camera de luat vederi habar nu avusese cum să potrivească luminozitatea sau claritatea imaginii.

Însă ele erau suficient de deslușite.

Le-a recunoscut pe amândouă.

Lydia Grajauskas și Alena Sljusareva, în apartamentul cu broască electronică unde le văzuse pentru prima oară.

•

Tăcute, acestea așteptau probabil semnalul de începere al camermanului care mișca obiectivul în sus și în jos, în timp ce punea în funcțiune microfonul pentru a-l testa.

Păreau nervoase, așa cum par oamenii care nu sunt obișnuiți să privească fix în obiectivul care înregistrează ceva care va rămâne acolo și după aceea.

Prima care a vorbit a fost Grajauskas.

Câte două propoziții deodată.

S-a întors spre Sljusareva, care a continuat în suedeză.

— Acesta este motivul meu. Aceasta este povestea mea.

Grajauskas din nou, se uită la prietena ei, încă două

propoziții.

Dă din cap, e serioasă, o așteaptă pe Sljusareva care, întorcându-se spre camera de luat vederi, traduce.

— Când vei auzi acestea, sper ca bărbatul despre care voi vorbi să fie mort. Ca el să fi trăit rușinea mea.

Vorbeau rar, erau atente ca fiecare cuvânt în rusă și fiecare cuvânt în suedeza cu accent să poată să fie înțeles.

•

Ewert Grens a rămas nemișcat în fața aparatului de televiziune timp de douăzeci de minute.

Vedea și auzea ceva ce nu mai exista.

Ea se retransforma acum din delicvent în victimă, din târfă în femeie abuzată.

S-a ridicat în picioare, a lovit în masa din fața lui după cum obișnuia să facă, cu pumnul strâns până când începea să-l doară, a urlat și a lovit, uneori nu există prea mult, dar de data asta există.

Am fost de curând acolo.

Eu am fost cel care a vorbit cu Lena!

Cine crezi tu că o să-i povestească asta?

Ea n-a meritat așa ceva.

Pricepi!

Nu va auzi niciodată asta.

Strigase cu voce tare, crezuse că făcuse asta înăuntrul lui, fusese sigur că așa făcuse însă simțea în gât, trebuie să fi țipat, altfel n-ar fi simțit așa.

Se întoarse din nou spre aparatul video, se uită la ecranul care licărea. A derulat banda înapoi.

•

— Când vei auzi acestea, sper ca bărbatul despre care voi vorbi să fie mort. Ca el să fi trăit rușinea mea.

•

Grens ascultă încă o dată primele lor fraze, apoi derulă înapoi caseta, până la capăt. Îi vedea în fața lui, cum zăceau unul lângă altul pe pardoseala morgii, ea pe burtă cu brațul răsucit sub trup, Bengt gol, cu organul genital făcut praf de împușcătură, gaura din ochi.

Dacă cel puțin ai fi recunoscut când te-a întrebat.
Bengt, în numele iadului!
Doar te-a întrebat!
Dacă ai fi răspuns, da.
Dacă i-ai fi spus că știai cine este.
Atunci, poate, ai fi continuat să trăiești.
Poate, i-ar fi fost de ajuns.
Că ai văzut-o. Că ai înțeles.

A ezitat, doar o secundă, a apăsat apoi pe butonul de culoare roșie și cu literele REC scrise cu alb pe el. Trebuia să șteargă ceea ce văzuse de curând. Din acest moment, nu va mai exista.

Nimic.

A apăsat pe același buton de două ori la rând și nimic, banda nu se mișca nici înainte și nici înapoi.

A scos caseta neagră din aparatul video, i-a cercetat partea din spate, a văzut cum clapeta de siguranță fusese ruptă. Povestirea lor, făcuseră tot ce le stătuse în puteri ca ea să nu poată să le fie luată, să nu fie ștearsă.

Ewert Grens a privit în jur.

Știa ce trebuie să facă.

S-a ridicat în picioare, a băgat banda în buzunarul interior al sacoului, a ieșit afară din cameră.

•

Trecuse de miezul nopții când Lena Nordwall se postă în fața chiuvetei cu patru cești care miroseau în continuare a cafea.

Le clăti în apă caldă, în rece, caldă, rece, le spălă timp de treizeci de minute înainte de a avea suficientă putere să le lase în pace. După aceea le șterse, una câte una, cu un șervet de vase, trebuiau să fie uscate, complet uscate, încă un șervet, unul nou, trebuia să fie sigură. Apoi le puse în șir pe masa din bucătărie, erau atât de strălucitoare în lumina neonului din tavan.

Le ridică și le aruncă, câte una pe rând, în hol și de peretele de acolo.

Stătea în continuare lângă chiuvetă și atunci când unul

dintre copii a venit în pijama de la etajul de sus, un băiețel care a arătat cu mâna cioburile de porțelan care zăceau pe dușumea și i-a spuse mamei sale că ceștile fac zgomot mare când se sparg.

JOI, ȘASE IUNIE

Ewert Grens simțea că-l doare spatele. Sofaua din birou era prea mică, trebuia să încerce s-o schimbe. Îi fusese greu să doarmă. Minciuna lui Bengt, Grajauskas și cealaltă femeie de pe bandă, mâna lui Anni pe care n-o găsea, plânsul care-l golise. Hainele îi erau mototolite, mirosul gurii de cu o zi înainte. Stătuse treaz o mulțime, când orele i se păruseră cele mai lungi încercase să lucreze la ancheta din jurul lui Oldeus și Lang, însă Grajauskas și prietena ei își revendicaseră locul, stătuseră așezate acolo, palide și uzate, îi vorbiseră despre cel mai bun prieten al lui și despre rușinea pe care sperau ca acesta s-o simtă. Încercase să adoarmă, zăcuse și se zvârcolise până când lumina l-a obligat din nou să se scoale.

Căută punga de plastic cu banda care continua să se afle în buzunarul interior al sacoului, o pipăi distrat cu degetele. Încercase să șteargă rahatul dar nu reușise. Luase hotărârea încă de atunci. Era încă valabilă. Trebuia să dispară.

Grens a ieșit afară din cameră, de-a lungul coridorului pustiu al clădirii poliției, a cumpărat un sandvici uscat cu brânză și un suc din automatul de băuturi. S-a dus până la vestiar, s-a dezbrăcat, a făcut duș îndelung.

Curând, va trebui să mă duc din nou la ea.

Data trecută, am adus moartea cu mine.

Să aduc dezonoarea cu mine, de data asta?

Morga aceea blestemată, lăsă apa să curgă jos, în canalul de pe pardoseală. Continua să rămână acolo, cu apa răpăindu-i pe chelie și pe umeri, a rămas acolo până când, pentru un scurt moment, a simțit că neliniștea i-a dat pace. Un prosop pe care îl uitase cineva acolo. S-a șters, s-a îmbrăcat, s-a dus pe coridor și la automat din nou. O ceașcă de cafea. La fel de

neagră, ca de obicei. Simțea cum se trezește treptat.

— Grens.

I-a auzit vocea dinăuntrul camerei pe lângă care tocmai trecuse. Stătea pe un scaun în mijlocul încăperii, hârtii împrăștiate pe masa de scris, pe canapeaua pentru vizitatori, pe locurile libere din rafturi.

— Hermansson. Ești matinală.

Era atât de tânără. Una dintre Cei care doreau să facă ceva. Obișnuiau să se potolească, după un timp.

— Audierile martorilor de la spitalul Söder. Sunt interesante. Vreau să trec prin ele, în liniște.

— Ceva ce ar trebui să știu?

— Cred că da. O aștept pe cea a pazniculuipe care l-a trântit la podea Grajauskas. Și pe cele ale băieților care au stat alături de ea pe canapeaua din fața televizorului. Sunt transcrise chiar acum.

— Și?

— Legătura dintre Grajauskas și Sljusareva. Cred că se va consolida.

Dacă era skaneza ei. Sau dacă era felul ei liniștit. El asculta. Așa după cum ascultase prea târziu și cu o zi înainte, în statul major provizoriu de la secția de urgență. Ar fi trebuit să-i spună. Că era dotată. Că avea încredere în ce spunea ea. Că asta nu se întâmpla prea des.

— Aș vrea să știu mai mult.

— Poți să-mi acorzi vreo câteva ore? Voi avea atunci o imagine clară.

— După prânz.

Se pregătea să iasă. Ar fi trebuit să-i spună.

— Apropo.

— Da?

Se uită la el. Ar fi trebuit să continue.

— Ai făcut treabă bună ieri. Analizele tale. Lucrurile pe care le-ai spus. Aș lucra cu plăcere din nou cu tine.

Ea a zâmbit. El nu se așteptase la asta.

— Laude. De la Ewert Grens. Nu chiar toți au avut parte de așa ceva.

Grens a rămas pe loc. Sentimentul acela. Demascat, dat de gol. Nu-l recunoștea, aproape că regreta, pune-i capăt imediat vorbindu-i despre altceva, despre orice de fapt, numai să fie altceva.

— Depozitul care ține de sala de vizionări de filme video.

— Ce?

— Am nevoie de vreo două lucruri. N-am fost niciodată acolo. Știi unde se află?

Hermansson s-a ridicat în picioare. A râs. Ewert Grens nu înțelegea de ce, l-a privit și a râs până când el a început să se simtă foarte inconfortabil.

— Tu, Grens. Între noi?

— Da?

— Ai lăudat tu vreodată înainte un polițist de sex feminin?

A continuat să râdă. A arătat afară, spre coridor, pe lângă automatele de cafea și sandviciuri.

— Depozitul. Se află acolo. Lângă automatul de cafea.

A intrat din nou înăuntru, s-a așezat pe scaun, a început să caute printre hârtiile pe care le pusese pe dușumea. Ewert Grens a privit-o un moment, a plecat apoi de acolo. Răsese de el. Nu pricepea de ce.

•

Lisa Öhrström ținuse mult timp ochii închiși.

Auzise cum brunetul care o amenințase plecase. Însă ea rămăsese înțepenită pe scaun, nu îndrăznise să se miște, nu înainte ca Ann-Marie să fi părăsit ghereta de sticlă și să fi venit înapoi în bucătărie. Femeia mai în vârstă îi vorbise cu voce scăzută, o îmbrățișase, se așezase lângă ea la masă. Pentru un moment, își puseseră palmele una peste alta, câte una pe rând, așa cum fac copiii mici atunci când vor să vadă care mână nimerește cel mai deasupra.

Se dusese acasă după aceea, încercase să-și întâlnească pacienții însă îi lipsise energia, frica atât de puternică, nu mai simțise niciodată înainte așa ceva.

Fusese o noapte lungă.

Încercase să scape prin rațiune de durerea din piept. Inima care-i bătea năvalnic, respirase liniștit și egal pentru a o ajuta

să-și regăsească ritmul, dar se speriase în schimb de propria respirație. Nu reușea să tragă suficient aer în piept. N-a mai îndrăznit să adoarmă, n-a îndrăznit, speriată că nu se va mai trezi niciodată, nu voia, să nu doarmă, să nu închidă ochii, nu acum.

Jonathan și Sana.

Se ținuseră scai de ea.

Toată noaptea se ținuseră scai de ea.

Respirase mai încet, încercase să-i alunge. Îi iubea. Așa cum nu îndrăznise vreodată să iubească pe cineva. Poate pe Hilding, o vreme, până când acesta o obligase să înceteze să mai simtă ceva, însă cei doi parcă erau o parte din ea.

El ținuse în mână fotografia. Știuse că acești copii existau.

Durerea aceea blestemată din piept.

Copiii erau punctul ei vulnerabil și refugiul ei. Ei erau aceia pe care n-avea puterea să-i piardă și, destul de ciudat, tot ei erau aceia care o făceau să reziste atunci când panica încerca să preia conducerea.

Inspectorul judiciar Sven Sundkvist, care o audiase atunci când Hilding dispăruse în josul scării, care îi arătase fotografia pe care ea o identificase, cât sunase dis-de-dimineață. Se afla încă în pat, iar el se scuzase, explicându-i însă că erau obligați să lucreze rapid, o rugase să vină până la secția de poliție, cât de repede putea.

Acum aștepta într-o cameră întunecată undeva, în Casa Poliției. Nu era singură. Sundkvist stătea la doi metri de ea, un avocat, care presupunea că-l reprezintă pe cel bănuit, tocmai intra pe ușă.

Sven Sundkvist o rugă să-și ia tot timpul necesar. Nu aveau nicio grabă. Era important ca ceea ce făcea ea să fie corect făcut.

S-a dus la fereastră.

O asigurase că doar ei trei erau cei care puteau să vadă prin ea, numai pe partea unde se aflau ei, pe partea cealaltă era o oglindă, nimic altceva.

Erau zece indivizi.

Aproximativ la fel de înalți, de aceeași vârstă, toți cu

capetele rase.

Aveau tăblițe care le atârnau pe piept. Cifre negre pe fond alb. Stăteau unul lângă celălalt, umăr la umăr, se uitau la ea. Așa i se părea cel puțin, ca și cum ei așteptau în spatele geamului și supravegheau ce făcea ea.

Ea se uita fără să vadă.

Câteva secunde la fiecare, de la picioare până sus, în creștetul capului.

Le evita ochii.

— Nu.

A clătinat din cap.

— Niciunul.

Sven Sundkvist a făcut un pas spre ea.

— Ești sigură de asta?

— Nu e niciunul dintre ei.

Sundkvist a făcut semn din cap spre ecranul de sticlă.

— Se vor deplasa puțin, într-un fel de cerc. Vreau să-i privești atunci încă o dată.

Cel care stătea cel mai departe la stânga, numărul unu pe tăblița de pe piept, a mers câțiva pași înainte, a făcut încet o tură în spațiul destul de mare. Ea l-a urmărit, l-a privit, avea un mers legănat, un fel de a se mișca sigur de el. El era.

Era Lang.

Al dracului, al dracului Hilding.

L-a văzut oprindu-se în același loc pe care-l părăsise de curând și numărul doi și-a început turul său. I-a urmărit după aceea, unul câte unul, într-un cerc în fața ei, cu numai un moment în urmă aceștia arătaseră la fel, le vedea acum deslușit deosebirile, în totalitate.

Sven Sundkvist rămăsese la fel de tăcut ca și ceilalți în timp ce zece oameni, cu zece numere diferite, trecuseră prin fața lor. S-a întors acum din nou spre ea, aștepta răspunsul ei.

— I-ai văzut acum încă o dată. Fața, poziția corpului, felul de a se mișca. Vreau să știu dacă recunoști pe vreunul dintre ei.

Nu s-a uitat la el. Nu putea.

— Nu.

— Pe niciunul?

— Pe niciunul.

Sundkvist s-a apropiat cu încă un pas de ea, i-a căutat privirea care fugea.

— Ești absolut sigură de asta? Că niciunul dintre ei nu este bărbatul pe care l-ai văzut în timp ce-l omora *pe fratele* tău, Hilding Oldeus?

S-a uitat la femeia din fața lui. Reacția acesteia îl uimea. Moartea fratelui n-o întristase. Furie, mai curând asta era.

— Ai auzit vorbindu-se despre dragoste de frate? Fără îndoială l-am iubit. Pe acel Hilding cu care am crescut. Dar nu pe cel care a murit ieri. Nu pe Hilding narcomanul. Pe acesta l-am urât. Am urât ce m-a obligat el să fiu.

A înghițit. Ceea ce se zbătea în ea, furie și ură și frică și panică, a înghițit toate astea.

— Și după cum am spus. Nu recunosc pe niciunul dintre cei zece bărbați care se află pe partea cealaltă.

— Prin urmare, nu l-ai văzut niciodată înainte pe vreunul dintre ei?

— Nu.

— Și ești sigură de asta?

Avocatul, care intrase ultimul în cameră, costum și cravată și în jur de patruzeci de ani, a vorbit pentru prima oară, avea o voce ascuțită și era iritat.

— Acum, fără îndoială, că este de ajuns. Martora a spus că nu poate să identifice pe niciunul dintre ei. Și tu continui s-o presezi!

— Verific o mărturie care nu concordă cu o alta făcută mai devreme.

— O presezi.

Avocatul s-a aplecat spre Sundkvist.

— Și vreau să-i dai drumul lui Lang. Acum. Nu ai absolut nicio dovadă.

Sven Sundkvist l-a luat de braț, l-a condus ușurel către ieșire.

— Știu despre ce este vorba. Dacă mă scuzi mai am o discuție de purtat.

L-a însoțit pe avocat până la ușă, s-a asigurat că era închisă. Lisa Öhrström stătea lângă fereastră, privea fix prin ea înăuntru, în camera care era goală acum.

— Nu înțeleg.

Sundkvist s-a dus la fereastră, s-a postat între aceasta și femeia cu care voia să vorbească.

— Nu înțeleg. Îți aduci aminte de interogatoriul de ieri?

Gâtul Lisei Öhrström era roșu ca flacăra. Ochii, rugători.

— Da.

— Atunci, îți amintești și de ceea ce ai spus.

— Da.

— Ai indicat bărbatul din fotografia cu numărul treizeci și doi. Ți-am spus atunci că el se numește Jochum Lang. Ai repetat de mai multe ori că erai sigură că acesta a fost cel care l-a maltratat pe Hilding Oldeus până când l-a omorât. Eu știu asta și tu știi asta. Din cauza asta nu mai înțeleg nimic când tu îl vezi acum în persoană în fața ta, aici, prin fereastră, fără ca măcar să fii aproape de a-l recunoaște.

Ea n-a spus nimic, a scuturat din cap și și-a lăsat fața în jos spre dușumea.

— Ai fost amenințată?

Așteptă răspunsul ei. N-a venit.

— El obișnuiește să lucreze în felul acesta. Să închidă gura cu amenințări. Să poată să continue să schilodească oameni.

Sven Sundkvist i-a căutat din nou ochii, a așteptat-o.

Până la urmă ea l-a întâlnit.

Nu și-a mai întors ochii, voia dar s-a abținut, a rămas nemișcată și l-a privit pe Sven în ochi.

— Îmi pare rău, Sundkvist. Îmi pare rău. Am nepoți, copiii surorii mele, pricepi? Îi iubesc pe nepoții mei.

Și-a dres glasul.

— Pricepi?

•

Traficul de dimineață se potolise, fusese ușor să treacă prin oraș, iar pe E4 era destul de mare distanța între mașini. Numai o jumătate de oră, apoi a ajuns acolo, pentru a doua oară în mai puțin de douăsprezece ore.

Lena s-a bucurat că-l vede.

Încă înainte ca el să urce scara scurtă de lemn, ea a deschis ușa și a ieșit afară, l-a îmbrățișat. Ewert Grens era neobișnuit cu un astfel de contact fizic, primul instinct a fost să se tragă înapoi dar n-a făcut-o, aveau nevoie de asta, amândoi. Ea și-a luat o jachetă, continua să fie frig cu toate că ploaia se oprise, era una din verile acelea, când nu se făcea niciodată cu adevărat cald.

Se plimbaseră tăcuți aproape douăzeci de minute, unul lângă altul, pe câmpul deschis, înspre Uzina de Apă din Norsborg, fiecare cu gândurile lui, când ea a întrebat cine fusese aceea.

Fata care trăsese cu pistolul.

Cea care zăcuse alături de Bengt, pe pardoseală.

Grens a întrebat-o dacă era important și ea a încuviințat din cap, voia să știe, n-avea forța să explice de ce. S-a oprit și a privit-o, i-a povestit apoi despre prima dată când o văzuse pe Grajauskas, într-un apartament încuiat cu broască electronică, era leșinată și cu umflături roșii de plesnitură de bici pe spate.

Ea ascultă, pe urmă din nou câțiva pași în tăcere, altă întrebare.

— Vreau să știu cum arată.

— Acum? Moartă?

— Înainte. Vreau să am o imagine a ei de dinainte. Despre cine a fost ea. Ea ne-a furat restul vieții noastre comune, Ewert. Știu că tu, dintre toți oamenii din lume, poți să înțelegi ce implică asta. Am încercat să mă uit la emisiunile de știri, la cele pe care am suportat să le văd. Am căutat în două ziare de dimineață, a fost primul lucru pe care l-am făcut atunci când m-am trezit. Nu arată nicio fotografie de-a ei. Poate pentru că nu există vreuna. Sau poate pentru că n-are nicio importanță cum arată, vreau să spun pentru alții, poate că ajunge să se știe ce a făcut, cum a sfârșit-o.

Restul vieții noastre comune.

Ewert Grens spusese asta el însuși, gândise asta el însuși.

Bătea puțin vântul. Și-a închis nasturii sacoului în timp ce au continuat să meargă. O am aici, gândea el. În buzunarul de

dinăuntru. Am fotografia pe care am primit-o de la colegii lituanieni.

Și Lena, am și banda aceea a Satanei. Care curând nu va mai exista.

Sunt multe lucruri pe care n-o să le știi niciodată.

— Am o fotografie.

— Tu?

— Da.

Grens s-a oprit, a deschis nasturii sacoului pe care de-abia îi închisese. Ținea un plic în mână, l-a deschis, i-a arătat o fotografie alb-negru, portretul unei fete.

Zâmbea în fotografie. Părul blond, lung, ridicat într-un fel de rozetă.

— Lydia Grajauskas. A împlinit douăzeci de ani. Din Klaipeda. Fotografia asta a fost făcută acum trei ani, imediat înainte ca ea să dispară de acolo.

Lena Nordwall a stat complet nemișcată. A pipăit fața cu degetele, a cercetat-o, ca și cum ar fi căutat ceva pe care să-l poată recunoaște.

— Fermecătoare.

Voise să spună mai mult. A văzut asta pe ea.

Privea fix la poza unei femei tinere care, cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă, îl împușcase pe omul cel mai apropiat ei.

N-a spus nimic.

•

Cu o zi în urmă, Sven Sundkvist ajunsese acasă târziu.

Fusese aproape miezul nopții și Anita stătuse în bucătărie și citise, îl așteptase, exact așa cum îi spusese că va face. O îmbrățișase și adusese după aceea sfeșnicul de argint care le plăcea atât de mult amândurora. Aprinsese lumânările albe de stearină și se priviseră unul pe altul, mâncaseră din jumătatea de tort rămasă, băuseră câteva pahare de vin.

Tocmai împlinise patruzeci și unu de ani, era deja în al patruzeci și doilea.

Se dusese sus, la etaj și intrase în camera lui Jonas, îl sărutase pe frunte și se căise pe loc deoarece acesta se trezise

brusc și se uitase zăpăcit împrejur, mormăind ceva imposibil de înțeles. Sven rămăsese până când adormise din nou, câteva minute, cu mâna pusă cu grijă pe obrazul lui. O dusese pe urmă pe Anita în sala de baie, îi spusese cât de frumoasă era, o ținuse de mână când se întinseseră pe jos. Trupul ei gol, rămăseseră strâns îmbrățișați după aceea.

Se trezise devreme.

Casa-tip, tăcută atunci când o părăsise.

Își dăduse seama că era prea plin de zel, doar avea deja o identificare fotografică, însă îi telefonase oricum Lisei Öhrström pentru o confruntare cu martorii imediat ce intrase în camera lui de lucru. Identificare fotografică *și* confruntare cu martorii, era neprofesional și el știa asta, dar era grabă mare și voia să fie sigur. Aveau nevoie de argumente pe care să i le prezinte lui Agestam, procurorul nu trebuia să aibă vreun motiv să-i dea drumul lui Jochum Lang, nu de data asta.

De aceea era furibund când o părăsea acum pe Öhrström lângă ecranul de sticlă care o despărțea de cei zece care stăteau aliniați, cu plăcute cu numere pe piept. Încerca să nu arate nimic, știa firește că pe undeva nu era vina ei, ea era mai curând o victimă, înspăimântată și expusă amenințării cu moartea. Nu reușea. Era sarcastic și condescendent, neobișnuit cu furia irațională, îl obosea, îi venea greu s-o mânuiască.

A ieșit în fugă de acolo.

Către camera de luat interogatorii din Kronoberg.

Lang nu trebuia să fie lăsat să scape.

•

O reparație rutieră, undeva între Skärholmen și Fruängen, îl făcea să izbească în tabloul de bord al mașinii și să țipe cu voce tare. Ewert Grens se grăbea înapoi, trebuia să treacă pe la Kronoberg și sediul poliției pentru o scurtă treabă și să se ducă pe urmă pe jos până pe strada S:t Eriksgatan pentru prânzul acela cu Sven, pentru care tocmai făcuse o rezervare.

Știa că nu era bun de nimic. Își ținuse brațul în jurul Lenei și încercase să spună ceea ce trebuia să fie spus și singurul lucru pe care-l simțea acum era cât de greșit fusese, nu era

capabil să consoleze, nu era capabil să îmbrățișeze, nu fusese niciodată capabil. Ea rămăsese pe câmpul de lângă Uzina de Apă și vântul bătea și așteptase nemișcată cu fotografia Lydiei Grajauskas în mână, o ținuse strâns, până când o obligase grijuliu să meargă înapoi.

De fapt, ce căutase acolo? În mijlocul a ceva ce trebuia să fie durere. Pentru că îi lipsea Bengt? Pentru că ea nu avea pe nimeni altcineva? Pentru că el nu avea pe nimeni altcineva?

Traficul se târa înainte, trei benzi deveniseră una și minutele se scurgeau prin fața ochilor. Va ajunge târziu. Dar n-avea de ales.

Trebuia să treacă pe la depozit înaintea prânzului.

Sven va fi obligat să aștepte.

•

Camera de interogatorii era la fel de golașă după cum obișnuia să fie.

Sven Sundkvist era cu sufletul la gură când a ajuns acolo, furia îl gonise prin secția de poliție și mersese mai repede decât era necesar. Îl privi pe Lang care stătea la masă și fuma, care nici măcar nu ridicase privirea când el intrase pe ușă.

•

Conducătorul interogatoriului Sven Sundkvist (CI): L-ai vizitat pe Hilding Oldeus la spitalul Söder, secția tratamente, chiar înainte ca acesta să fie bătut până la moarte.

Jochum Lang (JL): Tu spui asta.

CI: Avem martori.

JL: Păi atunci e foarte bine, Sundkvist. Pentru că atunci poți să-i aduci aici și să organizezi o confruntare.

CI: Martori care ți-au arătat în ce salon se afla Oldeus.

JL: Vreau să spun că ei firește ar putea de exemplu să se uite la mine și la încă alți nouă printr-o fereastră. E al dracului de bine, Sundkvist, fă-o.

•

Sundkvist simțea că fierbe pe dinăuntru. Cel care stătea pe partea cealaltă a mesei încerca să-l dezechilibreze și era pe cale să reușească, trebuie să-mi păstrez calmul, trebuie să pun întrebările și, indiferent de ce va răspunde, să le pun din nou,

până când sunt mulțumit.

Se uită la Jochum Lang care zâmbea, care reușise deja să fie informat de avocatul lui despre confruntarea eșuată cu martorii, avocații obișnuiau să fie rapizi în astfel de situații.

Însă cel care amenința nu trebuia să fie lăsat liber.

Nu încă.

Lang va trebui să răspundă la întrebări încă o dată și va spune mai mult decât intenționa și ce va spune el va trebui să fie suficient ca Agestam să continue cercetările preliminare cu cel vinovat deja închis și la îndemână.

•

CI: Te-am ridicat dintr-un BMW, parcat ilegal, în față intrării spitalului Söder.

JL: Ce spui, dragă Sundkvist. Anchetezi și amenzi pentru parcare ilegală.

CI: De ce te aflai într-o mașină, pe locul din dreapta, în interiorul unei zone închise pentru circulația publică?

JL: Fără îndoială că stau unde naiba vreau eu să stau.

CI: De data asta nu te lăsăm să pleci.

JL: Sundkvist, îngrijește-te pe toți dracii să mă duci imediat sus, la celulă! Înainte să apuc să fac ceva pentru care să *puteți* să mă dați în judecată.

•

Douăsprezece și zece minute.

Grens a oprit mașina în fața clădirii Poliției. Fără îndoială că Sven stătea deja așezat acolo, la restaurantul pentru prânz și aștepta nerăbdător. Dar el intră oricum înăuntru în clădire, înăuntru pe coridorul care ducea la biroul lui. Se opri lângă automatul de cafea, nu pentru a bea vreuna, depozitul se afla chiar lângă automat, Hermansson îi arătase asta, acolo trebuia să se ducă.

Benzile video se aflau pe un raft, cel mai departe înăuntru în spațiul înăbușitor. Lăzi brune de carton, zece cutii în fiecare. A apucat una din ele, i-a rupt plasticul, a scos afară banda neagră. A început s-o controleze. La fel ca celelalte. Cum arătau toate.

Grens trase ușa depozitului după el, intră în camera lui.

Lucrurile ei se aflau acolo, într-o cutie, pe masa de scris. Ridică în sus punga cu simbolul ICA pe ea, băgă înăuntru caseta cea nouă.

Dezonoarea Lenei sau dezonoarea ei?

Lena trăia. Ea era moartă.

Din acest motiv, povestirea lui Grajauskas nu mai exista. Zăcea în apă, ceva mai departe în lacul Mälaren, lângă ștrandul Slagsta, venind dinspre Eriksberg, se oprise acolo. Dezonoarea e mult mai a dracului de grea atunci când cineva trăiește.

Ewert Grens căscă, legănă punga de la ICA cu caseta cea nouă de câteva ori, lent, înainte și înapoi, deasupra mesei de scris, o puse apoi la loc în cutie, printre celelalte lucruri ale ei.

•••

Ewert Grens se așezase într-unul dintre colțurile întunecate ale restaurantului, cât mai departe înăuntrul încăperii, greu de descoperit de către cineva care doar ar fi intrat pe ușă și s-ar fi uitat rapid în jur. Era o adevărată cloacă, asta era părerea lui, chiar la intersecția străzilor Eriksgatan cu Fleminggatan, pe deasupra și departe de Kronoberg.

Însă n-avea de ales.

Jurnaliștii îl urmăreau prin Kungsholmen{12}, știau unde obișnuia să ia el prânzul și, fiind deja pe drum într-acolo, îi văzuse de la distantă stând și așteptând, în fața ușii de la intrare.

Nu primiseră niciun răspuns. Nu primiseră nimic. Nu de la el. Dacă poliția angajase acum responsabili cu mass media, atunci aceștia erau cei care trebuiau să explice cât mai puțin posibil la conferințele de presă, oamenii țipau și își luau unul altuia vorba din gură.

Se întorsese brusc, îi telefonase lui Sven care era deja acolo și aștepta, se dusese câteva cvartale mai departe. Mâncase și înainte aici când moartea cuiva devenise cuvinte și rubrici, se servea o mâncare lamentabilă dar în liniște și pace.

A găsit un ziar de dimineață pe masa de alături, a apucat să-l citească câteva minute, șase pagini despre drama cu luare de ostatici de la morga spitalului Söder.

— Și mie care tocmai mi se adusese mâncarea…

Sven Sundkvist l-a bătut pe spate și s-a așezat.

— Șaizeci și cinci marafeți, și nici nu m-am atins de ea. Ca să vin aici?

Sundkvist se uita împrejur, clătinând din cap.

— Ai ales un loc cu adevărat șic.

— Cel puțin aici scăpăm de întrebări.

— De asta sunt convins.

Escalop skanez cu sfeclă roșie. Și-a comandat fiecare câte unul.

— Cum se simte?

— Lena?

— Da.

— E îndurerată.

— Are nevoie de tine acolo.

Ewert Grens a oftat puternic, a pus ziarul la o parte. Era neliniștit, se legăna pe scaun.

— Sven, habar nu am cum trebuie să mă comport. Nu sunt bun la așa ceva. Poate că am greșit chiar acum, recent. A vrut să vadă cum arăta Grajauskas. I-am arătat fotografia.

— Păi dacă ea a vrut așa.

— Nu știu. Cum să-ți explic dar am avut o senzație ciudată. Ca și cum nu pricepea. Ca și cum, pentru o clipă, a recunoscut-o pe cea din fotografie. A privit fix la poză, a pipăit-o cu degetele, a încercat dar n-a reușit să spună nimic.

— E încă într-un fel de stare de șoc.

— N-avea nevoie să știe cum arată ucigașul bărbatului ei. M-am simțit ca și cum aș fi scormonit rahatul chiar în fața ochilor ei.

Era mult sos. Rar, câte o bucățică de carne. Mâncau doar pentru că trebuiau să o facă.

— Ewert?

— Da?

— S-a dus dracului acum câteva ore.

Grens vâna o bucățică de sfeclă prin farfurie. A renunțat când a dispărut într-o mare de lichid brun.

— Mi-aș dori să știu?

— Nu.

— Atunci, povestește.

Sven Sundkvist retrăi dimineața.

Spaima Lisei Öhrström și aversiunea acesteia, pe care o simțise încă de când se salutaseră. Cei zece bărbați înșirați în spatele geamului, refuzul ei, cum o rugase să se uite din nou la ei când își făceau fiecare tura, senzația că în principiu ea nu îndrăznea și nu voia să-i pese de cine anume se afla acolo înăuntru. Propria-i furie când și-a dat seama de amenințare, când ea l-a rugat să aibă înțelegere pentru dragostea pe care o purta copiilor sorii sale. Dezmințirea ei și rușinea ei și avocatul care cerea eliberarea lui Lang.

Sven prevăzuse reacția.

Ewert Grens a lăsat tacâmul la o parte. Fața îi era roșie, ochii care i se îngustau și artera care-i pulsa la tâmplă. Tocmai se pregătea să dea cu pumnul în masă, când Sven i-a prins brațul, împiedicându-l.

— Nu aici, Ewert. Cred că nu vrei să se zgâiască la noi toată lumea.

Grens respira agitat. Vocea îi era joasă, îi venea greu să îndure accesul de furie care îi lua puterea.

— La dracu Sven, ești conștient de ce-ai spus?

Grens se ridică în picioare. Făcu o tură în jurul mesei, dând șuturi în picioarele mobilei atunci când trecea pe lângă ele.

— Ewert, sunt la fel de furios ca și tine. Dar calmează-te, te rog, acum nu suntem la birou.

Continua să stea în picioare.

— A amenințat medicul! A amenințat copiii!

Sven Sundkvist a ezitat înainte de a continua, imaginea orelor ciudate de dinainte de masă. A scos la iveală din buzunarul sacoului un reportofon, l-a așezat pe masă între farfuriile încă pe jumătate pline.

— După aceea, l-am interogat pe Lang. Ascultă.

Două voci.

Una care căuta să discute.

Alta care încerca să încheie discuția.

Ewert Grens a rămas nemișcat în picioare, lângă masă, cu toți mușchii încordați, cât a vorbit Jochum Lang. N-a spus nimic, nu înainte ca banda să se oprească și ca Sven Sundkvist să se întindă pentru a lua înapoi reportofonul.

— Încă o dată. Numai sfârșitul.

Zgomotul de la scaunele care hârșâiau pe dușumea.

Respirația precipitată.

Vocea lui Lang.

•

— *Sundkvist, îngrijește-te pe toți dracii să mă duci imediat sus, la celulă*! *înainte să apuc să fac ceva pentru care să* puteți *să mă dați în judecată.*

•

Grens a zbierat puternic, puținii clienți care se mai aflau încă în restaurant s-au întors cu toții spre colțul unde un bărbat voinic, mai în vârstă, stătea în picioare lângă masă și ținea pumnul strâns ridicat în aer.

— Așază-te, Ewert.

— Chestia asta, Sven, n-o mai cumpăr. Nicio șansă să-i mai permit lui Lang să hotărască! Acum, va fi condamnat. Și puțin îmi pasă de ce anume implică asta.

Ewert Grens continuă să stea în picioare. Arătă cu degetul spre Sundkvist.

— Numărul de telefon al Lisei Öhrström.

— De ce?

— Îl ai sau nu-l ai? Dă-mi imediat numărul ei! Vom face nițică muncă metodică, polițienească, tu și cu mine, de aici, de la restaurant.

Chelnerița, o femeie tânără, dacă nu chiar o fetișcană, s-a apropiat prudentă de masă. Și-a luat avânt, l-a evitat pe Grens, s-a uitat la Sven Sundkvist și i-a adresat rugămintea de a păstra liniștea, de a arăta respect pentru ceilalți clienți, explicându-i că, în caz contrar, va fi obligată să cheme poliția. Sundkvist și-a cerut scuze, a promis că nu se va repeta, vor pleca în curând, ar putea să aducă nota?

— Aici.

Sundkvist i-a întins carnetul de adrese lui Ewert Grens. Numărul ei se afla acolo, scris îngrijit. Grens i-a zâmbit colegului mai tânăr, numerele de telefon cu numele abonaților scrise în ordine alfabetică, el era unul din ăștia, Sven.

Grens a scos telefonul mobil, a sunat-o pe Lisa Öhrström. A ajuns la ea undeva, prin secția de tratamente, se dusese direct acolo după confruntarea cu martorii de dis-de-dimineață.

— Öhrström? Aici inspectorul de poliție judiciară Ewert Grens. Peste o oră, îți trimit câteva fotografii. Vreau să te uiți la ele.

A întârziat puțin, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă ce spusese el.

— Despre ce e vorba?

— Crimă, jaf și molestare.

— Nu înțeleg.

— Numărul tău de fax?

Aceasta a întârziat din nou, tăcerea ei, ea nu dorea să continue.

— De ce trebuie să primesc fotografiile tale?

— Ai să înțelegi când o să le vezi. Peste o oră. Ne auzim.

Ewert Grens aștepta nerăbdător în timp ce Sven Sundkvist golea paharul cu bere fără alcool și căuta banii pe care știa că îi are la el. Grens a fluturat cu mâna spre Sundkvist, era grăbit și a plătit pentru amândoi, a dat mai mult bacșiș decât merita mâncarea.

Erau pe cale să iasă pe ușă afară, în haosul traficului de pe S:t Eriksgatan, când Grens a recunoscut, ceva mai departe pe trotuar, o pereche de jurnaliști cu care nu avea chef să vorbească. L-a rugat pe Sundkvist să se oprească o clipă, a pândit cu ușa pe jumătate deschisă și i-a văzut trecând pe lângă și dispărând.

Au părăsit și ei mirosul de escalop skanez.

Pași grăbiți de-a lungul străzii Fleminggatan, câteva minute de plimbare, unul lângă altul, către strada Bergsgatan și secția judiciară, înainte de a se despărți.

Grens a intrat în camera lui ieșind afară din nou, peste un minut, cu două fotografii alb-negru în mână, a ochit faxul care stătea lângă un aparat de copiat ceva mai departe, pe coridor.

— Grens?

S-a răsucit. Când se întâlniseră, dimineața devreme, ea râsese de el.

— Hermansson. Mi-ai promis un raport. După prânz. Acum e după prânz.

Se întrebă dacă suna cumva mânios. Nu se simțea așa.

— Sunt gata.

— Și?

— Am primit copiile interogatoriilor. Am trecut prin ele. Interesant.

Ewert Grens ținea cele două fotografii în mână. Ea și-a rotit brațul arătând spre ele, *faxează, eu aștept,* însă el le-a pus la o parte, a rugat-o să continue.

— Imaginile din memorie ale paznicului. Vorbește despre o femeie. Care a fost la toaleta pentru handicapați chiar înaintea lui Grajauskas. După cum o descrie pe femeia aceea, sunt sigură că a văzut-o trecând pe prietena tipei, pe Alena Sljusareva.

Ewert Grens asculta. Se gândea la cele petrecute de dimineață. O lăudase și după aceea se simțise aproape prost dispus, dat de gol, nu înțelesese sentimentul acela nici atunci și nu-l înțelegea nici acum, nu era obișnuit cu astfel de lucruri.

— După aceea, cei doi băieți care au stat așezați lângă Grajauskas. Unul dintre ei își amintește că aceeași femeie a trecut și pe lângă ei. Descrierea lui este identică cu cea a paznicului. Un portret fidel al Alenei Sljusareva.

Hermansson avusese o mapă cu hârtii la ea. O parte din ancheta care curând va fi veche de douăzeci și patru de ore, un omor și o sinucidere într-o morgă. O ridică în sus, voia să i-o dea.

— Ea a fost, Grens. Ea a fost cea care i-a procurat Lydiei Grajauskas arma și materialul explozibil. Sunt sigură. De aceea Alena Sljusareva e vinovată de a fi fost părtașă la răpire și omor. O prindem curând, n-are unde să se ducă.

Ewert Grens a luat în primire mapa. Se uită la tânăra polițistă care se pregătea să dispară, își drese glasul.

— Tu, apropo.

Ea s-a oprit și s-a întors cu fața.

— Te-ai înșelat. Tu ești cel de-al doilea polițist de sex feminin pe care l-am lăudat. Și, fără îndoială, ar trebui să fac asta din nou.

Femeia a clătinat din cap.

— Mulțumesc. Dar cred că ajunge acum.

Hermansson se pregăti din nou să plece, o rugă să aștepte, încă o întrebare.

— Ceea ce ai spus, azi-dimineață.

— Da?

— Trebuie oare să interpretez asta ca și cum tu ai fi de părere că mi-ar fi greu cu femeile polițist?

— În felul acesta trebuie să interpretezi.

Nu ezitase. Fusese calmă și obiectivă, iar el a rămas la fel de dat de gol ca și cu câteva ore în urmă.

Dar a înțeles. A văzut-o pe Anni.

Grens și-a dres zgomotos glasul, automatul de cafea chiar alături, avea nevoie de cafea neagră de automat în recipient de plastic, de așa ceva avea nevoie, ceva simplu, care să-l calmeze. A golit paharul, a apăsat pentru încă unul. Firește că știa asta. De ce îi era greu cu femeile polițist. Cu femeile, în general. Douăzeci și cinci de ani în urmă. Douăzeci și cinci de ani de când ținuse în brațe o altă ființă umană. Abia dacă-și mai putea aduce aminte cum fusese, simțea lipsa acestui lucru, dar nu și-l putea aduce aminte.

Încă o ceașcă.

Pe ultima a băut-o încet, niciodată mai mult de trei, pe ultima dorea s-o economisească un timp, liniștea pe care i-o dădea. Bea și înghițea tacticos, cu paharul într-o mână, când și-a dat seama că încă mai ținea fotografiile în cealaltă.

S-a uitat la ele. Știa că vor funcționa.

Lisa Öhrström a răspuns după cinci semnale.

— O oră. Ești punctual.

— Vreau să te duci la fax.

Ewert Grens îi auzea pașii pe coridor, vedea secția de tratamente în fața ochilor, știa unde se află ea acum.

— Le-ai primit?

— Chiar acum.

— Și?

— Nu știu ce vrei.

— Ce vezi?

Aceasta a oftat. A așteptat până când ea a dorit din nou să vorbească.

— Despre ce este vorba?

— Ești medic. Uită-te la fotografii. Ce vezi?

Lisa Öhrström era tăcută, o auzea cum respiră, dar nu spunea nimic.

— Pentru ultima dată. Ce vezi?

— O mână stângă. Trei dintre degete sunt fracturate.

— Degetul mare. Corect?

— Corect.

— Cinci mii de coroane.

— Nu pricep unde vrei să ajungi.

— Arătătorul. O mie de coroane. Degetul mic. O mie de coroane.

— Tot nu înțeleg.

— Jochum Lang. Ăsta-i tariful lui. Și semnătura. Fotografii luate de tehnicienii criminaliști în timpul unei anchete preliminare care a fost abandonată. Băiatul acesta, cu mâna lui stângă complet lipsită de valoare acum, fusese dator șapte mii de coroane. Una dintre victimele lui Lang. Un om cu o astfel de meserie aperi tu. Și cât timp vei continua să-l aperi, el va continua să lucreze.

Ewert Grens a așteptat, n-a mai spus nimic, apoi a închis telefonul. Ea va trebui să stea acolo. Cu trei degete rupte, în alb-negru, în fața ei. Va trebui să facă asta până când el o va contacta din nou.

O ușă care se deschidea ceva mai departe, pe coridor. Grens se întoarse.

Sven Sundkvist, acesta era grăbit, pași repezi când s-a apropiat.

— Ewert, tocmai am primit un telefon.

Grens se sprijini de fax, îl durea piciorul, așa cum obișnuia uneori să-l doară, și nu auzea cum capacul subțire de plastic scârțâia sub greutatea lui. Sven Sundkvist a auzit, dar nu avea timp, s-a uitat la șeful lui.

— Jos, în portul Frihamnen. Un interpret rus e pe drum.

— Da?

— Tocmai voia să se îmbarce pe un vapor spre Lituania.

Grens și-a aruncat nerăbdător brațele în lături.

— Treci la obiect.

— Alena Sljusareva. A fost arestată adineauri.

•••

Vorbiseră despre asta de atâtea ori. Stătuse așezat împreună cu Bengt în diverse camere de luat interogatorii sau în cârciumi sau casă la acesta, în grădina vilei și nimeriseră adesea acolo, lângă adevăr, își spuseseră că pe undeva era al dracului de simplu, exista adevărul și exista minciuna și, până la urmă, adevărul era singurul pe care ființa umană avea tăria să-l suporte.

Orice altceva, *bullshit.*

O minciună dă naștere la o nouă minciună care dă naștere la o nouă minciună și, până la urmă, ești atât de al dracului de încâlcit în ele încât nu mai recunoști adevărul nici măcar atunci când acesta este singurul care ți-a mai rămas.

Își bazaseră prietenia pe adevăr. Ca întotdeauna să îndrăznești să spui ce crezi chiar și atunci când asta îți consumă energia. Se întâmplase ca unul dintre ei să simtă că celălalt ascundea ceva, că-și ținea gura cu intenții bune și, atunci, urlaseră unul la altul un moment, închiseseră ușa dinspre coridor și o deschiseseră din nou numai după ce totul fusese spus, adevărul.

Ewert Grens se înfioră.

Ce minciună împuțită.

Ce crezuse el? Că Bengt și cu el își spuseseră adevărul gol goluț și doar asta?

Stătea la masa lui de lucru cu gândurile în jurul unei casete video, aceea pe care-o ținuse în buzunar aproape douăzeci și patru de ore și pe care o lăsase apoi să cadă pe fundul lacului Mälaren.

Acum, mint eu.

De dragul Lenei.

Adevărul nostru de căcat.

Mint ca să acopăr minciuna ta.

Ewert Grens a tras spre el cutia de carton care era undeva departe, pe marginea mesei. S-a aplecat în față, i-a deschis capacul. S-a uitat la lucrurile personale care fuseseră confiscate cu vreo două ore în urmă în portul Frihamnen,

când doi polițiști o arestaseră și o percheziționaseră pe Alena Sljusareva.

A ridicat cutia de carton și a întors-o cu fundul în sus. Viața Alenei pe masa lui de scris. Nu era prea mult, cam ceea ce putea o persoană care fugea să ia cu ea. A ridicat lucrurile, le-a pipăit, unul câte unul.

Un teanc de bancnote de o mie de coroane prinse cu o clamă, salariul pentru că își deschisese coapsele de douăsprezece ori pe zi, timp de trei ani.

Un jurnal de zi, i-a desfăcut închizătoarea și a răsfoit distrat prin el, litere chirilice și cuvinte lungi pe care nu le înțelegea.

O pereche de ochelari de soare, ieftini, din plastic, dintr-aceia pe care-i cumperi când se întâmplă să treci pe lângă o tarabă.

Un telefon mobil, unul destul de nou, cu mult mai multe funcții decât reușești să înțelegi vreodată.

Un bilet simplu de feribot, numai dus, cu data de plecare azi, șase iunie, de la Stockholm la Klaipeda. A privit ceasul. Bilet care chiar de adineauri încetase să mai fie valabil.

Se uită la viața ei încă o dată, apoi o puse înapoi în cutia de carton. Citi în grabă procesul verbal care o urmase, semnă dedesubt, îl puse alături de celelalte.

Ewert Grens știa mai mult decât dorea să știe.

Acum, trebuia s-o interogheze.

Și ea îi va spune exact ceea ce el nu voia să audă. Astfel încât, va asculta, va uita, o va ruga să-și facă valiza și să plece acasă.

De dragul Lenei. Nu de al tău. Pentru ea.

Grens se ridică, din nou prin coridor, până la lifturi, până la arest și la polițiștii care asigurau paza. Era așteptat, se duseră împreună la celula în care Alena Sljusareva stătea deja de o oră și jumătate. Paznicul acționă ca întotdeauna, se aplecă în față și privi prin mica gaura pătrată care se afla în mijlocul ușii. Femeia stătea așezată acolo. Pe patul îngust, aplecată în față, cu capul lăsat pe genunchi, părul întunecat care atârna spre podea.

Paznicul a deschis ușa și Grens a intrat în camera

dărăpănată. Ea s-a uitat în sus, ochii ei, plânsese. A făcut un semn cu capul spre ea.

— Vorbești desigur suedeza?

— Destul.

— Bine. Am să te interoghez. Vom sta jos aici, pe patul din celula ta, cu reportofonul ăsta între noi. Înțelegi?

— De ce?

Alena Sljusareva s-a ghemuit. Cum făcea ea uneori, când cineva pătrunsese prea violent în ea și o durea vaginul, când spera să n-o vadă nimeni.

•

Conducătorul interogatoriului Ewert Grens (EG): Îți amintești de mine?

Alena Sljusareva (AS): Apartamentul. Tu ai fost polițistul care l-ai lovit cu un baston de cauciuc în stomac. Dimitri Codoșafurisit. Zăcea pe jos.

EG: Deci ai văzut asta. Și totuși ai fugit?

AS: L-am văzut și pe Bengt Nordwall. M-a cuprins panica. Doream să dispar doar.

•

Stătea alături de o femeie tânără din țările Baltice pe un pat îngust de arest. Spatele care-l durea după câteva ore de somn pe sofaua din birou, piciorul care-l durea ca de obicei. Grens respira încet. Era obosit. Nu voia să stea așezat acolo și să murdărească singurul lucru pe care de fapt îl mai avea, mândria, identitatea, ura minciuna pe care o purta și va continua să mintă, așa după cum era obligat s-o facă.

•

AS: Știu asta acum. Că Lydia e moartă.

EG: E moartă.

AS: Acum, știu asta.

EG: A împușcat întâi un polițist nevinovat. Pe urmă, și-a luat viața cu aceeași armă, o împușcătură în cap cu un pistolet Makarov de nouă milimetri. Aș dori să aflu cum a făcut rost de armă.

AS: Ea e moartă. Ea e moartă. Știu asta acum.

•

Sperase. Cum speră întotdeauna omul. Dacă nu știu, nici nu s-a întâmplat.

Acum, plângea.

A făcut semnul crucii în aer cu o mână tremurătoare, plângea cum plânge numai acela care tocmai a realizat că cineva căruia îi va simți lipsa încetase să mai existe.

Ewert Grens aștepta, ea trebuia să-și consume plânsul, se uita la reportofonul care se învârtea și rămase tăcut până când aceasta s-a liniștit și a putut să repete întrebarea.

•

EG: Un pistolet Makarov de nouă milimetri.

AS: (de neauzit)

EG: și material explozibil.

AS: Eu am fost.

EG: Care?

AS: Care le-am adus.

EG: De unde?

AS: Din același loc.

EG: De unde?

AS: Völundsgatan. Pivnița de acolo.

•

Grens a lovit violent cu mâna reportofonul, aproape s-o atingă și pe ea. Cum, în numele iadului, putuse o fată tulburată și înfricoșată, care încerca să fugă, să treacă pe lângă polițistul postat în fața clădirii, să coboare în pivniță și să care apoi afară material explozibil în cantitate suficientă pentru a arunca în aer părți dintr-un mare spital?

Alena s-a speriat, polițistul lovise după cum obișnuiau ei să facă, ea s-a chircit și mai mult.

Și-a cerut scuze. A promis să nu mai lovească altă dată.

•

EG: Ai știut la ce vor fi folosite?

AS: Nu.

EG: Ai dus cuiva o armă încărcată fără să întrebi de ce?

AS: N-am știut nimic. Și nici n-am întrebat.

EG: Și ea n-a spus nimic.

AS: Știa că dacă face asta, i-aș fi cerut să fiu și eu acolo.

•

Ewert Grens a oprit reportofonul, a scos banda afară. Minciuna. Interogatoriul acesta nu va fi niciodată consemnat. Va face în așa fel încât banda să dispară, exact cum, cu o zi înainte, făcuse ca povestirea comună a acestora să dispară.

Se uită la ea. Fata i-a ocolit privirea, nu mai voia.

— Pleci acasă.

— Acum?

— Acum.

Alena Sljusareva se ridică în grabă, își pieptănă părul cu mâna, trase de câteva ori de bluză în încercarea de-a o întinde, își puse papucii închisorii în picioare.

Își promiseseră una alteia să se întoarcă împreună acasă.

Nu mai puteau face asta. Lydia murise.

Pleca singură la drum.

Grens comandase un taxi. Era mai bine așa. Firește, cu cât erau implicați mai puțini, cu atât mai simplu era. Mergea alături de ea pe drum spre Bergsgatan. Un bărbat mai vârstnic cu nevasta lui mai tânără. Un bărbat mai vârstnic cu fiica sa tânără. Putea să fie oricare dintre posibilități. Puțini ar fi putut să presupună că era vorba despre un comisar de la brigada de criminalistică și o prostituată pe drum spre casă.

Ea stătea așezată pe locul din spate când automobilul se strecură prin traficul de după-amiază din centrul orașului. Norr Mälarstrand, Vasagatan, Kungsgatan și Stureplan, peste Valhallavägen și apoi Lidingövägen, până jos, în port. Nu va mai veni niciodată aici. Nu va mai părăsi niciodată Lituania. Știa asta. Își făcuse călătoria ei.

Grens a plătit taxiul și s-au dus la terminalul pentru feriboturi. Vaporul următor părăsea Stockholmul peste aproape două ore. Cumpără un bilet și i-l dădu. Ea îl ținu strâns, nu trebuia să-i dea drumul, nu înainte de a se da jos la Klaipeda, orașul-port, casa pe care o părăsise.

Îi venea greu să-și imagineze. Locul pe care-l părăsise la șaptesprezece ani. Nu ezitase prea mult atunci când cei doi bărbați îi oferiseră un serviciu și un salariu bun la o distanță de o călătorie cu vaporul. Ceea ce lăsa ea în urmă era ceva

sărac și fără mari speranțe de schimbare. Firește că nu va fi plecată decât câteva luni. Firește că va veni înapoi. În orice caz, nu-i vorbise niciodată despre asta lui Janoz. Nu-și putea aduce aminte de ce.

Ea fusese o altfel de ființă atunci.

Numai cu trei ani în urmă, însă o altă viață, un alt timp.

Acum, ea trăise mult mai mult decât cei de vârsta ei.

Oare o căutase? Se întrebase? Îl vedea pe Janoz în fața ochilor, purtase imaginea lui înăuntrul ei, nu reușiseră să i-o smulgă vreodată. Pătrunseseră în ea cu forța și scuipaseră, dar nu reușiseră niciodată să-i ia lucrul acela la care ea refuzase să renunțe. Oare mai era acolo? Mai trăia? Cum arăta acum?

Ewert Grens a rugat-o să-l urmeze până la capătul cel mai depărtat al terminalului, la cafeneaua de acolo. A invitat-o la o cafea și un sandviș, iar ea i-a mulțumit și a mâncat. El cumpărase două ziare și au rămas așezați la masă, citindu-l fiecare pe al său, în așteptarea următoarei plecări.

•

Nu trecuseră nici douăzeci și patru de ore.

Lena Nordwall stătea la masa din bucătărie și fixa ceva cu privirea. Oamenii fixează întotdeauna ceva cu privirea.

Cât timp va lua? Două zile? Trei? O săptămână? Două săptămâni? Un an? Niciodată?

N-avea nevoie să înțeleagă. N-avea nevoie de asta. Nu încă. Dar?

Cineva stătea în spatele ei. Remarcase asta acum. În hol, pe scara care ducea la etaj. Se răsuci, o văzu pe fiica ei care, tăcută, o contempla.

— De cât timp stai aici?

— Nu știu.

— De ce nu ești afară?

— Plouă.

Fiica lor avea cinci ani. Fiica *ei* avea cinci ani. În felul acesta trebuia să gândească. Fiica *ei.* Dacă privea în jur, nu mai existau alți adulți în casă. Ea era singura. Cu responsabilitatea. Cu viitorul.

— Cât timp, mamă?

— Cât timp ce?

— Cât timp va fi mort tata?

Fiica ei se numea Elin. Aceasta avea cizme în picioare. Ude, pline de noroi. Lena nu le vedea. Elin merse pe dușumea de la scară, prin hol, până la masa din bucătărie, urme de pământ ud și Lena nu le vedea.

— Când vine acasă?

Elin se așeză pe scaunul de alături. Lena a reținut asta, dar numai atât, nu auzea că aceasta punea de asemenea o mulțime de întrebări, tot timpul.

— Nu vine acasă?

Fiica *sa* a întins mâna spre obrazul ei, l-a atins, l-a mângâiat.

— Unde e el?

— Tata doarme.

— Când se trezește?

— Nu se trezește.

— De ce?

Fiica *ei* stătea alături și o bombarda cu întrebări, ele îi loveau corpul, simțea cum o asaltau și parcă îi smulgeau pielea înainte de a i se strecura înăuntrul. Se ridică în picioare. Nu mai voia și alte cuvinte care s-o lovească. Începu să țipe la fetița care încerca să înțeleagă.

— Încetează! Încetează să mai pui întrebări acum!

— De ce a murit el?

— Nu mai pot! Nu înțelegi asta? Nu mai pot mai mult de atât!

Era pe cale să-și lovească copilul. Venise atât de brusc, brațul în aer și întrebările care îi ciocăneau capul, îl ridicase dar nu lovise, ea nu lovise niciodată. Plângea acum, se așeză și își îmbrățișă fiica, fiica *ei.*

•

Sven Sundkvist râsese tare de unul singur când părăsise restaurantul mediocru și se plimbase singur până la Kronoberg. Nu de mâncare, cu toate că bucățile mici de carne grasă în sosul subțire, din plic, ar fi meritat să râzi de ele. Râsese de Ewert. Îl vedea pe colegul său în fața ochilor, cum

dădea ture în jurul mesei, cum lovea în fiecare picior de masă pe lângă care trecea, cum stătea în picioare și blestema reportofonul din care se auzea vocea amenințătoare a lui Lang, până când chelnerița s-a apropiat pe furiș și l-a rugat să vorbească mai încet, altfel era obligată să cheme poliția.

Râsese fără să se gândească la ce făcea și două cucoane, pe care le întâlnise pe trotuar, îl priviseră trist amândouă, mormăiseră îngrijorate ceva despre influența alcoolului asupra cuiva pe care-l bănuiau că nu se simte chiar bine. Respirase adânc, încercase să se potolească. Ewert Grens era orice. Însă în orice caz plictisitor nu era niciodată.

Ewert dispăruse pentru a o interoga pe Alena Sljusareva. Sven Sundkvist fusese sigur că aceasta deținea informații care îi vor ajuta să înțeleagă ceva mai mult. De aceea mărise pasul grăbindu-se înapoi spre biroul lui, îl va lăsa la o parte pe Lang și va căuta un timp răspuns cu privire la drama cu ostatici, morga îl lăsase cu o senzație acută de neplăcere și nu era vorba numai despre moarte.

Era și altceva acolo, un ceva pe care el nu-l prea înțelegea.

Fermitatea și brutalitatea stranie a femeii, medici care sunt ținuți prizonieri, cu pistolul la tâmplă, cadavre aruncate în aer și Bengt Nordwall care a trebuit să fie schimbat contra lor și uciderea lui și sinuciderea ei. Totul fără un cuvânt despre ce anume *voia ea într-adevăr*.

A trecut încă o dată în revistă desfășurarea evenimentelor.

A descompus ziua de miercuri, cinci iunie, în minut după minut, fiecare întâmplare nouă a primit un timp propriu precis. De la ora douăsprezece și cincisprezece, în mijlocul zilei, când Lydia Grajauskas era pe canapeaua secției de chirurgie și privea știrile de la prânz, până la ora șaisprezece și zece, când mai multe persoane cu căști la ureche descriau în același fel zgomotul produs de două împușcături, care au fost urmate de încă una și, după aceea, de o pocnitură puternică atunci când trupele de intervenție forțaseră ușa morgii.

A citit audierea ostaticilor, medicul mai în vârstă Ejder și patru studenți la medicină, care toți au dat în principiu aceeași descriere a lui Grajauskas: fusese calmă și se străduise

tot timpul să controleze cele ce se întâmplau, de asemenea aceasta nu rănise pe nimeni în afară de Larsen, atunci când el încercase s-o dezarmeze.

Observațiile lor dădeau o imagine bună, de fapt totul, în afară de ceva de care avea el cel mai mult nevoie. De ce făcuse ea ceea ce făcuse?

În cele din urmă, a controlat procesul verbal de confiscare și rezumatul tehnicienilor asupra evenimentelor de la morgă spitalului Söder. A dat tot atât de puține roade după cât se temuse. Nimic neașteptat. Nimic pe care el să nu-l fi putut prevedea.

În afară de asta.

Reciti de mai multe ori cele două rânduri.

O casetă video care se aflase în punga ei de plastic. Fără carcasă. Dar cu litere chirilice pe eticheta lipită pe marginea ei.

•

Schimbaseră ziarele între ei, el adusese mai multă cafea și cumpărase fiecăruia câte o prăjitură cu mere și sos de vanilie. Ea o mâncă cu aceeași poftă cu care mâncase recent sandvișul.

Ewert Grens studia femeia din fața lui.

Era frumoasă. Nu că ar fi avut vreo importanță, dar chiar era.

Ar fi trebuit să stea acasă. Risipa naibii. Atât de tânără, atât de mult timp încă în fața ei și pe urmă, chestia asta, să desfaci picioarele în fiecare zi pentru niște curvari în călduri, care se plictisiseră de gazonul care trebuia tuns și de copiii care aveau tot timpul alte nevoi și de nevasta care îmbătrânise.

Grens a clătinat din cap. O asemenea risipă, la dracu!

A așteptat până când ea a terminat de mestecat, până a pus lingura pe farfurie.

Îl ținuse într-o servietă. L-a scos acum, l-a pus pe masă.

— Recunoști asta?

Ea s-a uitat. Un carnet de însemnări albastru. A ridicat din umeri.

— Nu.

Grens a dat prima pagină, a împins carnetul de însemnări

de-a lungul mesei până când s-a aflat în fața ei.

— Înțelegi asta?

Alena Sljusareva se uită la ce era scris. A citit câteva rânduri, apoi i-a căutat privirea.

— De unde-l ai?

— Se afla lângă patul ei, la spital. Singurul lucru care se afla acolo, care era al ei. Pentru că e al ei, nu-i așa?

— E scrisul Lydiei.

I-a explicat că încercase să obțină traducerea textului în timp ce ea ținea ostaticii înăuntru, în morgă, în timp ce ea încă mai trăia, dar că nu reușise să aducă pe nimeni acolo care să traducă din lituaniană.

În timp ce Bengt trăia, gândi el. În timp ce minciuna pe care o purta cu el încă nu exista.

Alena Sljusareva a răsfoit încet carnetul de însemnări, a citit cele scrise pe cinci pagini. După aceea, a tradus.

Tot.

Tot ce se întâmplase cu abia douăzeci și patru de ore mai devreme.

În detaliu.

Grajauskas planificase și scrisese în carnet exact ceea ce urma să facă mai târziu. Livrarea armei, a explozibilului, a sforii și a unei casete video, într-un coș de hârtii dintr-o toaletă pentru handicapați. Lovitura în capul unui paznic, drumul până la morgă, luarea de ostatici, aruncarea în aer a unui cadavru, revendicarea unui interpret care se numea Bengt Nordwall.

Ewert Grens asculta. Asculta și înghițea în sec. Se afla acolo. Totul. Atât de singur. Dacă aș fi știut. Dacă aș fi putut să traduc rahatul. Atunci, nu l-aș fi trimis niciodată jos. Atunci, el ar fi trăit.

Ai fi trăit atunci!

Dacă nu te-ai fi dus înăuntru, ai fi trăit!

Doar trebuia ca tu să fi știut asta!

De ce n-ai spus nimic?

Mie? *Sau ei*?

Dacă cel puțin ai fi recunoscut că o cunoști. Dacă cel puțin i-ai

fi dat satisfacția asta.

Atunci, ai fi trăit.

N-a vrut să tragă.

Voia să aibă confirmarea că nu era vina ei, că nu era alegerea ei să stea într-un apartament și să aștepte să se dezbrace pentru bărbați.

A întrebat dacă putea să-l păstreze. Grens a clătinat din cap, s-a întins după coperta albastră, a pus carnetul de însemnări înapoi în servietă. A așteptat pe urmă până au rămas numai zece minute până la plecare. A rugat-o atunci să se ridice și au plecat împreună spre ieșire. Alena Sljusareva ținea biletul în mână pentru a-l arăta unei femei care stătea în spatele unui perete de sticlă, îmbrăcată în uniforma companiei de transporturi navale.

S-a întors, i-a mulțumit, Grens i-a urat călătorie plăcută.

A părăsit-o acolo, la coada din fața gheretei de bilete și s-a dus ceva mai spre interiorul terminalului, când încă mai avea o vedere bună, de ansamblu, asupra călătorilor care debarcau de pe navă și a celor care așteptau permisiunea să se îmbarce, s-a oprit. S-a sprijinit de un stâlp, a încercat să se gândească la cealaltă anchetă, la Lang care era arestat și la Lisa Öhrström care primise de puțină vreme faxul lui și care va putea să vadă curând și mai multe fotografii, însă aceștia îi alunecau din gânduri estompându-se și dispărând, îi erau de ajuns în acest moment femeile din Klaipeda, și a început în schimb să privească distrat călătorii care soseau, care părăseau vaporul simțind încă marea în corp. Sigur că îi plăcea asta, să stea la distanță și să studieze oamenii. Aceștia de aici erau toți pe drum undeva: cei cu obraji roșii și sacoșe mari de plastic cu alcool cumpărat de la duty-free, care băuseră și dansaseră și flirtaseră până când adormiseră singuri în cabina de pe puntea inferioară, alții care erau îmbrăcați în cele mai elegante haine pe care le aveau și care economisiseră mai mulți ani pentru o săptămână de concediu în țara denumită Suedia, pe partea cealaltă a Mării Baltice, câte unul care apărea mototolit, fără bagaj și care plecase în graba mare, având doar dorința să plece departe. Îi studia pe toți și uita de minutele de așteptare,

singurul lucru pentru care mai avea energie, curând, ea ar fi trebuit să plece în curând.

Ewert Grens se pregătea tocmai să se întoarcă când a văzut ceea ce poate că era ultimul grup de pasageri care debarcau.

L-a recunoscut imediat.

Trecuseră doar douăzeci și patru de ore de când, la Arlanda, îl văzuse stând între doi bărbați voinici și primind ocări zdravene de la rotofeiul oficial lituanian, pentru ca apoi să fie îmbrâncit cu brutalitate către poartă și către zborul lung de o oră, până la Vilnius.

Dimitri Codoșafurisit.

Același costum pe care-l purtase când fusese escortat la scara avionului, același costum pe care-l purtase atunci când, cu trei zile în urmă, o biciuise până la pierderea conștiinței pe Grajauskas și după aceea le barase drumul în apartamentul spart de la etajul șase.

Dimitri Codoșafurisit nu era singur. Imediat ce-a trecut de controlul pașapoartelor, s-a oprit și a așteptat două femei tinere, poate fete, șaisprezece, șaptesprezece ani. A întins mâna și ambele i-au dat ceva ce țineau în mână, ceva ce Ewert Grens, fără să poată să vadă cu adevărat, știa deja ce era.

Pașaportul lor.

Datoria lor.

O femeie în costum de jogging a venit în grabă spre ei, bluza de trening cu gluga trasă pe cap și cu spatele la locul unde se afla Grens. El n-a văzut-o mai mult de atât, însă a remarcat cum i-a salutat pe cei trei, așa cum fac balticii, sărutări din vârful buzelor pe obraji.

Aceasta a arătat spre prima ieșire, exact cea de lângă ei, au urmat-o, niciunul n-avea bagaj.

Lui Ewert Grens îi venea să vomite.

Lydia Grajauskas tocmai se împușcase în tâmplă. Alena Sljusareva fugise și era acum doar la o distantă de o călătorie cu vaporul de a reveni acasă. Timp de trei ani, cele două fuseseră folosite de bărbați străini în apartamente cu încuietori electronice. Fuseseră amenințate, maltratate, se prefăcuseră a fi excitate în timp ce pe dinăuntru lor se

prăbușeau. Durase douăzeci și patru de ore, numai douăzeci și patru de ore, după aceea, erau înlocuite! De două tinere femei noi, care n-aveau nici cea mai mică idee despre ce le aștepta, care vor fi educate curând să zâmbească atunci când cineva scuipa astfel încât cei care făceau negoț cu oameni să poată să continue să numere o sută cincizeci de mii de coroane pe lună, pentru fiecare.

Grens a rămas pe loc, vreo două minute, feribotul trebuia la vârsta la care tocmai le crescuseră sânii să-și părăsească locul de la chei. I-a urmărit în timp ce dispăreau în depărtare, femeia baltică, cu gluga treningului trasă pe cap, Dimitri Codoșafurisit lângă ea, la urmă, cele două fete care-și dăduseră de curând pașapoartele.

Nu putea să facă nimic. Nu, acum. Grajauskas și Sljusareva îndrăzniseră să pună la îndoială, să lovească înapoi și asta era neobișnuit, sau mai curând, el nu auzise vorbindu-se despre așa ceva vreodată. Acestea două de aici, atât de mici, acestea nu ar avea curajul să depună mărturie într-o astfel de situație, speriate de moarte ele ar nega, exact cum ar nega și proxenetul acela afurisit.

În consecință, nu exista încă niciun delict.

Însă știa că el sau vreun coleg le vor întâlni pe amândouă cât de curând, nu știa unde și nici când, însă știa că, întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, se ducea dracului întotdeauna.

•

Imediat ce văzuse însemnările din procesul verbal de confiscare, Sven Sundkvist lăsase la o parte restul teancului de hârtii și începuse să caute caseta video care fusese descrisă, care se aflase într-o pungă de plastic cu logoul ICA și care avusese pe ea atât amprentele lui Grajauskas cât și pe cele ale Sljusarevei.

O căutase întâi acolo unde ar fi trebuit să fie, la secția tehnică a Poliției Judiciare Municipale.

Nu se afla acolo.

Verificase la garda de noapte a Krimului[{13}], apoi cu lingviștii care, în mod normal, ar fi trebuit să cerceteze literele

chirilice de pe eticheta casetei video.

Nu se afla acolo.

Nici măcar ultima posibilitate, ca ea din vreun motiv oarecare să fi fost raportată la obiecte pierdute, nici măcar asta.

Își simțea din nou stomacul.

Senzația de neplăcere care creștea și se întărea, care se transforma în iritare și pe urmă în furie, aceasta îi era străină și o detesta.

Îl căută pe tehnicianul despre care știa că sosise primul la morgă. Nils Kranz, un bărbat mai în vârstă care se aflase întotdeauna prezent la fiecare scenă a crimei, de când era Sven anchetator și chiar cu mult timp înainte de asta. L-a găsit într-un apartament de pe strada Regeringsgatan, un caz de molestare, era grăbit însă i-a acordat timpul de care avea Sven nevoie. Kranz a descris pe scurt unde se aflase caseta, ce găsiseră pe ea, a confirmat de fapt ceea ce Sven putuse să citească deja în procesul verbal de confiscare.

— Ok, Kranz, bine. Și conținutul?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, ce anume se află pe bandă?

— Nu știu.

— Nu știi?

— Doar asta-i sarcina voastră.

— Păi asta încerc și eu să investighez.

A auzit cum Nils Kranz s-a îndepărtat de receptor, cum a vorbit cu cineva, greu de înțeles despre ce. Vreo jumătate de minut, apoi acesta a revenit.

— Mai dorești ceva?

— Da. Știi unde se află acum? Banda?

Kranz a râs resemnat.

— Voi nu comunicați de loc unul cu altul, acolo la voi?

— Cum așa?

— Vorbește cu Grens.

— Ewert?

— A vrut s-o aibă. I-am dat-o imediat ce am fost gata cu ea, înăuntru, la morgă.

Sven Sundkvist respira greu. Durerea din stomac, iritația, mânia.

A părăsit masa de lucru, a trecut pe lângă patru uși, a ciocănit la cea de la biroul lui Ewert Grens.

Știa că Ewert era ocupat s-o interogheze pe Alena Sljusareva. A încercat ușa. Nu era încuiată.

A intrat înăuntru, a privit grăbit împrejur. Avea un sentiment ciudat, venise să caute un obiect confiscat însă, pentru o clipă, se simți ca un intrus, neinvitat și neavând ce să caute acolo, el nu mai stătuse în orice caz niciodată singur înăuntru, în camera lui Ewert, dacă cineva o fi făcut asta vreodată. A zărit-o după numai câteva secunde. Pe raft, în spatele mesei de lucru a lui Ewert, alături de vechiul casetofon care o lăsa să pătrundă în cameră pe Siw Malmkvist. Hârtia lipită pe spate, cu literele chirilice pe care nu putea să le citească.

Își puse mănușile de plastic, luă caseta video, o cântări în mână, o pipăi distrat cu degetele. Ea își plănuise fără îndoială ieșirea din scenă. Nu ezitase niciodată, fiecare pas pe care-l făcuse înspre propria moarte fusese premeditat. Sven Sundkvist întoarse banda, îi pipăi suprafața lucioasă. Caseta nu era nicio întâmplare. Avusese o intenție și cu asta. Dorise să le arate ceva.

A închis cu grijă ușa după el, a ieșit în coridor și s-a dus la sala de conferințe. Acolo, departe, la capătul mesei, se afla un aparat video.

A introdus caseta în el.

S-a așezat pe același scaun pe care stătuse târziu, în seara precedentă, Ewert Grens.

Dar ceea ce a văzut el era cu totul altceva.

Jonas, fiul lui, obișnuia să denumească o astfel de imagine războiul furnicilor. O bandă cu sunetul plin de paraziți și nicio imagine, cu excepția puricilor cenușii.

O casetă video care ar fi trebuit să nu existe, căreia-i lipsea procesul verbal de confiscare, care nu fusese înregistrată nicăieri. O bandă fără absolut nicio imagine. Lucrul acela din stomac, cel care fusese neplăcere, era acum doar mânie, un

acces brusc de furie care-l făcea să-i fie greață.

Ewert, în numele iadului, cu ce te ocupi tu?

•

Alena Sljusareva se urcase la bord și vaporul părăsise portul Frihamnen. Acum, vaporul trecea prin arhipelagul Stockholmului pentru a ieși în marea deschisă, va traversa Marea Baltică spre Lituania și Klaipeda, câteva ore mai târziu ea va debarca și nu se va mai întoarce niciodată.

Ewert Grens aștepta un taxi care nu mai venea. Blestemă și telefonă din nou, cerându-i telefonistei de la centrală să-i spună de ce nu vine. Aceasta răspunse că îi pare rău dar că nu exista nicio astfel de comandă, niciun Grens care trebuia să ajungă la o secție de poliție de pe strada Bersgatan, dar că ea înregistra cu plăcere una, dacă el așa dorea. Grens a blestemat din nou și a strigat ceva despre organizare și clovni și a reușit să devină mult mai nervos decât a crezut după aceea că merita, a cerut numele telefonistei de la centrală și a continuat să vocifereze până când în cele din urmă a venit un taxi și el s-a așezat pe locul din spate.

Privea departe, peste apă, întrezărind casele care se iveau pe malul celălalt al golfului.

Sângele șiroia din capul ei.

Stăteam sprijinit de microbuz și o țineam în brațe și nu înceta să-i curgă din urechi, din nas, din gură.

Îi simțea lipsa.

Îi era dor de ea, îi era mai dor decât îi fusese de mulți ani încoace. Nu avea puterea să aștepte până luni dimineață. Dorea să treacă acum peste podul Lidingö, pe lângă parcul lui Milles, să intre în parcarea goală, să alerge spre sanatoriu și să fie cu ea, să fie doar acolo, împreună.

Însă ea nu mai exista.

Femeia căreia îi simțea lipsa și de care îi era dor, nu mai exista de douăzeci și cinci de ani.

Tu ai luat-o de lângă mine, Lang.

Taxiul s-a împotmolit de câteva ori în traficul de după-amiază, a durat o jumătate de oră să ajungă la Kronoberg și avusese suficient timp să se calmeze atunci când a plătit și s-a

dat jos din mașină. Era mai cald, ploaia de ieri, din zori și până seara târziu, răcise ceea ce se pregătea să devină vară, anotimpul făcea acum o nouă încercare, simțea soarele în depărtare și vântul care se oprise, vremea, nu se pricepea la ea.

Grens a intrat în clădire, înăuntru în camera sa. A pus în funcțiune mașinăria de muzică, Siw Malmkvist în unicul difuzor îngust, cântară împreună, *Un om norocos,* 1968, titlul original, *Hello Mary Lou.* A deschis mapa care stătea pe birou, anchetarea lui Jochum Lang.

Știa că fotografiile se află acolo.

Le studie, câte una pe rând, un om mort pe o podea. Stângaci făcute; imaginea pixelată, insuficient luminate, aproape neclare. Kranz și tehnicienii lui criminaliști erau fără îndoială pricepuți, dar nu știau să fotografieze. Oftă, alese cele trei fotografii care vădeau o oarecare calitate, le băgă într-un plic.

Două convorbiri telefonice, apoi va fi gata.

A sunat întâi la Lisa Öhrström, aceasta a răspuns stresată de pe unul dintre coridoarele spitalului. A anunțat-o scurt că, peste un timp, el împreună cu Sven Sundkvist vor veni sus, la ea la secție și îi vor arăta ceva mai multe fotografii. Ea a protestat, a spus că avea oricum suficientă treabă și că nu era interesată să vadă mai mulți oameni sfârâmați, în alb-negru. Ewert Grens i-a transmis că va fi plăcut să se revadă și a închis telefonul.

Cealaltă convorbire la Procuratură și la Agestam. Grens a explicat scurt că un medic, pe nume Lisa Öhrström, optase acum să depună mărturie împotriva lui Jochum Lang, că aceasta îl indicase definitiv drept cel care era vinovat de uciderea unuia dintre pacienții secției de chirurgie. Agestam era nepregătit și dorea să afle mai multe, Grens l-a întrerupt rapid, va primi mai multe informații despre amândouă anchetele, cea despre Grajauskas și luarea de ostatici și cea despre Lang și omorul comis pe o scară în același spital, când se vor vedea mâine.

Ea continua să cânte, Siwan. El o ajută din nou, se mișcă

ușurel prin cameră, *Mama mea e la fel ca mama ei,* 1968, originalul *Sadie the Cleaning Lady*.

•

Nu erau mulți cei care remarcau automobilul staționat în fața porții de pe Völundsgatan 3. Nu era deosebit de mare, nu era deosebit de nou, nu mergea deosebit de repede. Un bărbat, pe locul șoferului, care deschise una dintre portierele din față, în spatele lui două fete, în vârstă de șaisprezece, șaptesprezece, ani. Acestea erau fermecătoare, priveau curioase în jur.

Poate un tată cu cele două fiice ale sale.

El a deschis portiera de la locurile din spate, fetele au coborât, au privit în sus, spre rândul de ferestre identice. Nu păreau să locuiască acolo, se uitau la casă ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

Poate căutau vreun cunoscut pe care urmau să-l viziteze.

Bărbatul care condusese a încuiat mașina și au plecat împreună spre scara clădirii. Exact când acesta a apucat clanța ușii exterioare și a deschis-o, s-a întors și a spus ceva care se pare că a făcut-o pe una din fete să țipe și apoi să plângă. Cealaltă fată a luat-o în brațe, aceasta părea mai puternică, a mângâiat-o pe obraz și a încercat s-o facă să continue să meargă.

El continuă să vorbească în timp ce ajunseră în holul de intrare și fata continuă să plângă și acelora care ar fi remarcat totuși micul grup le-ar fi fost imposibil să înțeleagă ce anume spunea acesta, erau cuvinte străine într-o limbă străină, așa încât dacă el ar fi spus că începând din acest moment exista o datorie și că el, din această cauză, va deschide vaginul fetei și îl va târnosi până când îl va umple de sânge, oricum nu s-ar fi găsit nimeni acolo care să priceapă.

•

Sven Sundkvist a părăsit sala de conferințe cu caseta video goală în mână. S-a oprit lângă automatul de cafea, cafea cu mult lapte înăuntru, avea nevoie de energie dar trebuia să fie atent, avea crampe la stomac de enervare.

Caseta nu avusese nimic pe ea. Era sigur că nu asta fusese

intenția lui Grajauskas. Ea planificase minuțios totul, ea fusese cea care-și dirijase ultimele ore. Știa că banda avusese un scop.

Intră din nou în camera de lucru. Telefonă a doua oară la Nils Kranz. Kranz a răspuns imediat, era ocupat și nervos, continua să se afle în apartamentul de pe Regeringsgatan.

— Caseta dracului. Din nou?

— Vreau să știu dacă a fost nouă.

— Nouă?

— Dacă a fost folosită.

— A fost.

— Cum știi asta?

— Știu asta deoarece avea praf înăuntru atunci când am deschis-o. Știu asta deoarece clapeta de siguranță de pe spatele ei era ruptă. Așa cum se procedează când nu vrei să riști ca ceea ce este înregistrat pe ea să dispară.

Sundkvist a luat banda în mână. A mutat lampa de birou în așa fel încât lumina să cadă pe ea. Era atât de nouă încât strălucea. Nici măcar vreo urmă de praf. Clapeta de siguranță intactă, neruptă. A ridicat din nou receptorul.

— Vin la tine.

— După. N-am timp.

— Vreau să te uiți încă o dată la caseta video. E important. E ceva care nu se potrivește.

•

Lars Agestam nu știa dacă trebuie să râdă sau să plângă. Tocmai vorbise la telefon cu Ewert Grens care-l anunțase că e pe drum spre el pentru a-l informa despre decesele *atât* ale Lydiei Grajauskas și a lui Bengt Nordwall cât și *cea* a lui Oldeus, despre *ambii,* Alena Sljusareva și Jochum Lang, despre două tragedii care erau legate doar prin faptul că se întâmplaseră în același timp în același loc. Apucase să treacă aproape un an de când lucrase ultima dată cu Ewert Grens, procesul acela bizar contra unui tată care-l împușcase pe asasinul fiicei sale. Pe vremea aceea era cel mai tânăr procuror al statului și îi ardea buza după ceva măreț și acel ceva măreț i-a căzut direct în poală. Fusese numit conducător

al anchetei preliminare și, formal, superior în grad comisarului criminalist Ewert Grens despre care auzise doar vorbindu-se înainte, pe care-l admirase de la distanță și cu care acum, pe neașteptate, trebuia să lucreze împreună și contra lui.

Colaborarea lor, aceasta se dusese atât de mult la dracu' pe cât putea o colaborare s-o facă.

Ca și cum Grens s-ar fi hotărât încă de la început, nu voise să gândească în comun, nici măcar n-avusese chef să se prefacă agreabil pentru binele anchetei.

Astfel încât acum, Lars Agestam a preferat să râdă de chestia asta, era mai simplu așa, acum căzuse din nou norocul pe el să lucreze cu Ewert Grens, un an mai târziu, cu *ambele* anchete în care acesta era implicat și care conțineau cele câteva ore de la spitalul Söder, iar argumentul, acum venea momentul în care a preferat să râdă în loc să plângă, argumentul fusese că ei colaboraseră și data trecută când Grens anchetase ceva mare, văzând rezultatele se folosise această colaborare ca bază pentru a-i readuce din nou împreună.

Colaborare, *my ass.*

Agestam se scutura de râs din tot trupul lui subțire, și-a scos vestonul, și-a pus pantofii negri, sclipitori, pe masă și-a ciufulit părul tuns scurt, a râs până când au început să-i curgă lacrimile, colaborare, *my ass.*

•

Sven Sundkvist stătea pe strada Regeringsgatan și se holba, în sus, la cerul care ar fi trebuit să fie un cer albastru de vară, dar care se holba doar înapoi la el, cenușiu și respingător și obosit, ploaia, va veni curând din nou aici. Rămăsese acolo un timp. Ar fi trebuit să se ducă din nou la poliție, dar nu era sigur că avea chef s-o facă, dacă se ducea înapoi acolo, trebuia să continue ceea ce tocmai începuse, lucru care-l făcea să fiarbă de furie, care-l făcea ferfeniță pe dinăuntru. Stresat și iritat, în mijlocul investigării locului unde fusese comisă o infracțiune, un apartament scump, Nils Kranz se uitase la casetă. Două secunde, nu mai mult, apoi i-o dăduse înapoi,

constatând că banda pe care o ținuse în mână nu era aceeași bandă cu cea pe care o analizase mai devreme. Firește, Sven știa deja, dar cu toate asta sperase că a ghicit greșit, așa cum speră uneori omul când ceea ce există n-ar trebui să existe.

Acum, știa. Mai curând, nu știa nimic.

Acel Ewert Grens pe care-l cunoștea și-l admira nu schimba benzile în timpul anchetelor.

Acel Ewert Grens pe care-l cunoștea era un bădăran, însă un bădăran demn și cinstit.

Chestia de acum, asta era cu totul altceva.

Cerul continua să se holbeze încăpățânat în jos, când a sunat telefonul. Ewert. Sven a respirat adânc. Nu știa dacă era pregătit. Și nu era. Nu, încă. Așa încât, a ascultat. Trebuiau să se ducă înapoi la spitalul Söder. Trebuiau s-o întâlnească din nou pe Lisa Öhrström, Ewert voia să-i mai arate niște fotografii. Câteva minute doar, să rămână acolo unde se afla, după aceea va veni Ewert să-l ia.

•

Îi venea greu să se uite la Ewert. Sven Sundkvist evita să întâlnească privirea șefului său, o va face mai târziu, știa asta, când venea timpul, însă nu acum. Acum stătea așezat lângă el în mașină, recunoscător că trebuia să se uite doar prin parbriz la un automobil anonim, la câțiva metri în față, să conducă încet în îmbulzeala dezordonată a traficului de-a lungul podului Skeppsbron și în sus, pe pantă, către Slussen și Södermalm. Sven se gândea la femeia pe care o vor întâlni în curând. Era în continuare indignat din cauza confruntării cu martorii care se terminase într-un fiasco, din cauza felului în care Lisa Öhrström dezmințise ceva ce tocmai confirmase. Fusese supusă la amenințări. Fusese amenințată și putea să-i înțeleagă spaima. Însă, era mai mult de atât. Femeia nu era numai înspăimântată. Firește că purta înăuntrul ei și rușinea, rușinea aceea pe care încercase el ceva mai devreme să i-o descrie lui Ewert. Fusese vizibilă atunci când o interogase, cum îl regreta pe Hilding Oldeus însă era în același timp furioasă și plină de ură contra fratelui mai mic care, cel puțin indirect, o drogase și pe ea până murise.

Sigur că ea nu reușise să împiedice asta. Și acest lucru era cel care constituia rușinea ei și acest lucru făcuse ca, pe lângă amenințarea care fusese îndreptată asupra ei, să mai aibă încă un motiv pentru a nu-l recunoaște pe Lang acolo, în spatele ferestrei, la confruntare.

Sven era sigur că ea era una dintre acele persoane care întotdeauna se simțeau insuficiente, una dintre acelea care săreau întotdeauna în ajutor, însă niciodată n-aveau impresia că au făcut suficient. Și Hilding era motivul real pentru care ea, în principiu, studiase pentru a deveni medic, ca rudă crezuse că trebuie să salveze, să ajute, să salveze, să ajute.

Acum, el era mort cu tot ajutorul ei.

Acum, rușinea ei devenise ca și veșnică.

Acum, nu se mai putea elibera niciodată de ea.

Când au sosit la secție, femeia se afla deja așezată în colivia de sticlă a sorei șefe. Chipul ei, era palidă, ochii obosiți. Durerea și frica și ura sug puterea luate fiecare în parte, laolaltă îți mănâncă viața. Nici măcar nu i-a salutat când au deschis ușa și au intrat înăuntru, i-a privit doar, într-un fel pe care-l simțeau ca emanând aversiune.

Lui Ewert nu i-a păsat de atitudinea ei, sau poate că n-a remarcat-o, i-a reamintit doar pe scurt de convorbirea lor anterioară, despre fotografiile cu cele trei degete care costaseră împreună șapte mii de coroane. Ea privea în depărtare, fie că o făcea demonstrativ, sau pur și simplu pentru că nu mai avea energie și Ewert a rugat-o tăios să se întoarcă, trebuia să se uite la alte câteva fotografii.

A durat ceva, înainte ca ea să-și desprindă privirea de zid, înainte de a se uita la fotografia alb-negru de pe masa rotundă din fața ei.

— Ce vezi?

— Încă nu știu ce dorești cu jocul ăsta.

— Sunt doar curios. Ce vezi?

Lisa Öhrström l-a privit un moment pe Ewert, a clătinat după aceea ușor din cap. A ridicat în sus fotografia, a pipăit-o, fusese developată pe o hârtie neobișnuită, zgrunțuroasă.

— O fractură. Un braț stâng.

— Treizeci de mii de coroane.

— Scuză-mă?

— Fotografiile pe care ți le-am trimis prin fax. Îți amintești de ele? Un deget mare pentru cinci mii și altele două pentru o hârtie de o mie fiecare. Ți-am spus atunci că era Lang. Că era tariful și semnătura acestuia. Că nenorocitul cu degetele rupte fusese dator șapte mii de coroane. Am mințit. Fuseseră treizeci și șapte de mii. Un braț, el valorează treizeci de mii.

Sven Sundkvist stătea așezat oblic în spatele lui Grens. Îi era rușine. Calci pe ea, Ewert, gândea el. Știu ce vrei tu și știu că avem nevoie de mărturia ei, dar acum mergi prea departe.

— Mai am încă una. Ce părere ai de asta?

O nouă fotografie alb-negru. O persoană goală pe o targă. Întregul corp și fotografia luată dintr-o parte, oblic de deasupra, iluminatul din nou stângaci dar nu era nicio problemă să vezi ce anume reprezenta.

— Nu spui nimic. Am să te ajut eu atunci. Acesta este un cadavru. Brațul pe care l-ai văzut recent se află aici, pe cadavru. Vezi? și degetele se află aici, la extremitatea brațului cadavrului. Înțelegi, am mințit din nou. Cel care zace întins aici nu era deloc dator treizeci și șapte de mii de coroane. El era dator o sută treizeci și șapte de mii de coroane. Tariful lui Lang pentru omor este exact o sută de mii de coroane. Astfel că, ăsta de aici nu mai are datorii. A plătit. O sută treizeci și șapte de mii de coroane.

Lisa Öhrström strângea din fălci. Nu spunea nimic, nu se mișca, își strângea buzele pentru a-și bloca țipătul. Sven se uită la ea, se uită pe urmă la Ewert. O să reușești. Ești aproape, acum. Dar ai mers prea departe. O rănești, Ewert, în curând o vei răni și mai mult. Dar pot să îndur asta. Poate să-mi fie rușine pentru asta, pentru tine, de tine, însă ceea ce văd este în același timp cel mai priceput polițist pe care l-am întâlnit vreodată. Ai nevoie de mărturia ei, o vei avea. Dar cealaltă! Cealaltă anchetă! Ar trebui fără îndoială să particip la șantajul acesta, să mă bucur că în curând o vei aduce în punctul în care dorim noi, dar Ewert, Ewert!, ancheta contra lui Grajauskas, ce ascunzi tu acolo? Am fost recent la Kranz.

Din cauza asta, nu pot să mă concentrez acum. Din cauza asta, nici măcar nu am chef să-ți întâlnesc privirea. Din cauza asta, aș vrea să mă întind pe masa care se află între noi și să urlu până când mă vei asculta. Firește, Kranz a spus ceea ce eu știam deja. Că e o altă bandă. O altă bandă, Ewert!

Ewert Grens s-a întins. Aștepta prăbușirea Lisei Öhrström. Putea să mai aștepte încă un pic.

— Apropo, am și o mică fotografie combinată.

Lisa Öhrström a șoptit. Vocea nu-i ajungea pentru mai mult de atât.

— Ți-am înțeles jocul.

— Bine. Bine. Pentru că atunci vei considera că fotografiile astea noi sunt și mai interesante.

— Nu vreau să le văd. Și nu prea înțeleg exact. Dacă este așa după cum pretinzi tu, că asta este opera lui Lang, că este, după cum l-ai numit tu, „tariful" lui, atunci de ce nu se află el la închisoare?

— De ce? Tu, dintre toți, ar trebui fără îndoială să știi de ce. Doar ai fost amenințată. Nu-i așa? Atunci, știi de asemenea cum lucrează el.

El stătuse în bucătărie. Ținuse în mână fotografiile Sannei și ale lui Jonathan. Avea senzația că trăiește din nou totul, cum o doare pieptul, cum corpul nu înceta să tremure.

Grens a pus un plic pe masă. L-a deschis, a plasat fotografia de deasupra în fața ei. O nouă mână. Cinci fracturi noi. Nu era nevoie de nicio legitimație de medic pentru a constata că fiecare deget era sfărâmat.

Rămase tăcută. El îi îngădui să tacă, scoase afară următoarea fotografie, o așeză alături de cealaltă. Un genunchi sfărâmat, la fel de distinct și acesta.

— Seamănă puțin cu un puzzle, nu-i așa? Mâna acolo și genunchiul aici, ele se potrivesc, firește că oricine poate să vadă asta. Însă, de data asta, n-a fost vorba de bani. De data asta, a fost vorba de respect.

Ewert Grens ținea ambele fotografii ridicate în fața ei, în apropierea ei.

— A fost vorba de faptul că nimeni n-are voie să amestece

amfetamina iugoslavă cu detergent de rufe Via.

Amândouă fotografiile ridicate în continuare în aer, în apropiere de fața ei, a scos-o din plic pe ultima, a ținut-o și mai aproape de ea.

Luată de la înălțimea capului, camera de luat vederi în mâna cuiva care stătea cu două trepte mai sus și privea prin lentilă un bărbat care tocmai decedase, un scaun cu rotile alături de el, în băltoaca formată de sângele care i se scursese din cap.

Ea se uită la fotografie, își întoarse apoi fața în grabă, începu să plângă.

— Și exact asta a făcut tipul ăsta. De altfel, el se numește Hilding Oldeus.

•

Sven Sundkvist se hotărâse deja în mașină, pe drumul de întoarcere de la spitalul Söder. Va aștepta, va rămâne tăcut până când vor ajunge la sediul poliției, se va duce în biroul său și va închide ușa după el și nu va ieși de acolo până când va găsi informația.

Se uită la teancul de hârtii cu copiile interogatoriilor, îl ridică de pe dușumea.

Știa firește că o văzuse pe undeva.

Le-a citit încă o dată. Fără grabă, informația se afla acolo, nu era cazul s-o rateze.

I-a luat numai cincisprezece minute.

Începuse cu studenta la medicină. Un interogatoriu cu adevărat scurt, aceasta continuase să se simtă slăbită, va lua timp înainte ca ea să reușească să priceapă. A răsfoit apoi până a ajuns la interogatoriul cu medicul primar, mai vârstnic, Gustaf Ejder. Era cu mult mai lung, mai curând ca un fel de convorbire, Ejder își trata spaima încercând să fie logic. Atâta timp cât reușea să fie intelectual izbutea să rezoneze și scăpa, de asemenea, și să simtă. Sundkvist auzise și văzuse asta de mai multe ori înainte, se inhibau, țineau panica departe, fiecare avea felul lui. Ejder era din cauza asta și un martor perfect, unul dintre aceia care reproduceau imaginile și cuvintele cu suficiente detalii pentru ca cel care asculta să se

afle acolo, alături de el, legat și lipsit de putere pe pardoseala morgii.

Aproximativ la jumătatea interogatoriului, a găsit ceea ce căuta.

Exact acolo, întrebările se învârteau în jurul pungii ei de plastic, aceea în care își păstrase arma și, pe neașteptate, Ejder a descris o casetă video.

Sven Sundkvist își deplasa degetul fără grabă, îl muta sub rândul următor, citea fiecare cuvânt.

Ejder văzuse caseta neagră atunci când Lydia Grajauskas lăsase în jos marginile pungii de plastic pentru a scoate afară materialul explozibil. Se aflau încă în perioada de început a captivității și el căutase să întrețină contactul cu ea, pentru a-i câștiga încrederea, pentru a le oferi celorlalți o oarecare stare de liniște. Ea refuzase să-i răspundă, însă el a continuat să-i pună întrebări și, în cele din urmă, ea și-a luat avânt în engleza ei primitivă.

Spusese că banda era *truth*. El o întrebase despre ce adevăr era vorba, iar ea repetase cuvântul de trei ori. *Truth. Truth. Truth.* După aceea rămăsese tăcută un timp, privise în jos în timp ce modela materialul explozibil, până când se întorsese spre el, vorbind din nou.

Two cassettes.

In box station train.

Twentyone.

Arătase cu degetele atunci, întâi ambele mâini de două ori, pe urmă numai degetul mare.

21.

Gustaf Ejder spusese clar în interogatoriu că-și aducea aminte de fiecare cuvânt. Era sigur că ceea ce spunea el era cuvânt cu cuvânt ceea ce spusese ea. Aceasta vorbise atât de puțin, atât de încordat, nu era greu să-ți aduci aminte.

Adevărul. Două casete. În dulap în stația de tren. Douăzeci și unu.

Sven Sundkvist a dat înapoi pagina, a citit pasajul încă o dată.

În dulap, în stația de tren. Douăzeci și unu.

Era convins. Exista o casetă identică. În boxa de bagaje douăzeci și unu de la Gara Centrală. Căreia-i lipsea clapeta de siguranță de pe dos, cu un conținut – orice altceva dar nu licăriri cenușii.

Puse la o parte teancul de hârtii al copiilor interogatoriilor, se ridică în picioare, va fi acolo în curând.

•

Îi împinsese cu forța fotografiile în față.

Lisa Öhrström nu putea să urască, în orice caz, nu făcuse asta niciodată, nu putuse nici să iubească, ea catalogase cele două situații ca fiind același sentiment doar cu două moduri diferite de manifestare și, dacă nu putea să-l simtă pe unul, nu putea probabil să-l simtă nici pe celălalt, însă pe polițistul acela, pe acesta efectiv îl ura. Să fi fost cele douăzeci și patru de ore ciudate care trecuseră. Durerea după Hilding care de fapt nu era durere, frica din cauza unei amenințări neformulate împotriva nepoților ei care de fapt nu era frică. Ca și cum toate sentimentele ei trebuiau scoase la iveală în decurs de câteva ore la vârsta de treizeci și cinci de ani, închide rahatul înăuntrul tău, împinge-l înapoi, ascunde-te în spatele rușinii și încetează să simți. Ea nu știa firește cum arătau ele! Nu avusese niciodată astfel de sentimente, atât de puternice, atât de fără artificii, atât de imposibil de a te ascunde de ele.

Și acum un polițist șchiop stă așezat și îi vâră astea în față.

Văzuse imediat că era Hilding și că zăcea pe betonul scării și se ridicase în picioare, smulsese fotografiile și le rupsese, aruncase bucățile în peretele de sticlă al gheretei asistentelor medicale.

Știa încotro se îndreaptă. Alerga pe coridoare, către ieșirea spitalului Söder. Mai avea câteva ore din schimbul ei și pentru prima oară în viață nu-i păsa de asta. A ieșit afară în goană, în piațeta asfaltată de lângă intrare, către crângul Tantolunden, a traversat linia de cale ferată și nici măcar nu i-a fost frică de câinii lăsați liberi care puteau să fie întărâtați de mișcările ei panicate, a continuat să alerge pe lângă locuințele cu chirie de lângă Zinkensdamm, peste strada Hornsgatan și s-a oprit

numai în umbra marii biserici Högalid.

Nici măcar nu era obosită, nu simțea transpirația care-i curgea de pe frunte de-a lungul obrajilor. A rămas acolo doar un moment, până când a fost gata, pe urmă a pornit pe gazon, în josul pantei, către casa în care intra la fel de des ca și în propria ei locuință

•

Ușa apartamentului de pe strada Völundsgatan, etajul șase, fusese înlocuită. Gaura mare, din urmă cu câteva zile dispăruse, cel care nu știa nimic nici nu mai putea să vadă că poliția o spărsese atunci și pătrunsese înăuntru cu forța, punând capăt unei brutalități înfiorătoare, un bici de treizeci și cinci de ori peste spinarea goală a unei femei.

Cele două fete care aveau șaisprezece, șaptesprezece ani stăteau în spatele bărbatului care arăta ca tatăl lor și așteptau în timp ce el descuia. Când au intrat în hol, s-au uitat la broasca electronică fără să înțeleagă ce era. Bărbatul a închis ușa și le-a arătat apoi pașapoartele. Le-a explicat pentru a doua oară că pașaportul costă bani, că ele aveau o datorie acum, că din această cauză trebuiau să muncească și că primii clienți soseau peste aproximativ două ore.

Cea care plânsese jos, la poarta de la intrare, continua să plângă, încercând să protesteze, până când bărbatul care până acum câteva zile fusese numit Dimitri Codoșafurisit de către alte două tinere femei, până când acesta i-a pus un pistol la tâmplă, iar ea, pentru o clipă, a crezut că va trage.

Le-a invitat să se dezbrace. Voia să le reguleze de probă. Era important, începând din acest moment ele trebuiau să știe ce dorea un bărbat să aibă.

•

Lisa Öhrström era încălzită, plecase în goană de la spital și nu se oprise înainte de a vedea casa Ylvei de pe strada Högalidsgatan.

Gândise greșit înainte. Firește că putea să iubească. Nu un bărbat, dar pe nepoții ei îi iubea mai mult decât se iubea pe ea însăși. Amânase să se ducă acolo, ea, care îi vizita altfel în fiecare zi, nu avusese tăria să le deschidă ușa, să le spună că

unchiul lor era mort, că acesta murise de mai mult de douăzeci și patru de ore, când se lovise de unul dintre pereții unei scări.

Își adorau unchiul. Pentru ei, acesta nu fusese narcomanul, întâlniseră întotdeauna un Hilding diferit, eliberat de curând și rotund la față, cu liniștea care întotdeauna dispărea doar câteva zile mai târziu, când ceea ce se desfășura în exteriorul lui devenea primejdios, când el era obligat să alunge ceea ce nu avea puterea să întâlnească. Ei nu văzuseră niciodată drogurile acelea ale Satanei, nu văzuseră niciodată schimbarea, el existase pentru ei doar câteva zile în șir și dispăruse după aceea, atunci când se preschimbase în altcineva.

Acum va povesti. Ei nu vor fi obligați să afle din poze alb-negru băgate sub ochi.

Îi ținea mâna Ylvei. Se îmbrățișaseră tăcute în hol, stăteau acum așezate pe canapea în camera mică de zi. Aveau același sentiment, acela care nu era durere, aproape ușurare, acum ele știau firește unde se află el, unde nu se află el. Nu erau sigure dacă era permis să simtă în felul acela, însă știau acum că era mai ușor să simți ceea ce nu era permis să simți înainte.

Jonathan și Sanna stăteau în fața lor, fiecare în fotoliul său. Înțeleseseră deja că nu era ca de obicei. Nici măcar nu începuse să povestească însă, când ea deschisese ușa, ei se pregătiseră deja să asculte, felul în care apăsase pe clanță, felul în care îi salutase, felul în care traversase holul, se văzuse și se simțise că ceea ce era ca de obicei era o altă zi, nu cea de azi.

Nu știa cum să înceapă. Nici nu avea nevoie.

— Ce s-a întâmplat?

Sanna avea doisprezece ani, pe granița fetiță și fată, le privi pe cele două femei mature în care avea încredere și repetă întrebarea.

— Ce s-a întâmplat? Îmi dau seama că e ceva.

Lisa se aplecă în față, puse o mână pe genunchii ei, cealaltă mână pe genunchii lui Jonathan, acesta era încă atât de mic, putea să-i înconjoare piciorul cu degetele.

— Ai dreptate. Este ceva. E vorba de unchiul Hilding.

— E mort.

Sanna nu ezitase. Ca și cum așteptase doar permisiunea să spună asta.

Lisa îi strânse mai tare, încuviință dând din cap.

— A murit ieri. La spital. În secția mea.

Jonathan, cu trupușorul lui în vârstă de numai șase ani, se uita la mama care plângea și la Lisa care plângea și nu înțelegea cu adevărat, nu încă.

— Unchiul Hilding nu era bătrân. Era bătrân? Era atât de bătrân încât să trebuiască să moară?

— E clar că ești prost. Ia să vedem dacă pricepi asta. S-a drogat până când a murit. Era evident.

Sanna îl privea pe frățiorul ei, își revărsa asupra lui gândurile cu care ea însăși nu mai voia să aibă de-a face.

Lisa a ridicat mâna, a mângâiat obrazul fiicei surorii sale.

— Nu vorbi așa.

— Dar așa este.

— N-a fost așa. A fost un accident. A murit pe o scară. Stătea într-un scaun cu rotile care a luat-o la goană pe trepte. Să nu mai spui așa.

— N-are importanță ce spui tu. Știu că se droga. Știu că din cauza asta este mort acum. Știu asta, indiferent de ce vreți voi să lăsați să se creadă.

Jonathan asculta, auzea, dar nu era de acord. S-a ridicat din fotoliu, plângea, unchiul lui nu era mort, nu era așa, s-a aplecat înainte, a strigat.

— E vina ta!

A ieșit în goană afară din cameră, afară prin ușa de la intrare și desculț, pe plăcile pătrate, de beton, ale curții interioare, continuând să strige tot drumul.

— E vina ta! Ești o proastă! Dacă spui așa, e vina ta!

•

După-amiaza începuse treptat să se transforme în seară și Lars Agestam a privit surprins în sus, atunci când Ewert Grens a deschis ușa biroului fără să bată, a constatat că acesta arăta după cum obișnuia să arate, corpul masiv, părul rar, cărunt,

piciorul țeapăn când șchiopăta.

— Trebuia să vii mâine.

— Am venit acum. Am niște fapte sigure.

— A, da?

— Despre omoruri. Despre investigațiile de la spitalul Söder. Amândouă.

N-a așteptat ca Agestam să-l invite să se așeze. A apucat un scaun care stătea lângă ușă, plin cu documente. Le-a pus neglijent pe dușumea, a tras scaunul spre el și s-a așezat vizavi de unul dintre numeroșii procurori tineri pe care de multă vreme îi adunase laolaltă într-un mănunchi mare de filfizoni.

— Întâi, Alena Sljusareva. Cealaltă femeie din Lituania. Se află pe un vapor, acum. Pe drum spre casă, traversează Marea Baltică. Am vorbit cu ea. Nu știe nimic. Nu știe cine este Bengt Nordwall. Nu știe cum a făcut Grajauskas rost de armă și de materialul explozibil. În principiu, n-a știut nimic despre niciun fel de plan de luare de ostatici. Așa încât, am ajutat-o să se întoarcă acasă. La Klaipeda, în Lituania. Are nevoie de asta. Și noi n-avem nevoie de ea.

— Ai trimis-o acasă?

— Ai ceva împotrivă?

— Ar fi trebuit mai întâi să mă informezi. Atunci am fi discutat asta. Și dacă am fi ajuns la concluzia că era rezonabil, aș fi luat eu însumi hotărârea să o trimitem acasă.

Ewert Grens se uită la tânărul filfizon cu aversiune. Simțea cum ceea ce îl invada în momentele acelea îl obliga să strige. S-a abținut însă.

Tocmai adusese o minciună cu el și o depozitase pe masa de lucru a unui procuror.

Pentru o dată în viață a preferat să înghită, să-și ascundă furia.

— Ai terminat?

— Prin urmare, ai trimis acasă o persoană care s-ar putea să se fi făcut vinovată de delict grav de posesiune de arme, de pregătirea unei distrugeri grave, de pericol public, de complicitate la răpire de persoane.

Lars Agestam a ridicat din umeri.

— Dar, desigur. Dacă spui tu… Dacă este la bord, atunci este fără îndoială la bord.

Grens se lupta cu disprețul pe care-l simțea vizavi de tânărul bărbat de pe partea cealaltă a mesei de lucru, de fapt nu știa de ce simțea astfel, era doar așa, nu-i tolera pe cei care foloseau universitatea ca referință a realității, care nu trăiseră, însă vorbeau despre experiență.

— Jochum Lang, dimpotrivă.

— Da?

— A sosit momentul să-l închidem cu adevărat.

Agestam a arătat cu degetul documentele pe care Ewert Grens tocmai le mutase de pe scaun pe dușumea.

— Acolo, Grens. Interogatoriu după interogatoriu. Și nimic. Nu pot să-l reții chiar atât de mult.

— Ba poți.

— Nu pot.

— Poți chiar să-i comunici bănuiala de a-l fi omorât pe Hilding Oldeus. Cineva l-a recunoscut.

— Cine?

Lars Agestam era slab, avea ochelari mici, rotunzi și breton pieziș, împlinise deja treizeci de ani însă, mai mult ca oricând înainte, arăta ca un băiețel atunci când, întrebător, se aplecă pe spate într-un scaun de piele prea mare.

— Lisa Öhrström. Medicul secției unde a fost internat. Pe deasupra, ea este sora lui Oldeus.

Agestam rămase tăcut. Împinse scaunul în spate, se ridică în picioare, se uită la Grens.

— Conform raportului primit de la colegul tău Sundkvist, confruntarea cu martorii n-a decurs pe de-a-ntregul bine. Avocatul a venit imediat aici și evident că a cerut să-i dau urgent drumul lui Lang deoarece *nimeni* nu l-a recunoscut.

— N-auzi ce spun? *Ai* o recunoaștere. O aduc mâine dimineață.

Lars Agestam s-a așezat din nou, a tras scaunul înapoi la masa de lucru, și-a înfipt picioarele în dușumea. Și-a ridicat brațele în aer ca într-un film atunci când cineva tocmai amenință.

— Mă predau, Grens. Explică. Explică cu ce anume te ocupi tu.

— Primești identificarea de care ai nevoie mâine dimineață. Nu e nimic mai mult de explicat.

Agestam stătea nemișcat, încerca să înțeleagă ceea ce tocmai auzise.

Era conducătorul investigațiilor preliminare în două anchete total diferite pe care le ținea în mână Ewert Grens, anchete în care doi oameni trăiau și încetaseră să mai trăiască în decursul acelorași ore, în același loc.

Însă răspunsurile pe care le primea, erau cumva prea simple. Discuția asta, Sljusareva trimisă deja acasă, Lang recunoscut de-un martor, ar fi trebuit să se simtă liniștit, doar comisarul anchetator tocmai îi explicase că avea totul sub control. Dar nu se simțea liniștit, nu se potrivea, ceva lua-m-ar naiba nu se potrivea.

— Ziariștii, mă presează.

— Fă ceva pe ei.

— Sunt întrebări despre motivul avut de Grajauskas. De ce o femeie prostituată împușcă un polițist și se împușcă și pe ea într-o morgă cu ușile încuiate. N-am niciun răspuns. Vreau să am unul.

— Nu avem încă niciunul. Asta anchetăm.

— Iată-ne ajunși din nou acolo, Grens. Nu înțeleg. Dacă n-aveți niciun motiv – de ce îi dai atunci drumul acasă Alenei Sljusareva? Poate unica persoană care ar putea într-adevăr să știe ceva?

Ewert Grens simțea mânia aceea pe care o simțea întotdeauna în fața tinerilor procurori cu figuri în cap. Tocmai se pregătea să ridice vocea, însă purta cu sine minciuna aia afurisită a lui Bengt, asta îl împiedica, îl făcea pentru un timp să fie cineva care el nu era, trebuia să calce cu grijă, pentru prima dată în viață. A coborât vocea în schimb, aproape a șoptit.

— Tu, nu te comporta cu mine ca un conducător de interogatoriu dat dracului.

— M-am uitat prin transcrierea convorbirii voastre avute

acolo jos, înaintea împușcăturilor.

Agestam se prefăcea că nu aude vocea care ar fi trebuit să i se pară primejdioasă, se ferea să se uite la polițistul masiv în timp ce scotea la iveală câteva pagini din teancul de hârtii care zăceau pe masa lui de lucru, chiar din mijlocul grămezii, știa exact ce anume căuta, își ținu degetul sub câteva rânduri undeva pe la mijloc, citi cu voce tare.

— Tu însuți spui asta, Grens, ba chiar răcnești și eu citez: *Asta-i ceva personal*! *Bengt, vino. La dracu Bengt, întrerupe*! *Întrerupe, pe loc*! *Trupele de intervenție au primit ordin să intre înăuntru. Repet, trupele de intervenție intră înăuntru, acum*!

Agestam se uită la Grens, își aruncă în lături brațele slabe.

— Citat terminat.

Telefonul din mijlocul mesei de lucru a sunat pe neașteptate, l-au privit amândoi, fiecare a numărat pentru el însuși șapte semnale înainte ca acesta să tacă și să le facă din nou loc lui Ewert Grens și discuției lor.

— Poți să citezi cât dracu vrei. După cum se știe, tu n-ai fost acolo. Sau…? Da, atunci am avut senzația asta. Că era ceva personal. Cred în continuare că s-ar putea să fie așa. Dar nu știu în ce fel.

Lars Agestam a încercat să întâlnească privirea lui Grens, a făcut asta un timp însă apoi s-a întors și a început să privească pe fereastră, panorama unui oraș care nu dădea niciodată senzația de liniște, era prea mare ca ei să ajungă vreodată să-l cuprindă.

Ezita.

Sentimentul acela ciudat, gândurile acelea insistente. Știa că înăuntrul lui tocmai formula ceva care ar fi putut să fie interpretat ca o acuzație împotriva acelui bărbat care, informal, avea cea mai mare putere din întreaga clădire, însă dacă nu spunea asta, trebuia, pur și simplu trebuia să spună. Se întoarse din nou, îl privi din nou.

— Deci, nu ai… nimic? Nu știu ce este, nu pot să pun degetul pe ceva anume, dar Ewert, cred că e prima dată când îți spun Ewert, tu chiar ai habar cu ce anume te ocupi? Vreau să spun, tu îl anchetezi pe cel mai bun prieten al tău. Moartea

prietenului tău cel mai bun. Pot să înțeleg dacă îți vine greu. Și mă întreb, nu știu dacă la drept vorbind este chiar recomandabil. Durerea ta, firește că trebuie să te doară, erai apropiat de el, trebuie să simți asta.

Agestam respiră adânc, își luă avânt.

— Ce vreau să spun este… vrei să fii înlocuit?

Ewert Grens s-a ridicat grăbit în picioare, s-a pregătit să părăsească încăperea.

— Stai în spatele unei mese și citești hârtii! Însă vezi tu, arivist de doi bani, eu anchetam crime, crime adevărate, încă de pe vremea când maică-ta își ridica pentru prima oară fusta pentru taică-tu. Și fac asta în continuare.

Grens arătă spre ușă.

— Acum mă duc înapoi. La killeri și la târfe. Sau ar mai fi ceva de adăugat?

Lars Agestam a clătinat din cap, l-a văzut plecând, a oftat.

Știa că acel comisar, care, cu numai câteva momente în urmă fusese în fața lui, rareori dădea greș. Pur și simplu, el nu comitea stângacii. Ăsta era un adevăr, oricine putea apoi să creadă ce-o vrea despre modul și incapacitatea acestuia de a comunica.

Avea încredere în Ewert Grens.

Se hotărî să continue să aibă.

•

Seara îi înlăturase cu răbdare pe cei care își iroseau ore din viață făcând naveta între casa din suburbie și serviciul din oraș. Gara Centrală a Stockholmului era pe cale să devină din nou tăcută, să-și recupereze forțele pentru dimineața următoare, ore cu alți navetiști care se vor grăbi de la o linie la alta pe pardoseala stației.

Sven Sundkvist stătea așezat pe o bancă uitându-se fără să știe de ce la panoul electronic care anunța sosirile și plecările. Cu treizeci de minute în urmă, imediat ce părăsise sala cea mare a gării și se dusese în încăperea cu boxele de depozitare a bagajelor, o găsise pe cea cu numărul douăzeci și unu, în partea cea mai de jos și la mijlocul unui lung șir de uși de dulap încuiate. Cunoștea bine boxele acelea, destinate

vizitatorilor ocazionali însă, adesea, loc de depozitare pentru posesiunile celor lipsiți de locuință, sau ascunzișuri alternative, atunci când infractorii căutau adăpost pentru droguri, lucruri de furat, arme. Rămăsese un timp în fața ei, o pipăise cu o mână, chibzuind dacă n-ar fi fost mai bine să plece de acolo, dacă n-ar fi fost mai bine să uite că vreodată se uitase în interogatorii pentru o a doua oară.

Nimeni altcineva nu le va mai citi.

Putea să se ducă acasă, la Anita și Jonas.

Nimeni altcineva nu-și va mai pune probleme.

Acasă, atât de ușor, să scape de rahatul ăsta.

Rămăsese pe loc. Simțise din nou mânia, durerea din stomac, acum era mai mult decât o simplă senzație. Se gândise la convorbirea avută ceva mai devreme, în timpul zilei, aceea cu Kranz, cât de sigur fusese vârstnicul tehnician criminalist.

Caseta fusese folosită. Avusese clapeta de siguranță ruptă. Acum, nu se mai afla nicăieri.

Riști treizeci și trei de ani de slujbă. Nu pot să înțeleg asta.

Din cauza asta, stau eu aici. În fața unei uși de dulap, în Gara Centrală din Stockholm. Habar nu am ce anume voi afla curând, ce anume a vrut să povestească Lydia Grajauskas, însă îmi dau seama că e o informație de care puteam să mă lipsesc.

Durase un sfert de oră să convingă femeia care lucra în gaura aceea din perete, gaură care se numea depozit de bagaje, că el era, într-adevăr, polițist la secția criminalistă și că el, într-adevăr, avea nevoie de ajutorul ei pentru a pătrunde cu forța într-o boxă de depozitare care nu era a lui.

Aceasta clătinase de mai multe ori din cap și apoi, împotriva voinței ei, când se plictisise să mai discute și o amenințase cu glas ridicat uzând de dreptul lui de a-i ordona și îi amintise despre datoria de cetățean pe care o avea să urmeze instrucțiunile poliției, numai atunci a luat legătura cu bărbatul care lucra la o firmă de pază și care păstra cheile de rezervă ale tuturor boxelor.

Sven Sundkvist a văzut uniforma verde de când intrase pe ușa principală. S-a ridicat de pe bancă, s-a îndreptat direct spre paznic, s-a oprit în fața lui, s-a legitimat și a salutat. Au

plecat, umăr la umăr, către camera în care se aflau boxele numerotate.

O legătură grea de chei.

Numărul 21 arăta identic cu celelalte.

Paznicul s-a dat la o parte după ce a întors cheia de jur împrejur, încuietoarea, ușor de deschis. Sven Sundkvist a văzut în față două rafturi încastrate în pereți de metal. Spațiul era cu adevărat întunecos, s-a apropiat un pas, pentru a putea să vadă mai bine.

Nu era mare lucru acolo.

O pungă de plastic cu două rochii. Un album foto cu poze alb-negru a ceea ce părea să fie o familie, făcute în studio, toți cu haine elegante și zâmbete forțate. O cutie de țigări de foi cu bancnote suedeze, de o sută și cinci sute, a numărat rapid, patruzeci de mii de coroane.

Proprietatea Lydiei Grajauskas.

Se sprijinea de ușa metalică, și-a dat seama pe neașteptate că boxa 21 conținuse viața unui om. Singurul trecut pe care aceasta îl mai avea. Singurul viitor pe care-l putuse întrevedea. Boxa fusese speranța, evadarea, sentimentul de a exista chiar și în afara apartamentului încuiat, de a exista cu adevărat.

Sven Sundkvist și-a deschis servieta, a pus în ea punga cu rochiile, albumul foto, cutia de țigări.

Apoi a băgat din nou brațul în boxă, până la raftul de sus, până la caseta care se afla acolo, cu un bilet scris cu litere chirilice lipit pe partea din spate.

•

Fugise după el, de-a lungul curții interioare, prin casa scării și afară, pe trotuarul străzii Högalidsgatan. El se oprise acolo, desculț și cu lacrimile curgându-i de-a lungul obrajilor. Îl iubea. Îl îmbrățișase, îl ridicase în sus și îl îngropase în brațele ei, îi spusese numele o dată și încă o dată, îl chema Jonathan și era băiatul surorii ei, și dacă ar fi fost propriul ei copil, nu ar fi putut să simtă mai mult.

Lisa Öhrström îl mângâie pe păr, trebuia să plece, era târziu și întunericul, atât de întuneric cât putea să fie cu două

săptămâni înainte de mijlocul verii, încerca fără grabă să împingă la o parte ceea ce până curând fusese zi. L-a sărutat pe obraz, Sanna se dusese deja și se culcase, a privit-o pe Ylva, sora ei și a plecat. Erau mai puțini acum. Tatăl murise. Hilding murise. Firește că știuse de mult asta, acum se afla acolo, în mijlocul a ceva care devenea din ce în ce mai mult singurătate.

A decis să meargă pe jos până acolo. Peste podul Västerbron, de-a lungul țărmului Norr Mälarstrand și apoi în sus, pe străzile laterale, nu era departe, o jumătate de oră în seara stockholmeză, fusese de mai multe ori înainte acolo, la sediul Poliției.

Știa că lucra târziu. El spusese asta și era unul dintre aceia care nu aveau nimic altceva de făcut. Era obligat să stea acolo cu ancheta care trebuia terminată, săptămâna trecută fusese o altă anchetă care trebuia terminată, săptămâna viitoare încă una, se găsea întotdeauna un motiv pentru a nu te duce acasă.

A telefonat și l-a prevenit. A răspuns pe loc. Știuse. Rămăsese și o aștepta.

A întâmpinat-o la intrare și a pornit înaintea ei pe coridorul întunecos al poliției. Mirosea a închis, pașii lui șchiopătați care răsunau lovindu-se de pereți, era urât, cum putea cineva să aleagă să trăiască acolo. Îi privi spatele, era lat, supraponderal, creștetul capului chel, corpul ușor gârbovit și șchiopătând, ar fi trebuit să nu fie puternic însă radia exact asta, exact acolo, în clădirea aceea prăfuită, o forță, o astfel de forță pe care o posedă numai cel care se simte sigur, cel care a ales și el alesese într-adevăr să trăiască acolo.

Ewert Grens a deschis ușa de la camera sa, a așteptat până când a intrat. A invitat-o să se așeze, a arătat spre scaunul pentru vizitatori din fața mesei de lucru. Ea s-a uitat împrejur, prin cameră. O cameră dezolantă. Singurul lucru care inspira viață, care era ceva mai mult decât un birou cu mobilă de la en-gros, era casetofonul din spatele lui, un monstru care părea vechi de o sută de ani și o canapea în spatele ei, respingătoare și desfundată, era sigură, el obișnuia să doarmă acolo uneori.

— Cafea?

Nu voia. Dar era o întrebare obișnuită în situații din astea.

— Nu, mulțumesc. N-am venit aici să beau cafea.

— Am intuit asta. Dar, oricum…

A ridicat un pahar de plastic, pe jumătate umplut cu ceva care arăta să fie cafea neagră de automat, l-a golit.

— Așadar?

— Nu pari surprins. Să mă vezi aici.

— Surprins, nu. Mulțumit.

Lisa Öhrström a realizat că ceea ce simțea, ceea ce o zdrobea, era oboseala. Fusese atât de încordată. Începea să se relaxeze acum, cât de mult îndrăznea ea s-o facă, iar ultimele zile o consumaseră la maximum.

— Nu vreau să mai văd niciuna dintre fotografiile tale. Nu mai vreau să-mi fie băgate sub ochi. Este de ajuns, acum. Voi depune mărturie. Îl voi recunoaște pe Lang ca fiind persoana care l-a vizitat ieri pe fratele meu.

Lisa Öhrström s-a aplecat înainte, cu coatele pe masa de scris, bărbia în palme. Era obosită. Curând, se va duce acasă.

— Însă trebuie să știi un lucru. A fost ceva mai mult decât amenințarea care m-a făcut să nu-l recunosc. E deja o vreme de când m-am hotărât să nu-l mai las niciodată pe Hilding și drogurile lui să-mi dirijeze viața. Ultimul an, am trăit în felul acesta, nu am mai fost prezentă pentru el. Dar se pare că n-a avut nicio importanță. Nu voi scăpa niciodată de el! Acum, el e mort. Și cu toate astea, îmi ia mai multă energie din propria-mi viață decât a făcut-o vreodată! În acest caz, pot la fel de bine să depun și mărturie.

Ewert Grens a încercat să se stăpânească să zâmbească. Știa că s-a terminat.

Anni, s-a terminat.

Acum era gata.

— Nu e nimeni care să te blameze.

— Nu vreau să am compătimirea ta.

— E opțiunea ta. Însă, așa este. Nimeni nu-ți reproșează că n-ai știut ce trebuie să faci.

Grens s-a ridicat în picioare, a căutat printre casetele lui. A găsit-o pe cea pe care o căuta, a pus în funcțiune casetofonul.

Siw Malmkvist. Era sigură.

— Acum, aș vrea să știu altceva. Cine te-a amenințat?

Siw Malmkvist. Ea tocmai luase hotărârea cea mai grea a vieții sale și el o punea să cânte pe Siw Malmkvist.

— E lipsit de importanță. Doar intenționez să depun mărturie. Dar numai cu o condiție.

Lisa Öhrström rămase așezată în continuare, cu mâinile sub bărbie. Era aproape de el, a privit în sus.

— Copiii sorii mele. Vreau să aibă protecție.

— Au deja protecție.

— Nu înțeleg.

— Au avut pază încă de la confruntarea cu martorii. Știu de exemplu că azi ai fost acolo, că unul dintre copii a fugit desculț pe trotuar. Paza aceasta va continua, bineînțeles.

Oboseala aceasta o paraliza. Căscă, nici măcar nu s-a deranjat să încerce să-și înăbușe căscatul.

— Trebuie să mă duc acasă acum.

— Rog pe cineva să te conducă. O mașină civilă.

— Pe strada Högalidsgatan. La Jonathan și Sanna. Ei dorm acum.

— Propun să întărim paza. Să punem și un om înăuntru, în apartament. Dacă ești de acord?

Era într-adevăr seară.

Întunericul, tăcerea, ca și cum întreaga clădire ar fi fost goală.

Se uită la polițistul care stătea lângă casetofon, părea ca și cum acesta cânta și el, melodia aceea voioasă și textul lipsit de sens, cânta fără să scoată un sunet și i-a fost milă de el.

VINERI, ȘAPTE IUNIE

Nu-i plăcuse niciodată întunericul. Copilărise în Kiruna cea aridă și în bezna unei ierni lungi ca veșnicia, se mutase la Stockholm și la Academia de Poliție și lucrase noapte de noapte, însă era ca și cum, cu toate astea, nu putuse niciodată să accepte cu adevărat, refuza să se obișnuiască, în lumea lui,

întunericul nu putea să fie niciodată frumos.

Privi prin fereastra camerei de zi. În pădurea de afară domnea noaptea de iunie, era atât de întuneric pe cât putea să fie într-o pădure deasă în timpul verii. Sosise acasă imediat după ora zece, caseta video printre celelalte lucruri ale femeii în servieta brună. Jonas dormea deja, iar Sven Sundkvist făcuse după cum obișnuia să facă, îl sărutase pe frunte și, după aceea, rămăsese încă un timp cu el pentru a-i asculta respirația regulată. Anita stătea în bucătărie, cu niște cuvinte încrucișate în față, încăpuseră amândoi pe același scaun și rămăseseră strâns lipiți. Aproape o oră, trei pătrățele goale în trei colțuri diferite până la dezlegarea jocului, întotdeauna arăta la fel, vreo două litere lipsă pentru a putea să-l decupeze și să-l pună în plic și să-l trimită ziarului local cu șansa de a câștiga trei bilete de loto.

După aceea făcuseră dragoste. Îl dezbrăcase întâi pe el și pe urmă pe ea însăși, dorise ca el să rămână așezat acolo, pe scaunul de bucătărie, se lăsase să cadă goală pe genunchii lui, trupurile lor simțeau nevoia de apropiere.

Așteptase apoi până când ea adormise. La douăsprezece și un sfert, se dăduse jos din pat și se îmbrăcase cu un t-shirt și o pereche de pantaloni de trening. Servieta se afla în continuare în bucătărie, o luase și o dusese cu el în camera de zi, la canapeaua din fața aparatului TV.

Dorise să fie singur atunci când va scoate caseta video.

Singur cu sentimentul acela puternic de neplăcere din stomac.

Ceea ce Anita și Jonas nu știau, nu putea să le facă vreun rău.

•

Întunericul de afară. Privea fix în el, distingea contururile copacilor, nu mai mult. Se uită la ceas. Unu și zece. Stătuse acolo și cercetase întunericul cu ochii aproape o oră.

Nu putea să mai amâne mult.

Ea îi spusese lui Ejder că existau două casete.

Făcuse o copie. În caz că ceea ce se întâmplase s-ar fi întâmplat. Că cineva ar fi încercat să șteargă banda pe care o

avea cu ea, sau că, pur și simplu, ar fi lăsat conținutul să dispară, înlocuind caseta cu una goală.

Sven Sundkvist nu știa dacă ceea ce vedea acum și asculta era identic cu ceea ce se aflase mai devreme pe cealaltă casetă.

Însă presupunea asta.

•

Păreau nervoase, așa cum par oamenii care nu sunt obișnuiți să privească fix în obiectivul care înregistrează ceva care va rămâne acolo și după aceea.

Prima care a vorbit a fost Grajauskas.

Câte două propoziții deodată.

S-a întors spre Sljusareva, care a continuat în suedeză.

— Acesta este motivul meu. Aceasta este povestea mea.

Grajauskas din nou, se uită la prietena ei, încă două propoziții.

Dă din cap, e serioasă, o așteaptă pe Sljusareva care, întorcându-se spre camera de luat vederi, traduce.

— Când vei auzi acestea, sper ca bărbatul despre care voi vorbi să fie mort. Ca el să fi trăit rușinea mea.

Vorbeau rar, erau atente ca fiecare cuvânt în rusă și fiecare cuvânt în suedeza cu accent să poată să fie înțeles.

•

S-a aplecat înainte, a oprit caseta video înregistrată.

Nu mai voia să continue.

Ceea ce simțea nu mai era disconfort, nici frică, doar furia care se revărsa din el și cu care atât de rar avusese nevoie să se familiarizeze. Nu mai exista nicio îndoială. Sperase, după cum speră omul întotdeauna. Însă acum știa, știa că Ewert a manipulat caseta, că el avusese un motiv să facă asta.

Sven Sundkvist s-a ridicat în picioare, s-a dus în bucătărie și a dat drumul la aparatul de făcut cafea, a umplut măsura cu vârf din punga de Melitta, trebuia să fie în stare să gândească, îl aștepta o noapte lungă.

Cuvintele încrucișate se aflau în continuare pe masă. Le-a dat la o parte, a luat una dintre foile de desen ale lui Jonas care stăteau grămadă pe pervazul ferestrei din spatele lui, a

privit hârtia goală. Unul dintre condeiele lui Jonas, unul violet, tuș, a început să-l miște fără niciun plan pe foaia albă.

Un bărbat. Un bărbat mai în vârstă. Bust masiv, nu prea mult păr, ochi care priveau intens.

Ewert.

Și-a zâmbit lui însuși când a văzut asta, să-l ia naiba dacă nu-l desenase pe Ewert în tuș violet.

Firește că știa de ce făcuse asta. Era noaptea lui albă care zăcea acolo pe masă, în fața lui.

Îl cunoștea pe Ewert Grens de aproape zece ani. Fusese exact ca și ceilalți, unul dintre cei la care zbiera Ewert, până când remarcase pe neașteptate că ceva care se asemăna cu prietenia apăruse între ei. Sven devenise unul dintre putinii cărora Ewert li se adresa, îl invita, atât de aproape cât putea el să permită cuiva să se apropie. De-a lungul anilor care treceau, învățase să-l cunoască bine pe Ewert, dar, cu toate astea, nu-l cunoștea deloc. Nu-l vizitase niciodată acasă. Și pe cel pe care nu-l vizitezi acasă, nu poți spune că-l cunoști bine. Ewert fusese în casa asta, la masa asta de bucătărie, cu Anita pe o parte și Jonas, pe cealaltă parte. Băuse cafea aici, cinase aici.

Sven îl invitase pe Ewert acolo unde el era doar el însuși. Însă Ewert nu făcuse niciodată același lucru.

Se uită la desenul din fața lui, continuă să tragă linii, bărbatul cel violet căpăta pantofi violet și sacou violet. El nu cunoștea deloc persoana privată Ewert Grens. Îl cunoștea pe polițistul Grens, cel care sosea primul la locul de muncă, în zori și o punea tare, de vuia tot coridorul, pe Siw Malmkvist, cel care lucra de atunci și până seara târziu, care deseori se culca pe canapeaua din cameră și înnopta acolo pentru ca în zorii următori să poată continua ancheta pe care nu apucase s-o termine.

Știa că polițistul acela era cel mai bun pe care-l întâlnise el vreodată. Știa că polițistul acela nu făcea niciodată greșeli prostești. Știa că polițistul acela lăsa întotdeauna o anchetă să treacă înaintea principiilor pe care eventual ar fi putut să le aibă, cea care stăpânea era doar ancheta și nimic altceva decât

ancheta, ca și cum nu exista loc pentru mai mult.

Acum, nu mai știa nimic.

Sven Sundkvist a golit ceașca din fața lui, a luat cana de sticlă din filtru, avea nevoie de mai multă cafea.

Un alt condei, tot tuș, un verde isteric.

Scrise în spațiul liber de lângă insul în violet.

Gustaf Ejder vede o casetă video în punga de plastic a Lydiei Grajauskas.

Nils Kranz o găsește în timpul investigării scena crimei, constată că e întreagă și dovedește cu ajutorul amprentelor că fusese ținută în mână de două femei diferite, una dintre ele, Lydia Grajauskas.

Nils Kranz i-o predă lui Ewert Grens la morgă.

Ewert Grens o preia însă nu raportează nicăieri faptul. Nici la secția de lucruri găsite, nici celor din tura de serviciu, nici la echipa tehnică a judiciarului municipal.

Sven Sundkvist o găsește pe un raft în camera lui Ewert Grens și constată că e goală.

În timpul unui interogatoriu preliminar, Gustaf Ejder a povestit că Lydia Grajauskas îi spusese că exista încă o casetă, o copie, încuiată într-o boxă de depozitare a bagajelor, la Gara Centrală din Stockholm

Sven Sundkvist dispune ca boxa să fie deschisă, aduce copia acasă în servieta sa, se furișează afară din pat la mijlocul nopții și vede că aceasta nu este deloc goală.

Termină de scris. Ar fi putut să mai adauge și că *e prea laș pentru a se uita mai departe la ea,* dar în schimb stă și-l studiază pe Ewert, cel din tuș. Ce-ai făcut? Știu că ai distrus o dovadă și știu și de ce. A mototolit hârtia, a aruncat-o pe deasupra mesei, către chiuvetă. A tras cuvintele încrucișate spre el, a privit cele trei pătrățele goale, a încercat literă după literă fără să poată să-și dea seama care din ele lipsea, a renunțat după un sfert de oră. A părăsit bucătăria, s-a dus din nou în camera de zi.

Caseta aceea necruțătoare.

Ar fi putut să se abțină s-o ia cu el. Ar fi putut să se abțină s-o aducă acasă.

Acum, nu mai avea nicio alegere.

Trebuia să vadă.

•

Lydia Grajauskas din nou. Camera de luat vederi nu focalizează timp de câteva secunde, ea primește aprobarea celui care filmează, poate să continue să vorbească.

Se uită în continuare la prietena ei, așteaptă ca aceasta să traducă. Sljusareva o mângâie pe obraz, se întoarce spre cameră.

— Când Bengt Nordwall m-a întâlnit în Klaipeda mi-a spus că e un serviciu bun cu un salariu mare.

•

Sven Sundkvist a oprit din nou banda. A ieșit afară din camera de zi, a fugit încă o dată în bucătărie. A deschis frigiderul, a băut direct din cutia de lapte, a închis ușa cu grijă, nu voia s-o trezească pe Anita.

El nu reușise să formuleze asta. Însă exact de asta se temuse.

Un alt adevăr.

Cu un alt adevăr, vine minciuna. Și atâta timp cât nimeni nu dezvăluie o minciună, aceasta există.

S-a dus înapoi în camera de zi, a rămas nemișcat pe canapea.

Tocmai începuse să împărtășească minciuna lui Bengt Nordwall.

Era sigur că și Ewert făcuse asta. Era sigur că banda pe care o primise Ewert conținuse exact ceea ce vedea el acum. Ewert văzuse, șterse, protejase un prieten.

Acum, el ajunsese în același loc. Cu minciuna lui Bengt care devenise minciuna lui Ewert. Dacă nici el n-o dezvăluia, aceasta devenea de asemenea și a lui, el ar face atunci ca și Ewert, întâi va vedea, apoi va închide ochii, va proteja un prieten.

A pornit din nou banda, a derulat-o rapid înainte. Se afla material înregistrat pentru încă douăzeci de minute. Se uită la ceas. Două și jumătate. Dacă va derula înapoi, până la ora trei ar reuși să audă întreaga povestire a Lydiei Grajauskas. S-ar putea furișa după aceea sus, în dormitor, ar pune un bilet pe

pernă lângă Anita și ar explica că a fost obligat să lucreze de noapte, s-ar îmbrăca și s-ar duce afară la mașină, la ora aceea i-ar lua numai douăzeci de minute să ajungă în centrul orașului.

•••

Era ora patru fără un sfert când a deschis ușa de la biroul său. Se făcuse deja dimineață, lumina venise de undeva dinspre mare, dinspre răsărit, atunci când condusese pe autostrada pustie între Gustavsberg și centrul Stockholmului.

Continuă să bea cafea. Nu atât de mult pentru a rămâne treaz, gândurile îi zumzăiau în cap și singurul lucru pe care nu-l putea face era să doarmă, ci mai mult pentru a fi perspicace, pentru a opri zumzetul înainte de a o lua razna și de a face propriile lui analize, așa după cum fac uneori gândurile noaptea.

Își curăță masa de lucru, puse teancurile de hârtii și fotografiile și mapele pe dușumea. Suprafața de lemn era complet goală, în orice caz n-o mai văzuse niciodată așa, eventual atunci când se mutase acolo, biroul ăsta, trebuie că-l avea de cinci, șase ani.

A scos la iveală apoi ghemotocul de hârtie pe care-l ținea în buzunarul pantalonilor, cel pe care-l scosese din chiuvetă înainte de a pleca de acasă. L-a îndreptat, l-a așezat în mijlocul mesei goale.

Acum știa că cel care stătea întins acolo în fata lui, în tuș violet, tocmai trecuse o graniță, manipulase probele într-o anchetă pentru a-și proteja propriile interese, devenise apărătorul unei minciuni care nu-i aparținea.

Sven Sundkvist urmărea distrat cu degetul liniile trase cu tuș, simțea o furie nestăpânită, n-avea nici cea mai mică idee despre ce anume trebuia să facă cu ceea ce știa.

•

Lars Agestam făcuse ceea ce obișnuia el să facă atunci când nu putea să doarmă. Se îmbrăcase cu costumul și cu pantofii lui negri, avusese grijă ca servieta să fie cât mai ușoară posibil, părăsise pe urmă casa și suburbia Vällingby și își începuse plimbarea odată cu zorii zilei, trei ore de mers prin suburbiile de vest ale Stockholmului până la biroul de la Procuratură.

Fusese o discuție ciudată. Îi venise greu s-o urmărească iar

lui, de obicei, nu îi venea greu să facă asta. Ewert Grens, pe care-l admira și compătimea, stătuse așezat în fața lui și îi explicase că, *pe de o parte,* ei continuau să nu știe motivul pentru care Lydia Grajauskas doborâse un paznic la pământ, luase ostatici, executase un polițist și apoi se împușcase, iar că, *pe de altă parte,* prietena Sljusareva nu avusese în general nimic de povestit și de aceea, chiar atunci, se plimba liberă într-un port de pe partea cealaltă a Mării Baltice.

Nu fusese în stare să doarmă.

Acolo, cu Grens în fața lui, se hotărâse să aibă încredere în acesta.

Acum, se plimba împreună cu soarele zorilor, telefonase deja pazniculuui de la spitalul Söder prevenindu-l că urma să viziteze morga încă o dată.

•

Nu bătuse la ușă. Așa făcea el, firește. Așa făcea întotdeauna Ewert Grens.

Sven Sundkvist a tresărit, s-a uitat spre ușă.

— Ewert?

— Pe naiba Sven, deja aici?

Sven s-a înroșit. Știa că roșeața era vizibilă și a privit rușinat în jos, la masă, se simțea ca și cum ar fi fost demascat, doar la Ewert cel din liniuțe de tuș stătea el și se uita fix.

— S-a întâmplat.

— Ceasul nu e nici cinci și jumătate. La ora asta obișnuiesc să fiu singur pe coridorul ăsta.

Grens stătea în pragul ușii. Făcu o tentativă să intre înăuntru. Sven Sundkvist se uită rapid la hârtia cu silueta din tuș care stătea în fața lui, își puse mâna deasupra ei.

— Cu ce te ocupi tu, copile?

Nu se pricepea să mintă. Nu pe cei care-i erau dragi.

— Nu știu. Sunt atât de multe de făcut în acest moment.

Ca și cum s-ar fi sufocat. Era fără îndoială cu adevărat roșu la față acum.

— Ewert, tu știi cum e. Spitalul Söder. Ziariștii care se agață de noi. Doar vrei să scapi de toate astea. Un punct de sprijin. Serviciul de presă are nevoie de așa ceva.

Se uită în jos, la suprafața mesei de scris. Nu încă o dată. Încă o dată, nu mă mai descurc.

Ewert Grens a făcut un pas spre el, s-a oprit, a întârziat un moment, s-a întors după aceea, a spus tare, cu spatele spre ușa deschisă, când a părăsit încăperea.

— Foarte bine, Sven. Cu siguranță că știi tu ce faci. Iar eu sunt mulțumit dacă te ocupi de chestia asta, cu jurnaliștii.

•

Spitalul Söder era mare, greoi, respingător, dar în soarele dimineții aproape o clădire frumoasă, cu roșul acela deschis care lucea în ferestre și pe acoperișul de tablă. Lars Agestam mergea pe coridorul pustiu de la intrare, ceasul nici măcar șase, curând, curând clădirea se va trezi.

Liftul până la subsol, a ieșit afară din el, a străbătut același drum pe care-l străbătuse cu doar patruzeci și opt de ore în urmă Grajauskas, în haine de spital, o pungă de plastic sub haine, bătută măr, nimeni n-o va mai lovi vreodată.

Banda adezivă alb-albastră tăia în două ultima parte a coridorului Ia nivelul la care stătuse culcat Edvardson, la treizeci de metri distanță, însă suficient de aproape pentru a vedea ușa aceea care acum nu mai exista. Se aplecă pe sub prima împrejmuire făcută de poliție, avansă în zigzag printre resturile unui perete aruncat în aer până la gaura unde se aflase ușa. Era sigilată, mai mulți metri de bandă adezivă se derulau înainte și înapoi, fixați în ceea ce mai rămăsese din cantul ușii. O rupse, intră înăuntru.

Spațiul alungit, asemănător unui hol, apoi camera în care zăcuseră ei. Creta albă continua să-i plaseze unul lângă celălalt pe pardoseala rece de clincher. Corpul ei, chiar alături de al lui. Sângele lor, amestecat. El murise cu ea. Ea murise cu el. Agestam era convins că ea avusese un scop cu asta, odihna lor ultimă, împreună.

Era liniște. Rămase în mijlocul odăii, uitându-se împrejur. El, care era cuprins de panică în fața morții, care nici măcar nu mai purta ceas, i se părea că îi număra clipele rămase. Stătea acum într-o morgă, singur, încerca să înțeleagă.

Reportofonul la mijloc, pe pardoseală.

Voia să audă discuția lor.

Voia să participe, așa cum participa el întotdeauna, după.

•

— *Ewert.*

— *Recepție.*

— *Prizonierul de pe coridor este mort. Nu reușesc să văd nicio urmă de sânge, nu pot să stabilesc în ce loc a tras. Însă mirosul. Este puternic, Ewert, greu.*

•

Glasul lui Bengt Nordwall. Era ferm. Cel puțin părea ferm. Lars Agestam nu-l întâlnise niciodată, nu-l auzise vorbind vreodată înainte.

Va trebui să încerce să cunoască un om mort.

•

— *Ewert, totul este o cacialma nenorocită. N-a împușcat pe nimeni. Erau încă toți patru aici, toți prizonierii. Trăiesc și tocmai au plecat de aici. A pus de jur-împrejur ușilor trei sute de grame de Semtex, a făcut asta, însă nu poate să-l detoneze*!

•

Pe urmă, a auzit frica. Nordwall continuase să observe, să descrie, însă glasul era un altul, înțelesese ceva, el înțelesese ceva pe care cei care exact atunci stăteau și ascultau nu-l înțeleseseră, ceva pe care el însuși încerca să-l înțeleagă acum.

•

— *Cum te simți*? *Să stai aici, în pielea goală într-o morgă, în fața unei femei cu o armă în mână*?

— *Am făcut ceea ce mi-ai cerut.*

— *Te simți dezonorat. Nu-i așa*?

— *Da.*

— *Singur*?

— *Da.*

— *Înspăimântat*?

— *Da.*

— *Jos, în genunchi.*

•

Nu trecuseră nici măcar patruzeci și opt de ore. Vocile de pe bandă, acestea trăiau, chiar și în versiunea translatorului

rus. Fiecare cuvânt, clar, într-o cameră închisă. Ea se hotărâse. Lars Agestam era sigur de asta. Se hotărâse încă de la început. Ea va muri acolo. El va muri acolo.

Ea îl va umili, apoi vor înceta să mai respire.

Vor zace culcați unul lângă altul pe pardoseala unei morgi, împreună în eternitate.

Agestam rămase nemișcat, exact acolo unde stătuse Nordwall, se întreba dacă acesta știuse, dacă acesta înțelesese că nu mai rămăseseră mai mult de câteva secunde, câteva clipe, apoi nimic.

•

Lui Ewert Grens îi avea greu să se concentreze.

În principiu nu dormise, ar fi trebuit să fi rămas la birou, pe canapeaua de acolo, prea multe lucruri care-i atrăgeau atenția, care-l frământau până nu mai știa de el, să doarmă acasă, nu mergea.

Promisese să ia prânzul cu Lena. Ea voia să continue să vorbească despre Bengt. O refuzase întâi, n-avea niciun chef. Îi lipsea, neîndoielnic, dar el realizase de asemenea că cel căruia îi simțea lipsa era un altul decât cel pe care-l întâlnise acum.

Dacă aș fi știut.

Te-ai gândit la ea? Vreodată? Te duceai după aceea acasă, la ea, și făceai dragoste? Vreau să spun, după?

Fac asta pentru Lena.

Tu nu trăiești.

Pe urmă, acceptase. Când l-a rugat a doua oară. Ea nu mâncase nimic. Scormonise cu furculița în mâncare, băuse apă minerală, două sticle. Plânsese, mai ales copiii, așa spusese ea, e vorba mai ales de copii, ei nu înțeleg, dacă eu însumi nu înțeleg, Ewert, cum pot eu atunci să le explic?

După aceea fusese mulțumit că se dusese acolo. Avea nevoie de el. Ea avea nevoie să repete același lucru mereu până când, încetul cu încetul, va înțelege.

El însuși nu era prea bun la a deplânge pierderea cuiva.

Însă era reconfortant să vezi că altcineva îndrăznea să facă asta.

•

Lars Agestam derulase banda înapoi în repetate rânduri. Rămăsese nemișcat în mijlocul camerei celei mari și ascultase, așezat pe dușumea, cu spatele la peretele unde fuseseră ținuți ostaticii, se întinsese jos, pe locul în care zăcuse Bengt Nordwall, pentru o ultimă dată, semnele albe ale cretei pe pardoseală care-l încercuiau, era mai mic decât fusese Nordwall, avusese suficient loc, își ținuse mâinile în fața organului genital cum făcuse Nordwall, privise fix în tavan cum făcuse Nordwall. Ascultase întreaga convorbire cu Ewert Grens și era acum sigur că acel Bengt Nordwall, care sfârșise în același loc unde stătea el întins acum, știuse exact cine era Lydia Grajauskas, că într-un anumit fel aceștia fuseseră legați între ei și că Grens ghicise asta, că Grens acum chiar știa asta, că el, dintr-un anume motiv, era gata să arunce la gunoi o întreagă viață de polițist pentru a ascunde acest adevăr.

Agestam se afla la morgă de exact două ore atunci când se pregăti să plece, era înfometat, micul dejun la o cafenea, cu o mulțime de lume care se respecta și mesteca și trăia, trebuia să iasă afară, panica în fața morții apăruse pe neașteptate din nou.

— Am interzis accesul aici.

Nu-l auzise venind. Nils Kranz, tehnician criminalist. Se întâlniseră, nu se cunoșteau între ei.

— Îmi cer scuze. Am fost obligat. Caut un răspuns.

— Calci în scena crimei.

— Sunt conducătorul investigațiilor preliminare.

— Știu și mă doare în fund de cine ești. Trebuie să mergi pe liniile indicate cu cretă la fel ca și ceilalți. Eu sunt cel care poartă responsabilitatea ca urmele care există aici să poată să fie interpretate.

Agestam a oftat tare, Kranz trebuia să-l audă, n-avea niciun chef să argumenteze în fața evidenței. S-a răsucit, a ridicat magnetofonul de pe pardoseală, a luat însemnările pe care le făcuse, a pregătit servieta, pe drum încă o dată spre micul dejun.

— Pari să fii grăbit.

— Așa am simțit că ai vrea tu să fiu.

Nils Kranz a ridicat din umeri, a mers cu atenție prin cameră, a studiat cantul ușii dinspre camera depozit unde stătuseră la urmă ostaticii, se aflau în continuare resturi de material explozibil de-a lungul marginilor. A vorbit tare, cu spatele la Agestam.

— Apropo, avem acum rezultatul probelor. M-am gândit că poate ești interesat.

— Care rezultat?

— Ancheta cealaltă. Lang. I-am făcut inspecția corporală.

— Da?

— Nimic.

— Nimic?

— Pe tot corpul lui, nicio urmă după Oldeus.

Lars Agestam fusese pe cale să iasă însă, atunci când Kranz ridicase glasul, se oprise. Stătea acum pe loc, nu avea puterea să se miște, se simțea golit.

— Așa deci.

Stătea acolo uitându-se la Kranz care continua să cerceteze cantul ușii cu mâinile în mănuși de plastic. Agestam s-a holbat apatic un moment, a luat apoi din nou servieta, câțiva pași spre ceva care odată fusese o ușă. Tocmai se pregătea să iasă afară prin gaură, când Nils Kranz a ridicat din nou vocea.

— Mai e ceva.

— Da?

— Hainele lui Lang. Le-am inspectat și pe ele. Pe pantofi. Acolo, am găsit. Ambele, și sânge și ADN. Ale lui Oldeus.

•

Ewert Grens o lăsase singură pe Lena în restauratul unde se servea prânzul. Ea îi spusese că vrea să mai rămână, comandase o a treia sticlă de apă minerală și îl îmbrățișase puternic atunci când plecase. Își începuse plimbarea pe jos, fusese pe drum spre secția de criminalistică atunci când se răzgândise, o luase pe drumul scurt, cotit, cel de pe lângă închisoare.

Nu putea să se abțină.

Firește că n-ar fi fost îndeajuns ca o doctoriță deși demnă

de încredere, să se declare sută la sută sigură atunci când a recunoscut un asasin numai cu ajutorul unor fotografii. Când asasinul după aceea, exact la momentul potrivit, înainte de confruntarea cu martorii, reușise să sperie și să amenințe, și aceeași doctoriță demnă de încredere nu mai îndrăznise să-l mai recunoască încă o dată, acesta, cu ajutorul legii, va fi eliberat pentru a putea să ucidă din nou.

Nu de această dată. Era de-ajuns.

Grens a luat liftul, oprindu-se la etajul doi al închisorii. L-a informat pe gardian că dorea să vorbească cu Jochum Lang, că-l va lua cu el și-l va duce la camera de interogatorii.

Au mers împreună de-a lungul coridorului, paznicul cu doi pași înainte, pe lângă ușile celulelor tăcute. Numărul opt, încuiată, ca toate celelalte. I-a făcut un semn gardianului care a deschis pătratul micuț de pe ușă, deschiderea prin care priveai înăuntru.

Stătea culcat acolo, înăuntru. Pe patul îngust, pe spate, cu ochii închiși. Dormea, ce altceva ar fi putut să facă, douăzeci și trei de ore pe zi în cei câțiva metri pătrați căcăcioși, fără ziare, radio, televizor.

Ewert Grens strigă prin deschizătură.

— Lang. Poți să te trezești acum.

El îl auzi. Însă nu se mișcă.

— Acum. O mică discuție. Tu și cu mine.

Lang rămase nemișcat, se întoarse cu spatele când Grens strigă, se culcă pe o parte, cu spatele la ușă.

Grens a închis nervos ferestruica.

I-a făcut semn gardianului, voia să se deschidă ușa. A intrat înăuntru, s-a așezat exact în fața pragului, a cerut să fie lăsat singur.

Paznicul ezita. Jochum Lang era clasificat ca periculos. De aceea rămase pe loc. Ewert Grens a început să-i explice, atât de răbdător pe cât putea, că el prelua acum responsabilitatea, că acum era vina lui dacă ceva se ducea dracului.

Paznicul a ridicat din umerii îmbrăcați în uniformă. A ieșit afară, a închis ușa după el.

Grens a mai făcut un pas în celulă, cam un metru până la

pat.

— Știu că mă auzi. Ridică-te.

— Grens, cacă-te pe tine.

Un ultim pas, putea să atingă corpul care stătea întins și cântări posibilitatea, însă se abținu, apucă în schimb marginea de lemn, zgâlțâi patul îngust până când Lang se ridică brusc.

Stăteau exact unul lângă celălalt.

Erau la fel de înalți, se fixau, se fixau.

— La interogatoriu, Lang. Acum.

— Poți să te duci dracului.

— Avem grupa de sânge. Avem ADN-ul. Avem o identificare. Acum, intri la zdup. Pentru crimă.

Câțiva centimetri. Între fețele lor.

— Tu, Grens-împuțit. Habar n-am cu ce naiba te ocupi tu. Dar poate c-ar trebui să te gândești înainte. Doar s-a mai întâmplat în trecut ca sticleții să pice din mașini și să se rănească.

Ewert Grens a zâmbit, arătându-și dinții care nu erau tocmai albi.

— Poți să mă amenințI cât dracului vrei. Nu am nimic de pierdut care să valoreze mai mult decât faptul că tu te vei masturba după gratii până când vei împlini șaizeci.

Era greu de știut. Cine ura cel mai mult.

Își căutară ochii, urmăriră ceea ce ar fi trebuit să se afle acolo.

Respirația lui Lang, caldă, atunci când a coborât glasul.

— Nu mai particip la niciun interogatoriu. Asta-i situația, Grens-împuțit. Dacă tu, sau vreun altul, veniți aici și pretindeți încă o dată că trebuie să cobor la interogatoriu, am să mă străduiesc cât pot eu de mult să rănesc persoana aceea al dracului de urât. Eu previn doar o singură dată. Du-te dracului. Și închide după aceea ușa după tine.

•

Sven Sundkvist telefonase acasă și încercase să explice de ce dispăruse în mijlocul nopții, de ce lăsase un bilet pe pernă și, fără a o trezi, plecase. Anita fusese revoltată, ei nu-i plăcea ceva care nu era convorbire, el îi promisese, nu vor pleca

niciodată unul de lângă altul fără să spună de ce. Se terminase cu o ceartă. Sven îi dăduse un semn de viață, sperase că face bine, însă făcuse doar și mai rău. De aceea, era acum pe drum spre casă, nervos, conducea foarte repede, nu prea erau cozi, nici măcar la Slussen, tocmai trecuse de vapoarele caraghios de mari de la terminalul Viking Line, când sunase Lars Agestam și îi vorbise cu glas scăzut.

Îl rugase să vină la Procuratură. O întâlnire doar între ei doi. Mult după orele de serviciu, când lumea plecase acasă.

Sven Sundkvist oprise mașina, o sunase din nou pe Anita și făcuse totul și mai rău. Acum era încă în oraș, singur, fără să știe ce să facă cu tot timpul acela, la drept vorbind doar vreo două ore de așteptare însă, exact atunci, o veșnicie.

Era de fapt o seară frumoasă, atât de plăcută cum puteau fi uneori serile de iunie. Se plimba încet, de la Kronoberg și, în cercuri, prin Kungsholmen, muzica auzindu-se în depărtare și mirosul de la restaurantele care serveau pe trotuar când trecea pe lângă ele, era viață în jurul lui și el ar fi trebuit să-i zâmbească, să participe un moment, dar abia dacă o remarca.

Începuse să se simtă obosit.

Fusese o noapte lungă și o zi și mai lungă.

N-avea puterea să se gândească la caseta video pe care o văzuse și la adevărul cu gust de mucegai pe care îl căra acum cu el.

Oare asta voia Agestam să discute?

Oare la loialitatea lui voia acesta să umble?

Era prea obosit, nu astfel de hotărâri, nu acum.

S-au întâlnit pe Kungsbron{14}, la câteva minute după ora opt.

Lars Agestam stătea în fața intrării și aștepta. Arăta ca de obicei, bretonul pieziș, costum și pantofi lucioși, i-a strâns mâna și i-a urat bun venit, a deschis ușa de afară cu cardul lui de trecere. N-au vorbit prea mult, au stat alături în liftul care mergea în sus, vor vorbi la timpul cuvenit.

Au ieșit prin ușile deschise ale ascensorului la etajul nouă. Lars Agestam l-a condus în biroul lui, Sven întrezărea prin fereastră orașul acolo afară, întunericul de vară încerca să

împingă încet ziua la o parte.

S-a așezat jos, pe unul dintre cele două scaune pentru vizitatori care stăteau la capătul mai îngust al mesei de lucru. Agestam s-a scuzat, s-a dus înapoi pe coridor, a adus pe o tavă două cești de cafea și o pâine lungă de grâu, tăiată în felii, a așezat-o pe o măsuță de depozitare, alături de câteva anchete groase.

— Zahăr?

— Lapte.

Făcea ce putea, Agestam, pentru a micșora tensiunea pe care o simțeau amândoi. Nu reușea chiar atât de bine. Știau că nu se află acolo pentru a mânca pâine de grâu, era târziu, toți plecaseră de multă vreme acasă, trebuiau să vorbească despre lucruri pe care lumea obișnuia să le discute confidențial, fără ca cineva să asculte, fără să ducă mai departe cele vorbite.

— N-am prea reușit să dorm azi-noapte.

Agestam se întinse, cu brațele deasupra capului și sus, în aer, ca pentru a arăta cât de obosit era în continuare.

Și eu, gândea Sven. În principiu, nu am dormit. Caseta aceea blestemată, și Ewert, despre asta vrei tu să vorbești, firește că încă nu știu dacă despre asta.

— Am stat întins și m-am gândit la prietenul tău. La colegul tău. Ewert Grens.

Nu, acum. Nu, acum.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Sven. E ceva care nu se potrivește.

Agestam își drese glasul, făcu o încercare să se ridice, însă rămase așezat, continuă.

— Tu știi că nu prea ne iubim unul pe celălalt.

— Împărtășești acest sentiment cu încă vreo câțiva.

— Știu. Dar, totuși. Vreau să marchez următoarele. Nu are legătură cu ceea ce eventual cred eu despre Ewert Grens ca persoană. Asta este o chestiune de serviciu. Sarcina lui ca polițist anchetator într-o anchetă în care eu sunt conducătorul investigației preliminare.

O nouă încercare de a se ridica. De data aceasta reuși. Se uită la Sven, apoi se plimbă agitat de jur împrejur, prin

cameră.

— Ieri. Ieri am avut o întâlnire ciudată cu Grens. Tocmai o lăsase pe Alena Sljusareva pe un feribot, pe drum spre Klaipeda și Lituania. Fără să se consulte cu mine.

Rămase nemișcat, în mijlocul încăperii. Aștepta, o reacție. N-a obținut niciuna.

— Azi-dimineață devreme, am vizitat morga. Voiam să înțeleg. După aceea, în timpul zilei, am vorbit cu câțiva dintre colegii tăi. Conform inspectorului criminalist Hermansson, o persoană foarte înțeleaptă cu care nu mai vorbisem niciodată înainte, doi dintre martori, total fără legătură unul cu celălalt, au descris o persoană care semăna cu Alena Sljusareva care a intrat în toaleta aceea pentru handicapați pe care a folosit-o de asemenea și Lydia Grajauskas chiar înainte de a pune mâna pe pistol și de a lua ostatici la morgă. Nu este prea greu de imaginat că aceasta a fost de asemenea cea care i-a procurat Lydiei Grajauskas materialul explozibil și arma. Atunci, de ce a fost Ewert Grens atât de grăbit s-o trimită acasă?

Sven Sundkvist stătea tăcut.

Banda. Se temuse că această întâlnire se va referi la banda pe care un polițist, în timpul serviciului, o înlocuise cu o alta pentru a proteja un coleg. Banda de care el avea acum cunoștință. Banda care îl va obliga curând să vorbească, sau să stea în spatele minciunii.

— Sven, te rog. Știi cumva ceva ce ar trebui și eu să știu?

Sundkvist a continuat să tacă deoarece habar n-avea ce anume ar fi trebuit să spună.

Lars Agestam a repetat întrebarea.

— Așa e?

Era obligat să răspundă. A răspuns.

— Nu. Nu știu despre ce vorbești.

Agestam a reînceput să se miște prin cameră, respirația nervoasă, care abia începuse.

— Un polițist care este unul dintre cei mai faimoși. Deci, ar trebui fără îndoială să fiu liniștit, să aștept rezultatul anchetei.

Câteva respirații agitate, apoi vocea începu din nou.

— Dar nu se potrivește. Înțelegi tu? Ăsta-i un motiv pentru

care nu poți să dormi. Din cauza asta te duci la lucru cu noaptea în cap și te întinzi înăuntrul liniilor trase cu creta, liniile alea care conturează cadavrele de pe pardoseala morgii.

Se deplasase în așa fel încât acum stătea în fața lui Sven, îl privi. Sven îi întâlni privirea, însă rămase în continuare tăcut, orice ar fi spus, știa că nu era de ajuns.

— Am telefonat apoi la Vilnius.

Rămase în continuare în fața lui.

— I-am rugat pe colegii noștri lituanieni s-o localizeze pe Alena Sljusareva. Au găsit-o. Se află în casa părinților din Klaipeda.

Se așeză pe marginea mesei de lucru, ridică un teanc de hârtii care stăteau grămadă în spatele lui, ancheta de care tocmai vorbea, le ținu în fața sa.

— Nu există nicio însemnare aici de la interogatoriul lui Grens cu Sljusareva. El a hotărât singur că aceasta va părăsi țara. Noi știm exact ceea ce ne spune el.

Vocea i se oprea în gât, știa că ce urma să spună era singurul lucru pe care nu trebuia să-l spună, nu unui polițist, nu unui coleg.

— Povestea lui Ewert Grens nu ține.

O pauză, apoi a continuat.

— Nu înțeleg de ce, dar cred că a manipulat ancheta.

Agestam a pus în funcțiune reportofonul care stătea pe masa de lucru. Au ascultat sfârșitul unei convorbiri pe care o auziseră amândoi.

•

— *Stern Baltica*? *Ăsta-i un vapor afurisit*! *Asta-i ceva personal*! *Bengt, vino. La dracu Bengt, întrerupe*! *Întrerupe, pe loc*!

•

Niciun cuvânt. Nicio hotărâre despre loaialitate și adevăr. Nu încă.

— Sven?

— Da?

— Vreau să te duci acolo. La Klaipeda. Vreau ca tu, fără să vorbești cu altcineva, s-o interoghezi pe Alena Sljusareva și ca tu, după aceea, să-mi raportezi mie. Vreau să știu ce anume a

spus aceasta în realitate.

SÂMBĂTĂ, OPT IUNIE

Aeroportul Palanga mirosea puternic. Când a părăsit poarta, pe drum spre banda de bagaje, l-a izbit în nări mirosul parfumat al unei soluții de spălat dușumelele, pardoseala era încă udă și mirosea a țară străină și a depărtare, alte chimicale, alt fel de a parfuma, interzise de vreme îndelungată în Suedia.

O oră și douăzeci de minute, își spuse el. Numai o oră și până și detergentul este diferit.

Era a doua oară când se afla în Lituania, în țările Baltice, în general. Nu-și amintea prea mult de la prima sa vizită, atunci abia devenise polițist, nu-și aducea aminte nici măcar unde aterizaseră. Un transport special al unui deținut la o închisoare din Vilnius. Fusese atât de extraordinar, să poți să călătorești în afara granițelor Suediei cu un infractor notoriu, unicul lucru pe care și-l amintea într-adevăr acum era exact închisoarea. Fusese ca și cum ar fi călătorit într-un alt timp. Câinii care schelălăiau, coridoarele pline de umezeală, deținuții palizi și rași în cap care stăteau grămadă, tăcuți, în celule cu mult prea mici, aerul greu de respirat, afișele care avertizau contra TBC-ului, fusese o experiență stranie, în orice caz nu discutase niciodată despre asta cu cineva, nici măcar cu Anita.

A ieșit afară prin ușile de la intrarea în clădirea terminalului și a făcut semn cu mâna unui taxi dintr-un șir de mașini galbene. Douăzeci și șase de kilometri, spre sud. Până la Klaipeda. Până la Alena Sljusareva. Până la ceva ce nu dorea să afle.

Sunase acasă, la Jonas, de la Arlanda, îi spusese bună-dimineața și promisese să-i cumpere ceva, ceva secret, ceva care trebuia să fie o surpriză. Bomboane. Dintr-un chioșc, în mare viteză, era singurul lucru pentru care va avea timp. Îl aștepta o vizită scurtă în Lituania, trebuia să plece înapoi din

nou devreme, în dimineața următoare, știa ce trebuia să facă până atunci.

Mașina mergea încet pe drumul local dintre Palanga și Klaipeda. Sven Sundkvist se gândi să protesteze, să-l roage pe șofer să mărească viteza, însă se abținu, câteva minute pierdute, i-ar fi luat mai multă energie să-i explice decât timpul pe care eventual l-ar fi câștigat. Era frumos, așa i se părea, cu soarele care scălda peisajul. Sărăcie, măcar asta știa și el, opt din zece se aflau pe granița care era denumită limita de subzistență, însă exista un fel de demnitate, îi plăcea ceea ce nu văzuse prima dată, ceea ce nu era închisoare. Întâlnise în buletinele de știri clișee după clișee, așa cum credem noi că arată lucrurile deoarece cu asta am fost hrăniți mai înainte, oameni cenușii în haine cenușii în anotimpuri cenușii, însă aici, vară, oameni autentici, vieți autentice, culori autentice.

Ceruse să fie condus direct la hotel. Ajunsese prea devreme, înregistrarea se făcea de fapt numai după ora prânzului, însă hotelul Aribo era departe de a fi plin și a fost lăsat să intre într-o cameră care stătea goală și cu așternutul schimbat și gata pregătită.

S-a întins un moment, s-a întins în ceva care era cel mai îngust pat de hotel pe care îl văzuse el vreodată. Numai câteva minute, încerca să o vadă în fața lui pe femeia pe care o va întâlni curând, cum arăta, cum vorbea.

Fusese cam mare învălmășeala acolo, în apartament. Ea era revoltată, strigase ceva despre prietena ei care zăcea inconștientă pe podea și despre bărbatul pe care-l numise Dimitri Codoșafurisit, care stătea la câțiva metri distanță, în costum lucios și în fața unei găuri făcute în ușa de la intrare. Sven Sundkvist nu apucase atunci să se uite la ea cu atenție, nu avusese nici cea mai mică idee că, o săptămână mai târziu, o va revedea, mai întâi pe o bandă video copiată și, după aceea, o va întâlni într-un oraș străin, pe partea cealaltă a Mării Baltice.

Fusese acolo, ceva mai la o parte, într-o cameră vecină, la fel de goală ca și prietena ei care zăcea pe dușumea.

Era brunetă, mai întunecată la culoare decât femeile din

Europa de Est care obișnuiau adesea să se perinde la anchete din postura de prostituate.

Pe urmă dispăruse, în timp ce ei se ocupaseră mai întâi de femeia maltratată, iar apoi de proxenetul care alerga împrejur, cu pașaport lituanian, susținând că se aflau pe teritoriu lituanian.

Rămăsese dispărută de atunci.

Până când a fost arestată în portul Frihamnen, chiar înainte de ora plecării, pe cale de a se urca la bordul unui feribot.

Ewert o interogase, câteva ore mai târziu, hotărâse că ea putea, cu toate astea, să plece din nou acasă.

Sven Sundkvist s-a dat jos din pat, a făcut un duș, s-a schimbat cu haine mai subțiri. Nu-și dăduse seama că va fi atât de cald, din nou clișeul acela cenușiu care bântuia. Rămase un timp în picioare și se uită în servieta deschisă, la reportofonul micuț care se afla acolo. Închise din nou servieta, fără a-l scoate. Era obligat s-o interogheze. Însă o va face luând însemnări, cu hârtie și creion, nu era sigur de ce voia asta, să-i fi fost frică de ce va spune ea, de vocea acesteia dacă va povesti ceva ce el nu dorea să audă.

Se plimbă prin oraș, casele erau frumoase dar respirau un timp trecut, oamenii care treceau, o vedea pe Lydia Grajauskas în trăsăturile lor, din nou și din nou.

Ea îi spusese să se ducă până la apă, la lacul Curonia și, acolo, să ia micul feribot până la insula Smiltyn. Căldura care-l întâmpinase încă de la Palanga și-l urmărise la Klaipeda se întețise, simțea acum la bord, în scurta lui călătorie, cum îl arde soarele pe ceafă, ar fi trebuit să se protejeze, putea să se aștepte că până seara va fi roșu ca racul.

După debarcare trebuia s-o ia la dreapta, să meargă de-a lungul țărmului, așa îi descrisese ea drumul. Marele acvariu se afla într-un fort vechi, o sută de specii de pești din Marea Baltică și un show de delfini, văzuse afișele încă de când părăsise vaporul. Ea dorise să se afle printre oameni, spusese că vor fi mulți vizitatori acolo în timpul prânzului, turiști, clase de elevi, vor putea să facă o tură și să se uite la ce era interesant de văzut, vor putea să vorbească mai mult timp

unul cu altul fără ca cineva să-i remarce.

Se postă în fața intrării, pe locul pe care îl identificase ca fiind cel pe care trebuia să stea. S-a uitat la ceas. Ajunsese prea devreme, aproape douăzeci de minute. Fusese dificil să calculeze drumul de la hotelul din centru până la ceva care era o combinație dintre un acvariu și un muzeu al vieții marine din Marea Baltică, pe o insulă care se numea Smiltyn.

S-a așezat pe o bancă la numai câțiva metri distanță de locul unde trebuiau să se întâlnească. Soarele îi bătea în față, se uita cu ochi mijiți la cei care treceau, a început să facă ceea ce obișnuia el să facă atunci când contempla oamenii străini; se căuta pe sine însuși. Undeva, în șuvoiul acela de necunoscuți, se afla el, sau cel puțin unul ca el. Aproape de aceeași vârstă, cu o femeie pe care o iubea alături, cu un copil care reprezenta totul pentru ei, în fața lor. Poate polițist, poate altceva care necesita conștiinciozitate și seri lungi la muncă. Unul dintre cei care îți doreau cel mai mult să fie acasă și își petreceau cea mai mare parte a timpului departe de ea. Unul dintre cei de undeva din mulțime, fără agresivitatea lui Ewert, fără incapacitatea de a face concesii a lui Lang, fără capacitatea lui Grajauskas de a se ridica după ce fusese umilită și a pretinde apoi răzbunare, fără niciuna dintre acele caracteristici care-l făceau pe un om să fie altceva decât o ființă relativ predictibilă, plictisitoare, banală.

Se vedea pe el însuși. În mai multe variante. Așa cum poate că ar fi fost dacă s-ar fi întâmplat să se nască acolo. Îl studia și îi zâmbea unuia dintre aceștia, în cămașă cu mânecă scurtă și pantaloni subțiri de costum și pe cale de a intra înăuntru, când ea îl bătu pe umăr.

Nu o văzuse, nu o auzise, fusese ocupat cu jocul lui de-a *ce-ar fi dacă*. Stătea în fața lui, cu ochelari de soare, pulover și blugi cam prea mari. Altfel, aproximativ ca imaginea pe care o avea el. Păr lung, închis la culoare, un chip frumos, nu deosebit de înaltă. Trei ani ca articol comercial, siluită zilnic, de mai multe ori. Nu se cunoștea, nu în exterior. Arăta cum arată femeile când au douăzeci de ani, când viața abia a început. Înăuntru. El înțelegea asta. Era bătrână pe dinăuntru.

Acolo se afla rana. Era o femeie care niciodată nu va mai fi cu adevărat întreagă.

— Sundkvist?

— Sundkvist.

A salutat-o dând din cap, s-a ridicat de pe bancă. Se înțelegeau bine unul pe altul, el cu o engleză școlărească, încă forțată, ea cu o limbă mai bogată, o engleză care desigur că-și avea temelia în școală, dar care se formase apoi în timpul a trei ani de medii străine și pe care aceasta o prefera suedezei.

— Ai știut cine sunt?

— Te-am recunoscut. Din apartament.

— A fost destul de multă bramburea atunci.

— Oricum aș fi știut cine ești, fără să te fi întâlnit vreodată. Am învățat cum arată bărbații suedezi.

Ea a arătat înspre intrare, au plecat unul lângă altul. El a plătit pentru amândoi, au intrat înăuntru. Îi venea greu să decidă când era oportun, când ar fi putut să înceapă cu întrebările lui. L-a ajutat.

— Nu știu ce anume vrei să afli. Dar îți voi răspunde, dacă pot. Aș fi recunoscătoare dacă am putea să începem acum, am încredere în tine, am văzut cum lucrezi atunci când ați venit la apartament, însă din tot sufletul mi-aș dori să termin cu asta. Vreau să mă duc acasă. Vreau să uit. Înțelegi?

Stătea în fața unui perete de sticlă, apă și câte un pește în spatele ei. Îl privea, rugătoare. El continua să pară calm, mai calm decât era, răspunsurile ei, doar el nu știa, asta îl speria.

— Nu știu cât timp durează. Depinde pe ce cale se va îndrepta discuția noastră. Dar înțeleg ce vrei să spui. Mă voi strădui să meargă repede.

Nu înțelegea rostul unui acvariu. Nu înțelegea nici rostul parcurilor de animale, animale închise, asta nu-i era pe plac. Astfel încât, ceea ce se petrecea în jurul lor, oameni care mergeau în grupuri și peștii care trebuiau priviți, n-avea nicio problemă să eludeze toate astea, s-o poată asculta pe Alena Sljusareva, să se poată concentra numai la ea și la răspunsurile ei.

La povestirea de care se temea.

La cursul evenimentelor care și-ar fi dorit să nu fi avut niciodată loc.

•

Au conversat, era mai mult o conversație decât un interogatoriu, aproape trei ore. Ea a povestit despre cele douăzeci și patru de ore petrecute în oraș, după ce fugise din apartament, despre libertatea care-i țipa în corp și frica de a nu fi prinsă și îngrijorarea pentru Lydia pe care o părăsise leșinată și cu plezniturи de bici pe spinare. Își juraseră să nu se părăsească niciodată una pe cealaltă înainte de a fi amândouă libere, însă în momentul acela, atunci când fugise în josul scării și afară, pe poartă, fusese sigură că ea era mai de folos Lydiei cu cât se afla mai departe de apartamentul de la etajul șase în care se afla aceasta.

Când exista vreo îndoială, o întrerupea, ea lămurea atunci, niciodată vreo încercare de a schimba povestirea ei, nu după cum putea el să perceapă.

Mergeau fără grabă, întâlneau și mai mulți oameni care se uitau fix la și mai mulți pești care stăteau nemișcați în spatele a și mai multor ferestre ale acvariului și ea îi mărturisea cum deja, după numai douăzeci și patru de ore de la evadare, era pe chei și în drum spre casă, dar că Lydia o sunase atunci de pe patul de spital, o rugase să-i aducă lucrurile acelea pe care mai apoi le folosise la morgă.

Îl rugase cu glas scăzut să fie crezută atunci când spunea că nu avusese nici cea mai mică idee despre cum urma Lydia să le folosească.

El s-a oprit, a privit-o, i-a explicat că scopul acelei convorbiri pe care tocmai o purtau, *nu* era să stabilească dacă ea se făcuse vinovată de complicitate la răpire și omor.

Ea i-a întâlnit privirea, a întrebat despre ce anume era vorba, în cazul ăsta.

— Nimic. Și totul. Numai atât.

Scaune simple și o măsuță rotundă, el cumpără fiecăruia câte o cafea, se așezară în mijlocul bufetului expres, printre câteva familii cu copii, pești mari pe fața de masă albastră.

A povestit despre boxa de la Gara Centrală și despre

spargerea dată în pivniță și sacoșa de la ICA pe care o lăsase într-un coș de hârtii din toaleta secției de chirurgie. A oprit-o, voia să știe cât de adevărate erau cele spuse de ea.

— Ce număr?

— Număr?

— Al boxei.

— Douăzeci și unu.

— Ce se afla în ea?

— Mai ales lucrurile mele. Ea lua aproape numai bani atunci când doreau să facă ceva extra.

— Extra?

— Să lovească. Să scuipe. Să filmeze. Să improvizeze ei înșăși.

Sven Sundkvist a înghițit în sec, simțea inconfortul acesteia.

— Și ea? Ce păstra ea acolo?

— Banii. Într-o cutie. Și două casete video.

— Ce fel de casete?

— Adevărul. Ea le numea așa. *Adevărul meu.*

— Ceea ce însemna?

— A povestit totul. Am ajutat-o, cu traducerea. Despre cum am ajuns în Suedia. Despre cine făcea comerț cu noi ca obiecte. Despre de ce îl ura pe polițistul pe care l-a împușcat la morgă.

— Nordwall?

— Bengt Nordwall.

Sven Sundkvist n-a scos niciun cuvânt despre faptul că fusese la boxa 21, că văzuse ce înregistraseră ele, că stătuse pe canapeaua din camera lui de zi și le ascultase. N-a spus nimic nici despre faptul că nimeni nu se va uita la banda pe care Lydia Grajauskas o avusese la ea, jos, la morgă, că banda dispăruse, că un polițist făcuse în așa fel încât povestea lor să dispară pentru a proteja un alt polițist. N-a spus nimic despre faptul că lui însuși îi era rușine pentru că încă nu se hotărâse dacă siluirea lor era mai importantă decât să reclami un coleg și un prieten, dacă va vorbi vreodată despre ceea ce doar el singur știa, că exista o copie, că exista un alt adevăr.

— L-am văzut.

— Pe cine?

— L-am văzut acolo, în apartament. Bengt Nordwall.

— L-ai văzut?

— Și el m-a văzut pe mine. Știu că m-a recunoscut. Știu că a recunoscut-o și pe Lydia.

•

Îi fusese greu după aceea s-o mai asculte.

Ea a continuat să povestească și el și-a pus contra-întrebările, însă se afla în altă parte.

Era furios. Atât de furios, cum nu mai fusese niciodată.

Simțea nevoia să urle.

N-a făcut-o.

Doar era unul dintre cei plictisitori, dintre cei banali.

Își înăbuși strigătul, simțea cum îl apasă în piept.

A continuat să simuleze, că era liniștit, că nu îi era frică de ceea ce spunea ea. Nu voia s-o sperie, el înțelegea, cum o sfâșia pe dinăuntru când povestea, cât de curajoasă era.

A țipat.

A țipat și i-a cerut scuze după aceea. Avea dureri, i-a explicat el, nu țipase la ea, firește că îl durea, aici, în piept.

Când au stat pe feribotul de Smiltyn, pe drum spre centrul Klaipedei, cunoștea în detaliu orele ei de libertate dintre fuga în josul treptelor, pe strada Völundsgatan și arestarea din portul Frihamnen. Furia continua să i se plimbe prin stomac și piept, dar simțea cumva că discuția lor nu era încă terminată. Dorea să afle mai mult. Despre cei trei ani, despre cum funcționa negoțul acela cu oameni, organul genital al unei femei la vânzare, de mai multe ori pe zi, pentru ca un alt om să-și cumpere o mașină, sau să depună bani la bancă.

A întrebat-o dacă-i permitea s-o invite la masă.

Aceasta a zâmbit.

— Nu cred că mai am energia necesară. Acasă. Doar acasă. N-am fost acasă de trei ani.

— Nu vei mai fi niciodată deranjată de un alt polițist suedez în chestiunea asta. Îți promit.

— Nu înțeleg, vrei să afli mai mult?

— Am vorbit acum câteva zile cu un oficial al Ambasadei

Lituaniei din Suedia. Se afla la Arlanda, când bărbatul acela, pe care tu îl numești Dimitri Codoșafurisit, urma să fie expediat acasă. Era disperat. A dat o imagine despre cât de extinsă este de fapt această lume din care de curând ai fugit. Vreau să-mi povestești. Doresc să învăț.

— Sunt atât de obosită.

— O seară. O discuție. După aceea, niciodată mai mult.

S-a înroșit brusc, și-a dat seama că stătea acolo în fața ei, pretinzându-i să rămână cu el, ca unul dintre bărbații aceia suedezi pe care ea învățase să-i urască.

— Îmi cer scuze. Nu e nicio propunere. N-o lua așa. Vreau într-adevăr să aflu. Și am copil. Sunt căsătorit.

— Și ei erau întotdeauna căsătoriți.

•

A trecut pe lângă vechea fabrică de bere, pași grăbiți înapoi la Hotel Aribo. Un duș din nou, căldura care trebuia îndepărtată prin spălare. Și-a schimbat hainele pentru a doua oară de când, cu opt ore în urmă, își înregistrase biletul și bagajul.

Ea întrebase două femei mai în vârstă pe care le întâlniseră când au coborât de pe vapor și acestea recomandaseră un restaurant chinezesc, Taravos Aniko, porții mari și cu posibilitatea de a te uita în bucătărie în timp ce era pregătită mâncarea, dacă reușeai să obții una din mesele situate cât mai spre interior.

Stătea deja așezată acolo, când a ajuns. Aceleași haine ca și la acvariu. Ea a zâmbit, el a zâmbit, au comandat apă minerală și câte un meniu fiecare, meniu pe care-l gândise altcineva, gustare, felul principal, desert, cuprins gata pregătit și prețul.

Ea își căuta îndelung cuvintele și el nu voia s-o grăbească.

Pe urmă a început, dând senzația că se afla deja în miezul povestirii și, depănând fără grabă de la acel punct încolo, l-a invitat într-o călătorie printr-o lume pe care el crezuse că o cunoștea, însă de care nu avea nici cea mai mică idee, a plâns și a șoptit și, treptat, a vorbit fără întrerupere, era prima oară când descria pentru o altă persoană ceva ce fusese viața ei de

adult, prima dată când își auzea propriile cuvinte, el asculta și se minuna de forța ei, de faptul că reușea cu toate astea să rămână atât de întreagă.

A așteptat până când a terminat. Până când n-a mai fost în stare de mai mult. Până când a rămas tăcută, cu privirea golită.

Era un capitol încheiat, ea era sfârșită, nu va mai povesti niciodată istoria ei cuiva care i-ar fi cerut s-o facă.

Sven se aplecă în jos, spre servieta care stătea la picioarele lui. O ridică, o puse pe masă alături de o farfurie goală.

— Am ceva care nu-mi aparține.

A deschis servieta, a scos afară o cutie brună și două rochii, împăturite cu grijă.

— Cred că astea au fost ale Lydiei.

S-a uitat la cutie, la rochii, știa de unde proveneau, cu toate astea a privit întrebătoare la Sven care încuviință era așa cum credea ea.

— Boxa este goală acum. Închiriată altcuiva. Își dau ție astea. Presupun că erau rochiile ei. Și cutia ei. Se află patruzeci de mii în ea. Bancnote de o sută.

Alena nu s-a mișcat, în continuare tăcută.

— Faci ce vrei cu ele. Le păstrezi pentru tine sau le dai familiei, dacă mai are vreuna.

Se aplecă înainte, trecu cu mâna peste materialul negru, lucios.

— Am fost ieri acolo. Am căutat-o pe mama ei. Lydia vorbea des despre ea.

Se uită în jos, la masă.

— E moartă. A murit acum două luni.

Sven întârzie puțin, apoi întinse Alenei peste masă rochiile și cutia. Închise servieta, o puse pe podea.

— Aș vrea să știu mai mult despre ea. Cine era ea în realitate. Am văzut o persoană care avea treizeci și cinci de plezniturи de cravașă pe spate și care după aceea a luat ostatici. Asta-i tot.

Alena a clătinat din cap.

— Nu pot mai mult.

— Sigur că, pe undeva, pot să înțeleg ce a făcut.

— Nu astăzi. Nici mai târziu.

•

Au rămas așezați, fără să vorbească prea mult, până când chelnerul i-a rugat politicos să părăsească masa, trebuia să închidă. S-au ridicat, se pregăteau tocmai să plece când un bărbat în jur de douăzeci de ani a pătruns înăuntru prin ușa de la intrare și s-a îndreptat spre masă. Sven l-a studiat în grabă: înalt, blond, ars de soare, se comporta liniștit, nu căuta scandal. Alena s-a dus la el, l-a sărutat pe obraz, i-a pus brațul sub al ei.

— Janoz. L-am părăsit. L-am regăsit. Sunt nemaipomenit de recunoscătoare pentru asta.

L-a sărutat din nou pe obraz, l-a tras mai aproape de ea. A povestit pe scurt cum acesta o căutase în primele șapte luni, cheltuise timp și bani, ca mai apoi să renunțe.

A râs. Râdea pentru prima oară, în întreaga seară. Sven a zâmbit, i-a felicitat, pentru o clipă nu era totul chiar lipsit de speranță.

— Lydia? N-a avut și ea pe cineva?

— Îl chema Vladi.

— Și?

— Și-a câștigat banii pe spinarea ei.

Ea n-a spus mai mult, el n-a întrebat mai mult. S-au despărțit afară și Sven Sundkvist a repetat promisiunea că, din acest moment, ea nu va mai avea niciodată nevoie să vorbească cu poliția suedeză despre această chestiune.

Ea a plecat, a făcut doar câțiva pași, apoi s-a întors.

— Un lucru.

— Desigur.

— Chestiunea aceea de afară, de la acvariu. Interogatoriul. La drept vorbind, n-am înțeles. De ce mi l-ai luat?

— E un caz penal. Poliția, noi așa anchetăm întotdeauna când se petrec lucruri de genul ăsta.

— Pot să înțeleg discuția asta, de la urmă. Că doreai să știi. Dar cealaltă, doar știai deja.

— Ce vrei să spui?

— Doar a fost același interogatoriu, ca acela pe care mi l-a luat celălalt polițist.

— Care?

— Acela mai în vârstă. Acela care a fost cu tine în apartament.

— Îl cheamă Grens.

— El.

— Același interogatoriu?

— Tot ce ți-am povestit la acvariu, i-am povestit la fel și lui. Aceleași întrebări, aceleași răspunsuri.

— Tot?

— Tot.

— Despre contactul tău cu Lydia? Despre convorbirile voastre când se afla la morgă? Despre cum ai luat caseta din boxă? Despre când ai luat arma și materialul explozibil? Despre cum ai lăsat o pungă de plastic într-un coș de hârtii din toaleta secției de chirurgie?

— Tot.

•

Se făcuse ora două, când s-a întins în patul îngust. Nu-i cumpărase nimic lui Jonas. Va dormi două ore, se va duce la St John's Lutheran Church pentru a aprinde o lumânare la locul unde era înmormântată mama Lydiei, după aceea se va duce la aeroport pentru zborul de dimineață spre Stockholm. Se găseau dulciuri acolo, în magazinul duty-free, va avea timp să aducă cu el și ceva jeleuri și ciocolată, ambele în ambalaj lucios.

Stătea întins în întuneric fără să se miște, cu fereastra deschisă.

Klaipeda se liniștise.

Știa că nu mai avea prea mult timp la dispoziție.

Trebuia să se hotărască. Deținea adevărul, trebuia acum să decidă ce va face cu el.

DUMINICĂ, NOUĂ IUNIE

Cele două novice nu se dovediseră a fi mare scofală la regulatul de probă. Virgine, cam la fel ca și cu mititica aceea, în cabina de pe feribot. Dar și-au revenit. A treia zi deja, în apartamentul de pe strada Völundsgatan 3. Vor ajunge în curând la câte doisprezece pe zi fiecare, cum fuseseră nebuna aia de Grajauskas și nespălata ei de prietenă înainte de a-și pierde firea și de a le apuca amocul.

Ceva le lipsea, în orice caz așa credea el. Trebuiau să-și joace rolul mai bine. Excitația sexuală. Era importantă. Cei care plăteau trebuiau să simtă și ei că erau doriți, că erau frumoși. Trebuiau să simtă că, pentru un moment erau doi, împreună, altfel bărbații ar fi putut la fel de bine să se masturbeze în chiuvetă.

Le-a bătut puțin, a făcut asta, deveneau mai blânde atunci. După doar câteva zile în plus vor înceta după aceea să mai plângă atât de al dracului de tare, n-avea răbdare cu chestia asta, toate femeile noi, bâzâitul ăla îndrăcit.

Simțea lipsa profesionalismului lui Grajauskas și Sljusareva. Acestea se dezbrăcau și făceau asta bine. Însă era plăcut că scăpase de rânjetele lor batjocoritoare, le văzuse din ce în ce mai des, era plăcut că scăpase să mai audă imediat după ce le trosnea acel *Dimitri Codoșafurisit* al lor.

Primii vor sosi în curând.

Imediat după opt.

Obișnuiau să vină direct de acasă, plecau de lângă nevasta care începea să fie prea grasă și doreau să cunoască altceva înainte de a se duce la serviciu.

Astăzi, se va uita la ele. Examenul lor. După aceea va ști dacă pot să înceapă să se reguleze serios, sau dacă era nevoie să le mai instruiască.

Va începe cu cea care se mutase în camera lui Grajauskas. O plasase acolo în mod intenționat, semăna cu ea, era mai ușor atunci să-i preia clienții.

Se făcuse elegantă, exact așa cum trebuia. Își pusese lenjeria pe care o dorise clientul. Arăta bine.

Se auzeau bătăi în ușă. S-a privit în oglindă, s-a îndreptat spre broaștele electronice care acum, când era supravegheată,

erau descuiate, a deschis. A zâmbit clientului, acela cu costumul cenușiu care parcă strălucea, cămașă bleu deschis, cravată neagră.

Zâmbetul. A continuat să zâmbească și atunci când el a scuipat. Părea mai curând ca și cum acesta ar fi scăpat pe jos scuipatul în fața picioarelor ei, pantofii negri cu tocuri înalte.

I-a arătat.

Cu degetul, drept în jos.

S-a aplecat, zâmbea în continuare așa după cum trebuia să facă. S-a lăsat fără grabă pe brațe, aproape s-a ghemuit, nasul a atins ușor dușumeaua, iar limba a luat cocoloșul rece de flegmă în gură și l-a înghițit.

După aceea s-a ridicat, a închis ochii.

A lovit-o peste obraz, cu palma larg deschisă. Ea a zâmbit, a zâmbit tot timpul spre client după cum fusese instruită.

Lui Dimitri i-a plăcut ceea ce vedea, i-a făcut semn bărbatului în costum gri, cu degetul mare ridicat în sus, a primit ca răspuns alt deget mare ridicat în sus.

Trecuse cu bine proba.

Acum putea cu adevărat s-o plaseze clienților.

Lydia Grajauskas, ea nu mai exista, nici măcar aici.

•

Întotdeauna îi era frică exact de momentul acela dinainte de aterizare. Trosnitura când se lăsau în jos roțile, solul care devenea vizibil prin fereastra mică, primul contact cu asfaltul. Și lucrurile nu deveneau mai bune. Frica îi creștea cu fiecare călătorie și avioanele de tipul acestuia, treizeci și cinci de locuri și greu să stai ridicat în picioare, întotdeauna se ruga exact înainte ca țopăielile avionului să se transforme într-o deplasare continuă și cu viteză mare pe pista de aterizare.

Sven Sundkvist îndrăzni din nou să respire. A părăsit avionul, a părăsit Arlanda, nici jumătate de oră de condus mașina până la Stockholm, în cazul în care suburbiile din partea lui nordică erau ceva mai ușor de străbătut.

Gândurile, greu să le țină în frâu.

O clipă, avea șaisprezece ani și se afla la Anita, pe care tocmai o întâlnise și o ținea pentru prima dată goală în brațe,

și se afla la Jochum Lang care stătea pe scara spitalului Söder și îl bătea de moarte pe Hilding Oldeus și la Lydia Grajauskas care zăcea acolo, pe pardoseala morgii, alături de bărbatul pe care-l urâse și la Jonas, atunci când îl luaseră din Phnom Penh, când avea un an și care, două săptămâni mai târziu, îi spunea tată și la Alena Sljusareva care stătea așezată într-un restaurant chinezesc din Klaipeda, într-un pulover larg, roșu și povestea despre un viol care durase timp de trei ani și…

Peste tot, numai să scape să se gândească la Ewert.

Când a trecut de Sollentuna, o lucrare rutieră, două benzi s-au transformat într-una și într-o coadă lungă.

Schimba într-a întâia, se oprea, ambreia, debraia, se oprea. Se uita la cei care făceau același lucru în jurul lui, care stăteau în mașinile lor și așteptau să treacă timpul. Priveau toți fix, drept în față, aveau probabil propriile lor reglări de conturi, Ewerții lor la care să se gândească.

Îi tremura tot corpul, cum se întâmplă uneori când nu te simți bine.

Se hotărî să conducă mai departe decât intenționase, pentru a străbate orașul mai departe spre sud, spre Eriksberg, după cum se știe ea locuia acolo, Lena Nordwall.

Avea nevoie de mai mult timp.

•

Banca de lemn era tare, stătuse și înainte pe ea, ore în șir, în timpul pledoariilor lipsite de sens, în fața unui derbedeu care nega totul. Acum era liniște în sala de procese ponosită, ei erau singuri, stăteau așezați departe în spate și așteptau. Cu toate băncile ei tari și juriștii flecari, Ewert Grens se simțea bine aici, în vechea sală a clădirii Judecătoriei, când ajungea până la momentul acesta era, ca o atestare, munca lui de anchetator avea un rezultat, poate era chiar încheiată.

Se uită la ceas. Încă cinci minute. Apoi, paznicii închisorii vor deschide ușa, îl vor invita pe Lang să intre, îi vor explica cum trebuie să se așeze în vederea formalităților de arestare care constituiau începutul unei lungi pedepse cu închisoarea.

Grens s-a întors spre Hermansson care era așezată lângă el.

— Ești bucuroasă, nu-i așa?

O invitase să-l însoțească; Sven care, dispărut fără urmă, refuza să răspundă la telefon, Bengt care zăcea pe pardoseală și Lena, pe care nu reușea s-o consoleze așa cum trebuie; era plăcut să stea aici împreună cu cineva și acel cineva era Hermansson. Contrar voinței sale, recunoștea că îi place de ea. Aceasta ar fi trebuit să-l înfurie cu insinuările ei cum că nu s-ar descurca cu polițiștii de sex feminin, cu femeile, în general, însă fusese atât de liniștită când spusese asta, atât de obiectivă, poate, pur și simplu, pentru că avusese dreptate. O va ruga să chibzuiască dacă nu vrea să rămână în Stockholm când perioada de practică îi va lua sfârșit, spera să lucreze mai mult cu ea, să vorbească poate mai mult cu ea; era atât de tânără și se simțea aproape libidinos când se gândea la asta, nu se punea problema să fie un boșorog care dorea să pipăie o femeie tânără, era mai curând surprins de faptul că încă mai existau oameni pe care avea chef să-i cunoască mai bine.

— Sunt bucuroasă. Doar știu ce avem, că e mai mult decât suficient. Lang și drama cu ostaticii de la morgă; a meritat să vin aici, la Stockholm.

O sală de judecată pare părăsită fără judecător, juriu, procuror, avocați, inculpat, reclamant, public curios. Tot dramatismul acela care există într-un delict care urmează să fie formulat, în încălcarea drepturilor cuiva și în pericolul la care cineva a fost supus, fiecare cuvânt se referă de fapt la a identifica și a măsura gradul de înjosire.

Fără toate astea, atât de lipsit de viață.

Grens se uită împrejur, pereții mohorâți, îmbrăcați în lemn, geamurile murdare ale ferestrelor mari, dând spre strada Schelee, candelabrul de cristal, care era prea frumos, mirosul, care era de coduri civile îmbătrânite.

— E ciudat, Hermansson. Criminali de meserie, ca Lang. Am lucrat cu ei toată viața, dar nu înțeleg mai mult acum decât atunci când am început. Au o atitudine proprie, la interogatoriile poliției, la procese. Tac. Orice am spune noi, orice i-am întreba, nu suflă un cuvânt. *Nu știu. Nu am cunoștință de asta.* Neagă totul. Și, naiba să mă ia, cred că asta e o strategie profitabilă. Doar e treaba noastră să dovedim că

ei au făcut ceea ce pretindem noi că au făcut.

Ewert Grens a ridicat brațul, a arătat spre peretele de vizavi de ei, spre o ușă din același soi de lemn întunecat și masiv ca și pereții.

— Peste câteva minute, Lang va intra aici, înăuntru. Va încerca să joace jocul ăsta, dat naibii. Va sta tăcut, va nega, va mormăi *nu știu* și din cauza asta, din cauza asta, Hermansson, exact de data asta, va pierde. Exact de această dată, propriul lui joc va constitui cea mai mare greșeală a vieții lui. Deoarece chestiunea stă în felul următor. Cred că el este nevinovat, cel puțin cu privire la omor.

Îl privea nedumerită și tocmai se pregătea să-i explice, când ușa de lemn s-a deschis și patru gardieni de închisoare au pătruns înăuntru alături de doi polițiști în uniformă și înarmați, Jochum Lang între ei, cu cătușe și în hainele albastre ale închisorii, care atârnau pe el. Lang i-a zărit imediat și Ewert Grens a ridicat mâna, a fluturat-o în aer și a zâmbit. S-a întors spre Hermansson, a coborât vocea.

— Am citit firește raportul tehnic și protocolul lui Errfors despre autopsie și nu mai cred că a fost vorba de un omor. Cred că a fost vorba de cinci degete rupte și o rotulă de genunchi zdrobită, că astea i-au fost comandate și că omorul n-a fost nici comandat și nici plătit, cred că Hilding Oldeus a fost cel care a luat-o la goană el cu scaunul cu rotile în jos, pe treptele acelea și, apoi, drept în zid.

Ewert a arătat demonstrativ cu degetul în direcția în care stătea așezat Lang.

— Astfel că Lang, uită-te la el, căpățână tâmpită. De data asta nu va sufla nicio vorbă și va primi zece ani de închisoare, pentru omor, când ar fi putut să stea puțin la taclale și să capete doi ani și jumătate, pentru molestare gravă.

Grens a fluturat din nou mâna spre locul pe care-l ura. Privirea lui Lang, aceeași forță ca și în ziua precedentă, când stătuseră și se măsuraseră din ochi în celulă. În spatele lui, în spatele scăfârliei lui rase, lumea continua să intre în sală, Agestam, cel din urmă, l-a salutat scurt cu capul pe Grens care i-a răspuns tot atât de scurt. Pentru un moment, Ewert Grens

s-a întrebat ce anume gândea tânărul procuror, întâlnirea pe care o avuseseră, minciuna pe care i-o aruncase în față. A alungat gândul, așa după cum era obligat să-l alunge, șoptea acum, se aplecă spre ea când a continuat.

— Știu că este așa, Hermansson. Să fiu al naibii, dacă a fost omor. Dar crede-mă, n-am intenția să mișc nici măcar un deget ca să conving pe cineva. Va înfunda pușcăria, doamne-dumnezeule ce-o s-o mai înfunde!

•

Dimitri era satisfăcut. Amândouă erau tinere, pielea le era moale și netedă și se regulau într-adevăr bine. Le cumpărase cu plata în rate și se hotărâse mai devreme să înceteze să plătească dacă nu făceau față.

Însă, ele făceau față. Și el va continua să plătească.

Polițaiul dispăruse acum. Dar femeia cu care lucrase acesta făcuse o treabă la fel de bună și fără el. Furnizase două curve noi, exact după cum se înțeleseseră.

Îl aștepta. Voia să aibă a doua rată a plății. Costau trei mii de euro fiecare. Va primi o treime acum.

A deschis ușa cabaretului Eden. Pe scenă, o femeie dezbrăcată, sânii lipiți de o păpușă gonflabilă, mișcări de act sexual cu bazinul, ea gemea, scâncea puțin și bărbații din public, căci, cu o singură excepție, erau numai bărbați, stăteau la mesele lor, cu mâna vârâtă între picioare.

Ea stătea la locul ei obișnuit. Cât mai în spate, cât mai în colț, lângă o ieșire de incendiu.

Se duse la ea, se salutară.

Întotdeauna același costum de jogging. Întotdeauna aceeași glugă, trasă pe cap.

Dorea ca el să-i spună Ilona. Făcea asta, chiar dacă-l enerva. Doar n-o chema așa.

N-au vorbit prea mult unul cu altul, nu făceau niciodată asta, câteva politețuri pe rusește, nimic mai mult.

I-a dat plicul cu bani. Nu l-a controlat, l-a luat numai și l-a băgat în geantă.

Peste o lună.

Peste o lună, rata următoare. Vor fi ale lui după aceea,

proprietatea lui, amândouă.

•

Ewert Grens s-a ridicat în picioare, a arătat cu o mână că dorea ca și Hermansson să facă același lucru, apoi a plecat din sala de judecată cu puțin înainte ca formalitățile cu privire la arestare să fie terminate. S-a grăbit cele trei etaje pe treptele de piatră până jos la nivelul subsolului, prin culoarul care ducea la parcarea subterană. Hermansson întrebă încotro se duceau, iar el i-a răspuns curând, curând o să înțelegi. Răsufla precipitat din cauza efortului, însă nu s-a oprit înainte de a simți atmosfera prăfuită, stătută, a garajului. A căutat ceva cu privirea, a găsit, s-a îndreptat către ușa metalică care era și ieșire spre ascensoarele care mergeau până sus, la celulele arestului.

A rămas nemișcat acolo, în fața ieșirii. Știa firește că vor trece pe lângă el, că Jochum Lang trebuia condus din vechea sală de judecată chiar aici, pentru a se întoarce la arest.

N-a trebuit să aștepte mai mult de un minut.

Lang, cei patru gardieni de la închisoare, cei doi polițiști, au intrat cu toții în garaj, având ca țintă ușa metalică.

Ewert Grens a făcut câțiva pași în întâmpinarea lor, i-a rugat pe toți să-l lase un moment singur pe Lang, la numai câțiva metri distanță. A obținut ce-a dorit, gardianul șef n-a fost prea mulțumit, însă îl întâlnise și înainte pe Grens și știa că oricum acesta obținea ceea ce voia.

S-au privit fix în ochi, după cum își făcuseră obiceiul, să se privească țintă. Grens a așteptat ca Lang să reacționeze, însă acesta a rămas doar pe loc, cătușe la mâini, corpul masiv legănându-se, ca și cum încă nu se hotărâse dacă să lovească, sau să nu facă nimic.

— Prost nenorocit ce ești.

Stăteau atât de aproape, Grens putea să șoptească numai ca Lang să-l audă.

— Ai tăcut. Ai făcut așa cum obișnuiești întotdeauna să faci. Însă tocmai ai fost arestat. Și pe urmă ai să fii condamnat. Eu știu firește că nu l-ai omorât pe Oldeus. Dar ce dracu o să creadă lumea? Atâta vreme cât te comporți și

gândești ca un hoț, atâta vreme cât negi și nu scoți o vorbă, pun pariu că, te va costa în cel mai bun caz cu șase, șapte ani mai mult decât ai fi primit altfel. Felicitări.

Ewert Grens a rămas pe loc, a făcut semn cu mâna paznicilor să vină înapoi.

— Atât am vrut să-ți spun, Lang.

Jochum Lang n-a spus nimic, n-a făcut nicio mișcare, nu s-a uitat după Grens când acesta l-a părăsit.

Exact înainte ca paznicii să fi deschis ușa de metal și ca el să fie pe drum afară, în acel moment Grens a strigat după el să se întoarcă cu fața.

Lang s-a întors și a scuipat când comisarul criminalist a strigat și l-a întrebat dacă își amintește de inspecția corporală de acum câteva zile, dacă își amintește cum l-a batjocorit pe el, pe Grens, în legătură cu un coleg mort și cum și-a țuguiat după aceea buzele ca și cum ar fi vrut să-l sărute, Grens a strigat *își amintești* și apoi au sosit bezelele returnate prin aer, Grens care-și țuguia buzele și țocăia tare, în timp ce Lang era dus la lift și la închisoare.

•

Sven Sundkvist a parcat pe o stradă cu vile-tip, plină de copii care jucau hochei între două porți meșterite acasă care blocau întreaga circulație. Aceștia văzuseră mașina care se apropia dar nu le păsase prea mult de asta, așteptase în timp ce doi băieți în vârstă de nouă ani oftaseră adânc și se deplasaseră în cele din urmă din fața babalâcului care voia neapărat să treacă pe acolo.

Știa acum. Lydia Grajauskas se hotărâse să ucidă. Și să moară ea însăși. Când a vrut să arate de ce, când a vrut să descrie umilința pe care a suferit-o, Ewert a împiedicat-o.

Cine îi dăduse dreptul ăsta?

Lena Nordwall stătea în grădină. Ochii închiși, un radio pe o masă alături, muzica unuia dintre canalele acelea comerciale cu reclame, care repetau fără încetare lungimea de undă și numele postului de transmisie. Nu o mai văzuse din seara în care îi dăduseră vestea morții.

Ewert voia să protejeze soția și copiii unui prieten.

Dar îi lua unui om mort dreptul de a spune adevărul.

— Bună ziua.

Era cald, transpira, dar ea stătea la soare cu pantaloni lungi, închiși la culoare și cu o geacă de blugi peste puloverul cu mânecă lungă. Nu-l auzise, s-a dus lângă ea și aceasta a tresărit.

— M-ai speriat.

— Iartă-mă.

A întins unul dintre brațe, l-a invitat să se așeze. El a mutat scaunul pe care i-l indicase, l-a întors astfel încât să stea în fața ei, cu soarele dogoritor în spate.

S-au uitat unul la celălalt, el fusese cel care telefonase și o rugase să-l primească, el trebuia să vorbească primul.

Îi venea greu. De fapt, n-o prea cunoștea. Se întâlniseră, însă întotdeauna în prezența lui Bengt și a lui Ewert, niște zile de naștere, cam atât. Era una dintre femeile acelea care-l făceau să se simtă prost și urât, care-l făceau să se simtă jenat și să-și caute cuvintele pe care le avusese recent pe buze. Nu știa de ce i se întâmpla așa, era frumoasă, sigur că era, însă el n-avea nicio problemă să vorbească cu femeile frumoase, ea emana însă ceva care-l făcea să se simtă nesigur și ca un pigmeu, așa cum se simt o mulțime de oameni.

— Îmi pare rău, dacă deranjez.

— Ești aici acum.

Se uită împrejur. Mai fusese în grădină o dată, mai demult, cu vreo cinci, șase ani în urmă, Ewert împlinise cincizeci și Bengt și Lena îi invitaseră la o cină festivă, singura sărbătorire pe care o acceptase Ewert. Sven și Anita, pe câte un scaun, de fiecare parte a acestuia, Jonas era mic și zburda în jur, pe iarbă, împreună cu copiii lui Nordwall. Nu mai participase nimeni altcineva. Ewert stătuse destul de tăcut întreaga seară, fusese mulțumit de companie, Sven își dăduse seama de asta, dar se simțea inconfortabil în rolul de sărbătorit.

Ea își trecea mâinile înainte și înapoi peste mânecile gecii de blugi.

— Îmi e atât de frig.

— Acum?

— Am înghețat încă de atunci de când ați venit aici, acum patru zile.

El a oftat.

— Iartă-mă. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Stau îmbrăcată cu toate hainele pe mine în soarele care se apropie de treizeci de grade și îngheț. Înțelegi asta?

— Da. Firește că pot să înțeleg.

— Nu mai vreau să îngheț.

Se ridică pe neașteptate în picioare.

— Vrei să bei cafea?

— Nu trebuie să te deranjezi.

— Nu. Dar vrei să bei?

— Mulțumesc.

A dispărut înăuntru, prin ușa de la terasă, auzea cum pune apa la fiert și scoate cești le. Copiii care jucau hochei țipau pe stradă, să fi marcat vreun gol, să fi fost vreun alt babalâc care, vrând nevrând, era obligat să treacă cu mașina pe terenul lor de joc.

Pahare mari, laptele deasupra, bătut spumă, așa cum primeai în cafenelele acelea la care nu avea niciodată timp să se ducă. A băut, a pus paharul pe masă.

— De fapt, cât de bine îl cunoști tu pe Ewert?

Ea l-a privit, l-a cercetat cu atenție, privirea aceea care-l făcea să se simtă nesigur.

— Din cauza asta, stăm noi așezați aici? Pentru a vorbi despre Ewert?

— Da.

— E vorba de vreun fel de interogatoriu?

— Nu, nici pomeneală.

— Atunci, despre ce e vorba?

— Nu știu.

— Nu știi?

— Nu.

Își trecu din nou mâinile peste mânecile jachetei, ca și cum ar fi continuat să înghețe.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Aș dori să pot să fiu mai clar. Dar nu pot. Trebuie să

consideri astea ca propriile mele reflecții. Atât de departe de munca polițienească cât poate cineva să fie.

Ea a băut din pahar, a așteptat până când l-a golit.

— A fost cel mai vechi prieten al bărbatului meu.

— Știu asta. Dar cât de bine îl cunoști?

— Nu este atât de ușor de cunoscut.

Dorea ca el să plece. Nu-i plăcea de el. Știa asta.

— Încă un moment, doar. Încearcă.

— Ewert e la curent cu treaba asta?

— Nu.

— De ce nu?

— Dacă ar fi știut despre asta, n-aș fi avut nevoie de răspunsurile tale.

Soarele care dogorea. Era cu adevărat ud pe spate. Ar fi preferat să stea așezat altundeva, dar continuă să rămână pe loc, era suficient de încordat între ei și așa.

— A vorbit Ewert câte ceva cu tine? Despre cele petrecute la morgă? Despre ce i s-a întâmplat lui Bengt?

Nu-l auzea, Sven vedea asta pe fața ei. Îndreptă un deget spre el, îl ținu ridicat în aer până când începu să se simtă prost dispus.

— Stătea acolo.

— Ce?

— Bengt. Când l-ați chemat la telefon. La morgă.

N-ar fi trebuit să vină aici. Ar fi trebuit să fie lăsată în pace, cu durerea ei. Însă el căuta o altă imagine a lui Ewert, imaginea cea bună, ar fi trebuit să fie capabilă să i-o furnizeze. A repetat întrebarea.

— Ewert a vorbit cu tine? Despre ce s-a întâmplat cu Bengt?

— I-am pus unele întrebări. Nu mi-a spus mai mult decât aș fi putut eu însumi să citesc în ziar.

— Nimic altceva?

— Nu-mi place discuția asta.

— Nu l-ai întrebat de ce prostituata aceea l-a împușcat tocmai pe Bengt?

A rămas tăcută, timp îndelungat.

El întârziase cu întrebarea, venise acolo pentru a o pune, o pusese acum.

— Ce vrei să spui?

— Ați vorbit voi, tu și Ewert, de ce acela pe care l-a omorât ea a fost exact Bengt?

— Știi ceva?

— Eu te-am întrebat.

S-a uitat la el, cu o privire care nu-l scăpa din ochi.

— Nu.

— Și tu nu te-ai întrebat?

A venit pe neașteptate, plânsul ei. Stătea pe scaun, ghemuită, mică, se zguduia de ceva care era durere.

— M-am întrebat. Și l-am întrebat. Dar n-a spus nimic. Nimic. A fost o întâmplare. Asta a spus. Ar fi putut să fie oricine altcineva. Ghinionul a căzut pe Bengt.

Se auzea cineva venind în spatele lui. Sven Sundkvist s-a întors, fetița nu era mare, mai mică decât Jonas, poate șase ani. Venise dinăuntru, din casă, tricou alb cu mânecă scurtă și șort de culoare roz. S-a oprit în fața mamei, a înțeles că aceasta era neliniștită.

— Ce s-a întâmplat, mamă?

Lena Nordwall s-a aplecat înainte, a îmbrățișat-o.

— Nimic, fetițo.

— Plângi. Din cauza lui? Este un prost?

— Nu. El nu e prost. Vorbeam doar.

Tricoul cel alb și șortul roz s-au răsucit, ochii mari îl priviră îndelung pe Sven.

— Mama e tristă. Tata e mort.

A înghițit în sec, a încercat să arate și serios și drăguț, în același timp.

— L-am cunoscut pe tatăl tău.

Sven Sundkvist o privea tăcut pe femeia care de patru zile era singură cu cei doi copii ai ei. Își dădu seama de durerea pe care o simțea. A înțeles de ce Ewert preferase s-o protejeze, de ce considerase că ea nu avea nevoie de adevăr.

•

Ewert Grens nu putea să aștepte până a doua zi. Îi era dor

de ea.

Traficul de duminică se rărise și i-a fost ușor să conducă prin oraș, artera Värta era ca și pustie și el o asculta pe Siwan la casetofonul mașinii, participa cu glas tare Ia refrenul melodiei când a trecut peste podul Lidingö și n-a observat că pe neașteptate ploaia începuse să cadă din nou.

Parcarea, de obicei goală, era plină. Pentru o clipă, n-a priceput nimic, a avut impresia că a condus greșit, însă și-a dat repede seama că nu mai fusese niciodată aici într-o duminică, ziua cea mare de vizite.

O privire mirată la recepție, infirmiera îl recunoștea și parcă nu-l recunoștea, ziua era greșită, doar trebuia să vină lunea. I-a zâmbit și s-a amuzat de uimirea ei, a continuat să meargă în direcția în care obișnuia s-o facă. Infirmiera a strigat după el, l-a rugat să se oprească.

— Ea nu-i acolo.

N-a auzit întâi ce-a spus.

— Nu e acolo. În camera ei.

A rămas complet țeapăn. Timpul care i-a luat acesteia să tragă aer în piept și să continue, el a simțit ceea ce simțise doar atunci, ca și cum murea, din nou.

— Pe terasă. Doar e duminică. Cafeaua de după-amiază. Încercăm să stăm afară, dacă e vară atunci să fie vară și umbrelele de soare sunt mari.

Nu auzea. Tânăra infirmieră vorbea și el nu auzea.

— Bineînțeles că e în regulă să te duci acolo, afară. Va fi mulțumită.

— De ce nu se află în camera ei?

— Scuză-mă?

— De ce nu e acolo?

Era amețit. Scaunul gol chiar din fața ușii de la intrare, s-a așezat pe el, și-a scos sacoul, l-a pus pe genunchi.

— E totul în regulă?

Infirmiera care stătea pe vine, în fața lui. A văzut-o.

— Pe terasă?

— Da.

Patru umbrele mari de soare, cu reclamă de înghețată pe

ele, acopereau o mare parte din dușumeaua de lemn a terasei. Ewert îi cunoștea pe vreo doi ca făcând parte din personal și pe toți cei care așteptau într-un scaun cu rotile sau lângă un cadru.

Ea era așezată aproape la mijloc. O ceașcă de cafea în față, o jumătate de gogoașă cu scorțișoară în mână. Râdea, așa cum face un copil, putea s-o audă cu tot răpăitul ploii pe plasticul umbrelei de soare, și cântecul pe care câțiva dintre ceilalți îl cântau împreună. A așteptat până când au terminat de cântat, suna ca o baladă de Taube. Se duse spre ei, reușise să se ude pe umeri și pe spate.

— Bună ziua.

Salutase pe cineva dintre cei cu halate albe, o femeie, cam de vârsta lui, care-i zâmbea prietenos.

— Bun venit. Și încă într-o duminică!

Aceasta se întoarse spre Anni care se uita la ei fără să-i recunoască.

— Anni. Ai vizită.

Ewert s-a dus la ea, o mână pe obraz, așa după cum obișnuia.

— Pot s-o iau ceva mai la o parte? Avem ceva de vorbit. Vești bune.

Infirmiera s-a ridicat, a dat la o parte pârghia care frâna roțile scaunului cu rotile al lui Anni.

— Bineînțeles. Stăm deja aici de o bună bucată de timp. Și dacă cineva primește vizita unui domn, nu trebuie să rămână printre noi, babetele.

Avea o altă rochie astăzi, una roșie, i-o cumpărase cu multă vreme în urmă. Continua să plouă, dar nu la fel de puternic, ea abia dacă se udase puțin prin mica porțiune de cer descoperit, dintre adăpostul umbrelelor de soare și acoperișul care i-a întâmpinat la marginea clădirii. Mergea în spatele ei, conduse scaunul cu rotile prin ușa de la intrare și pe coridorul lung și înăuntru, în camera ei.

Au stat așa după cum obișnuiau.

Ea, în mijlocul încăperii și el, pe scaunul de lângă ea.

A mângâiat-o din nou pe obraz, a sărutat-o pe frunte. I-a

căutat mâna, i-a strâns-o și aproape i s-a părut că ea strânsese înapoi.

— Anni.

A privit-o, voia să fie sigur că se uită la el, înainte de a continua.

— Acum, s-a terminat.

•

Era ora unu și Dimitri îi promisese o oră de odihnă. Încă de dimineață își tot desfăcuse coapsele, de când cu acela care venise primul și lăsase saliva să cadă pe podea, acela la care trebuia să zâmbească în timp ce o lingea de pe jos.

Plângea.

După el, șapte bărbați pătrunseseră cu forța în ea. Mai avea încă patru. Douăsprezece bucăți în fiecare zi. Ultimul trebuia să vină imediat după șase și jumătate.

O oră de odihnă.

Stătea întinsă pe pat în camera care credea că este acum a ei. Era un apartament elegant, la etajul șase, într-o clădire obișnuită de locuințe.

Vreo doi dintre bărbați i-au spus Lydia. Le-a spus că n-o chema așa, dar aceștia au răspuns că pentru ei ea se numea exact așa.

Știa acum că Lydia era femeia care locuise în cameră înaintea ei. Că ei erau clienții acesteia. Și că acum îi moștenise ea.

Dimitri n-o mai bătea chiar atât de des.

Îi spusese că a început să învețe. Trebuia să se prefacă ceva mai mult, spusese el, natural că asta încă lipsea, trebuia să geamă când le primea organul înăuntrul ei, uneori doar să scâncească puțin, clienților le plăcea ca ea să fie mai permisivă, era ca și cum atunci n-ar fi plătit-o.

Plângea doar când era singură. Firește că el ar fi lovit-o mai mult dacă ar fi văzut-o.

Avea o oră de repaos, închisese ușa, va plânge până când odihna se termina, până când trebuia să fie din nou frumoasă, până când va trebui să zâmbească spre oglindă și să-și țină mâna pe organul genital, după cum dorea cel care venea la

ora două.

•

Ewert Grens nu stătuse mai mult de o oră în camera lui de lucru. Cu toate astea era agitat, îi venea greu să se concentreze. Se dusese la toaletă, adusese cafea de la automatul de pe coridor, fusese de două ori la recepție și ceruse să i se livreze o pizza, altceva nimic, doar propria-i cameră de lucru, cu ușa închisă.

Ca și cum ar fi așteptat ceva.

A dansat, strâns lipit de Siw Malmkvist, pe suprafața dintre masa de lucru și canapea și auzea doar vocea ei tandră.

N-avea nici cea mai mică idee unde se ascundea Sven. N-auzise nimic de la Agestam.

A dat volumul mai tare, curând era din nou seară și el abia dacă-și dădea seama de asta, încăperea era caldă de la soarele care bătuse cea mai mare parte a zilei în fereastră și transpira în timp ce se mișca în ritmul anilor șaizeci.

Îți simt lipsa, Bengt.

Te-ai căcat pe noi.

Pricepi asta!

Lena nu știe nimic.

Absolut nimic nu știe.

O aveai pe ea.

Aveai copiii.

Aveai ceva!

Se duse la casetofon, îl opri, scoase banda afară.

Se uită împrejur.

Nu la noapte. Nu aici, la noapte.

A părăsit încăperea, coridorul pustiu, a deschis ușa de la intrare, aer proaspăt. A mers la parcare, la mașina care stătea la fel de neîncuiată ca de obicei. S-a așezat pe locul șoferului, cu mâinile pe volan, fără să pornească.

Va conduce împrejur un timp. Trecuse multă vreme de când condusese așa, fără nicio țintă.

•

Ceasul era șase și jumătate și desfăcuse coapsele pentru ultima oară și cea de-a douăsprezecea din ziua aceea.

Mersese repede și bărbatul nici nu lovise, nici nu scuipase, pătrunsese doar oleacă în anusul ei, rugând-o să-i spună în șoaptă că era excitată, abia dacă o duruse puțin.

A făcut duș îndelung, cu toate că făcuse asta de mai multe ori de azi-dimineață. Aici, sub apa care curgea, aici plângea ea cel mai mult.

Dimitri îi comunicase că la ora șapte trebuia să stea așezată pe pat, îmbrăcată și arătând mulțumită. Femeia care spunea că se numește Ilona, aceea care-i întâmpinase la vapor și-i acompaniase până la apartament, venea acolo, voia să se convingă că le mergea bine. Dimitri explicase că femeia poseda în continuare o treime din ele, era important ce credea aceasta, timp de încă o lună.

A sosit la timp. Ceasul din bucătărie indica doar treizeci de secunde până la ora șapte. Arăta așa cum arătase și în port, cu gluga bluzei de trening trasă pe cap. Nu și-a dat-o jos nici după ce a trecut de broaștele electronice și a intrat în apartament.

Dimitri a salutat-o, a întrebat dacă nu dorea să bea ceva și ea a scuturat din cap. Era grăbită, a spus. Voia doar să controleze ceea ce continua încă să-i dea cu împrumut.

Când femeia a privit înăuntru, în cameră, ea stătea și arăta veselă așa după cum îi spusese Dimitri că trebuie să facă. Femeia a întrebat-o cu câți bărbați lucrase în timpul zilei, iar ea a răspuns, doisprezece. Femeia a părut mulțumită, a spus că era foarte bine, pentru o pizdulice baltică atât de tânără.

Se întinse pe pat și începu să plângă. Știa că Dimitri nu permitea asta, că va intra în curând înăuntru și o va lovi, dar nu reușea să se abțină. Se gândea la femeia cu glugă și la bărbații care pătrunseseră în ea cu forța și că Dimitri le spusese că trebuie să-și facă din nou valizele, că trebuie să se mute într-un alt apartament, în Copenhaga, și dorea doar să moară.

•

De aproape două ore, conducea fără niciun scop prin oraș. Întâi, prin inima orașului, străzile cele mai intens traficate, semafoare cu lumină roșie și oameni care țâșneau în mijlocul

străzii și idioți care claxonau în continuu. Pe urmă, peste Slussen, de-a lungul străzilor Hornsgatan, Ringvägen, Götgatan, cartierul acela al Södermalmului care ar fi trebuit să fie atât de dat naibii de boem dar care semăna mai curând cu oricare alt afurisit de oraș mic. Pe partea cealaltă, pe lângă fațadele cartierului lipsit de viață al Östermalmului, o tură în jurul Casei Televiziunii din Gärdet, apoi jos, în portul Värta, până la vapoarele cele mari, cu târfe din țările Baltice. Căsca. Pe lunga stradă Valhallavägen, până la Roslagstull și la rondurile fără de sfârșit.

Toți oamenii ăștia.

Toate viețile astea care erau pe drum către ceva.

Ewert Grens îi invidia, el însuși n-avea nici cea mai mică idee despre încotro se ducea.

Era obosit. Încă puțin, doar.

Conduse spre piațeta Sf. Eriksplan. Circulația încetase, odată cu seara se lăsa întotdeauna și liniștea. Câteva străzi mici, înainte și înapoi. Lângă Casa Bonnier, a cotit la stânga, înăuntru pe strada Atlas. În josul pantei, apoi la stânga, a parcat în fața porții de la intrare, s-a minunat când și-a dat seama că trecuse numai o săptămână de când fusese acolo pentru prima oară.

Opri motorul mașinii.

Era liniște, atât de liniște cum poate să se facă într-un oraș mare atunci când jocul diurn ia sfârșit. Toate ferestrele astea, apartamente cu perdele vaporoase și ghivece mari cu plante. Ei locuiau aici, oamenii.

Stătea în mașină, în fața porții. Au trecut câteva minute. Poate zece. Poate șaizeci.

Avusese umflături pe spate de la loviturile de cravașă. Zăcuse goală pe podea, leșinată. Alena Sljusareva stătuse în camera de alături, urlase la bărbatul în costum care lovise, pe care-l numise Dimitri Codoșafurisit.

Bengt stătuse afară și așteptase în fața ușii aproape o oră.

Grens vedea din nou totul în fața ochilor.

Bengt stătuse afară.

Tu trebuie că ai știut încă de atunci.

•

Ewert Grens continuă să stea în mașină. Doar câteva minute. Voia să aștepte până când se liniștea complet. După aceea, va pleca de acolo. Până la ceva ce el numea în continuare casa lui, locuința în care, acum, rareori mai avea chef să intre. Câteva minute doar.

Pe neașteptate, poarta întunecată se deschise.

Patru persoane se pregăteau să iasă. Le văzu, le recunoscu.

Cu câteva zile în urmă voise să se asigure că Alena Sljusareva se îmbarca pe feribotul care trebuia să ajungă pe partea cealaltă a Mării Baltice, până la Klaipeda și Lituania.

Aceștia tocmai părăsiseră atunci același feribot, călcând pe teritoriu suedez. Bărbatul avusese același costum ca și mai devreme, pe Völundsgatan. Dimitri Codoș afurisit. Când trecuse de controlul pașapoartelor, el se răsucise împrejur și le așteptase pe cele două femei tinere, șaisprezece, șaptesprezece ani. Întinsese o mână și le ceruse înapoi pașapoartele, datoria lor. O femeie în costum de jogging, cu gluga trasă pe cap, venise în același timp spre ei, salutase așa cum fac balticii, sărutări ușoare pe obraz.

Acum, ieșeau pe poarta din fața lui, Dimitri întâi, cele două fete noi ale lui, în spatele său, cu valize în mână, ultima, femeia care se ascundea sub gluga treningului.

Grens stătea nemișcat, îi privea îndepărtându-se de-a lungul trotuarului.

A telefonat la Ministerul de Externe, a ajuns la cel pe care-l căuta și i-a pus întrebările cu privire la Dimitri Simait.

În clipa aceea, îi ajungeau problemele lui.

Voia însă să știe dacă codoșul-afurisit avea în continuare imunitate diplomatică, îi rugă să investigheze cine era femeia cu care colabora el.

Se va ocupa de ei, după. De amândoi.

Când totul se va termina. Când Lang va începe să-și execute pedeapsa. Când Bengt va fi îngropat.

Când va fi sigur că Lena putea să meargă mai departe, fără minciuna aceea.

•••

Ziua trecuse fără ca el să fi observat. Se trezise într-un pat îngust de hotel în Klaipeda, condusese mașina de la Arlanda până la Lena Nordwall care înghețа cu toate hainele puse pe ea în plin soare, până la Kronoberg și biroul pe care-l avea acolo, până la Procuratură și la Agestam care așteptase până își pierduse răbdarea.

Sven Sundkvist dorea să meargă acasă.

Era obosit, însă ziua care se termina curând refuza să-i dea pace, păstrase pentru el orele cele mai lungi.

Când convorbirea lor fără nicio noimă încetase și o pornise înapoi, spre copiii care jucau hochei și spre mașina parcată, Lena Nordwall alergase după el acolo, în grădina vilei din Eriksberg. Respira precipitat când îl prinsese de braț și-l întrebase dacă o cunoștea pe Anni. Sven nu mai auzise niciodată înainte numele acela. Îl cunoștea pe Ewert de zece ani, lucrase alături de el, îl considerase prieten, dar n-auzise niciodată numele acela. Lena îi povestise despre vremea când Ewert era șeful microbuzului de patrulă, despre Anni și Bengt și Ewert și despre o arestare care se dusese atât de mult dracului după cât putea s-o facă o arestare.

Sven Sundkvist încerca să stea nemișcat, dar simțea cum tot corpul îi tremura. Atât de mult din viață nu reușea încă să înțeleagă.

Habar nu avusese unde locuia Ewert. Niciodată, nici măcar o singură dată, nu-l vizitase acasă. Undeva, în partea centrală a Stockholmului, era tot ce știa.

Râse scurt, însă fața lui nu zâmbea.

Era remarcabil, cât de unilaterală fusese prietenia lor.

El, care invita, Ewert, care se lăsa invitat.

El, care credea în gânduri împărtășite, căldură, energie și Ewert, care se ascundea în spatele dreptului său de a trăi privat.

Sven Sundkvist descoperise unde locuia cu ajutorul registrelor cu personalul poliției. Stătea acum la o oarecare distanță de ușa de intrare într-o clădire destul de frumoasă,

aproximativ acolo unde strada Sveavägen era cea mai circulată.

Așteptase aproape două ore. Se distrase cercetând de-a lungul șirului de ferestre de la etajul patru, acolo ar fi trebuit el să locuiască, dar era greu să vezi, toate arătau la fel, de la distanță era ca și cum una și aceeași persoană locuia în întreaga clădire.

Ewert a sosit imediat după opt. Masiv cum era, piciorul țeapăn care-i dădea un mers șchiopătat, legănat. A deschis poarta, nu s-a uitat împrejur, a dispărut înăuntru, în spatele ușii care se închidea.

Sven Sundkvist a mai lăsat să treacă încă zece minute. Respira adânc. Era nervos. Trecuse mult timp de când nu se mai simțise atât de singur.

A apăsat pe butonul interfonului. A așteptat. Niciun răspuns. A apăsat din nou, mai lung de data asta.

Microfonul din peretele casei a pârâit când degete neîndemânatice au ridicat un receptor la etajul patru.

— Da?

Vocea, ea era iritată.

— Ewert?

— Cine e?

— Sunt eu. Sven.

Putea să audă tăcerea.

— Ewert, sunt eu.

— Ce cauți aici?

— Aș dori să vin sus, un moment.

— Aici?

— Da.

— Acum?

— Acum.

— Și de ce-ai face asta?

— Trebuie să vorbim.

— Putem să vorbim mâine. În biroul meu.

— E prea târziu atunci. Trebuie să vorbim astă seară. Deschide, acum.

Din nou, tăcere. Se uită la microfonul care continua să

rămână deschis. A trecut mult timp. Cel puțin, așa i s-a părut.

Broasca de la ușă a păcănit. A încercat clanța, era deschis.

Glasul lui Ewert era scăzut, greu de auzit.

— Etajul patru. Grens, pe ușă.

•

Durerea din stomac, aceea pe care o purta și de care într-un fel sau altul va scăpa curând, era puternică, ca atunci când se uitase la banda video.

N-a sunat la ușă, n-a avut nevoie să facă asta, ușa, ea era deschisă.

A privit înăuntru, într-un hol lung.

— Alo?

— Poți să intri.

Nu l-a văzut, însă era vocea lui Ewert, dintr-una din camerele mai depărtate.

A pășit înăuntru, s-a oprit pe covorul din hol.

— La stânga. Urmează holul, ușa a doua apoi.

Sven Sundkvist nu era sigur ce anume își închipuise el. Însă orice ar fi fost, oricum nu era precum ceea ce vedea aici.

Cel mai mare apartament pe care-l văzuse vreodată.

Se uită împrejur în timp ce străbătea un hol care nu se mai termina.

Șase, poate șapte camere. Tavanul înalt, sobe de Meissen aproape în fiecare colț, covoare groase pe parchetul impecabil.

Dar înainte de toate, părea pustiu.

Sven abia dacă respira.

Ca și cum ar fi deranjat. Cu toate că nu era nimeni acolo. Niciodată mai devreme nu întâlnise ceva atât de părăsit, era atât de mare, atât de curat, atât de nemaipomenit de solitar.

Ewert stătea în ceva care ar fi putut fi numit bibliotecă. Una dintre camerele mai mici, rafturi de cărți de-a lungul a doi pereți, pline de la podea până la tavan, un fotoliu vechi din piele neagră și lampadar aprins, alături.

Sven abia dacă o văzu. Pe peretele de lângă ușă. O broderie croșetată și înrămată, material roșu cu litere galbene, CRĂCIUN FERICIT. Lângă ea, două fotografii alb-negru,

portretele unui bărbat și al unei femei în uniforme de polițist, nu cu mult trecuți de douăzeci de ani.

Apartamentul acela mare, fără sfârșit. Însă era limpede. Cele două fotografii și broderia aceea croșetată, ele parcă stăteau în centru.

Ewert se uită la el, oftă. Și făcu un gest cu unul din brațe, îl invită pe Sven să pășească înăuntru, peste prag. Împinse la o parte taburetul pe care își ținuse recent picioarele, Sven îl luă în primire, se așeză jos.

Citea o carte când sunase Sven și îl întrerupsese. Sven încercă să vadă ce carte era, căuta ceva cu care să înceapă o conversație, însă aceasta era așezată pe o măsuță mică laterală, cu titlul întors în jos. Se ridică în schimb din nou în picioare, arătă cu mâna spre holul din care tocmai venise.

— Ewert, ce-i asta de aici?

— Ce vrei să spui?

— Ai locuit întotdeauna în felul ăsta?

— Da.

— N-am văzut niciodată ceva asemănător.

— Petrec din ce în ce mai puțin timp aici.

— Holul tău, cât toată casa noastră.

Ewert Grens i-a făcut semn cu capul, dorea ca el să se așeze. Închise cartea, se aplecă înainte, era roșu la față. N-avea chef de sporovăieli lipsite de sens.

— E duminică seara. Nu-i așa?

Sven n-a răspuns.

— E trecut de opt. Nu-i așa?

Nu dorea niciun răspuns.

— E dreptul meu blestemat să stau singur. Nu-i așa?

Tăcere. Nimic altceva.

— Atunci, de ce vii aici să mă deranjezi?

Sven Sundkvist încerca să respire cât mai calm. Mai văzuse și înainte izbucniri din astea de furie. Dar nu frica. Era sigur de asta. Ewert nu-i arătase niciodată înainte așa ceva. Însă aici, în propriul său fotoliu de piele, doar frică deghizată în agresivitate.

S-a uitat la colegul mai vârstnic.

— Adevărul, Ewert, știi tu cât de greu poate să fie?

Nu-i păsa că Ewert voia ca el să stea jos. Rămase în picioare. Se uită pe fereastră, urmări automobilele care se grăbeau de la un semafor la următorul. Se depărtă puțin, se sprijini de una dintre biblioteci.

— Tu ești omul cu care îmi petrec cel mai mult timp în fiecare zi. Mai mult decât cu soția mea, mai mult decât cu fiul meu. Nu mă aflu aici pentru că îmi face plăcere, mă aflu aici pentru că n-am nicio altă alegere.

Ewert Grens rămase așezat, se lăsă pe spate, se uită fix la el.

— O minciună. Ewert, o minciună a dracului de mare!

Acesta nu se mișca, privea fix.

— Ai mințit. Și vreau să aflu de ce ai făcut asta.

Ewert Grens a pufnit cu dispreț pe nări.

— Îl am deci în vizită pe conducătorul de interogatorii?

— Vreau să-mi răspunzi la întrebări. Poți să pufnești și să mă numești cum vrei. Sunt obișnuit.

S-a întors la fereastră. La mașinile de afară care deveneau din ce în ce mai puține, care conduceau tot mai încet. Dorea să se afle acolo printre ele, până când întreaga chestiune se va fi terminat.

— Am avut două zile de concediu medical.

— Și, cu toate astea, ești suficient de sănătos să stai aici și să te joci de-a interogatoriul.

— N-am fost bolnav. Am fost în Lituania, la Klaipeda. Agestam a vrut așa.

Sven Sundkvist prevăzuse asta. Știuse că Ewert se va ridica în picioare și va urla.

— Micuțul procuror filfizon! Te-ai dus în Lituania la ordinele lui, pe la spatele meu?

Sven a așteptat până când a terminat de țipat.

— Așază-te din nou, Ewert.

— La dracu!

— Așază-te.

Ewert Grens a ezitat, s-a uitat la Sven, după aceea s-a așezat jos, cu picioarele pe taburet.

— Am întâlnit-o pe Alena Sljusareva. La un acvariu, o

capcană turistică, în Klaipeda. Povestirea ei, răspunsurile de care am fi avut nevoie, despre cum, la îndemnul Lydiei Grajauskas, a venit până la spitalul Söder și i-a procurat arma și explozibilul.

Sven a așteptat. Nicio reacție.

— Despre cum au comunicat de mai multe ori și înainte și în timpul dramei cu ostaticii. Cu un telefon mobil.

L-a privit pe bărbatul din fotoliu.

Spune ceva!

Reacționează!

Nu te holba doar la mine!

— Înainte de a ne despărți seara târziu, în fața restaurantului chinezesc, s-a petrecut ceva ciudat. M-a întrebat de ce i-am pus toate întrebările acelea. Că doar răspunsese deja la toate. La un interogatoriu cu un alt polițist suedez.

Tăcerea.

— Să nu taci, Ewert.

Din nou.

— Spune ceva!

Ewert Grens a început să râdă, a râs atât de mult încât a început să plângă.

— Vrei să vorbesc? Și despre ce-ar trebui să vorbesc? Doi mucoși dați dracului, care n-au priceput nimic?

A râs și mai tare, ștergându-și lacrimile cu mâneca cămășii.

— Agestam, știam bine ce-i poate pielea. Dar tu, Sven, ca ultimul mucos!

L-a privit pe oaspetele pe care nu-l invitase, care sunase la ușă la ora opt, într-o duminică seara, încălcându-i dreptul de a sta singur.

Continua să râdă, mai încet acum, a clătinat din cap.

— Inculpatul, Grajauskas, este moartă. Reclamantul, Nordwall, e mort. Și cui dracului crezi tu că îi pasă despre cum și de ce? Nici lumii, nici celor care-ți plătesc ție salariul Sven, să nu crezi nimic altceva.

Sven Sundkvist rămase în picioare lângă fereastră. Voia să țipe, voia să acopere vocea și să scape să mai audă, însă el știa

ce era asta, răbufnirea care ascundea frica.

— Ewert, asta-i realitatea ta?

— Asta e și realitatea ta, Sven.

— Nu va fi niciodată a mea. Înțelegi, am continuat după aceea să vorbim. La un restaurant, în centrul Klaipedei. Alena Sljusareva a povestit, eu am rugat-o să povestească, despre cei trei ani în timpul cărora ea și Grajauskas fuseseră târâte de jur împrejur în Scandinavia ca niște mărfuri. Despre doisprezece clienți pe zi. Despre închisoare, sclavie, înjosirea, pe care eu crezusem că o cunosc, dar pe care de fapt n-o înțelesesem niciodată cu adevărat. Despre rohypnol, ca să poți să faci față și despre vodcă pentru a te bloca, pentru a reuși să trăiești cu rușinea, pentru ca ea să nu te ajungă niciodată din urmă.

Ewert s-a ridicat în picioare, s-a îndreptat spre ușă. I-a făcut semn cu mâna lui Sven, voia ca el să-l urmeze.

Sven a încuviințat dar a întârziat să-l urmeze, s-a uitat din nou la cele două fotografii, oameni tineri, plini de speranță. Cel mai mult îl impresionau ochii bărbatului, Sven nu se mai sătura să-i privească, aceștia trăiau, erau alți ochi, nu-i mai văzuse niciodată înainte.

Nu se potriveau cu apartamentul acela.

Aveau strălucire, erau plini de viață.

Aici era doar un vid, ca și cum totul s-ar fi oprit pe loc.

A părăsit ochii și camera, a continuat prin holul cel lung, pe lângă două camere, înăuntru în cea de a treia, bucătăria. Una dintre acelea despre care obișnuia să vorbească Anita. Suficient de mare pentru a găti, suficient de mare pentru a sta și a fi împreună în ea.

— Ți-e foame?

— Nu.

— Cafea?

— Nu.

— Am să beau singur atunci.

Apă într-un vas pe mașina de gătit, plita electrică strălucind într-un roșu ca de neon.

— Mă piș pe cafeaua ta, Ewert.

— Nu ești mai bun decât noi ceilalți, Sven.

Sven Sundkvist aștepta, căuta să-și adune forțele, trebuia să îndrăznească, trebuia să treacă prin asta.

— A povestit de asemenea și despre cum au ajuns aici. Despre o călătorie lungă, cu vaporul. Despre cine le-a adus aici. Și eu știu, Ewert, eu știu că tu știi cine a fost acela.

Apa fierbea, Ewert Grens a stins ochiul mașinii de gătit, a umplut o ceașcă goală. Două linguriță de cafea solubilă, a amestecat.

— Așa crezi?

— Nu-i adevărat?

Grens a luat ceașca în mână, s-a îndreptat spre partea cealaltă a bucătăriei, un loc pentru a lua masa, șase scaune în jurul mesei rotunde. Fața acestuia, era roșiatică, Sven se întreba dacă era furios, sau dacă era teama.

— Pricepi tu, Ewert? Nu ajungea! Rohypnolul și vodca nu erau de ajuns pentru a se bloca! Așa încât au găsit alte metode. Lydia Grajauskas, ea nu avea corp. Nu îl simțea. Când ei pătrundeau cu forța, nu era corpul ei în care intrau.

Ewert Grens contempla ceașca de cafea, a băut jumătate din ea, n-a spus nimic.

— Și Alena Sljusareva. Ea făcea invers. Își simțea corpul, cum abuzau de el. Dar nu le vedea chipurile. Ei nu aveau chipuri.

Sven a făcut un pas înainte, mâna în jurul cestii lui Ewert, i-a tras-o din față, l-a obligat să se uite în sus.

— Dar, fără îndoială, că știi asta deja. Ewert? Doar au spus asta, pe bandă.

Ewert se uita la ceașcă, la mâna lui Sven, continua să nu scoată o vorbă.

— M-am uitat prin dosarele anchetei. Simțeam că ceva nu se lega. Doar avusese o bandă cu ea, în sacoșa de plastic. Am putut să văd banda pe urmă, în fotografiile tehnicienilor criminaliști, cum stătea pe dușumea. Am luat legătura cu Nils Krantz, mi-a spus că ți-a dat-o ție.

Ewert Grens întinse mâna după ceașcă. A primit-o înapoi, și-a băut toată cafeaua. A întrebat încă o dată dacă Sven dorea să bea, iar Sven l-a refuzat încă o dată. Rămaseră în

continuare în bucătărie, fiecare pe partea lui în jurul insulei mari, tăblia mesei cu cuțite și polonice și cu loc pentru fundul de tocat.

— Unde ai televizorul?

— De ce te interesează?

Sven a ieșit din bucătărie, afară în hol, spre ușa de la intrare. A luat servieta pe care o lăsase lângă pantofii săi, s-a întors.

— Unde îl ai?

— Acolo, înăuntru.

Ewert arătă spre camera de pe partea cealaltă a holului. Sven porni într-acolo, îl rugă pe Ewert să-l urmeze.

— Ne vom uita la o bandă video.

— Nu am niciun video.

— Mi-am imaginat. Am adus unul cu mine, portabil.

Îl despachetă, introduse cablurile în partea din spate a televizorului lui Ewert.

— Ne vom uita la asta. Împreună.

S-au așezat, fiecare pe unul dintre colțurile canapelei care se afla în încăpere. Sven, cu telecomanda în mână, a pornit caseta pe care tocmai o introdusese.

Imagine neagră cu paraziți albi. Războiul furnicilor.

Sven îl privi pe Ewert.

— Bineînțeles că asta e goală.

Grens n-a răspuns.

— Și firește că trebuie să fie goală. Deoarece nu este banda pe care ai primit-o de la Nils Krantz. Nu-i așa?

Paraziții, un sunet iritant, unul dintre acelea care îți macină și îți macină creierul.

— Știu asta, pentru că Nils Krantz a confirmat că banda pe care ți-a dat-o era folosită, prăfuită și cu amprentele a două femei pe ea. Pe banda asta se află cel mai probabil doar degetele tale și ale mele.

Ewert Grens se întoarse acum, nu mai avea forța să se uite la colegul al cărui șef era.

— Sunt curios. Ewert, ce s-a aflat pe banda inițială?

Telecomanda înspre televizor, a oprit sunetul care-i

deranja.

— OK. Atunci, altfel. Puțin mai clar. Ce anume s-a aflat pe banda inițială care să aibă atâta valoare încât să facă pe cineva să-și riște treizeci și trei de ani de serviciu?

Sven Sundkvist s-a aplecat din nou spre servietă, a scos afară încă o bandă. A scos-o pe prima, a introdus-o pe a doua.

•

Două femei. Neclare. Fotograful care mișcase camera într-o parte în timp ce răsucea obiectivul.

Femeile par nervoase, așteaptă semnalul să poată să înceapă.

Una dintre ele, blondă cu ochi speriați, vorbește întâi în rusește, câte două propoziții odată. Apoi, se întoarce către cealaltă, cea brunetă, care traduce în suedeză.

Sunt serioase, vocile lor sună forțat, n-au mai făcut niciodată înainte așa ceva.

Vorbesc aproape douăzeci de minute.

Povestea lor care dura de trei ani.

•

Sven privea încăpățânat drept înainte. Aștepta, aștepta reacția lui Ewert.

Întârzia, însă a venit după aceea, când cele două femei de pe bandă terminaseră de vorbit.

Plângea.

Își ținea fața în mâini și dădea drumul plânsului pe care-l adunase timp de aproape treizeci de ani, de care îi fusese atât de frică, și de care nu îndrăznise să se lase golit.

Sven nu avea forța să se uite la el. Nu în halul acela. Angoasa, furia, îi alergau prin corp. S-a ridicat în picioare, s-a dus la aparatul video, a scos banda și a pus-o pe masa din fața lor.

— Ai schimbat doar unul dintre exemplare.

Sven o împunse cu degetul, o împinse spre Ewert.

— M-am uitat prin interogatoriile luate la morgă. Gustaf Ejder vorbea de două benzi. Și despre o cutie din Gara Centrală.

Ewert respiră adânc, se uită la Sven însă nu spuse nimic, plânsul, plânsul continua.

— Asta am găsit-o acolo.

Împinse din nou banda cu degetul, tot drumul de-a lungul mesei, pe lângă o vază cu flori, până când aceasta s-a aflat în fața lui Ewert. Furia, furia care trebuia să izbucnească.

— La dracu, cum ți-ai permis să le iei dreptul, dreptul lor blestemat de a povesti asta? Pentru a-ți apăra propriul prieten în fața adevărului!

Ewert se uită la banda din fața sa, o luă în mână, în continuare tăcut.

— Și nu numai asta. Comiți infracțiuni tu însuți! Ascunzi și distrugi probe, protejezi o infractoare trimițând-o acasă, de frica spuselor ei. La drept vorbind, cât de departe erai pregătit să mergi? Câtă valoare are minciuna, Ewert?

Ewert a pipăit caseta de plastic cu degetele.

— Pentru asta?

— Da.

— Crezi că am făcut-o pentru *mine*?

— Da.

— Ce?

— Pentru tine ai făcut-o.

— Deci nu ajunge că e văduvă? Trebuie să înghită și asta? Minciunile lui împuțite?

A aruncat caseta înapoi pe masă.

— Cred că îi ajunge singurătatea! Lena n-are nevoie de murdăria lui! Nu trebuie niciodată să afle asta!

Sven Sundkvist nu voia mai mult.

Își înfruntase prietenul. Îl văzuse plângând. Îi cunoștea acum și durerea lungă de-o viață. Voia doar să plece, ziua aceea, nu avea nevoie să aibă mai mult din ziua aceea.

— Alena Sljusareva.

Se întoarse spre Grens.

— Înțelegi Ewert, a vorbit despre *rușinea ei.* Cea pe care încerca s-o curețe de pe ea, de douăsprezece ori pe zi. Dar asta de aici. Asta de aici!

Sven a lovit în aer spre ecranul televizorului, spre imaginile care fuseseră acolo cu câteva momente în urmă.

— Asta de aici, din cauza asta n-ai avut *tu* curajul să simți.

Pentru că, Ewert, vinovăția o simți pentru ceva ce-ai făcut împotriva altora. Rușinea o simți pentru ceva ce-ai făcut împotriva ta însuți. Cu vinovăția se poate trăi. Rușinea, rușinea e insuportabilă.

Ewert stătea tăcut, îl privea pe omul care vorbea în fața lui.

— Te-ai simțit vinovat pentru că a fost hotărârea ta să-l lași pe Bengt să intre înăuntru în morgă, înăuntru la propria-i moarte. Asta se poate înțelege. Vinovăția poate întotdeauna să fie înțeleasă.

Sven ridică glasul, așa cum face uneori cineva atunci când nu vrea să arate că forțele-i sunt pe sfârșite.

— Dar rușinea, Ewert. Rușinea nu poate să fie înțeleasă! Ți-a fost rușine pentru că i-ai îngăduit lui Bengt să te tragă pe sfoară. Și rușinea că a trebuit să-i povestești Lenei ce devenise Bengt.

Continuă, și mai tare acum.

— Ewert, tu n-ai încercat s-o protejezi pe Lena. Ai încercat doar să scapi tu însuți de ea. *De propria ta rușine.*

•

Era ciudat de frig afară.

Luna iunie, atunci ar fi trebuit să fie aproape cel mai cald. Aștepta la lumina roșie a semaforului din fața porții lui Ewert Grens de pe Sveavägen. Dura ceva, înainte de a se schimba.

Tocmai scăpase de minciuna pe care o purtase cu el.

Istoria a doi oameni tineri. Care a fost distrusă pentru a proteja un al treilea om de a afla adevărul.

Bengt Nordwall, un porc, unul dintre aceia pe care până și Sven Sundkvist putea să-i urască. Porc până și în fața morții, acolo la morgă, nici măcar acolo, în pielea goală și cu un pistol rusesc la tâmplă, nu fusese altceva, nu se lepădase de rușinea ei nici măcar acolo. Și Ewert, care continuase rușinea ei, o transformase în paraziți alb-negru, în războiul furnicilor.

Lumina semaforului s-a schimbat. Traversă Sveavägen, o luă spre nord, undeva cât mai departe. În traficul serii de vară, pe lângă crângul Vanadis, a traversat pieziș strada pe lângă clădirea Wener-Gren Center, înspre Haga.

Lydia Grajauskas era moartă. Bengt Nordwall era mort.

Ewert Grens spusese lucrurile clar.

Niciun reclamant. Niciun inculpat.

Îi plăcea parcul Haga, atât de aproape de asfalt, atât de tăcut. Un bărbat care striga disperat la câinele lui lup negru fără lesă, o pereche strâns îmbrățișată ceva mai încolo, pe iarbă, altfel pustiu, atât de pustiu cum numai un oraș mare putea să fie atunci când viața se desfășura în alte părți, în timpul celor câtorva săptămâni de concediu.

Nimeni pentru a pleda pentru cei morți. Nici înainte și nici acum. Respira greu, dacă-l reclama pe cel mai bun polițist pe care-l întâlnise el vreodată, ce importanță avea asta la drept vorbind? Ceilalți, cei care încă trăiau, dacă le-ar fi cerut lor un răspuns? Ewert Grens care lucra în Poliția centrală după cum făcuse întotdeauna, sau Ewert Grens care, dat afară, mergea în cercuri acasă la el, în singurătatea lui?

Soarele de seară se oglindea în apă așa cum ar fi trebuit să se oglindească întotdeauna.

Sven Sundkvist ținea în continuare servieta în mână. Un video, câteva hârtii, două casete. O deschise, scoase afară banda care se aflase odată în cutia 21 de la Gara Centrală, o etichetă cu litere chirilice pe spatele ei. O lăsă să cadă pe pământ, călcă pe ea până când plasticul se sparse, o ridică din nou și prinse cu degetele banda magnetică de culoare maro. O trase afară, metru cu metru, ca pe o panglică încrețită dimprejurul unui cadou împachetat de curând.

Apa golfului Brunnsviken stătea aproape nemișcată, calmul acela care uneori doar există.

A făcut câțiva pași înainte, a rulat panglica în jurul resturilor casetei și a strâns-o în palmă în timp ce, ridicând brațul, a aruncat-o cât de departe a putut el.

•

Se simțea și îngreunat și ușurat, poate că a plâns, să fi fost plânsul Lydiei Grajauskas, a luat o oarecare distanță și s-a văzut pe sine însuși făcând același lucru ca cei pe care de curând îi condamnase; o privase de dreptul ei de a povesti.

Agestam nu va afla niciodată ce spusese de fapt Sljusareva.

Îi era rușine.

CU TREI ANI ÎN URMĂ

Este un apartament mic. Două camere și bucătărie. Locuiesc cinci persoane acolo, mama ei, fratele mai mare, sora mai mică, bunica. Nu s-a gândit prea mult la asta înainte. Întotdeauna a fost așa.

Are șaptesprezece ani.

O cheamă Lydia Grajauskas.

Tânjește să plece altundeva.

Vrea să aibă o cameră proprie, o viață proprie. Aici, aici, e prea strâmt. Ea este o femeie acum. Sau, în curând. Curând, va fi femeie, e mare, are nevoie de spațiu.

•

Îi simte lipsa.

Se gândește adesea la el. Tata, el înțelegea întotdeauna. El se aflase de fapt întotdeauna acolo.

Ea a întrebat, a făcut asta, însă continua să nu înțeleagă de ce a trebuit ca el să moară.

Firește, cel mai mult îi lipsesc plimbările lor. Mâna lui, când i-o ținea pe a ei, când mergeau departe, când făceau planuri pentru ziua când vor pleca din Klaipeda. Obișnuiau să meargă până la marginea orașului, exact cum făcea și cu Vladi, se opreau întotdeauna acolo și se întorceau cu fața, priveau orașul, se uitau într-adevăr la el, tata obișnuia atunci să cânte pentru ea, cântece pe care le învățase când fusese el însuși mic și pe care ea niciodată n-a mai auzit pe altcineva cântându-le, asta făceau ei, tânjeau de dor împreună.

Apartamentul ăsta. E atât de strâmt! Întotdeauna, se află cineva în el. Întotdeauna, cineva.

Se gândește la seara de ieri. La bărbații care veniseră la cafenea.

Nu-i mai văzuse vreodată. Erau prietenoși. Îl vizitau pe Vladi, Vladi al ei pe care-l avusese întotdeauna, care până și atunci când poliția militară lovise în ușă și strigaseră *zatknis,* în timp ce-l împingeau pe tata spre podea, stătuse culcat

alături de ea pe sofa. Amândoi bărbații au zâmbit când au comandat, fiecare, câte o cafea, fiecare câte un sandviș. Vorbeau rusește, dar unul dintre ei, cel care era ceva mai în vârstă, nu arăta a rus, semăna mai mult cu cei care vin din Suedia sau Danemarca.

Au stat destul de mult. Le-a umplut ceștile de două ori. Vladi a plecat după aceea și ei au vorbit destul de mult cu ea, întâi doar *bună* și cam atât apoi, când nu mai erau chiar atât de mulți cei care doreau să comande, atunci au întrebat-o cum o cheamă, de cât timp lucra acolo, cât câștiga cineva care servește la o cafenea. Erau agreabili, nu ca mulți alții, nu erau mieroși, nu încercau să flirteze, nimic de felul ăsta. S-a așezat un moment la masa lor, n-avea voie să facă asta dar nu erau mulți clienți în local, nu era oricum nimic de făcut.

Au vorbit despre tot ce se putea. Chiar așa a fost. Nu putea să priceapă, doi bărbați, atât de plăcuți, cu adevărat plăcuți. A râs o grămadă, trecuse mult timp de când făcuse asta, acasă nu râdeau atât de des.

•••

Au venit înapoi. Azi, când se pregătea să închidă, au venit din nou ambii bărbați. Știe acum că se numesc Dimitri și Bengt. Dimitri locuiește în Vilnius și Bengt în Suedia. El e polițist, Bengt, și lucrează în clipa de față cu o anchetă aici, în Klaipeda.

Par să se cunoască bine. S-au întâlnit mulți ani la rând. Nu e sigură, însă bănuiește că Dimitri are legături cu poliția lituaniană.

Bărbații continuă să fie la fel de agreabili. Și s-au minunat când le-a spus cât câștiga la cafenea. Au comparat cu cât ar fi câștigat în Suedia. De douăzeci de ori mai mult. În fiecare lună! Nu putea să priceapă. De douăzeci de ori mai mult!

Le-a povestit despre dorința ei fierbinte. Despre apartamentul strâmt, de două camere, despre plimbările cu Vladi, despre Klaipeda care n-o mai satisfăcea.

Au comandat mai multe sandvișuri, au invitat-o să se așeze la masa lor.

Au râs din nou o mulțime, era plăcut, ca și cum râsul ar fi purificat.

•••

Trei zile la rând. Aproape că i-a așteptat. Pusese pe masă cafeaua și sandvișurile, înainte ca aceștia să apuce să comande. O întrebaseră cu o zi înainte dacă dorea ca ei s-o ajute, puteau să aranjeze ceea ce era necesar, dacă ea, prin urmare, ar fi dorit o slujbă în Suedia, cu un salariu de douăzeci de ori mai mare.

A râs atunci, le-a spus că nu erau cuminți.

Astăzi, întreabă ea însăși. Despre cum se vor petrece lucrurile.

Are nevoie de un pașaport. Care să spună că e ceva mai în vârstă. Pot să-i facă rost de asta, costă destul de mult, însă pot să plătească ei, pentru moment. Ea poate să muncească pentru datorie, s-o plătească înapoi când primește salariul în Suedia.

Au făcut rost de slujbe și mai înainte, pentru alte fete lituaniene. Nimeni cunoscut de Lydia, ea întreabă cum le cheamă și ei rostesc mai multe nume. Au primit ajutor atunci de la o femeie din Suedia, e pricepută să aibă grijă ca fetele să se simtă bine venite.

Rămân așezați la masă timp îndelungat, ea îi invită la cafea.

Îi spun că nu are nevoie să se hotărască înainte de a se simți absolut sigură, e important ca ea să aibă timpul necesar pentru a reflecta. Dar dacă vrea, dacă vrea într-adevăr să nu mai fie chinuită de dorința de a pleca, poate să primească pașaportul chiar pentru feribotul care pleacă la Stockholm peste două zile, ei înșuși vor călători atunci.

•••

Este cald când sosește în port, Vladi o ține de mână, pare mulțumit, pentru binele ei. Ploaia, care turnase cu găleata, a încetat, e soare, aproape nici urmă de vânt. Și-a pregătit o valiză, mai mult haine, câteva fotografii, un jurnal, atât de multe articole de toaletă cât a îndrăznit să ia cu ea.

Nu spusese nimic.

Mama n-ar fi înțeles.

Ei nu-i era dor de nimic.

Va telefona după aceea, când va ajunge. Va telefona de la serviciu. Îi va anunța că va trimite bani. În fiecare lună. Poate că atunci mama o să înțeleagă. Despre ce e vorba. O altă viață.

Urmau să se întâlnească lângă terminal, chiar la intrare.

Îi zărește de la distanță. Dimitri care e brunet, care poartă costum cenușiu. Bengt care e blond, puțin mai scund, ochi prietenoși, el îi dă un plic lui Vladi, ea vede asta, cum Vladi primește plicul, acesta pare mulțumit însă evită să-i mai întâlnească privirea, o îmbrățișează, pe urmă pleacă. În același timp, o femeie tânără s-a oprit lângă ei. Cam la fel de tânără ca și ea. Păr închis, arată agreabil.

Se salută una pe alta, aceasta se numește Alena și ea de asemenea cu o valiză, de asemenea și ea, cu un pașaport fals.

E un vapor elegant. Cel mai mare pe care îl văzuse. Destul de mulți suedezi, câțiva din Lituania, câte unul sau altul greu de plasat. Zâmbește când se urcă la bord, când își părăsește fosta ei viață.

•

Împart o cabină, ea și Alena.

Își vine ușor s-o cunoști, este una dintre acelea care te invită s-o faci, care e curioasă, care vrea să asculte. Râde des și e ușor să râzi împreună cu ea, firește că este așa, se simte cumva în corp, când călătorești.

Se vor duce peste un timp să mănânce.

Vor urca întâi doar cu un etaj mai sus, până la puntea următoare, la Dimitri și Bengt, vor merge împreună acolo, toți patru, la sala de mese.

•••

Bat la ușa cabinei. Așteaptă, durează un timp. Bengt e cel care deschide, zâmbește și le face semn cu mâna să intre înăuntru. Se uită una la alta, devin timide, să intri în cabina a doi bărbați, li se pare cam ciudat.

•

După aceea, totul se prăbușește.

O singură respirație.

Doar de atât e nevoie.

•

Cei doi bărbați ridică brațele și le lovesc puternic peste față.

Lovesc, până când ele cad pe dușumea.

Le rup rochiile lor de sărbătoare, le sfâșie în bucăți, le înfundă gura cu materialul. Le desfac pulpele cu sila, pătrund cu forța în vaginul lor.

•

Lydia își va aminti zgomotul întotdeauna, respirația lui pe fața ei.

•••

Nu doarme deloc în noaptea aceea. Stă întinsă câteva ore pe patul din cabina sa și ține o pernă în brațe. Au țipat la ea. Au lovit-o. I-au ținut metalul rece al unui pistol la tâmplă și i-au spus că putea să aleagă între a nu spune nimic sau a muri.

Nu pricepe asta.

Vrea doar să meargă acasă.

Alena stă întinsă în patul de dedesubtul ei. Ea nu plânge la fel de mult. Ea nu spune nimic. În general, nu prea se aude.

Lydia se uită la valiza ei, stă acolo pe dușumea, lângă chiuvetă. O pregătise fără să spună cuiva. Plecase de acasă, erau mai puțin de douăzeci și patru de ore de atunci.

•

Aude cum apa lovește metalul vaporului. Aude asta prin fereastra care, și dacă ar fi deschisă e prea mică pentru o evadare.

•

Dimineața, călătoria ia sfârșit.

Continuă să stea întinsă.

Nu îndrăznește să se miște.

Încercă să nu-i pese de cei care lovesc cu pumnii în ușa lor, care strigă că trebuie să iasă din cabină și să debarce pe țărm.

•••

Dimitri merge cu doi pași înaintea ei, Bengt, imediat în spate. Trebuie să se ducă spre ieșire, să treacă prin controlul pașapoartelor.

Simte nevoia să țipe.

Dar nu îndrăznește.

Își amintește loviturile date în față. Durerea din vagin, când ei au continuat să intre cu forța în ea cu toate că i-a rugat să înceteze.

Acesta e un terminal mare, mai mare decât cel din Klaipeda. Oameni care se întâlnesc, care se îmbrățișează, cărora le-a fost dor.

Ea nu simte nimic.

Numai rușine.

Nu știe de ce.

Arată pașaportul unui bărbat în uniformă dintr-o cabină de sticlă. *Nu spui nimic.* Bărbatul îl răsfoiește, se uită la ea, încuviințează din cap. *Sau mori.* Trece, Alena îl întinde pe al ei.

Când Lydia ajunge în fața portiței, Dimitri se întoarce cu fața la ea, îi spune că vrea pașaportul înapoi, că acesta este datoria ei, că din acel moment, ea trebuie să înceapă să-l plătească.

Ea nu-l aude ce spune.

Oamenii din jurul ei dispar, marele terminal se golește treptat. Așteaptă, s-au oprit la o oarecare distanță de controlul pașapoartelor, lângă unul dintre chioșcurile care vând ziare.

Ea sosește după un timp. Femeia, cea pe care o așteptau. Femeia cu care colaborează Dimitri și Bengt.

E îmbrăcată cu un costum de jogging. O glugă cenușie, trasă pe cap. E destul de tânără, îi zâmbește lui Dimitri, îl sărută pe obraz, îi zâmbește lui Bengt, îl sărută pe gură, ca și cum ar fi împreună. Se întoarce spre Lydia și Alena, continuă să zâmbească, spune ceva ce ele nu înțeleg, trebuie să fie în suedeză.

— Deci, voi două sunteți. Noile noastre curve din Baltica.

Vine lângă ele, o sărută pe obraz pe Lydia, o sărută pe obraz pe Alena, le zâmbește și ele încearcă să zâmbească înapoi.

Ele nu observă că Bengt Nordwall se apleacă spre ea, că îi dă ușor la o parte cu mâna marginea glugii și îi șoptește.

— Mi-a fost dor de tine, Lena.

Aud în schimb cuvintele ei, ea continuă să zâmbească, întoarsă spre ele, vorbește rusește acum.

— Bun venit în Suedia. Sper să vă placă aici.

DIN PARTEA AUTORILOR

Box 21 descrie o realitate care există în jurul nostru, femei tratate ca niște obiecte, investiții care trebuie să genereze beneficii; realitate care *există* în apartamentul de alături atâta timp cât un bărbat este gata să plătească pentru ea.

Descrie de asemenea și rușinea, forța motrice, aceea care ne macină pe dinafară sau pe dinăuntru, aceea împotriva căreia se luptă atât de mulți, căreia încearcă să-i scape, sau cel puțin s-o înțeleagă.

Nu ne place rușinea colectivă și, cu toate astea, din cauza celor care regulează de probă și care amenință și a celor care pot să aibă erecție chiar dacă femeia *se dezbracă cu forța* pentru ei, ca bărbați, ne este rușine.

Altele nu sunt bineînțeles chiar cu totul adevărate.

Morga care a fost plasată în alt loc, etajele spitalului care și-au schimbat locul, camere de lucru din sediul Poliției din Stockholm care n-au existat vreodată.

Așa trebuie să se întâmple, într-un roman, când povestirea este mai importantă decât harta.

MULȚUMIM DIN INIMĂ URMĂTORILOR

Damila și *Irena,* care ne-au împărtășit experiența zilelor lor de infern ca prostituate în Vilnius, sperăm că sunteți încă în viață, *Mia, Sally, Nilla* și *Viv,* care lucrează ca prostituate în apartamente obișnuite în orașe suedeze și care au putut să descrie cum te simți atunci când ești cumpărat, *Lasse Lagergren* și *Hakan Sandler* pentru știința lor despre corpuri în viață sau moarte, inspectorului criminalist *Jan Stalhamre* pentru detalii cu privire la munca polițienească, inspectorului criminalist *Kajsa Wahlberg* coordonator al guvernului pentru probleme de contrabandă de pe lângă Consiliul Național al Poliției și inspectorului criminalist *Karin Svedlund,* anchetator al diviziei de contrabandă, pentru cunoștințele împărtășite nouă cu privire la negoțul cu oameni, *Anders Göransson* pentru că vorbești mai bine rusește decât noi, *Rolle Eriksson* pentru felul de a descrie cum miroase o celulă de pușcărie, *Fia Svensson* pentru că ai întotdeauna chef să ne citești prima cărțile și să ne dai sugestii, *Eric Thunfors* pentru coperta care ne place atât de mult, *Astrid Sivander* pentru că vezi întotdeauna ceea ce noi nu vedem și agentului nostru *Niclas Salomonsson* pentru că ești unul dintre oamenii aceia care dau energie.

Și următorilor:

Mikael Nyman, Ewa Eiman, Vanja Svensson, Anna Nyman și *Jan Guillou* pentru sugestii inteligente după lectura cărții.

Și următorilor:

Anna Borne Minberger, Mattias Boström, Lotta Byqvist Lennnartson, Cherie Fusser, Madeleine Lawass, Anna Carin Sigling, Ann-Marie Skarp și *Boel Wikberg* de la editura Pirat – doamne dumnezeule ce profesioniști sunteți! Mulțumiri speciale editorului nostru *Sofia Brattselius Thunfors.*

STOCKHOLM, MAI 2005
Anders Roslund Börge Hellström

virtual-project.eu

{1} Magazin alimentar non-stop.

{2} Trubadur și poet.

{3} Trubadur și poet.

{4} Sergelstorg, piața subterană a Stockholmului, din fața Casei de Cultură, unde au loc fel de fel de demonstrații și alte evenimente.

{5} Firmă suedeză producătoare de mobilier standard pentru birouri.

{6} Termen argotic în limba suedeză care desemnează o persoană din fosta Iugoslavie.

{7} Dialect vorbit în principal în sudul Suediei.

{8} Substanță de tip rohypnol, valium, etc.

{9} Lanț de magazine alimentare.

{10} Feribot de tonaj foarte mare.

{11} Loc unde se află Poliția Capitalei și închisoarea.

{12} Una dintre insulele pe care este situat Stockholmul și unde se află sediul Poliției.

{13} Secția de Criminalistică.

{14} Pod care duce direct la clădirea guvernului, clădire unde se află și Procuratura Generală.